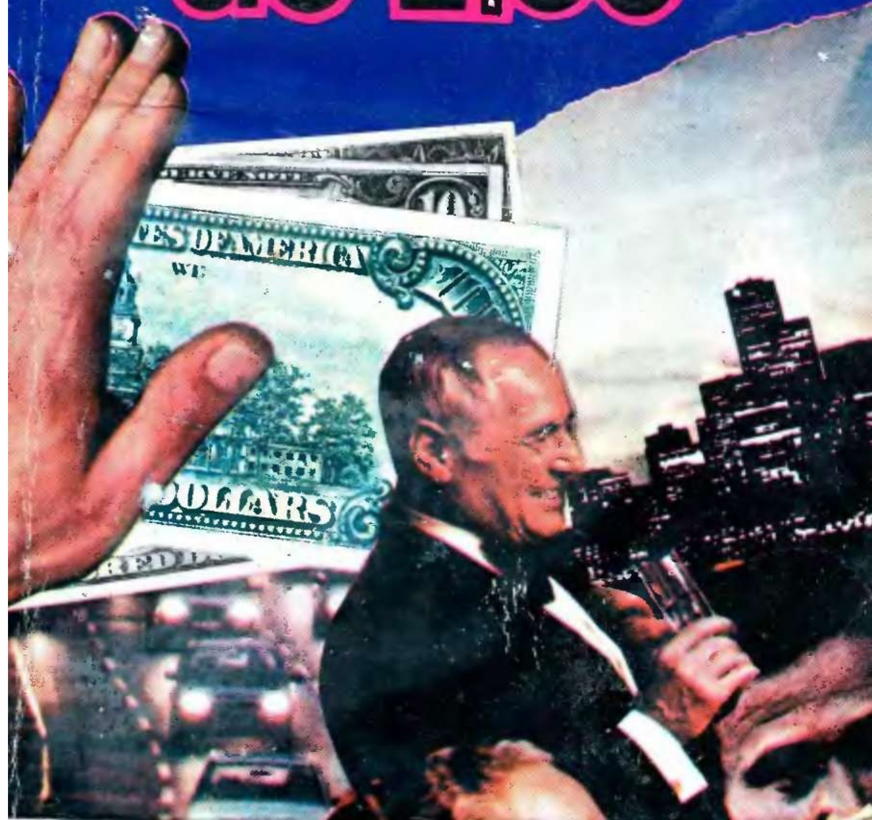
T.S. STRIBLING

Mașina de vise

CoDerta de
FFANCIS
C KALAB

ISBN 973-90S2-
41-X

T. S. GTRIBLING

MASINA DE VISE

(ELECTORII)

roman

Traducere de JUl. GIURGEA

EDITURA ROMHELION

Nu cred să mai tîe nevoie, ca autorul pcestei cărți să precizeze, că intr-o po\ sstire de fr.iul aceste.a, personajele descrise tiu sunt copiate din viață Dimpotrivă, felul în care sunt prezentate aceste personaje, este atât de generalizat, încât poate ar fi mult mai aproape de adevăr, dacă aş afirma că viața p copiat personajele ce le veți întâlni în acest V rofnan.
T.S S TRIBLING

CAPITOLUL I

Din fundul străzilor marelui oraş american Megs polis, în freamătul de ?armă asurzitoare al circulației, se împleteau o mulțime de sunete dintre cele mai stridente, mai răguşite şi mai chinuitoare, alese parcă anume în vederea paradoxalului scop, de a obține o publicitate cât mai răspândită, mai grabnică şi mai folositoare celor interesați.

Publicul, pe de altă parte, obişnuit de nevoie să treacă mai mnlt sau mai puțin indiferent pe lângă toate zgomotele care nu erau în legătuiă cu el însusi, venea şi trecea, fără să audă nimic, ca şi când strada împrejurul 'Lui ar fi fost adormită. Altfel rezultatul practic al acestei întreceri nsbuneşti între zgomotele şi țipetele ce se- incrucişau, era că fiecare stcntor, vânzător ambulant şi agent de publicitate,]ăudandu-şi calitatea şi valoare? mărfii, răcnea mai mult pentru el însuşi, decât pentru cei care treceau pe lângă el.

Un vânzător italian caie-şi avea vadul în culțul de miază zi-râsărit al blocn'lui Albemarle Aparta±nents, asculta singur şuierul strident al grătarului de prăjit alune, iar când i se păru că sirena a răguşit, întinse mâna maşinal spre ea şi o lovi, ca să-i scape pi^urul de abur ce o înecase şi să înceapă din nou şuierul strident pe care nimeni, afară de el nu-l auzea. Tot aşa vânză - torii de ziare strigau pentru ei inşişi în colțu de străzilor, stirpe despre ultimele lovituri, despre cele mai noi

răpiri şi cam pi. natele de bpseball. Un camion plin» de clowni trecu în guană, lăudând unul faţă de celălalt strălucirea .ii succesul propriului lor circ. Un automobil cu megafoane mugea cu glas de tunet în urechile propriului său şofer, urgenta necesitate socială de a vota pentru cutare sau cutare candidat. Cu toate a- cestea, mugetul lui reuşi să facă să apară în cadrul ferestrei unui apartament, nu tocmai sus. din .Albemarle, un personaj oacneş, cu înfăţişare sportivă. îmbrăcat într-un costum cafeniu roşcat, cum de obicei se îmbracă întotdeauna astfel de oameni, când ies pe stradă. Megafonul făcu pe domnul acesta să apară la fereastra apartamentului său şi să întîrzie, uitându-se după el încremenit şi înfiorat de un sentiment neobişnuit de recunoştinţă şi nădejde. Auzise destul de limpede ce spunea. Megafoa- nele automobrlului tunau, cutremurând strada :

„Caridi, alesul poporului ! Votaţi cu Henry Ca- ridi, candidatul independent in alegerile pentru Congres ! Reprezentantul liber al popoiului din toate păturile sociale ! Nn este legat de nici un fel de făgăduieli ! Nu este înregimentat în slujba nici unui partid ! El este campionul poporului împotriva gangsterilor, a jafului şi a coiupţiei ! Dati voturile voastre cand: datului Henry -Lee Cca idi!"

Domnul cel oacheş de la fereastră începu să facă gesturi de nerăbdare;, dar fără să zică nimic, spre cei doi bărbaţi mai tineri din odaie, care tocmai scotenu câte •un carton dintr-o cutioară de pe masă. Când ridicară privirea, şi se apropiară întrebători de el, le spuse dintr-o răsuflare, încercând să-si reducă vorbele La minimul posibil, ca astfel să nu întrerupă în mod inutil .mugetul megafonului carc trecea pe stradă :

— Ia uitati-vă ! Ascultaţi ! Aţi auzit ce spune ?

Mirarea lui se oglindi numaidecît şi pe obrazul celorlalţi doi. Cel mai înalt se uită la el şi exclamă :

— Pentru numele lui Dumnezeu, maşina asta face :reclamă pentru tine !

Al doilea declară :

— Ascultă, Henry, ce înseamnă asta — mi se pare că este meg atonul de reclama al sectorului al patrulea, mu-i aşa ?

— Fireşte; sigur că este — acelaşi megafon de culoare verde care cutreieră străzile !

— Cum ai reuşit să-4 obţii ?

— Crc le-mă, Gearing, nici n-am bănuit c? ar putea să fie în sei viciul meu !

Cel mai malt dintre ei se amestecă în vorba lor şi păru mirat:

— Asc ultă Caridi, doar nu-ți închipui că s-ar putea, nu se poate să-ți închipui că bătrânul Ki avseman ar susține candidatul a ta..? , ./^ . *

Ai doilea bărbat făcu un gest de protestare :

— SaWbrey, cum crezi că s-ar putea aşa ceva, când II°nry duce o luptă atât de îndârjită, împotriva jafului şi a gangsterilor.

Cel cu numele Sawbrey clătină din cap şi se uită după maşina inexplicabilă

— Tu nu înțelegi, Gearing, toți candidații pleacă la luptă împotriva jafului şi a corupției. Krauseman ştie dinainte cum se procedează în astfel de împrejurări.

— Dă-o încolo de afacere, protestă Gearing întărâtat. Henr> este un om serios şi' înțelege să şi facă ceea ce spune. El nu este un politician ; Krauseman ar trebu„ să ştie că el nu este un politician, el este u-u-ur... Aici domnul Gearing fu obligat să facă o pauză, deoarf ce în limba engleză nu se găsea un cuvânt care să denote axact ceea ce avea el acum în minte.

— Eu sulit tocmai protestul ridicat împotriva pcliu-cienilor, completă domnul Caridi fără să ezits.

După ce ultimul ecou al mugetului pricinuit de megafoane se stinse în depărtare, dintr-o cameră interioară apăru o femeie destul dc drăguță.

— Henry, strigă ea, pe urmă văzând pe ceilalți doi bărbați se opri, ca să -i salute : He'llo domnule Sawbrey, hello domnule Gearing.. Henry, megafonul care trecea adineauri pe sub ferestrele casei, nu cumva striga numele tău ?

— Doami ă Caridi, exclamă Sawbrey, tocmai începusem să-i spun lui Henry. că asta ar însemna trecerea lui Krauseman din tabăra lui Blanke, de partea noastră.

— Ja - de c° să facă o astfel de faptă ?

— De, doamnă Caridi, n-aş putea să vă spun... pio- babil vreun motiv de neînțelegere politică. după cum ştiți, Krauseman este un fel de dictator...

— Ce motiv de neînțelegere ar putea să existe între ei... După cum ştii şi dumneata, Blanke n-ar îndrăzm să introducă niciun fel de i eformă care să fie împotiiva lui Krausemiui...

— O, nu e vorba de reforme... Probabil ar vrea o participaţie mai mare la încasările lui Krauseman. Sau prsbabil Krauseman o fi vrând ceva din ceec. ce Blanke a crezut de cuviinţă să păstreze numai psntru el...

— Nu cred să se fi produs între ei niciun fel de ruptură, declară femeia cu convingere. Krauseman a constatat pur şi simplu, că astăzi candidatul său este pe cale să fie înfrânt şi s-a gândii că va fi mai b Le să treacă de partea noastră, înain+e de a fi preg târziu.

— Ia ascultaţi! strigă Gearing şi-şi luă pălăria. Eu plec -ajung din 1 irmă automobilul acesta şi să întreb şoferul, nu cur LVa ştie care este motivul că face reclamă pentru candidatul nostru.

Caridi întinse briaţul după omul său de încredere.

— Stai; dacă vrei să pleci, ia şi câteva buletine, Anderson a trecut toate numele pe cartoanele cele din cutia a treia. Ia-le de acolo... pe Pine Street s-ar putea să întâlneşti şi câţiva alegători.

— Fc arte bine; eu plec să vorbesc cu şoferul... iau şi din cartelele acestea, pentru a completa pe cele care le am la mine. Se opri şi se uită la el dintr-o parte, apoi I i arătă indigna şi părăsi în grabă apartamentul, traversă holul şi coborî în stradă.

Doamna Caridi şe .litâ pe fe-eastră şi văzu p2 Gearing cum se depărtează.

P^ea si şe întoarse ppre Sawbrey, cu o mişcare de recunoştinţă pentru tot ce făci Lse împreună cu Gearing în interesul lui :

— i sfârşit, dacă se va întâmpla să mă aleagă, această alegere nu se va datora megafonului de reclamă şi nici vreunei concesii din partea lui Krauseman, ci servii lor unor prieteni ca Gearing şi ca tine.

Domnul Sawbrey declină foarte politicos acest merit,, întrucât îl privea pe el, şi' continuă să *se* gândească în toate chipurile, care ar putea să fie pricir ă, câ automo- bi'lul-reclamă circulă prin oraş sprijinind campania electorală a lui' Caridi. Doamna Ellora Caridi care era tot la fereastră,

interveni numaidecât, pe un ton nemulțumit, dar destul de limpede, ca să poată fi auzită de so- țu'l ei

— Henry, uite că-ți vine domnişoara Conn'e Stott.

Candidatul la Congresul American urmări din nou privirea soției sale, dar de astă dată înfiorat de senzația neliniştitoare pe care o simte orice soț, la apar) ța unei fete, în legătură cu care soția lui are anun te bănuieli

— Ihuim... Preeupun că a întrebuințat toate cartelele pe care le-a avut la ea şi s-a întors să mai ceară,, dcclară el cu glasul liniştit, dar categorie, ceea ce însemna că ar vrea să prevină pe El[1] ora, nu numai de faptul că domnişoara Connie Stott lucrează în interesul ui, prin urmare şi al ei însăşi, dar şi de prezența lui Sawbrey care era cu ei în aceeaşi odaie.

— Să sperăm că a venit numai după cartele, declară Ell'ora bănuitoare şi pe un .or, de nemulțumire.

Domnul Sawbi <=y continuă să aleagă cartelele dir cutia în care erau aşezate

-—- Plec să fac un rond pe stradă, poate voi întâlr pe cineva... Voi face prima jumătate din Endymion Ave- nue. . dar ascultă ce-ți spun, adăugă el înveselit, pentru a le da să înțeleagă că el n-a auzit nimic din schimbul de cuvinte ce se desfăşurase între soț şi soție : Nu m-aş mira câtuşi de puțin, dacă doamna Caridi ar avea dreptate. Probabil Krauseman a băgat de seamă că tu vei câştiga lupta aceasta şi în ultimul minut a dat drumul acectui automobil să alerge pe stradă, pentru a-şi salva: obrazul. Ştii foarte bine că pisica, ori de unde ar cădea,, cade întotdeauna în picioare. Sawbrey începu să râdă de; pro ~ mie lui cuvinte şi se îndreptă spre uşă.

f oarte bine, dragă Karry, să sperăm că aşa va fi dar incea la urnă cât mai mulți, înainte de a se închide alegerea, zise Caridi şi ridică mâna în >emn de salut, iar colaboratorul său politic ieşi pe uşă.

Dar uşa nici nu se închise bine şi candidatul se întoarse spre soția lui.

— El'lora, pentru numele lui Dumnezeu, ce ai de gând, de faci astfel de observații, de față cu Sawbrey ?

— El n-a auzit nimic.

— N a auzit pe naiba... sigur c-a auzit! Altfel n-**ar** fi plecat, spunându-mi că voi câştiga lupta aceasta şi câ domnul

Krauseman mă susține tocmai din pricina **HSta** ; această declarație a făcut-o din cauză că nu se simțea la îndemână şi trebuia să se gândească lepede şi să inventeze un pretext, chiar dacă pretextul 'nvocat nu ar avea nici un rost.

Ellora se uită 1a soțul ei.

— Puțin îmi pasă, dacă m-a auzit... Ar trebui să te demasc în fața prietenilor tăi, în loc să te protejez, cum -am făcut întotdeauna.

— încă puțină piotecție de felul acesta şi voi sfârşi prin a nu mai avea nici un prieten... Dar ce anume ai avea de demascat ?

El'lora ridică bă-bia in vânt şi ochii' ei frumoşi începură să scapere.

— Huîhm cred că-ți mai aduci aminte de Kathe- rina aceea pe care a angajat-o unchiul tău la tine in bi- :rou, când ai încqput să practici avocatura aici în ..

— Pentru numele lui Dumnezeu ! De ce vorbeşti despie lucruri care s-au întîmplat acum cinci ani şi când bine ştii că aci nu există nici ur motiv care te-ar putea nemulțumi.

— Ştiu, acesta este întotdeauna răspunsul tău.

Caridi încercă să se stăpânească.

— Ascultă, întrebarea este, ce-i vei spune lui Connie Stott, dacă se va întâmpla să vină să mai ceară un număr de cartele ?

— Pentru mine întrebarea este, ce-i vei spune tu însuți ?

Politicianul făcu un gest de deznădejde.

— Doamne Sfinte ! Nu-i voi spune nimic. Nimic, decât „poftim cartelele de care ai nevoie", şi-i voi mulțumi pentru tot ce face în interesul meu. si al tău de asemenea... da... şi al tau. ai înțeles !

'Ellora trecu printr-o schimbare neaşteptată şi luă atitudine de sacrificată :

— A cum este aproape de intrare ! Eu voi pleca de acasă. Mă voi duce la plimbare. Nu vreau să fiu între voi si să vă tulbur felul de conversație ce se va desfăşura între tine şi domnişoara Connie Stott.

— Nu, nu, nu vei pleca! Vei rămâne aici şi vei auzi ce ne vom soune. Doamne, nu vreau să te mai aud repro ;ându-mi tot ce-ți trece prin minte... Ellora, înțelege... stai aici... Nu pleca !

— Nu e nevoie să țipi la mine, protestă ea. Plec de acasă cât mai repede, şi se repezi spre usa care <da în interiorul apartamentului, trântind-o cu violență în urma ei.

în clipa aceasta, indefinit de scurtă, când un zgomot simplu umple odaia, întocmai ca o vâjâială ae aer, uşa de pe coridor se deschise şi apă^u o fată dist' să, cu "nfăţişare masculină aproape tot atât de in il'tă ca şi Caridi. Se uită la candidatul care zâmbea mecanic în mijlocul odăii şi a ecoului de larmă ce părea că ab" atunci se stinsese

-— Eşti singur, Ilenry ? întrebă domn: ,;oara Connie Stott şi' în glasul ei tremură o uşoară sfială.

Candidatul începu să-i explice că Gearing şi Sawbrey plecaseră chiar acuma, ca să înceapă lupta poetică lin primul ceas al deschiderii acesteia, dai felul în care-i "expl'ca, lăsa să se înțeleagă că au pl ;cat cu atâta energie şi entuziasm, încât vibrația ce o constatase adineauri, când Intrase în odaie, se datora acestei plecăr

— Cred că doamna Caridi este acasă, declară fata si se uită spre uşa care acum nu mai tremura

— Da, probabil trebuie să fie undeva pe aproape...

Dommşoara Stott îl întrerupse mulțumită :

— O, ascultă Henry, ai auzit adineauri megafonul -Care a trecut pe stradă ?

Candidatul păiu că începe- să se intereseze de ceea- ce ar fi vrut să-i spună fata :

— Dacă l-am auzit ! Sigur că l-am auzit ! Dar ia. spune, cum de organizația Krauseman a putut să facă un. ..

Domnişoara Stott se lumină la față şi atitudinea eî atât de căutat masculină, deveni solemnă.

— Eu sunt aceea care a determinat pe Krauseman să £ coată maşina pe stradă !

— Dumneata ! Dumneata ! Cum ai reuşit să faci aşa ceva ?... L-ai hipnotizat ?

Fata începu să râdă.

— Nu ştiu... dar e foarte probabil. M-ara dus la el şi l-am rugat să voteze cu tine... Casa lui cea mare era tocmai în dru nul meu-

— Connie ! Nu se poate, doar n-ai făcut aşa ceva !

— Ba am făcut, şi mi-a răspuns : „De, n-am nimi_ împotrivă ; am votat cu Andiew Blanke, e adevăiat, dar asta nu mă va împiedica să votez din nou, şi tot aşa, cu omul dumitale". Fata îşi trozni degetele de la mâini şi: începu să râdă.

— Dumneata ce i-ai răspuns ?

— I-am spus că noi suntem un partid care urmăreşte schimbarea moravurilor şi nu putem accepta să voteze de două ori, chiar dacă ar fi să voteze cu noi; că ne-ar fi imposibil să combatem corupția tot prin corupție. Este un bătrân foaate amabil şi le-am înțeles destul de bine împreună, iar la urmă i-am spus :

,— Uite ce, nu pot primi ca să votezi a doua oară pentru Ilcnrj, dar ce-ai zice, dacă te-aş ruga să trimiți maşina cu megafoanele, din sectorul al patrulea, ca săj cutreiere străzile şi să facă reclamă pentru el ?"

La aceste cuvinte a devenit ceva mai grav, şi într-un târziu mi-a răspuns :

— De, nu ere-l că fapta aceasta să poată strica prea mult campaniei lui Andrew Blanke, ce zici domnişoară* . Stott ?"

I-am re' ouns foa] te sinceră :

„— Ea, domnule Krauceman, nu cred că ar nu tea; să-i strice".

A încăput să râdă şi a adăugat:

„— Foarte bine, în cazul acesta ia maşina, dacă îți închipui că-ți va putea folosi la ceva... sunt gata să fcc -orie®, pentru a face plăcere doamnelor".

Caridi începu să râdă, cu neîncredere.

— Connie, cred că nu vorbeşti serios !

— Dimpotrivă, şi i-am spus că de vreme ce dom- nului Blanke nu-i va strica nimic, ție îți va fi de mare folos... căci va fi un fel de îndemn pentru lungul drum ce te aşteaptă. Aşa că mi-a dat un bilet către Garajul Lec^in's din sectorul al patrulea, unde rr- am dus şi am luat maşina pe care ai auzit-u..- adineauri făcând reclamă în lungul străzilor.

— Măi, să fie a naibii ! Connie, eşti o bomboană de fată. Dacă se va întâmpla să obțin mandatul acesta, tu vei fi cea dintâi persoană care... Se opri la jumătatea frazei şi continuă cu mai puțin entuziasm : Prin urmare Ellora a greşit... Trebuie să-i spun numaidecât, cum am reuşit să obțm eu automobilul acesta cu megafoanele, declară el şi se îndreptă spre uşă.

— Cum şi-a închipuit că l-ai obţinut ? întrebă Connie cu o uşoaiă schimbare a glasului.

— îşi închipuia despre Krauseman, că în ulr'mul moment a trecut de partea noastră, fiind convins că vom câştiga lupta.

— Da de unde, interveni Connie Întunecată ; e'1 şti., foarte bine că noi nu putem câştiga, dar cum nu avea nevoie de maşină, ne-a făcut pur şi simplu o favoare.

— Ellora ! striga candidatul şi deschise uşa care da spre interiorul apartamentului, de unde soţia lui apăru numeidecat: E'lora, e vorba despre megafonul pe care l-am auzit adineauri. Ni l-a obţinut Connie. S-a dus la Krautieman şi l-a rugat să ni-l dea, iar bătrânul a fost de acord. Ce zici de asta ?

Ellora se sili să zâmbească, rece şi politicoasă.

Caridi rămase mulţumit, văzând că soţia sa apreciază serviciile ce i-au fost făcute. Continuă deci cu en- luzlasm :

— Ascultă Ellora, eu şi Cunnie va trebui să plecăm şi să fac em un ultim turneu prin circumscripţie. Am vrea ca al îgerea aceasta să fie cel puţin spectaculoasă. Dar dacă se va întâmpla să vină careva dintre băieţi, dă-i cartelele dir cutia cea albastră de colo.

— Da, desigur... tu... şi domnişoara Connie veţi pleca împreună ?

Întrebarea aceasta i-o puse cu glasu* monoton, dar amabil, aşa că după ce ieşi din odaie împreună cu Connie, Caridi se gândi că, după lovitura de maestru, data în timpul acestei campanii, până şi soţia lui a început sâ se uite la Connie cu mai multă simpatie.

Ellora se uită după ei, pană ieşiră din cameră, pe UT mă se apropie de fereastră şi -i ur mări în lungul bulevardului. Văzând alături de soţul ei statura înaltă şi distinsă a lui Connie Stott, simţi o uşoară nemulţumire- întinse degetele mâinilor, răşchirându-şi-le ca pe nişte gheare, şi se gândi la plăcerea ce ar simţi-o, dacă şi-ai putea inf_ge ungh Le în obrazul arogant şi masciuin al iui Connie Stott. Fata aceasta înaltă reuşise să determine pe bătrânul Krauseman să-i dea automobilul cu megafoanele şi Ellora îşi închipuia că ştie dinainte cu ce mijloace a reuşit Connie să-l obţină.

„— Iar acum, îşi zise ea cu amărăciune, întrebuinţează acelaşi procedeu şi faţă de naivul acesta care este Henry Caridi LjJ

Fautul că orobabil Connie Stott ajutase în cer mai mare măsură pe soțul ei, ca să apuce pe căiarea întortocheată care-l ducea în lumea complicată a politicii, era un gând care pentru nimic în lume n-ar fi putut să-şi facă loc în nuntea E1Jorei.

r

CAPTYOLUL II

Domnul Henry Lee Caridi şi coh boratorrl său politic, domnişoara Connie Stott, apucară în jos pe stradă, si trecură dincolo de Albemarle Apartaments, mergând, încet şi cu pasul caracteristic al oamenilor care-si fac loc prin mijlocul şuvoiului de circulaţie şi caie în £ celaşi timp sunt obligaţi să consulte şi adresele de pe hârtLie ce le au în mâini.

Pentru ca obligaţia aceasta să pară şi mai diiic 'lâ, gândurile domnişoarei Stott se opreau din când în când la doamni. Ellora Caridi. îşi zicea că e păcat ca Ellora să fie femeia care este în realitate. Henry Lee era un bărb°t atât de prietenos, de sociabil şi demn de încredere, încât va trebui să reusească în cariera lui politică deşi nu reuşise în cariera de avocat. Marea calitate necesară unui om politic este sinceritatea. Dar inciifei ent de calităţile ce le-ar fi avut Henry Lee ca om politic, Ellora era în stare să-l despartă de prit tenii pe cart-i avea, cu aceaasi ufunnţă cu care îeuşea el să şi-i iacă. în orice caz, mare păcat, că Henry s-a căsătorit cu o- astfel de femeie.

Când ajunse la această concluzie tacită, Caridi ridică, privirea şi se uită la numărul de deasupra unei intrări, pe urmă o coborî şi se uită la unul dintre cartoanelc ce le avea în mână.

— Pe cartela aceasta scrie că Johny Blair stă la Nr. 428. \

— Nu mai stă, a plecat; aveam de gând să scot. din cutie cartela aceasta, dar n-am scos-o, Johny Blair a plecat definitiv din această circumscripţie şi' s-a instalat undeva în sectorul din partea de miazănoapte:

— iNu i-ai scris să vină şi să voteze ?

— Da, i-am găsit adresa şi i-am trimis o cartelă ; Jar dacă nu reuşeşti să-i duci la urnă, vizitâradu-i la domiciliu, atunci cu atât mai puţin vei reuşi să-i aduci cu o cartelă pe care le-o trimiţi.

Caridi se gândi la cartelele acestea risipite tără folos, mii de cartele care erau' adresate alegătorilor americani, fără domiciliu stabil şi ale căror plicuri il costau un cent şi jumătate de bucală ; cu toate acestea nu puteau fi predate destinatarilor ; totuşi Onorabilul Andrew Blanke franca

fiecare plic, fără să cheltuiască el însuşi niciun ban, şi plicurile lui francate erau predate destinatarilor.

Intrară amândoi intr-o casă de raport, cu câteva trepte la mtrare. Connie se opri în fața unei vechi cutii de scrisori din holul întunecat şi se întoarse numaidecât ca să declare :

— Etajul al treilea... aici stă Laura şi Mary Sv ingje.

— Ți-au făgăduit că vor

— Da, desigur; când am fost să vorbesc cu ele, mi-au spus că nu le interesează politica, dar după ce le-am explicat că dumneata eşti un candidat independent şi că votând cu dumneata, vor putea vota -mipo'triva ambelor partide care duc această campanie, mi-au răspuns că vor veni la vot.

Urcând scara prăluită şi fără preş. Caridi se adresă fetei :

— Connie, constat că ai lucrat din toate puterile pentru succesul meu.

Fata râse ou sfială.

— Mi-a făcut plăcere.

—• Ascultă, in cazul când voi reuşi să fiu ales... dacă Va exista vreo posibilitate ca să fiu ales in Congres, voi încerca să fac ceva, pentru ca timpul ce ți l-ai pierdut cu mine, să valoreze mai mult decât.. decât tot ce ai făcut până acum în toată viața dumitale.

Oonnie ştia că Henry se gândeşte la slujba de secretară particulară... pentru cazul când se va întâmpla să fie ales membru al Congresului. Acest „când" era însă foarte vag, dar totuşi clipirea tulbure a posibilității de a lucra zi de zi împreună cu Caridi. la Washington, ii umpllea sufletul de mulțumire neaş'tepl ată. Pe urmă ca şi când imaginația ei ar fi fost frânată de ceva, începu că se gândească la Ellora. Prevedea ce ar zice Ellora de un astfel de plan. Şi din nou se gândi, că e păcat ca un om ca H< :nry să-şi lege viața de o astfel... In clipa aceasta întinse mâna spre soneria uşii de la etajul al treilea şi bâzâitul ei o trezi la realitate

Aproape îi venea şi ei să râdă de pornirea aceasta neaşteptată împotriva Ellorei Caridi. E\ entualitatea unei slujbe în calitate de secretară particulară a soțulu Ellorei în Washington era ceva cu totul lipsit de importanță şi foarte depărtat Singurul obiectiv concret al campaniei începute de Henry Lee, era acopul de a face o simpîlă demonstrație. O încercare de a forma un grup de voturi permanente şi sigure în centrul oraşului. Centrul oraşului era un fel de entitate

dubdă. în care partidele majoritare, democratic si republican, se înțelegeau aiât de bine, încât păreau că fac un întreg inseparabil. Erau întocmai ca inelele acelea răsucite dm India care câte două, trei sau chiar o jumătate duzină, sunt astfel potrivite încât par că sunt un singur cerc.

Tot . aşa era şi clubul loi po'litic, un fel de protest împotriva mistificării stereotipe a politicii m\micipale americane ; dar străduințele acestea erau o adevărată plă-cere, exact cum spusese şi ea. Afară de asta ciutul lor reuşise să câştige suficient prestigiu politic, ca în fiecare duminecă după amiază să poată ține câte o Întrunire gratuită în localul Ajax Bowling Alleys din Middenhall Street.

Uşa apartamentului de la etajul al treilea se deschise puțin şi o femeie slabă şi cu parul cărunt se arătă în această deschizătură ; văzând cme este, deschise uşa ceva mai nîult şi mai cu încredere

— O, dumneata eşti, domnişoară Stott.

— Da, am venit să vă întreb dacă dumneata şi sora dumitale ați îost la vot ?

— O, va să zică astăzi este ziua ? Se întoarse şi strigă spre interiorul camerei . Laura, tânăra doamnă a venit să ne spună că astăzi este z' a aleger .

Dii interior se auzi un glas care răspunde :

— întreab~o înde este dealul de vot ?

Connie începu să le descrie in toate amănuntele, cum vor putea ajunge la local :

— Coborâți pe Clement Avenue şi Strada a Două-sprezecea. Treceți prin atelierul de frizerie şi ajungeți în aleea din fund. Apucați pe după colțul din dreapta al aleii şi ajungeți la a patra usă, unde se găseşte un vech" magazin de insecticide. Deasupra uşii este un câine care se scarpină şi se apără împotriva muştelor. Acesta este localul unde va trebui să votați !

— Care este motivul eă au ales un local atât de greu de găsit ?

— Motivul este foarte simplu, ca să facă pe alegători să nu-l găsească, decât în cazul când îl ştiu dinainte unde e?te.

— Ei, spune drept; e adevărată ruşine !

— Da, este, dar asta înseamnă că-ți aduce voturile adversarului sau determină pe alegători să nu mai voteze.

-— Ei bine, tocmai de aceea eu voi merge la vot, declară bătrâna categoric.

Caridi şi ajutoarea sa îi mulţumiră pentru efortul sincer şi dezinteresat ce-l făcea în interesul candidatului şi' se întoaiseră din nou în stradă. îşi făcură loc îr. lungul trotuarului înţesat de 'ume, până la următorul alegător care era trecut pe listă şi care sta cu două case mai încolo. De astă dată constatară că destinaţia lor îi ducea spre un apartament până la care trebuiră să se urce cu ascensorul, aşa că se mai odihniră puţin, până ajunseră la etajul al şaselea unde locuia un domn cu numele Simpson. Sunară şi se simţiră şi mai mulţumiţi, când apăru domnul Simpson şi le spuse că el a şi votat. Domnişoara Stott îi mulţumi şi adăugă :

— Domnule Simpson, dă-mi voie să-ţi prezint pe bărbatul pentru care ai votat. Dacă se va întâmpla să cădem în această alegere, vom candida din nou si înc-ouată. la fiecare alegere. Vrem să formam un bloc de alegători onorabili şi incoruptibili ; un fel de club politic, al oamenilor care preferă cinstea în loc de tâlhărie...

Când Connie îi repetă ace ;te fraze răsuflate, domnul Simplon se înclină şi foarte amabil întinse o mână- cam fleşcăită.

— Sunt încântat să fac cunoştinţa dumneavoastră, domnule Blanke, vă rog să mă ciedeţi

Domnişoara Stott se uită la el dezamăgită.

— Sper că n-ai votat pentru fostul membru al Congresului, pentru Blanke ?

— Cum adică... ba da, răspunse Simpson, tot atât de dezamăgit. Sau n-u este candidatul pentru car£ dumneata ai făcut propagandă ?

—Nu ; ţi-am spus că cel pentru care va trebui să v atezi, este Caridi.. Henry Lee Caridi... Dumnealui este domnu] Caridi.

Slmpson se uită la ei năucit.

— Ei comedie ca asta. Am văzut numele afurisitului d"î Blanke pe una dintre liste. . era ch'ar în capul liste şi mi s-a părut cunoscut. Mi-am închipuit că trebuie să fie numele celui despre care mi-ai voi bit dumneata.

— Da de unde, numele acesta ţi s-a părut cunoscut probabil din pricină că în timpul celor din urmă optsprezece sau douăzeci de ani Andrew Blanke a fost reprezentantul nostru în Congres.

— Probabil că acesta o fi motivul, încuviinţă Simpson abătut. Am fost sigur c-am mai auzit u ideva numefle

acesta. Pe urmă adăugă cu convingere : Eu nu mă amestec în politică şi afacerile acestea nu mă interesează.

Micul lor grup reuşi să primească cu seninătate acest fciux pas.

— Nu face nimic, declară Caridi şi începu să râdă Ceea ce vrem să facem noi de astă dată, este o simplă manifestaţie politică, dar te rog domnule Simpson să nu uiţi, că de aici înainte Asociaţia Alegătorilor Independenţi va avea cel puţin un om cinstit care să fie candidatul ei, la fiecare alegere. Data următoare nu voi mai fi eu, ci probabil un alt membru all Asociaţiei, în orice caz ae flecare dată va fi cineva, prin urmare te rog să nu uiţi de noi.

Felul lui de a vorbi impresionă pe domnul Simpson

— Pe cinstea mea, am toată încredt rea în ceea de îacel.L dumneavoastră, declară el foarte serios. Doairr na care este cu dumneavoastră, mi-a dat toate explicaţiile. Cred, domrule Caridi, că datoria fiecărui cetăţean american este să facă politică şi să voteze cu un cari didat demn şi cinstit. Dacă am reuşi să alungăm hoţii din administraţia municipiului şi din pcliti'ca Statului, n-am .avea de pilătit biruri atât de grele.

Caridi îi întinse mânţ

— Evident că această atitudine ar putea să aibă urmări favorabile. La revedere, şi data viitoare te rog să nu uiţi A.A.I. şi să-ţi aduci aminte de candidatul ei, înainte de a vota pentru primul candidat al ^ărui nume îl vezi pe listă.

Domnul Simpson începu să râdă din toacă inima.

— Pe cinstea mea, asa voi face, vă rog să mă cre--deţi ! Sunt încântat că am făcut cunoştinţa dumnea-voastră domnule Caridi. Cred că dumneavoastră sunteti primul candidat al Congresului pe care am avut fericirea să-l cunosc.

Când domnişoara Stott si Caridi ajunseră din nou în stradă, fură opriţi de un băi bat mic de statură şi bine legat, cu ochii negri şi nasul coroiat, care salută pe candidai, ducântiu-şi două degete scurte şi groase la gambeta ce o avea în cap.

— Uite Onorabilul Henry Caridi; cum merge cu alegerea ?

— Aş\ şi aşa, Mverberg, răspunse politicianul cu indiferenţă.

— ^ugi domnule, ce aşa şi aşa ! protestă Myerberg înveselit. N-ai auzit mai acum o jumătate ceas automo-

bilul cu megafoanele Şefului cum alerga în lungul străzii şi-ţi făcea reclamă ?

Caridi nu se simţea câtuşi de puţin dispus să discute a«tfel de amănunte cu Myerberg

— Probabil l-ai auzit dumneata.

Myerberg se uită mirat la el şi la însoţitoarea lui.

— Auzi ce om ! Domnişoară Stott ; spune drept, ai ' .mai văzut un astfel de individ ? Stă nepăsător şi rece, întocmai ca o sticlă ae tere lă ghiaţă, când el e cum făcut... când şi'-a ajuns scopul... şi a reuşit aşa pe negândite să devină favoritul lui Krauseman. Pe cinstea mea, nu-mi vine să-mi cred ochilor şi nici urechilor. Cu toate acestea, iată-l în faţa mea, calm şi indiferent, ca şi când ar întinde mâna după o ţigară pe care i-o oferi,, şi-mi răspunde (că alegerea merge *aşa şi aşa.*

Domn.şoara Stott începu să râdă, uitânduise la omul acesta mic de statură şi cu părul creţ. ,

— Probabil vorbeşti despre automobilul de reclamă ?

— Da, glasul acela din cer care funcţionează cu aer comprimat şi care vorbea despre Caridi... E posibil ca Şeful să fi căzut în cele din urmă din patul politic ini care dormea î npreună cu Patronul ?

Caridi nu se uită la domnişoara Stott, dai spera câ nu va face nici o indiscreţie în legătură cu automobilul de reclamă. Re^cpiră uşurat când o auzi că ră ipunde foarte am ibiiă :

— Nu ştiu aespre nici un conflict între domnul Krauseman şi domnul Blanke. N

Myerberg făcu un gest cu mâna.

— O femeie discretă valorează cât greutatea ei îrt aur. De, evident, acestea sunt chestuini politice. Omul când vrea să înveţe ceva, trebuie să înveţe repede, dacă- în general vrea să înveţe, căci dacă face un iingur pas greşit, înreamnă că s-a curăţat. îşi duse din nou degetele la pălărie : De, felicitările mele Caridi, şi te felicit din toi sufletul. Cred că voi avea ocazia să te felicit la multe alegeri de aici înainte. La revedere, sunt foarte grăbit.

— Mulţumesc, Myerberg, răspunde Caridi cu glasul rece şi se u'tă după el cum se depărtează.

Fata se întoaise mirată spre şpful ei.

— Bine Henry, ai fost grozav de nepoliticos faţă de Myerlberg !

— Nu-mi pHace mutra lui Myerberg, declară candidatul cu indiferență.

— Cam ce atitudine crezi că vei putea avea de aici îna-nte, cu simpatiile şi antipatiile dumitale ? întrebă fata,
ironică. Şi ce ai împotriva omului acesta ?... presupun că n-ai avut până acum niciun fel de afacere cu ei ?

— Nu, u-am avut.

Connie se uită cu atenție la el.

— Cred că nu din cauză că este evi eu ?

— O, nu, nici vorbă.. îmi plac evreii... anumiți evrei...

Domnişoara Stott conchise :

— Constat că eşti unul dintre americanii care au concepții largi şi altruiste, deoarece din când în când un evreu poate deveni pentru ei atât de util, încât n-au motive să se supei e că este e\reu.

— Nu, nu este aoesta motivul, protestă Caridi căruia această explicație nu-i era pe plac. Eu .. în sfârşit... într-un rând Myerberg m a insultat.

— Nu cumva ai fost avocatul părții adverse într-un pruces cu Myerberg ?

— Nu, n-a fost ca^ul acesta.

Fata se opri şi se uită la el, dădu să vorbească, pe urmă îşi cchimbă gândul :

— Haide să ne vedem de treabă şi să continuăm activitatea în interesul propagandei.

— Eu cred că după oe ți-am spus atât, va fi mai bine să-ți' spun tot.

— Nu e nevoie să-mi spui

— Sunt convins şi eu că nu e nevoie ! ripostă Caridi, plictisit de apucăturile acestea femeieşti. O clipă i se păru că atitudinea lui Connie îi aduce aminte de Ellora. Adevărul este. că i-am propus o asociație şi el a refuzat.

— O asociație !

— Da... asta dovedeşte cel puțin că din punct de vedere abstract, eu am vederi foarte larg[5] în legătură cu evreii

— Cum de ai ajuns să oferi lui Myerberg 3 asociație... sau să te gândeşti la el în legătură cu aşa ceva...

— Uite ce, mă gândeam că unchiul meu se va plictisi să-mi plătească mereu chiria pentru localul unde am biroul şi vedeam că nu ajung la nimic, continuând să mă ocup. de procese civile. Prin urmare mi-am zis că va trebui să pledez în procese la Curtea cu Juri sau în cazul cel mai rău, să renunț la ^ariera de avocat.

Prin mmtea lui Connie trecu un gând neaşteptat, aşa că renunţă să mai discute despre această asociate.

— Ascultă, dacă Myerberg îşi închipuie că acest Krauseman te sprijină s-ar putea să se găsească o mulţime de oameni care să gândească la fel ca el. Ar .avea haz să reuşeşti să fi ales, datorită generozităţii lui Krauseman.

— O, nu cred să se întâmple aşa ceva.

— Atitudinea lui Myerberg a fost sinceră şi omul acesta este la curent cu toate şolticăriile din oraş

— Da dar el nu cunoaşte motivul pentru care ym obţinut automobilul cu megafoanele.

In clipa aceasta Caridi văzu pe Myerberg că s-a întors şi că vine rep: de spre ei. Se vedea limpede că-i caută în mijlocul lumii care circula pe stradă şi imediat ridică mana şi le făcu semne. După ce se apropie, le explică în cateva cuvinte

— Am întâlnit pe Meltnfsky ducându-se la Judecătorul Pfeifferman si l-am rugat să se prezinte în pro cesul meu, ca să mă pot întoarce la voi.

Caridi dete din cap nemulţumit, când văzu că avocatul îşi continuă drumul alături de ei. [e] Peste câteva clipe Myerberg începu din nou :

\— Ascultă Caridi, aş putea invoca motive idealiste, într-o anumită măsură justificate, pentru ceea ce-ţi voi oferi acum, dar nu vreau să invoc mot..

— Să-mi oferi ? se miră Caridi, şi se uită la el.

Ochii negii şi inscrutabili ai lui Myerberg suportară această privire, fără să clipească.

— Da... să-ţi ofer.

— Ce ai de gând să-mi oferi ?

— De .. ca să fiu sincer. nu e vorba de nimic personal.

— în cazul acesta ce ai de gând să-mi oferi în mod impersonal ? întrebă Caridi, bănuitor şi în aceiaşi timp mirat

Connie Stott caie se uita cu atenţie la avocatul Myerberg, înţelese numaidecât ce urmăreşte.

— Domnul Myerberg ar vrea să intre în Aso :iaţia ^legătoriloi Independenţi, zise ea cu sfială.

— O de asta e vorba ? întrebă Caridi.

Myerberg dădu din cap

— Şi cum ţi-am spus, nu voi invoca motive idealiste deşi aş putea să le invoc, tot atât de bine, ca şi c l- Ialţi membri ai organizaţiei dumneavoastră.

— Sigur că da, încuviință Caridi.

— Prin urmare voi invoca fără nici un înconjur motivul, că dumneata ai putea să fii ales. M-am gândit deci să intru in organizația dumneavoastră, înainte de a înregistra succesul, dar ca să fiu sincer îți voi spune, că mie nu-mi plac apostolatele acestea de cruciați. Sunt atâția cruciați... toți sunt atât de sinceri.. au atâtea mici organizații cu cheltuieli şi taxe, şi niciuna dirtre ele nu face nirr„e.

— înțeleg, dumneata eşti idealist, ;ând idealismul are posibilități să câştige, constată Caridi.

— Eu nu invoc aceste motive, când vreau să intru, repetă avocatul repede, ca şi când ar fi vrut să se apere împotriva unei bănuieli.

—^ în orice caz trebuie să-ți spun, că suntem foarte mulțumiți de adeziunea dumitale, adăugă Caridi cu indiferență.

— Foarte bine, mi-ar face plăcere să intru. Cât ar putea să mă coste ?

— De... taxele pentru un... un membru fondator sunt... şaptesutecinzeci de dolari, răspunse Cardi Pronunțând aceste cuvinte îşi aduse aminte nu numai de cei doi prieteni intimi ai săi care vărsaseră fiecare, această sumă pentru cheltuielile campaniei sale electorale, ci îşi aduse aminte şi de expresia de pe obrazul lor, când îi semnaseră cocurile. Ei trei îşi atribuiseră calificativul de „fondatori" spre deosebire de ceilalți membri cotizanți care plăteau do: dolari şi cincizeci de cenți. Dacă va intra si Myerberg, va fi al treilea, şi fără îndoială ultimul „fondator" al Asociației Alegătorilor Independenți

Avocatul dădu dm cap, în semn de încuviințare.

— Dar înainte de a expedia domnişoarei Stott cecul dumitale, trebuie să te previn, că domnul Krauseman a pus la dispoziția domnişoarei Stott automobilul de re- - clamă, deoarece ştia că Blanke va cădea cu ceititudine şi deci organiza' ia lui nu va avea nevoie de el.

Atitudinea lui Myerberg nu se schimbă câttşi de puțin. Dădu din nou din cap :

— Evident, eu cunoşteam acest amănunt.

Caridi se uită la el mirat.

— îl cunoşteai... şi cu toate acestea mai vrei să intri în org irizația noastră ?

Avocatul ridi'că brațele în aer.

— Ți-am spus că eu cunoşteam dinainte acest amănunt, de ce mă întrebi dan ă „mai" vreau.

— în sfârşit... treaba dumitale... Ccnnie, dă-i adresa noastră.

în timpul acestei conversaţii făcuseră o distanţă destul de mare spre localul de vot. Conversaţia lor fu întreruptă dc g'asul răguşit al unuia care la încr ucişarea străzii vorbea unui grup de oameni prost îmbrăcat buluciţi împrejurul lui. Myerberg nici nu băgă de scamă obstacolul din calea lor şi începu să-şi facă drum printre oameni. Totuşi domnişoara Stott prinse câteva cuvinte în treacăt. Un individ cu exteriorul neîngrijit începuse să vocifereze, cu violenţa caracteristică oamenilor de teapa lui :

— Gândiţi-vă, camarazi, la aistfell de cifre ; două milioane de scroafe de a făta, n-au fost tăiate, n-au fost vândute, n-au fost mâncate, ci au fost omorâte şi aruncate în apele fluviului Mi^souri, aşa că albia acestui fluviu a fost otrăvită şi până şi peştii au murit! Dar cine a săvârşit această faptă ? Nişte maniaci ? Oameni nebuni ? Vor fi fost năvălitori străini care au încercat să distrugă America, provocând foamete şi molime ? Nu, forţa distrugătoare care justifică acest ultragiu împotriva umanităţii, este deşteptăciun^a şi încăpăţânarea conducătorilor politic' ai Statelor Unite. Acesta este mijlocul întrebuinţat de ei pentru a înlătura suprapioducţia ! Carne de porc risipită în Statele din Vest ! Vagoane întregi de portocale care putrezesc în California ! C'sterne întregi de lapte aruncat în şanţuri, la fermele din partea de miazănoapte ! Re colta de bumbac în Statele din Sud «distrusă ! Ţara noastră s produs cantităţi enorme din acesta articole ; preţurile au scăzut atât de mult, încât nu mai reprezentau niciun câştig. Dar trebuie să ştiţi camarazi, că principiul sacrosanct al ţărilor capitaliste este : produsele trebuie să aducă câştiguri ! Pen+ru ce sunt bune produsele ? Sunt de mâncat ? Sunt de îmbrăcat ? Sunt ele menite să a'lire suferinţele bolnavilor şi să adaposteasca pe cei care n-au unde-şi pleca fruntea ? Da de unde, nici pomeneală ! Produsele sunt menite să realizezi câştiguri. Şi în cazul când aceste câştiguri nu devin din ce în ce mai mari, industriaşul constată că întreprinderea Lui r.u prosperă Prin urmare este cbl'gat. să înceteze lucrul, este ob'igat să distrugă ceea ce a fabricat, astfel ca ceea ce mai rămâne, să poată vinde cu profit. Aceasta dovedeşte că este aderent devotat al capitalismului şi-i urmează poruncile cu toată slinţenia.

„Şi în timp ce acest sabotaj, camarazi, continuă în largul ţării, voi şi eu, care suntem poporul, cutreierăm un

oraş după altul, fără să avem cel puțin speranța de a găsi de lucru sau o coajă de pâine, şi rătăcim flămânzi, degerați, de frig şi deznădăjduiți ; sabotajul acesta dovedeşte înțelepciunea atotputernicilor noştri stăpâni dm America... şi simțul lor de umanitate !"

Din mijlocul mulțimii adunate împrejurul lui se auzi un vuiet de glasuri ca^r^e ar fi vrut să f'e aclamații. Acestea însă fură întrerupte de trei agenți de stradă care începură să-şi taie drum printre oameni şi să strige cu glasuri răstite, caracteristice reprezentanților autorității :

— Circulați f Mişcați de aici ! Nu opriți circulația străzii.

Oratorul ridică un braț în sus.

— Vreau să uzez de dreptu. garantat de Constituție, în calitate de liber...

Unul dintre oei trei agenți întinse mâna şi apucân- du-l de braț, îl smulse cu violență de pe lada pe care se urcase şi pllccară împreună, în timp ce oratorul continua să invoce cu glasul ridicat, drepturile lui garantate de Constituție.

Ceilalți doi agenți îmbrânceau mu'țime? care-şi bătea joc de ei. Myerberg apucă pe Caridi de braț şi-l conduse spre lada rămasă liberă.

— Răspunde-i, stărui avocatul, u-că-te pe ladă şir xăspunde-i...

— ^T iine dar politic v.a. .

— încearcă ! încearcă ! Tot ce pot să-ți facă, este să te oprească.

La stăruințele lui Myerberg, Caridi se urcă pe ladă.

— Domnilor, concetățeni, începu el.

Ascultătorii se întoarseră spre noul orator care ocupase pe ladă locul evacuat de cel dinaintea lui.

Unul dintre polițişti se întoarse în loc şi văzând pe Cariidi urcat pe lada, ridică la gură un țigna' şi se îndreptă opre el, şuierând după ajutor. Caridi simț. un fior fugindu-i în lungul trupului, când văzu pe agentul forței publice că se apropie de el.

— Domnilor, repetă politicianul, eu reprezint Asociația Alegătorilor Independenți

Polițistul răcni la el :

— Dă-te jos de pe ladă, pâna nu \ln...

Myerberg îşi insinua trupul masiv între polițist şi lada oratorului. Pălăria îi căzuse din cap. întinse un braț spre reprezentanl ul ordinii.

— O'.Sheen ! O'Sheen ! strigă el repede, dar căutând să pară cât mai demn

O'Sheen se întoarse spre avocat.

—I Ce na'ba vrei ?

— Cel de pe ladă este domnul Caridi

— Dar cine dracul mai este şi ăsta ?

— Candidatul căruia mai acum două ceasuri îi făceau reclamă megafoanele Şefului, în lungul străzilor oraşului.

Polițistul se opri in loc.

— Acesta este numele pe care l-a pronunțai megafonul ?

— Da . Caridi.

— Cu credeam că a fost Blanke.

— Dimpotrivă, dumneata n-ai ascultat, dar eu l-am auzit... Făcea reclamă pentru Caridi.

Grupul de oameni se strânse împrejurul lor şi-i auzi ce vorbesc; începură să se frământe. Unul dintre ei strigă:

— E, nu dai jos de pe ladă pe omul Şefului ?

— Haide circulă ! porunci agentul.

Printre oameni se răspândi ştirea că va vorbi omul Şefului. Din mijlocul grupului de gură cască se auzi cineva strigând :

— Are permis ?

O'Sheen îi răspunse belicos :

— Tacă-ți pliscul; omul vostru a vorbit fără permit[1] !

Myerberg interveni cu glasul sonor :

— Da. domnul Caridi are permis, şi făcându-şi drum apre O'Sheen îşi scoase portvizitul.

O'Sheen simți nârtia pe care Myerb< rg i-a puse în. palmă, Ridică cealaltă mână.

— Da, domnul Caridi are permis deci poate continua să voroeasică.

Caridi începu :

— Domnilor şi concetățeni, eu reprezint Asociația Alegătorilor Independenți, în lupta pe care o dă țara împotriva corupției, a favoritismului şi a dezmățului politic.

Câțiva scan lalagii începură să orăcăie şi să strige

— Dați-l jos ! Dă-te jos de pe ladă.

— Domnilor, nu voi încerca să târăsc în noroi, cum a procedat cu atâta lipsă de loialitate, oratorul precedent, întreagă structura politică, întemeiată pe înțelepciunea şi cu sângele înaintaşilor noştri, numai pentru, reajustarea vieții economice...

Murmure şi mai puternice în mijlocul ascultătorilor.

— Eu vă voi spune că situaţiile disperate au nevoie de măsuri drastice. Ceea ce urmăreşte partidul meu şi ceea ce va obţine, este un guvern libei de corupţie, liber de favoritism, liber de dezmăţul politic...

In timp ce Caridi îşi continua cuvântarea, rânduri'e-ascultătorilor începură să se primenească. Trecători din clasa burgheziei se opriră o clipă, pentru a se convinge ce are de spus un om de seama lor, în legătură cu criza naţională. Cei care veniseră pentru a iace haz şi a întrerupe, se pierdură în mijlocul mulţimii şi se domoliră,, impresionaţi de elanul şi căldura cu care vorbea oratorul.

CAPITOLUL III

în timpul cât domnul Henry Lee Caridi, de la înălţimea anacroxiică a lăzii ce-i servea d'ept tribună, îşi desfăşura discursul împotriva corupţiei a dezmăţului politic, a favoritismului şi a impozitelor exagerate, o tânără italiancă se îndreptă spre Myerberg şi domnişoara Stott, începând să vorbească cu ei. Intenţia aceasta nu-i îeuşi la început, deoarece avocatul şi propagandista începuseră să discute împreună despre discursul pe care-l ţinea candidatul lor.

Avocatul mic de statură şi bine legat, oprit în mijlocul ascultătorilor şi uitându-se la Caridi, se întrebă mirat, de ce o are cuvântările tipice ale candidaţilor din iclasa burgheziei, nu sunt niciodată cuvântăii politice.

Domnişoara Stott se uită la el mirată

— Crezi că a condamna corupţi?, favoritismul şi -obiceiul de a plăti voturile nu înseamnă că faci politică ?

— Nu înseamnă de loc. Procedeul acesta r-are nici o legătura cu acţiunea politica ; este o simplă înlăturare -a piedicilor care ar putea ajunge să obţină consim+ământul politic al celor care tind spre o acţiune politică

— în cazul acesta Asociaţia noastră de Alegători Independenţi care luptă impctr.va corupţiei, înseamnă că nu este o organizaţie politică ?

•—- Nu, dumneavoastră încercaţi pur şi simplu să ungeţi mecanismul politic pentru a funcţiona aşa cum trebuie

să funcționeze, dar grupări ca a dumneavoast-a „nu-şi propun niciodată o misiune nouă.

— In căzu] acesta nu vom avea motive să ne batem capul cu misiunea ce va trebui s-o aibă guvernul nostru, ci ne vom gândi numai la felul cum vom putea ajunge la guvern.

-— Afirmația aceasta este lipsită de logică, ripostă Myerberg ridicând din umeri, deoarece singurul mijloc pentru *a* puiea ajunge la o anumită destinație, este să urmezi pe cel care te duce de- a dreptul la ea. Prin urmare dacă-ți convine locul unde te găseşti acum, nu se poate să lupți împotriva corupției, a desmăului, a favoritismului şi a fraudei, deoarece acesta esie drumul care te duce la guvern. Nu, te rog să mă crezi, partidele politice care-şi propun reforme, comit chiar de la început o aberație !

— Cum se poate, eu nu sunt dtloc de această parei e, protestă Couiie mirată.

— Dumneata nu ştii că firea omenească este întotdeauna la fel; că dacă încerc i să aşezi oamenii în mediul lor politic original, vor încerca întotdeauna să revină acolo unde sunt astăzi ?... Nu, domnişoară, ca să poți determina oamenii să apuce pe un alt drum, va trebui să le oferi un obiecti *v* nou.

Domnişoara Stott se uită consiernată Ia mieul avocat

— Uite ce, dacă aceasta este părerea dumitale, spune-mi ce te-a determinat să intri în Asociația noastră T

Myerberg ridică din urneri

— îmi închipui că ar putea să reuşcască... şi eu nu sunt un idealist

Domnişoaia Stott care intrase în politică în calitate de amatoare şi constatase că rolul ce şi l-a asumat c distrează şi că se armonizează cu \ederile ei, rămase consternată când văzu că avocatul interpretează tocmai de-a-ndoaselea acest rol Era gata să continuie discuțir cu el, când în cele din urmă îşi dădu seama de prezența tinerei italience care era lângă ea. Fata tocmai spunea .

— Domnişoară... dumneata.. dumneata eşti cu domnul care vorbeşte, nu-i aşa ?

— Da, da, răspunse ea distiată, pe urmă continuă adresându-se avocatului : Bine, dar cred că si dumneata? eşti de părere, că nu e jrast ca oameni[1] să-şi vândă vo - turile ?

— Dimpotrivă, un vot presupune o opinie, în legătură cu acțiunea politică care poate asigura celui care

votează maximul de avantaje ; dar dacă nu are nici o opinie şi votează la întâmplare, în cazul acesta singurul avantaj ce i-l poate oferi votul, este să-l vândă la un preţ cât mai ridicat. Te ***rog*** să mă crezi, eu sunt de părere că legea care opreşte vânzarea liberă şi fără nici o restricţie a voturilor, privează marea majoritate a americanilor noştri, lipsiţi de imaginaţie şi fără convingeri politice, de singurul beneficiu real ce li l-ar puter aduce voturile lor.

O astfel de erezie nemulţumi pe domnişoara Stott Bănuia că Myerberg vrea să faca glume cu ea şi subiectul pe care-l discutau împreună îl considera mai presus de orice glumă. Se întoarse plictisită spre fata cart mai repetă odată întrebarea pusă adineaori.

— De . da, amândoi: domnul Myerberg şi eu suntem împreună cu cel care vorbeşte, dar domnul Myerberg acesta este Iuda, trădătorul.

— Iuda ? îngână fata, fară să înţeleagă

— Da, exact, Iuda !

— Bine, dar omul caie vorbeşte acum este... este domnul Caridi ?

— Da, este el

— Este bărbatul al că"Ui nume l-am auzit adineaori în megafoanele automobilului ? stărui ea nerăbdătoare

Domnişoara Stott dădu şi de astă dată din cap şi se uită la Mve-berg, gândindu-se că atunci când Krauseman i-a acordat automobilul de reclamă, probabil i-a dat un ajutor mult inai preţios, decât ar fi putut bănui el însuşi la început.

— In crzul acesta el... domnul Caridi... este un politician, continuă fata şi se frământă nerăbdătoare ; domnişoara Stott constata că fata îşi duce m-^na spre şiragul de mătănii ce-l area sub bluza cu care era îmbrăcată.

— Dacă ţine o cuvântare, e firesc să fie politician, ripostă domnişoara Stoti.

— O, nu domnişoară, protestă fata fără să mai stea Ia gânduri. Un politician esie omul care poate să obţină ceea ce-i ccri şi namenii care s-au urcat pe lada aceasta, ca să vorbească, nu sunt în stare să te ajute cu nimic

— Domnişoară, interveni Myerberg cu glasul gutural, caracteristic rasei sale, tocmai adineauri i-am explicat domnişoarei Stott, că noi în America nu avem politicieni şi nu avem curente politice. Nu avem nimic ce ne-ar putea determina să avem convingeri politice, căci nu avem decât

propriile noastre păreri... Domnul Caridi de colo nu este un politician.

Văzând privirea dezamăgită şi îndurerată a fetei, domnişoara Stott înt·nse mâna protectoare spre ea.

— Nu-i da atenție Ii place să facă glume. Fireşte, domnul Caridi este om politic. N-ai văzut cum a alungat poliția pe celalalt şi l-a pottit pe el să vorbească ?

Fata dădu uşor şi cu neâncredcre din cap.

— Da am văzut scena aceasta pe urmă adăugă cu şlacul în şoaptă. Aş fi vrut să întreb, poate. . are .. poate ar avea vreo legătură cu.. ridică privirea sfioasă spre domnişoara Stott, încruntă din sprânefene şi sfârşi, ca într-un suflu : ... cu .. Joe ?

— Joe ? repetă domnişoara Stott mecanic şi pe -acelaşi ton.

— Cu Joe Canarelli...

Domnişoara Stot i n-avea habar despre ce vorteşte.

— Cine este Joe Canarelli ?

— Este reprezentantul Asociației pentru Protecția Pi oducătorilor de Sirop, ii explică fata în şoaptă

-— Şi cum crezi că ar putea să intervină domnul Caridi in această chestiune ?

—- Aş vrea să roage pe Joe Canarelli... să reducă puțin taxele ce le încasează de la mama... Mama nu poate plăti scadențele sunt prea de.se şi sumele prea mari, sfârşi ea şi se uită bănuitoare împrejur, pentru a se convinge că n a auzit-o nimeni.

Domnişoara Stott rămase năucită.

—Asociațiile acestea nu au taxe fixe, care să se ncaseze la date fixe ?

— Nu, domnişoară, Joe Canarelli încasează astăzi mâine ii trece ceva prin minte şi vine din nou... Săptămâna viitoare îşi aduce iarăşi aminte de ceva şi v'ne înc-odată...

— Şi ce ai vrea anumr să ceri domnului Caridi, să facă în interesul dumitale ?

— Să vorbească cu Joe Canarelli... să-i spună ca să înceteze un timp cu încasările

— Unde este acest Joe Canarelli ? întrebă domnişoara Stoit, cuprinsă de o presimțire stranie.

— Chiar jcum se găseşte în magazinul mamei mele, 3e grăbi fata să i răspundă. Am văzut mulțimea adunată aici şi ştiu că mama a expus in vitrină fotografia domnului

Caridi, prin urmare mi-am zis că el ar putea vorbi cu Joe, în interesul mamei.

In timpul acesta Caridi îşi terminase filipica' împotriva corupției, şantajului şi a dezmățului oficial. Co- foorî de pe ladă şi auzi ultimele cuvinte ale conversației, aşa că întreba despre ce este vorba

— Despre una dintre şmecheriile lui Canarelli, îi «explică avocatul pe scurt Cred că nu e bine ca noi să ne amestecăm în aşa ceva.

Caridi păru că se gândeşte.

— Bine, dar Asociația Alegatorilor Independenți intenționează să elimine tocmai astfel de

— Deocamdată dumneata încă nu eşti ales, ripostă Myerberg. Cred că nu vrei să începi o luptă, tară să dispui de armele necesare

— Nu eşti de părere că ar fi o publicitate extrem de utilă pentru noi, dacă am începe sâ facem oarecare zgomot împotriva uneia dintre vechile ticăloşii ?

— Momentul de acum nu e potrivit, răspunse Myerberg încă n-ai avut timpul necesar, ca să-ți faci reclamă în mijlocul maselor largi ale alegatorilor, asa că organi - zatia acestor oameni ai lui Canarelli ar afla numaidecât şi ar vota masiv împotriva auniitale Astfel, datorită oricărei imprudențe pe care ai face-o, vei reuşi cel mult să pierzi voturile alegătorilor.

In timpul cât ei discutau, dacă politiceşte ar fi prudent sâ ia o atitudine față de problema Canarelli. domni- şoaia Stott se simți impresionată Se oferi să plece împreună cu fata Chiar dacă nu putea face nimic în inte- rerul ei, va putea totuşi să înțeleagă si[f]uatia reală şi să o exploateze într-o eventuală viitoare campanie.

— Uite ee, aci nu este nimic de înțeles, interveni My erberg Este vorba Dur şi simplu despre vechiul obicei al lui Canarelli, de a şantaja producătorii de sirop Ceva asemanator cu şantajul taxelor încasate de la cei care fac negoț cu păsări în hală, eu taxele încasate de la lucrătorii din docuri şi taxele pentru negoțul de peşte Toate amănuntele acestor şmecherii sunt îndeobşte ciinosGUte Greutatea ce o vei întampina in viitoarea dumitale campanie, este să poți dovedi aceste şantaje, şi obstacole de care te vei lovi, în căutarea unui magistrat cân a vei fi obligat să i le dovedeşti cu anticipație

— Cred că mă voi putea prezenta chiar eu în instantă, ca martoră, dacă voi avea ocazie să mă conving de

realitate, răspunse domnişoara Stctt şi plecă împreuna cu fata

— Stai nu te grăbi, strigă Myerberg imuresionat. nu e bine să fii martoră în astfel de procese

Domnişoara Stott ridică din umeri cu indiferența şi plecă împreună cu fata Fireşti , aflase şi ea despre violentele din lumea interlopă, dar ştirile acestea erau foarte vagi şi fără amanunte precise, dc oarece astfel de Întâmplări apareau întotdeauna in ziarele care publicau ştiri senzaționale, şi pe care o femeie de condiția ei socială nu le citea. Afară de asta melodramele caracteristice lumii interlope nu se întâmplau niciodată între oameni cu care ea era in contact Clasa socială din care făcea parte domnişoara Connie Stott, era ocrotită împotriva acestor nemulțumiri de o clasă mijlocie rare era un fel de stăvilar in calea acestor plictiseli Astfel îşi continuă drumul alături de fata, pe mijlocul străzii înțesate de lume, şi intră intr-o alee. cu aceeaşi încredere e i care ar intra un cetățean american, într-o țară străină, ştiind că are în buzunar paşaportul vizat în regulă de Serviciul Consular

Un băiat care se oprise la irtrarea aleei, întrebă 1

— Paula, cred că n-ai adus-o pentru afacerea asta ?

— Ba ua, pentru asta am adus-o, răspunse însoțitoarea domnişoarei Stott

— Nu ne poate fi de nici un folos.

— \m văzut-o împreună cu un politician pe care agenții de stradă l-au lasat sâ vorbească în Heyward Street.

Tânărul se uita la domnişoara Stott cu nişte ochi tot atât de negri ca şi ai fetei

—• Să ştii că Şmecherul nu va admite aşa ceva

— Evident că nu va admite, mai ales dacă îl va opri.

Continuandu-şi drumul. în lungul aleii domnişoara Stott întrebă curioasă .

— Cine a fost băiatul acesta ?

— Fratele meu, Angeio Estovia

Răspunsul acesta pricmui domnişoarei Stott un fel de uşurare, căci prin minte îi trecuse gândul, că băiatul ar putea să fie o iscoadă a "şmecherilor pe care l-au lasat să stea de strajă, dar dacă era fratele Paulei, atunci evident...

Gândurile acestea ale ei fură întrerupte de fata care se opri în fața intrării unei prăvălioare din care se simțea mirosul oalelor de sirop de pe plită In prăvălie, o italiancă grasă, de vârstă mnlocie si un tânăr mic de statură, îmbracat țipător, stăteau de vorbă în apropierea uşii.

Niciunul dintre ei nu dădu atentie fetei şi americanei care intră odată cu ea. Tanarul cel mic de statură tocmai repeta cu glasul lipsit de orice mlădiere

— Înțelege odata, taxa este de douăzeci şi cinci de-dolari pentru un butoi.

Femeia cea grasă îi răspunse pe un ton care nu părea cu nimic mai răstit decât al omulețului, dar care tremura de indignare stăpânită :

— Da, dar săptămâna trecută ți am plătit doisprezece dolari

— Aceştia au fost pentru oale. Ai patru oale, adăugă el şi apropiindu-se de intrare, întinse mâna şi i le arătă. Patru, taxele sunt in raport cu inqtalatia . şi față de fiecare membru se aplică aceeaşi dispoziție

— Ascultă-mâ, omule, răspunse bătrâna, nu am îrt prăvălie mai mult de treizeci de dolari. Doar nu ai intenția să mă faci să renunț la prăvălie ? Crezi că asta ar putea să-ți producă ceva[9] Ar fi imposibil să continui numai cu cinci dolari.

Tânărul Încruntă din sprâncene

— Doamnă Estovja, sunt obligat să vorbcsc cu dumneata limpede şi să lichidez aceasta afacere. Asociația pentru Protecția Producătorilor de Sirop impune o taxă de douăzeci şi cinci de dolari asupra fiecărui butoi de sirop întrebuințat. Mie trebuie să-mi plăteşti Dacă voi .admite ca dumneata să nu plăteşti, cu ce obraz ma voi putea prezenta în fața celorlalți membri ? Eu nu pot sâ le spun „uneori renunț la taxe, alteori le încasez". In felul acesta organizația mea s-ar prăbuşi. Nu pot să le apun minciuni Trebuie să fiu sincer. Aş vrea să te pot ajuta, dar vezi bine, în ce situație mă găsesc.

T— Domnule Canarelli, îl întrerupse fata, doamna aceasta vine din partea marelui Şef politic.

Omulețul se întoarse spre domnişoara Stott şi se uită la ea mirat, dar fără sâ clipească.

—- Krauseman... mi-a trimis aici . o fustă ?

Italianca cea tânăra se uită la el şi în adâncul ochilor negri ii clipiră două luminițe

— E zi de alegere... Femeile au drept de vot

— Da. asta o ştiu şi eu, răspunse tânărul şi se uită cu atenție la cele două femei dm fața lui.

— Mama are şi ea drept de vot, adăugă fata, parcă ar fi vrut sâ facă aluzie la ceva.

— Ascultă Paula, cred că nu te-ai dus la Şeful, ca să te plângi împotriva mea.

— Mama şi eu avem drept de vot, ripostă fata cu glasul răstit. Pentru voturile noastre avem dreptul să cerem tot ce poftim Cu Şeful te vei putea lămuri, cum •vei crede de cuviinţă

— Da, dar ce fac eu...

— Dumneaei, doamna aceasta, este în legătură cu omul căruia megafoanele Şefului ii făceau adineaori re - clamă, pentru o anumită demnitate în Stat

—- E adevărat ? întrebă omuleţul îmbrăcat în hai ie ţipătoare

Domnişoara Stott se simţi înfiorată de senzaţia, că a intrat într-o anume încurcătura Era gata să se retragă mediat, căci presimţea că atitudinea ei ar putea baga familia Estovia într-o încurcătură şi mai mare Cu toate acestea ii răspunse, incercârd sâ se limiteze la strictul adevăr :

— Am rugat pe domnul Krauseman să-mi împrumute automobilul cu megafoanele, în interesul candidatului pentru care lucrez, şi mi l-a dat.

— Cine este candidatul pentru care lucrezi ?

— Domnul Caridi

— Şeful are de gând să aleagă pe domnul Caridi ?

— Asta eu nu ştiu, răspunse domnişoara Stott. Dar mi-a dat automobilul cu megafoanele, pentru a-l întrebuinţa în interesul candidatului.

— De . huârn evident, dumneata n-ai de unde ştii, încuviinţă omuleţul îngândurat.

Stătu şi se gândi îndelung, cântărind tot felul de combinaţii pe care domnişoara Stott nu le putea bănu: în cele din urmă se întoarse spre doamna Estovia

— Ştii foarte bine, că pentru un butoi nu pot incasa de la dumneata o taxă mai redusă decât de la altul ; aş putea cel mult admite să mi plăteşti m rate Zece dolari acum şi restul săptămâna viitoare! dar nu pot pleca asa cu mâna goala, nici chiar de dragul Şefului.

Italianca se întoarse cu spatele spre el si ridicându-şi rochia, băgă mâna într-un buzunar al fustei, din care sroase un bilet de zece dolari pe care-l întinse lui Canarelli Omuleţul se uită din nou Ia domnişoara Stott şi la Paula Estovia, îşi duse un deget la pălărie şi pe urmă dispărut la celălalt capăt al aleii

Prin min[f]ea domnişoarei Stott săgetau o mulţime de gânduri. Unul dintre acestea era că ziarele de scandal

exageraseră m mod grosolan melodrama cu bc nda celor care făceau, şantaje în afacerea asta nu era nimic melodramatic, afacerea asta de a şantaja pe cineva cu atâta sârge rece, era... pur şi simplu un procedeu parazitar

— Pancru ce ai plătit aceşti bani ? întrebă ea, după ce Canarelli ajunge destul de departe, ca să n-o mai poată auzi.

— El spune că pentru protejare, răspunse doamna Estovia, şi îți sunt foarte recunoscătoare, domnişoară Voi aprinde o lumânare pentru dumneata.

— Protejare împotriva cui ?

— Ca să nu-mi spargă borcanele, să nu-mi rastoarne şi să mi verse butoaiele şi să nu-mi spargă vitrinele.

— Bine, dar cred că împotriva acestor neajunsuri este obligată poliția să te protejeze ?

Bătrâna italiancă ridică din umeri cu indiferență

— Politia ' exclama ea.

— Ai cerut protecția poliției ?

Femeia se uită cu atenție la propagandista amatoare din fata ei.

— E adevărat că ai venit din partea Şefului ? întrebă ea cu îndoială.

— Da de unde, n-am venit din partea, lui Am fost ^zi dimineață la el si i-am cerut automobilul cu megafoanele Mi l-a dat, si acesta este tot adevărul

— Con^ctat că nu vorbeşti ca atunci, când ai veni din partea Şefului

— In toată afacerea asta nu e nimic, d°cât exact ceea ce ți-am spus Dar de ce nu te plângi poliției, când derbedeii aceştia iți sparg ferestrele şi-ți răstoarnă butoaiele ? De ce te duci la Canarelli ?

Femeia înelestă din fălci şi ridică din umeri

Domnişoara Stott se întoarse spre fiica ei.

— In sfârşit, vă las cu bine, numele ineu este Stott Cornelia Stott. Sper că am reuşit să vă fac un serviciu, fie cât de mic

— O, domnişoară Stott, ai salvat pe mama.

— Eu locuiesc în Shelvvin Street. Sunt secretara Asociației Alegatorilor Independenți. Dacă se va întâmpla să vă pot fi cu ceva de folos

Fata mărea extrem de recunoscătoare; luă mâna domnişoarei Stott şi i-o sărută.

După ce ieşi din alee şi ajunse din nou în mijlocul străzii pline de lume, propagandista se s[5]mti din ce în ce tot mai revoltată împotriva scenei ce o văzuse Ii era milă de f imilia Estovia. Ar fi dorit să poată alunga pentru totdeauna

din prăvălia lor pe insecta aceasta infectă de Canarel[1]!. Auzi ce neruşinare, să se prezinte în mod atât de ipocrit la doamna Estovia şi s-o şantajeze, pretinzând că-i face o favoare Strânse din pumni şi i se păru că se vede pe ea însăşi, cum îşi încleştează mâinile pe gâtul omuleţului acestuia.

In coltul străzii văzu pe agentul căruia Myerberg îi spusese O'Sheen. Se apropie de el, cu dinţii încleştaţi şi cu nările uşor dilatate.

O'Sheen deveni imediat atent, deoari ce îşi aduse aminte că aceasta era fata despre care Myerberg spusese e-ar avea oarecare legătură cu Şeful Nu ştia nici el ce fel de legătură, dar fără îndoială trebuie să fie ceva

— Domnule O'Sheen, mcepu fata grăbită, cunoşti pe vinul cu numele Canarelli ?

— Canarelli Joe Canarelli . Dacă-l cunosc ?

— Da. Joe Canarelli.

— Sigur că-l cunosc.

— Cunoşti pe doamna Estovia care face siropuri se întoarse şi se uită la tabhţa pe cârc era scris numele străzii. în Duggers AJley ?

— Da, o cunosc, şi pe domnişoara Paula şi pe Angelo.

Ei, acest Canarelli a luat doamnei Estovia săptămâna aceasta douăzeci şi doi de dolari Astăzi a primit zece dolari.. am văzut si am fost de faţă când i-a plătit.

Obrazul lui O'Sheen se lumină. Îşi duse degetele la cozoiocul şepcii.

— Iţi mulţumesc, domnişoară. N-aş vrea să afirm că voi fi în stare să-ţi fac un contra serviciu. Dumneata. trebuie să fii în legaturi mult mai strânse cu Şeful, decât mine Dar dacă se va intampla ca în afacerea asta să ai nevoie de un prieten — şi salută din nou — să-ţi aduci aminte de Dinnis O'Sheen.

CAPITOLUL IV

Când domnişoara Stott ajunse in locul unde Caridi îşi ţinuse cuvântarea, văzu că erberg tocmai sc pregătea să se întoarcă la biroul iău Spunea că Asociaţia Alegătorilor Independenţi va nutea asculta rezultatul alegerii la radio. Candidatul se uită cu atenţie la noul său aderent.

— Ascultă Myerberg, după atitudinea dumitale îmi face impresia că eşti convins de reuşita mea în alegeri.

— îmi încerc şi eu norocul; am aşa, o inspiraţie, răspunse avocatul şi dete din cap.

— Şi datorită acestei inspiraţii, rişti şapte sute cinzeci de dolari ?

— Eu îmi onorez întotdeauna inspiraţiile.

— Dumneata eşti om cu logică ; nu înţeleg cum de faci aşa ceva ?

Avocatul stătu o clipă şi se gândi.

— Când primul animal din scara evoluţiei a făcut primul ochi, nu crezi că celelalte animalf: s-au adunat roată împrejurul lui şi l-au întrebat: „Tu eşti un animal cu logică, prin urmare ce te determina să-ţi închipui că vezi ceva ?"

Domnişoara Stott începu să zâmbească.

— Mi se pare că dumneata nu eşti numai un idealist, dar mai eşti şi mistic.

Aci conversaţia lor fu întreruptă de ţipetele vânzătorilor de ziare care strigau, alergând in toate părţile pe stradă':

— Descoperirea unei bombe misterioase ! Maşina infernală pusă de greviştii de la fabricile de armament! Explozive întrebuinţate de comunişti la fabrica de muniţii !

Caridi făcu semn unuia dintre vânzători.-şi toţi trei, avocatul, politicianul si masculina domnişoara Stott cum- părară câte un ziar.

— Oare ce i-o fi detei minând să-şi închipuie că bomba a fost pusă de comunişti ? .

— Foaite simplu, baiatul ne-a vândut un ziar al partidului muncitoresc, răspunse evreul Un ziar conservator ar afirma că bomba a fost pusă de grevişti, unul radical ar susţine că bomba a fost nu să de poliţie si acum încearcă s-o treacă in sarcina comuniştilor.

— Ascultă, afacerea asta s-a întâmplat in Sectorul al Ontulea Eu ma d ic pană acolo si voi tine o cuvântare în care voi afirma că bomba a fost pusa de comunişti. Probabil în felul acesta, voi putea decide pe câţiva dintre ei sâ voteze cu nune.

— Foarte bine faci, dar nu uita să ţii o cuvântare si pentru cei care au .călcat greva, in fata cărora vei - afirma că bomba a fost pusă de grevişti Imediat după aceea toată lumea va ir.cepe să-şi dea scamă că eşti un bărbat care înţelege situaţia reală şi că de fapt eşti omul indicat pentru a fi ales in Congres.

Caridi începu să râdă şi amenință cu mana pe incorigibilul Myerberg, pe urmă se Inerentă spre Sectorul al Optulea Domnişoara Stott preferă sâ se întoarcă împreună cu Myerberg, aşa că el plecă singur In drumul spre destinatie, se uită la ziarul ce-l avea în mana, pentru a se convinge, rin cumva dă unele amănunte pe care le-ar putea întrebuința în cuvântarea lui drept dovezi, că bom„a *a* fost pusă de cei care au călcat greva. Se va gândi la felul în care va ține această cuvântare, la argumentația strânsă şi logica; pe care o va întrebuința, pentru a le da să înțeleagă că vinovații erau duşmanii lor, cei care călcaseră greva. Atitudinea aceasta i se părea perfect corespunzătoare, deoarece bomba găsită în curtea fabricii de muniții nu era un fapt politic, iar cuvântările în astfel de împrejurări nu urmăresc decât câştigarea aderenților

în timp ce mergea spre fabrica de muniții, farmu- lârdu şi în gând cuvântarea aceasta neprevăzută, auzi că-l strigă cineva. Candi tresări şi uitându-se împrejurul său, constată că a ajuns intr-o stradă care trecea printre şiruri monotone de case cenuşii în care locuiau talar .ații fabricii de muniții în fața unei case de acestea 3ta un barbat care nu i se părea cu totul străin şi despre •care era aproape sigur că trebuie să-l cunoască Pe urma, exact când dădu să respire adânc şi să devină de extremă amabilitate, pentru a-si ascunde stângăcia şi lipsa de memorie, îşi aduse aminte de numele lui

— Să fiu al naibii, dacă nu eşti Jim Essary ! exclamă el uşurat şi străduindu-se ca tonul cu care vorbeşte să fie cât mai prietenos

— Sigur că da, răspunse Essary şi zâmbi multumit, mutându-şi o pungă de hârtie din mâna dreaptă în cea stângă, pentru a putea da mâna cu Caridi

— Cum se face, că nu te-am mai văzut de . de pe vremea când eram la şcoală ? Nici nu bănuiam că eşti stabilit în oraş. Caridi pronunță aceste cuvinte cu glasul cald, da[v] lipsit de nuanțări, cu care încerci de obicei să remoieşti cunoştința cu un coleg de şcoală.

— Sunt aici, în laboratorul de cercetări al întreprinderilor Rump-Mu, îi răspunse Essary.

Constată că degetele veci nu[1] ui său coleg de şcoală sunt pătate şi are ochii roşii

Rump-Mu... ce o mai fi şi asta ?

— Societatea de Muniții şi Armament Rumboarg-Nordensk.

— A, da, evident fabrica... Va să zică eşti în laboratorul lor de cercetări . Ce să-ți spun c red că duci o viață cu adevărat emoționantă, ocupându-te de ştiință... făcând cercetări.. şi ducând cât mai departe limitele cunoştințelor omeneşti .

— Huhâm.. huhâm, da, încuviință chimistul fără entuziasm

— C'im te înțelegi cu ei ?

— De... Sunt în slujba lor.

Caridi se uită cu atenție la colegul său şi se gândi la feiul răspunsului acestuia :

— Nu-ți place slujba ?

Domnul Essary se plecă cu punga de hârtie şi o aşeză jos, în fața lui.

— Ba da, sigur că mi place Ac um lucrez la analizarea atomilcr.

Caridi dete din cap cu îndoială, ca orice om care nu are habar de ceca ce-i spune un inițiat in domeniul ştiințific.

— Cred că trebuie să fie pasionant... analizarea atomilor... da, fără îndoială trebuie să fie pasionant Cre- de-mă. sunt foarte mulțumit că te-am revăzut, şi de aici înainte va trebui să reluam prietenia noastră de altadată, declară Caridi, repetând formula care însemna, că de aci înainte probabil iar aşi nu vor mai avea ocazia să se vadă timp de zece ani

- Ascultă, am un mic laborator personal, aici în apropiere, unde e casa în care locuiesc, zise Essary cu entuziasmul calm şi caracteristic o nului care trăieşte singur Dacă ai timp. mi-ar face plăcere să-ți [a]răt la ce lucrez acuma

— Nu ştiu ce să-ți spun, dar cred că nu voi avea timp : mă duc la fabrică, pentru a sta de vorbă cu oamenii Mi-ar face plăcere, sâ pot veni să te vad . Ia spune, de când eşti tu aici ?

— Mi-am petrecut aici tot timpul, de când am ieşit din Universitate

Caridi deschise gura şi exclamă mirat

— Sfinte Atotputernice, cum se poate aşa ceva !... Să fii tot timpul acesta atât de aproape !

— Da, nemişcat din fabrica Rump-Mu, răspunse Essary cu mocențâ şi începu să râdă.

— E de necrezut Oraşul acesta este un adevărat ocean. Cred că ar fi mai uşor să te întâlneşti cu cineva rătăcind fără nici un scop din Texas, decât in oraşul acesta.

— Nu ştiu ce să zic, răspunse Essary grav, cred că ar trebui să compar populația oraşului acesta cu, hai să zicem, cu numărul de hectare al suprafeței statului Texas pentru a obține o proporție probabilă .. dar nu ştiu care ar fi rezultatul

Gravitatea cu care vorbea Essary. aduse lui Caridi aminte de motivul destul de serios al misiunii lui

— Ia spune Essary, ai putea să votezi la alegeiea de acuma ?

— Da, pot să votez

— Te-ai înscris în liste ? întrebă politicianul mirat-

— Da. m-am înscris

—In cazul acesta, du-te la urnă şi votează cu mine

— Cu ce scop candidezi ?

— Pentru a fi ales in Congres. Am candidat împotriva bătrânului Blanke care a fost membru al Con- grerului timp de optsprezece sau douăzeci de ani. Ştii foarte bine că omul acesta a fost un fel de maşină, in serviciul financiarilor Eu cred că a sosit timpul ca națiunea şi clasa mijlocie din acest Stat să-şi spună cuvântul : oamenii care consideră bunastarea patriei lor mai presus de valcarea banului ; mai ales că aceştia nu au nici un fel de bani

Ecsary îl asculta şi dădea dm cap, urmărind cu simpatie cuvintele lui Caridi dar în realitate gândindu.-se cu un fel- de amară mulțumire, că prietenul său n-a reuşit să se ridice la înălțimea planurilor sale din tinerețe, exact cum nu reuşise nici el însusi. Iată acest Caridi care era politician, unul dintre indivizii aceia nedefiniți care renunță la preocupările lor sau preocupările lor renunță la ei, şi care aleargă după o demnitate în Stat

Caridi îşi continuă perorația .

— In Congres avem nevoie de un reprezentant care să ne reprezinte pe noi, oamenii de toate zilele. Nu se poate să ceri aşa ceva unui om bogat. Sâ luăm de pildă gruparea celor ile la Rumbourg. Cum orezi câ s-ar putea ca un membru al unei familii de multimilionari să pună bunăstarea țării mai presus de banii săi ?

— Evident, aşa ceva nu se poate, încuviință Essî ry cu liniştea caracteristice celui dezinteresat care ascultă o dizertație dinainte pregătită.

— Vasăzică ne-am înțeles Prin urmare ee folo- seste țara, înțeleg entitatea politică numită Mațiure, ce poate folosi dintr-o astfel de situație ?

— De.. eu . cred ca ar...

— In realitate ar trebui să servească interesele majorității poporului, nu-i aşa ?

— Da, tocmai, răspunse Essary, mulțumit câ a scăpat de obligația de a răspunde la întrebare

— Ei bine dragul meu, interesele majorității poporului nu sunt identice cu interesele celor 10 procente din populația acestei țari care deține 90 procente din averea naționala. Pe de altă parte, însăşi situația pe care o dețin financiarii, te face să crezi că interesele lor sunt tocmai .antiteza intereselor paturilor largi ale poporului. Pnn urmare este contrar principiilor comunității, ca o mana de astfel de oameni să conducă țara în propriul lor interes. Acesta este motivul pentru care mi-am DUS car- didatura. Eu nu sunt obligat față de nimeni , nu fac parte din nici un partid Nu pot să ma raliez din con- virgere la principiile nici unuj partid, deoarece cele două partide mai importante sunt în realitate unul şi acelaşi lucru . plutocrația care pune pe oamenii de stânga în fața celor de dreapta, pentru a vedea cine va iesi din alegeri. Eu sunt de părere că în astfel de împrejurări trebuie sâ candideze un bărbat ca mine, un om mdepen- dent, care nu aparține nici uneia dintre aceste grupări

— Crezi cu adevărat, că vei reuşi să fii ales ? întrebă chimistul

Caridi se hotărî să renunțe la debitarea frazelor stereotipe dt până acum, pentru a-i răspunde cu toată sinceritatea

— De, la începi[1]! n-am crezut. Mi-am pus candidatura pur şi simplu, încercând să fac un fel de manifestație, in nădejde că unul '"untre vechile partide mă va sprijini, dar astăzi a ver.it la mine un avocat evreu pe care-l cunosc, şi mi-a spus c-ar avea o presimțire că voi reuşi.

Essary dete din cap în semn de încuviințare

— Funcțiune cerebrală subconştientâ.

— Aceasta este definiția dumitale pentru o presimțire ?

'— Da

— Crezi în pres^mțir* ?

— Ca să-ți spun adevărul, eu cred că orice fel de a gândi este o presimțire Cu aceasta vreau să spun că nu se

poate ca cineva să se gandească dinainte, că se gândeşte la ceva, şi de fapt sâ se gândească în mod simultan la acest ceva.

— Da, nu se poate... încuviință Caridi cu îndoiala.

— Asta înseamnă că orice proces mintal mai adânc, este în afară de posibilitatea de a-l observa şi supraveghea. Noi nu stim nimic despre ceea ce se petrece m capul nostru, ci ajungem pur si simplu la o concluzie

— Da.

— înțelegi . asta este presimțirea. Şi eu cred in presimțiri, pentru că nu există altceva în *re* ai putea crede.

Caridi abandonă domeniul teoretic al acestei probleme, pentru a reveni la parte? ei practică.

— In cazul acesta tu crezi că voi fi ales ?

— Eu cred ca evreul crede că vei fi ales.

— Da .. înțeleg Asta o ştiam şi eu.

Cei doi prieteni erau din nou pe punctul de a se despărți, fiecare dintre ei având convingerea, că nu se vor mai revedea niciodată de aici înainte Essary se plecă după punga de hârtie, dar îşi îndreptă trupul. înainte de a o ajunge şi îl opri pe Caridi, care dase să plece

— Ascultă, zise chimistul, şi în glasul lui se simți o seriozitate care nu se manifestase încă în timpul conversației lor de adineaori, dacă vei reuşi să intri in Congres, vei... crezi că vei putea interveni pentru modificarea legilor privitoare la brevete ?

— Ce vrei să spui ? întrebă Caridi cui 'os.

— Uite ce brevfetele. dreptul asupra invențiilor cred că de aici înainte nu ar trebui să mai existe aşa ceva

Caridi făcu ochii mari şi se uită la el.

— Simte Doamne, omule, tu care eşti inventator să spui aşa ceva ?

— Da, eu care sunt inventator. Pentru protejarea cui au fost făcute aceste legi, privitoare la brevete ?

— Cred că pentru protejarea voastră, a Inventatorilor, se grăbi Caridi să-i răspundă.

— Da. dar legde acestea au încetat să ne mai protejeze, declară Essary In zdele noastre oamentn care inventează ceva, sunt cu toții in slujba unei întreprinderi Toti aceştia, sunt cumpărați, întocmai ca nişte articole puse m comerț, de cei cari au nevoie de ele Tot ceea ce inventează ei, aparține proprietarilor lor, nu inventatorilor Tot ceea ce obțin dm invențiile ne care le fac, se reduce la leafa lunară ce o

primesc şi un dolar pe deasupra, de fiecare invenţie pe care o brevetează.

— Atâta este tot ce primesc, chiar dacă invenţiile lor valorează milioane de dolari ?

— Sigur că da cel care inventează o maşină, primeşte abia cu ceva mai mult decât cel care o pune m mişcare

Caridi se simţi ispitit să procedeze şi el conform obiceiului candidaţilor şi s i-i tăgăduiască începerea unei lupte înverşunate împotriva tuturor relelor a căror înlăturare o doresc alegătorii, dar dintr-o anumită consideraţie şi datorită faptului că el şi Esbary fuseseră colegi de şcoală, îşi stăpâni pornirea de a întrebuinţa termenii obişnuiţi în campaniile electorale.

— Ascultă, îi răspunse el fără nici un înconjur, întreprinderile au dreptul să angajeze m slujba lor pe oamenii de~ ştiinţă, exact cum au dreptul să angajeze oameni din orice clasă socială.

— Sigur, sigur, toate acestea eu le ştiu, dar sunt convins că intenţia legilor privitoare la brevete a fost să protejeze pe inventatori. Astăzi au renunţai cu totul de a-i mai proteja. In realitate efectul acestor legi se resimte dintr-un punct de vedere cu totul deosebit şi sunt întrebuinţate pentru oprimarea publicului

In mintea lui Caridi tresări gândul că acest Essary a înebimit.

— Cum adică ?

— Oprimă publicul, dar in mod indirect.

— Ce vrei să înţelegi cu această afirmaţie ?

— Uite ce, financiarii cumpără câteva dintre cele mai importante si mai binefăcătoare invenţii, pe care le retrag de pe piaţă şi nu admit să fie întrebuinţate nicio-dată, deoarece ar însemna să concureze un anumit produs pe care ei l-au pus în vânzare Acesta este motivul pentru care eu susţin ca n-ar trebui sa existe brevete, sau privilegiul acordat unei' invenţii să fie limitat şi să se anuleze, în cazul când invenţia nu ar fi comercializată in termen de un an, sau cel mult doi, de Ia acordarea acestui privilegiu . Eu nu ştiu cum ar trebui să procedezi, dar pe cinstea mea, Caridi, crede-mă nu este just ca

0 mică grupare de oameni SE exploateze inteligenta întregii Americi pentru folosul lor şi să suprime în tn- Li-egimc munca accstei inteligente americane, dacă se întâmplă să nu se acorde cu interesele contului lor bancar

— Ascultă omule, protestă Caridi, ce-i determină pe inventatori să accepte astfel de angajamente ?

Essary făcu un gest deznădăjduit, caracteristic omului incapabil de a face pe conlocutorul său să se înțeleagă.

— Cum îți închipui că un tânăr om de ştiință, care abia a părăsit Universitatea, ar putea nădăjdui să-şi instaleze un laborator, fie numai ca cel al Facultății Ia care şi-a făcut studiile, deci cu atât mai putln un laborator infinit mai bine înzestrat şi ma: complet, cum
1unt cele ale marilor intreprinderi ? Şi cum crez? că ar putea să se masoare un experimenta toi singur, cu un grup întreg de oameni experimentați, a căror activitate se concentrează asupra unei probleme şi care sunt pe deplin siguri câ o vor rezolva în cel puțin sase feluri, cu tctul deosebite unul de altul ? Nu dragul meu, îrtreprin- derile dispun de maşinile ştiinței, exact cum disDUn şi de maşinile industriei, şi angajează oameni pe~tru a le pune în miş< are

Caridi îsi strâmbă gura, ca şi când ar fi încercat să se gândească la ceva anume :

-— în cazul acesta, ce crezi că s-ar putea face ?

Essary îşi luă avânt : — Aş cere ca produsele
intelectuale ale unui bărbat să fie tot atât de inalienaDiie.
ca şi libertatea lui

— Dragul meu, creierul şi muşchii — între care diferența nu este tocmai mare — sunt daruri fireşti, cu care pe oamer.i i-a înzestrat natura ; prin urmare de ce să nu faci şi produsele muşchilor tot atât de inalienabile ca şi libertatea ?

— Fuei frate, creierul a xfost considerat întotdeauna superior muşchilor !

Caridi se uită cu atenție la vechiul său prieten

— Ascultă, Essary., ce ai inventat, de-ți pare atât de rău, să cedezi întreprinderii tale această invenție ?

-— Eu ! Ce te face să crezi câ am inventat ceva ?

Caridi începu să râdă

— Motivul e că nu se poate ca cineva să se frământe în felul în care te frămânți tu, pentru simple abstracțiuni

Essai y stătu şi se gândi câteva clipe, apoi fără & cunoască nimic m legătură cu ^situația de acum a lui Henry

Caridi, ci numai pentru că îl cunoscuse în timpul anilor de studii, declară :

— Ei bine, da, am reuşit să fac ceva .. Mi-ar face plăcere să vii cu mine şi să-mi vezi laboratorul care este la câțiva naşi .

Car'di ridică mâna în semn de protest

— Ei comedie, nu pot să fac aşa ceva. Acum eu ar trebui să fiu la fabrica de muniții. Nici nu mi-am dat ;eama cât de mult am stat de vorbă.

— In cazul acesta, uite ce. vei da pe la mine, când te vei întoarce

— Bine, voi încerca să vin

— Carevasăzică, ne vom vedea ceva mai tirziu, încuviință Essary şi plecându-se, ridică pachetul cu cea maî mare grijă.

— Ce ai acolo ? întrebă politicianul.

— Ce să am, bomba pe care au găsit-o în curtea fabricii. Dacă ar fi explodat, toată secția aceasta de..

— Ce stai să vorbeşti ! țipă Caridi şi dete să %e retragă.

— Stai, nu te speria... Nu e nici o primejdie... Bomba aceasta este invenția unui amator. Poliția voia s -o scoată dm curtea fabricii şi s-o arunce în apele golfult i, dar eu am ținut s-o demontez şi s-o examinez.

Caridi continuă să se retragă.

— Cred că vei termina cu demontarea ei înainte de întoarcerea mea, nu-i aşa ?

— Sigur că da, după ce ajung cu ea *la* laborator, nu-mi vor trebui mai mult de zece minute ca s-o demontez.

CAPITOLUL V

In timp ce-şi continuă drumul spre fabrica de muni ții, gândul că Essary a început sâ demonteze bomba, continuă să-i stăruie in minte Faptul că ambiția şi cariera vechiului său coleg de şcoală ajunseseră la un punct mort, nu deranja câtuşi de puțin pe acest candidat, la importanta de nnitate

de membru al Congresului De fap^, 111 mod subtil şi fără să-şi dea seama, Caridi se simţea mulţumit că în lupta cu realităţile vieţii, Essary nu reuşise probabil atât de bine, cât reusise el însuşi. Cât despre plângerile inventatorului împotriva organizaţiei socialo, acestea erau amănunte pe care le repetau mii de oameni şi nu însemnau altceva decât proteste incoerente şi sfioase din mijlocul mulţimii Se simţea însă neliniştit si tresărea la gândul, că exact în clipa aceasta unu] dintre vechii săi colegi de şcoală a început să demonteze o maşină infernală care putea să facă explozie în orice moment.

Când ajunse la fabrica de muniţii între greviştii care aşteptau dincoace de împrejmuirea înaltă de scânduri a fabricii si cu cei care călcaseră greva în interiorul ei, Caridi se amestecă intre grevişti şi-i asigură câ el este împotriva capitalului, împotriva exploatării muncii şi le făgădui tâ dacă vor voita cu el, va, introduce o lege a muncii care le va reduce orele de lucru şi le va spori salariile.

Pe urmă, datorită legăturii dintre el şi automobilul cu megafoane a-l lui Krauseman, cordonul poliţiştdor îi permise să intre in curtea fabricii aici spuse celor care călcaseră greva, că el este aderentul vechii şi ânâtoasei doctrine americane, care spune că omul are tot dreptul să lucreze când îi place, unde îi place şi ceea ce-i place. Şi dacă vor vota cu el, ca să se aleagă în Congres, va Introduce o lege care să frângă tirania şi anarhia sindicatelor muncitoreşti şi va da posibilităţi oricărui muncitor cinstit, ca să lucreze cu un salariu pe care il va crede corespunzător capacităţilor sale Când ajunse sa facă aceste afirmaţii, deveni elocvent şi le aduse aminte de curajul şi personalitatea fondatorilor Republicii americane, asigurând, pe cei care călcaseră greva, că sângele nobil ce fusese vărsat pentru independenţa americană în 1776, mai curge şi astăzi în vinefe lor.

De fapt. din punct de vedere al politicii practice, Caridi considera foarte convenabil despărţirea auditorilor săi In compartimente etanşe, dincoace şi dincolo de împrejmuirea înaltă de scânduri a fabricii, cu streaşina încărcată de delegaţii muncitorimii.

Când sirena dădu semnalul de amiază, Caridi plecă de la fabrică, încălzit de convingerea că a reuşit-să facă o faptă importantă, in propriul interes Pe urmă, dupa ce elanul să a oratoric se mai domoli puţin, începu să se gândească dm nou

neliniştit la bomba lui Essary Se întrebă ce o fi făcând Essary acum îşi zise, cu un fel de ironie calmă, că la această oră Essary trebuie să fi demontat bomba sau bomba a demontat pe Essary. Ar fi vrut să ştie care pe care

Cuprins de o uşoară nelinişte, se încoarse spre laboratorul prietenului său. După ce se mai apropie, ridică fruntea şi văzând că în rândul moncton al caselor cenuşii nu se vede mciuna care sâ fie prăbuşită, îşi zise că ch mistui probabil a reuşit să scape teafăr. Se opri in (faţa uşii şi sună, hotărât să nu intre în casă, ci sâ întrebe numai de bombă şi pe urmă să plece.

Caridi rămase mirat când văzu că usa se deschise şi în faţa lui apare o femeie. Nu ştia exact, când şi cum, dar într-un fel sau altul despre Essary isi făcuse convingerea că este necăsătorit De astă dată insă, fu obligat să se informeze dacă Essary este acasă. Când femeia îi răspunse că este şi uşa rămase deschisă ca să poată intra, Caridi încercă să-i explice :

— Vă rog, am venit numai în trecere, să mă informez ce a făcut cu bomba.

— Fomba ! repeta femeia cu glasul răstit. De unde vii acuma.. de la fabrică ?

— Da, încuviinţă Caridi,

— Care este numele dumitale ?

— Caridi Henry Caridi

— Aşteaptă un moment, să mă duc să-i spun.

Ii intoarse spatele şi-i închise uşa în faţă, iai Caridi o auzi că iese repede din vestibul.

Politicianul clipi dm ochi şi rămase nemişcat, încercând să-şi explice purtarea stranie a acestei femei Dacă Fssary a sărit in aer, fără îndoială femeia aceasta ar trebui sâ ştie. Totuşi, se putea ca ea să se fi întors acasă târziu, după moartea lui Essary sau poate este surdă şi n-a auzit explozia. Dar nici una dintre explicaţiile acestea nu i se păru întemeiată.. Exact în clipa aceasta dinâuntri auzi pe cineva râzând. Uşa se deschise din nou. şi Essary aparu in faţa lui

:— Poftim înăuntru ! şi făcu un gest amabil cu mâna,

— Nu, mulţumesc. Sunt numai în trecere şi m-am oprit, ca să văd dacă ai reuşit să demontezi bomba ?

— Sigur că am reuşit. Am demontat-o de acum un> ceas .. Te rog, domnişoara Saylor, dâ-mi voie să-ţi prezint un

vechi coleg de şcoală, domnul Henry Caridi.. Domnişoara Saylor îmi ajută la lucrările de laborator.

Urmă o sene de amabilităţi şi domnişoara Saylor care zâmbea şi se aprinsese la faţă, îi explică :

— Te rog să mă ierţi, pentru felul în care am plecat! şi te-am lăsat singur în faţa intrării, dar când mi-ai spus câ vii de la fabr'ca de muniţii şi rn-ai întrebat despre bombă, m-am simţit o clipă zăpăcită şi mi-ara închipuit:, că vrei sâ te informezi despre explozive.

— Explozive 7 repetă Caridi curios.

— Aceasta estte o poveste lungă, interveni Essary ş£ începu şi el să râdă. Haide să intrăm în laborator.

— Nu mai am timp, răspunse politicianul categoric. Am vrut numai să mă conving, dacă mair trăieşti sau esti morii, şi de vreme ce sunt aici, dă-mi voie să te întreb : ai votat ?

Essary deveni sfios.

— Să-ţi spun sincer, n -am votat, pentru că am omis *să* mă înscriu in liste.

— Mi se pare că adineauri spuneai că te-ai înscris.

— Da, aşa ţi-am spus, dar după oe m-am întors acasă şi am discutat această chestiune împreună cu Rose, am constatat că m-am înscris acum doi ani. M-am simţit in mare încurcătură şi speram că te voi putea vedea din nou. căci as fi v*if să-ţi explic.

-— In sfârşit, nu face nimic. In orice caz cred că nu voi reuşi să fiu ales.

Femeia care era înaltă, oacheşă şi prezentabilă, cu toate că avea mâinile patate de acizi, se uită mirată la Caridi.

— în cazul acesta de ce-ai candidat ?

— Dumneata ai drept de vot 7 Te-ai înscris in liste ?

— Nu, pe mine nu mă interesează politica.

— Ei bine, de vreme ce in nici un caz nu sunt expus sâ pierd votul dumitale, cred că as putea să-ţi spun, fie motivul temeinic, fie să-ti dau numai un răspuns informativ în legătură cu ceea ce m-a îndemnat sâ condidez pentru Congres Pe care-l preferi dintre at este două răspunsuri ?

Asistenta chimistului începu să zâmLească şi deveni nu rumai prezentabilă, -ci şi drăguţă.

— Te rog, cred că aş prefera să-mi dai amândouă răspunsurile

— Foarte bine Iţi voi da mai întâi răspunsul temeinic Dumneata nu te-ai înscris şi spui că nu te interesează

politica. Presupun că dumneata eşti o persoană care face parte din clasa burgheza şi că eşti aprox.mativ pe acelaşi plan cu mine şi cu Essary. Te rog, care este rezultatul, când milioane de oameni din clasa burgheză, ca mine şi ca dumneata, nu votează ? In fond noi suntem naţiunea... sau cel puţin aşa credem. Suntem convinşi că cei din clasa muncitorească lucrează pentru noi şi capitalul ne pune toate la dispoziţie, când de fapt ni ui una dintre aceste grupări nu se interesează câtuşi de puţin de noi. Evident, aceste clase lucrează pentru ele. Cea mai mică grupare divizibilă a Americii, lucrează numai pentru ea şi pentru nimeni altul. Acesta este felul nostru de a proceda ; acesta este sistemul nostru ; este ceea ce reprezintă America in realitate.

Atât Essary cât şi domnişoara Saylor încetaseră să mai râdă, iar fata sta şi cl'a uşor din cap, ascultând argumentele lui Caridi.

— Foarte bine. în cazul acesta ce ne rămâne de făcut ? Clasa mijlocie trebuie să se organizeze. Trebuie să stăm stânşi unul lângă altul. Essary de pildă, se găseşte in oarecare încurcătură, din cauza invenţiei sale..

— Da, tocmai despre aista mi-am închipuit că vorbeşti, când te-ai oprit în faţa uşii şi ai pomenit despre o bombă, interveni domnişoara Saylor. îmi închipuiam că cineva de la fabrică ia aflat despre afacere asta şi a venit ca să se infnimeze

— Ferfect, am ajuns la punctul care ne mterestează.- Eu am întemeiat Asociaţia Alegătorilor Independenţi, tocmai pentru a da posibilitate de manifestare oamenilor de rând, care nu sunt lucrători, nici financiari, nici industriaşi In calitate de cand'dat independent pentru Congres, mă prezint în faţa alegătorilor ca un bărbat Cere nu are nici o abligaţie faţă de cele două mari partide capitaliste ale ţării şi nici ele nu au nici o putere asupra mea. Sunt absolut liber şi voi sluji clasa mijlocie pe care o reprezint, din toate puterile mele Acesta ar fi motivul meu temeinic

— Da, încuviinţă fata cu glasul grav, şi care este motivul duna tale ?

— [lei informativ este, că vreau sâ dau un spectacol destul de impunător cu ocazia acestei alegeri, aşa că unul dintre cele două mari partide capitaliste să mă susţină, sa r a 12ge de nâini şi de picioare şi să mă înlănţuiască dc

obligațiile de partid, pentru ca în cele din urma sa mă ti .mi că in Congres, . Am nevoie de aceasta demnitate.

Caridi avea intenția sâ-i facă pe amândoi să râdă ; Essavy râse cu adevărat, dar domnişoara Saylor se uită la el consternată.

— Nu, nu se poate, cred că nu voroeşti serios.

— Dimpotrivă, vorbesc foarte serios, ripostă Caridi pe un ton calm, acesta este drumul cel mai scurt, pentru a ajunge la destinație. Dacă te înbami la aces+ mecanism şi încerci să-ți tai singur drumul, ai nevoie de ani întregi ; dar dacă reuşeşti să fii luat de curent, ajungi uneori mai repede.

— Bine, dar dumneata nu ai intenția să candidezi exclusiv... numai in interesul poporului ?

— Da de unde sigur că nu... Oamenii aceştia nu votează Nu ău nici un mijloc să se informeze, oamenii aceştia nu citesc ziare,"nu au aparate de radio Nici nu se înscriu cel puțin în listele de alegători, ca să poată vota, in cazul când ar găsi un candidat Pe oamenii aceştia nu-i interesează politica. Nu, domnişoară, singurul mijloc pentru a ajunge la acestâ demnitate, este să fii adoptat de gruparea organizată a bogaților sau de gruparea organizată a săracilor, şi în felul meu simplist îmi închipui că aşa se va întâmpla cu mine, deoarece cum L-am spus, eu am nevoie de această demnitate.

— Ihim-ihim. încuviință domnişoara Saylor, pe un ton destul de elocvent.

Urmă o pauză, pe urmă interveni Essary :

— Ascultă dragă, n am invitat pe Caridi ia noi, ca să vorbim platitudini ; aş vrea să-i arăt ceva in laborator şi sâ-i cer părerea.

Se îndreptară toți trei spre partea din fund a apartamentului şi intrară intr-o încăpere prelunga in care era laboratorul, pe jumătate plin de sticle cu ingrediente chimice şi aparate de analiză, iar cealaltă jumătate cu aparate electrice,

Essary apucă înainte, spre partea unde erau aparate le de analiză şi Caridi îl urmă, simtindu-se neliniştit de impresia pe care o făcuse domnişoarei Saylor.

Essary luă în mână o fiolă în care era un praf cenuşiu.

— Invenția este in legătură cu prafu[1] acesta, zise el turnând câteva firicele pe o fcaie albă de hârtie, pe care le împrăştie cu vârful degetelor.

Caridi se uită la praful acesta şi constată că este format din granule de forma complicată şi simetrică, asemănătoare cu cristalele de zăpadsOŞ

— Ce este eu praful acesta ? întrebă el şi ridicând fruntea se uită la Essary.

-— Uite ce aceasta este o problemă morală, răspunse Essary.

Caridi clătină din cap, presimţind ce va trebui sa urmeze.

— Praful acesta este un exploziv, adăugă Essary, Şi cred că este cel mai violent exploziv cunoscut până astăzi

— Bine, dar cred că afirmaţia aceasta nu reprezintă problema morală ? ripostă Caridi

— Fireşte că nu, încuviinţă Essary cu glasul liniştit şi continuă să-i explice procesul tehnic care-l interesa : Motivul care-l face să fie atât de violent, nu este formula chimică, ci forma granulelor. Ştii că şocul prafulm depinde de iuţeala cu care se produce explozia. îi exp[1] icâ chimistul

— Da. ştiu, încuviinţă Caridi care habar nu avea de ce va să zică asta.

Essary înţelese numaidecât explicaţia reală a răspunsului său, aşa că repetă

— Da, şocul prafului depinde de iuţeala combustiuni:. De pildă, dacă te îmbrâncesc, nu simţi nici o durere dar dacă aplic aceeaşi forţă, când îţi voi da o lovitură neaşteptată, te dau peste cap

— Ihim, acum înţeleg.

— Un exploziv reacţionează în acelaşi fel Formula exprimată in mod sumar ar fi *Ş* este egal cu *E* împărţit cu *T* sau mai b>ne zis şocul este egal cu energia împărţită la durata timpului. Cred că rădăcina la pătrat al lui *T* ar li o explicaţie mai precisă ; dar important este, că
educând timpu[1] la zero, multiplici şocul la infinit.^ Inţlegi cum vine, nu-i aşa ?

Caridi îsi mai aducea aminte despre ecuaţiile algebrice învăţate in scoală, cu zero şi infinitul. îşi aducea aminte .că' aceste două simboluri aveau obiceiul să stea strâns legate unul de altul, aşa că aprobă cuvintele prie-*" tenului său.

— Praful acesta este destinat în mod special scopurilor de război, adăuga Essary.

— Văd, câ aşa ceva trebuie să fie, încuviinţă politicianul

— Va să zică, iată care este problema morală a acestei chestiuni, declară Essary cu glasul grav

— Cum de ai reuşit să-i dai formele acestea atât de fantastice ? întrebă Caridi curios

— Foarte simplu, am copiat mişcarea fulgilor de zăpadă... Şi acum aş vrea să-ți cer părerea asupra unui amănunt... Cred că praful acesta ar trebui să rămână proprietatea armatei americane.

— Da, fireşte, mai încape vorbă, declară Caridi şi se uită mirat la Essary.

— Jim .. huhîm... în locul tău eu n-aş vorbi despre această chestiune, interveni domnişoara Saylor cu glasul speriat.

Politicianul se simți uşor jignit. înțelese că fata se îndoieşte de el, din cauză că adineauri admisese cu toată sinceritatea, că s-a amestecat in politică, îndemnat de motive practice. Se gândi cu amărăciune, că tocmai această sinceritate a lui ar fi trebuit să-i dovedească integritatea sa persoi lală.

Essary ridilcă brațul şi făcu semn asisientei sale, ca s-o linişlească

— Trebuie să ştii că cercetările acestea le-am făcut •eu singur, a'ici în laborator. Dar totuşi acum zece ani, când m-am angajat la Rump-Mu am semnat, cum era şi firesc, un contract obişnuit, prin care mă obligam să predau acestei Societăți tot ce voi produce în timpul cât voi fi în serviciul ei.*

— Amăn untul acesta îl puteam ghici din ceea ce mi-ai spus până acum, încuviința Caridi, uitându-se la fată.

— Totuşi eu sunt de părere şi presimt că Statele - T Inite ar trebui să aibă dreptul exclusiv asupra întrebuințării acestui exploziv. Ascultă-mă, Caridi. națiunea -aceasta a" fi imposibil să păstreze la infinit raporturile de pace di itre ea şi restul lumii Toate vapoarele de război, aeroplanele de atac şi gazele asfixiante pe care le. fabricăm .. nu sunt menite sâ fie ținute în depozite.

— Fireşte că nu sunt menite pentru aşa ceva.

— Şi de vreme ce toate genurile ae explozive ar putea deveni la timpul său tot atât de perimate ca si arcurile şi săgețile, s-ar putea în acelaşi timp să nu devină perimate şi in cazul acesta vom avea nevo e de cel mai bun exploziv existent, şi acest exploziv este praful pe care-l vezi in această fiolă.

— întrucât mă priveşte pe mine, eu nu văd motivul pentru care guvernul n-ar putea să-si asigure monopolul asupra...

— Dacă invenția mi-ar aparține mie, şi-ar putea asi gura acest monopol, dar ea nu este a mea, ci este proprietatea Societății Rump-Mu.

— Chiar în cazul acesta, de ce n-ar putea s-o obțină guvernul ?

— Pentru că Societatea va vrea s-o vândă tuturor ^celorlalte națiuni. Ei vor urmări s-o comercializeze. Oamenii aceştia vor predica pe toate tonurile că suntem m stadiul de pregătire şi vor sufla din toate puterile în surlele patriotismului, ceea ce fac şi acum, dar scopul lor este să câştige parale.

— Da, fireşte, încuviință Caridi care înțelegea această situație întru-totul

— Afară de asta, această fabrică este în relații comerciale cu Societatea Ladalier-Dubilless din Franța şi este obligată, pe temei de reciprocitate, să-i împărtăşească formula tuturor explozivelor fabricate, ori cu refuz pur şi simplu să admit ca acest exploziv să ajungă în stăpânirea altei țări.

Gândîndu-se la aceste Societăți producătoare de muniții şi la sfera lor internațională de influentă, Caridi se simți înfiorat de un optimism care i se părea că înlătură orice posibilități viitoare de război.

— Mi se pare că încep să înțeleg care este problema morală, datorită situației in care te gâsesti. acum, declară politicanul cu seninătate.

— Aceasta este un fel de rați mament, interveni domnişoara Saylor nemulțumită. Un caz cum nu mi s-a mai -întâmplat să aud până .acum.

— Dimpotrivă, nu este deloc, protestă Essary. Eu îmi iubesc patria cu toată sinceritatea. Caridi. afirmația aceasta ți se pare probabil caraghioasa, dar totuşi acesta e adevărul.

— Nu, nu mi se pare deloc caraghioasă, răspunse politicianul distrat. Ce ai intenția să fa^n< ?

— M-am gândit, răspunse Essary încet, să brevetez metoda de fabricare a acestui exploziv pe numele altuia şi să-l ofer direct Ministerului de Război,

— Procedeul acesta ar însemna nerespectarea conți actului, răspunse Caridi, dacă am înțeles bine condițiile dintre tine şi fabrică

— Eu cred c-ar ti excrocherie. interveni domnişoara Saylor.

— De unde pană unde asa ceva ? întrebă Caridi în dorința de a se împăca cu fata.

— Pertru că invenția lui Jim aparține fabncn, chiar in această clipă. Prin urmare daca ar vinde-o altuia, procedeul său crezi că n-ar fi excrocherie ?

— Nu, nu se poate să consideri procedeul acesta drept altceva, mai grav decât nerespectarea condițiilor contractului... Mi se pare că dumneata eşti împotriva acestei intenții ?

— Nu, nu sunt câtuşi de puțin, răspunse domnişoara Saylor, spre marea mirare a politicianului, dar mie îmi place să spun lucrurilor- pe nume. Pro< edeul acesta nu este un act patriotic, este dorință de câştig . şi nemulțumire. Jim îşi dă seama că Societatea Rump-Mu l-a prms in mrejele contractului ei, pe \remea când era tânăr şi idealist şi, evident era şi sărac, cum este şi astăzi, dacă \a avea posibilitatea să calce acest contract şi să câştige ceva parale, este gata să facă orice

— Ascultă domnişoară, spune mi limpede care este atitudinea dumitale față de această problemă ? întrebă Caridi.

— Eu nu am mei o atitudine, dar vreau ca Jim să ia o hotărâre în concordantă cu realitatea Vrea să-şi pună -i joc reputația pentru eventualitatea care dmtr-un milion de cazuri ar putea reuşi o singură dacă, sau să-şi păstreze reputația şi să continue să încaseze optzecişi- cinci de dolari pe săptămână ? Eu nu vreau altceva decât să elimine din această problemă drapelul american, ca astfel sâ poată lua o hotărâre definitivă, fie intr-un iei Le într-aLtul. Nu vreau sâ-l vad că mai târziu va regreta ceea ce a făcut, dacă se va întâmpla să incerte ceea ce şl-a pus de gând şi nu va reuşi.

Caridi rămase consternat, când îşi dete seama de aceste sentimente ale domnişoarei Saylor.

— Uite ce domnişoară, protestă el, eu sunt de părere că aritudinea lui Jim este justă Sunt convins că patria trebuie sa primeze față de orice considerații personale

Essary se simți încurajat.

— Sigur că da, acesta este adevărul Mi se pare că Rose nu înțelege, că ideea ce mă preocupă pe mine este întemeiată pe devotamentul față de patria ncastrâ.

— Eu înțeleg pe deplin punctul tău de vedere, încuviință Caridi

— Şi eşti de părere că înainte de orice, să ofer Ministerului de Război acest exploziv ?

— Părerea mea este, că patria trebuie să primeze față de orice riscuri personale la care te-ai expune

— Ei poftim, declară Essary adresându-se lui Rose, iată parere-i pe care o are un altul despre această chestiune !

— Da, văd că are o altă părere, încuviință fata cu glasul rece

— Va să zică asta este situatia, declară inventatorul uşurat. Şi-acum Car'di, înainte de a pleca, vreau să-ți mai arăt o mică invenție a mea.

Se îndreptă spre aparatul electric de la' celălalt capăt al laboratorului apoi se opri in fața unei mici etajere de sticlă pe care era un colac de sârmă în formă de tub sau de țeavă : îți aduci aminte, Caridi, ce ți-am .spus? adineauri, relativ la posibilitatea ca toate explozivele să devină perimate ?

Pohticanul păru că se interesează de invenția pe care o \edea.

— Doar nu vrei să spui că aparatul acesca de aici este menit să împiăştie explozive

— Nu ştiu... dar sper fără indoială explozivul ar putea să fie eventual eliminat. Crede-mă, as fi foarte fericit, dacă s-ar întâmpla să fiu omul predestinat să-i dea lovitura de grație... Huhim. . mai avem un şoarece, Rose ?

-— Da, mai avem unul, răspunse fana şi în tonul ei se simți o uşoară dezaprobare

— Nu te superi, dacă te voi ruga să-l scoți ?

Domnişoara Saylor se apropie de un dulap şi aduse
o colivie mică în oare era un singur şori'cel alb. O aşeza la depărtare cam de un metru de aparatul electric şi pe urmă se îndreptă sere celălalt capăt al laboratorului

— Nu este în stare să ma vadă că omor un şoarece declară Essary în şoaptă.

Caridi simți un profund interes față de experiența ce se desfăşura m fața ochilor săi Se uită la arma minusculă, pe urmă la şori'elul din colivie, şi se infioră de senzația in/imului speciacol de tragedie ce se pregătea.

— Aşează-te în dosul meu, îi porunci Essary. Nu cunosc exact unghiul pe care il face variația vibrațiumior.

— Crezi că ar putea să mă ră îească ?

— Mă îndoiesc de această posibilitate. Modelul acesta este atât de mic, încât probabil nu ar corespunde pentru t>ne

Caridi se aşeză în dosul inventatorului si uimări cu atenție ce se întâmplă Şoricelul alerga de colo până colo prin colivie. Când Essary apasă pe un buton, rmcul animal se opri şi se uită la ei.

Caridi se simți caraghios de dezamăgit. De fapt el aşteptase să se întâmple ceva

— Mi se pare că şoricelul a simțit ee^a, declară Caridi încercând să-l consoleze. Acest ceva l-a deferi ninat să se oprească şi să se uite la noi

Essary începu să râdă.

— Nu dragul meu, eu nu cred să fi simțit ceva

— Da, dar s-a oprit.

— Da, s-a op-it, dar cu toate acestea eu nu cred că a simțit ceva Înțelegi, vibrațiile acestea neregulate, contribuie la dezagregarea moleculelor, dar totuşi nu in- fluențeară asupra echilibrului acestui animal M-am gândit de multe ori la o armată pornită la atac, pe care a"[1] opri-o în felul acesta şi ai vedea-o că stă nemişcată, ca nişte statui de piatră ..

Din fundul odăii se auzi glasul domnişoarei Saylor care întrebă cu glasul monoton şi caracteristic femeilor în astfel de ocazii .

— A murit ?

— Da .. poți să te apropii din nou, răspunse Essar.

CAPITOLUL VI

Când Henry Lee Candi se întoarse spre apartamentul sau, gândurile îi rătăciră departe de lupta aceasta in alegerile care erau o chestiune vitală pentru viitorul său, şi stăruiră asupra lui Rose Saylor şi a tunului în miniatură care i se părea o armă sinistră. Încercă să-şi facă socoteala voturilor ,ce le-ar putea obtme de la lucrătorii din fabrică, dar în minte îi tresări din nou imaginea şoricelului care se oprise să se uite la tunul jucărie... probabil din simplă curiozitate. Gândindu-se la el, se simți înfiorat de o senzație de groază, ca şi când în fața ochilor ar fi văzut mergând un soldat în miniatură în fruntea unei armate uriaşe, în

cupiinsul unui teritoriu care să nu fie mai mare de un metru pătrat şi in cuprinsul căruia armata aceasta de pigmei ar înceta asa dintr-odată, să mai existe .. Asta ar însemna un fel de sinucidere a întregii lumi . Ar trebui să se facă anumite convenții, pentru înlăturarea definitivă a războiului

Ii venea sâ râdă, gândindu-se la dispreţul cu care primise Rose Saylor planul său, de a fi luat sub ocrotirea unuia dintre partidele politice mai importante, m timp ce ea însăşi ajuta pe Essary la realizarea halucinantei orori pe care o reprezenta noua lui armă... Adevărată atitudine de femeie... nedreaptă si lipsită de cumpăt. . Se întrebă, oare pe ce se întemeiază colaborarea aceasta dintre Essary şi domnişoara Saylor, în cercetările lor de laborator... Când nu făcea paradă de morală, părea că • este o fată foarte atrăgătoare ..

După ce ajunse la Albemarle, Apurtammts, Caridi se gândi din nou la alegerea în curs, probabil datorită motivului nedefinit, că aceasta era atitud.nea morală cea mai leială şi mai sigură, pentru a se apropia de soția sa Trecu prin vestibulul de la parter şi intră în propriul său apartament, apoi str gă pe soț.a sa.

O găsi in bucătărie, aşezând formele pentru bucățelele de gheață in frigider.

— Ellora, începu el cu glasul tremurând de entuzi asm, datontă faptului că începuse să se gândească din nou la alegeri. Ceva mă face să cred cu adevărat, câ voi re uşi.. Automobilul acela cu megafoanele pe care Connie Stott a reuşit să.-l obțină.

Ellora se întoarse spie el, ca împinsă de un reiort.

— Toată dimineața te-ai plimbat cu ea prin oraş, iar la amiază te întorci acasă şi începi să-mi vorbeşti despre ea şi în timpul mesei.

Caridi clipi repede din ochi şi încercă să se stăpânească

— Bine, dra^a mea, trebuie să ştii că eu nu mi-am petrecut tot timpul împreună cu ea ..

Când era să continue, telefonul începu să zbârnâie; Ellora păru că se întunecă şi mai mult la obraz.

— Poftim, iară a venit; în timp de un ceas ți-a telefonat de două ori.

— Ei, care va să zică, începu el, ca să profite de ocazie, dacă a telefonat, asta înseamnă că n-am fost împreună.

— Haide, du-te repede şi vezi ce vrea.

— Cred că vei admite, că asta dovedeşte temeinicia afirmaţiilor mele, nu-i aşa ?

— Cu cine ai fost, de când ai plecat de acasă ?

— Cu Jim Essary, care este un vechi coleg de şcoala

— Te-am întrebat cu care femeie . cred că ai fost în societatea unei femei.

— Bine, dragă, nu ţi-am spus... O clipă se gândi la Rose Saylor, ezită, pe urmă-i spuse că n-a fost cu nici o femeie.

Ellora îl examinâ ou atenţie şi într-un fel pe care el nu era niciodată în stare să-l înţeleagă.

— Bine... dar pe cine ai întâlnit la Jim Essary ?

— Cum adică, la Jim Essary, cred că e uşor de înţeles

Ellora închise uşa frigiderului şi întinse mâna spre el

— Ce fel de... femeie... ai întâlnit la Jim Essary ?

— A, da .. la el era o fată .. mi se pare o chema Saylor.

— O, Doamne, Doamne, ce bărbat ! Du-te răspunde la telefon! Fugi lepede şi vorbeşte cu Connie Stott.

— Nu mă interesează câtuşi de puţin Conni'e Stott. Las-o să...

— Du-te... *eu* vreau să ştiu de ce te caută !

Ellora se luă după el, când văzu pe Caridi că intră în sufragerie şi ridică receptorul

— Aici Henry Caridi.

In lungul firului se auzi glasul ascuţit şi tăios al li Connie

„— Henry, eşti dispus să faci o faptă omenoasâ şi eventual să obţii un număr suficient de voturi ca să ales ?"

— Nu crezi că în cursul zilei de astazi ar fi prea târziu să ma" obţin un număr mai mare de votu~. ? întrebă Caridi, gândindu-se la scopul urmărit de propunerea ei.

„— Ai face o senzaţie atât de mare, înCât once om cumsecade care n-a votat încă, se va grăbi să voteze cu dumneata".

— Bine, dar eu cred că aşa ar trebui să procedeze aproape toţi oamenii cumsecade din oraş., dă-i drumul, ce urmăreşti ?

„— Să iei depoziţia unui martor împotriva bandei lui Canarelli şi să-i arestezi pe toţi

— Ce au făcut... au şantajat pe câţiva dintre aderenţii noştri în locali irile de vot ?

„— Nu, nu este vorba de o fraudă electorală".

— In cazul acesta ce este ?

„— Cunoşti familia Estovia ?"

— Nu.

„Ei, sunt fabricanți de sirop.. Fata aceea care s-a apropiat azi dimineață de noi şi cu care am stat de vorba, face parte dm această familie".

— Da ?

„Prăvalia lor a fost prădată, borcanele le-au spart şi siropul fierbinte a fost vărsat pe jos '"

— Sfinte Doamne ! Ce fărădelege... şi ce-ai \rea să-mi ceri acum ?

„— Să urmăreşti pe aceşti ticăloşi Ai obținut mii de voturi de la oamenii care sunt obligați să le plăteasca biruri".

— Cred că am putea începe o mică instigație împotriva lor, acuzându-i că încearcă să corupă alegătorii.

— „De ce să nu-i bagi de-a-drepl ul la închisoare W țipă secretara Asociației Alegătorilor Independenți.

— Ei comedie, Connie, pentru că nu se poate. Nu-ți dai seama că banda Canarelli lucrează mână in mână cu poliția şi cu maeistratii oraşului pe care-i plăteşte şi sunt îfi slujba lui.

„— Ascultă, eu voi depune o plângere Împotriva diavolului acestuia de Canarelli şi..."

— In sfârşit, daca eşti -de părere câ aşa ceva ne-ar putea folosi în alegere .

„— Şi pe ticălosul acela de politist, O'Sheen", conchise domnişoara Stott cu violență.

— O'Sheen !

„— Da".

— Ce amestec are el ?

„— Are tocmai deajuns".

Caridi păru că se sperie.

— Ascultă ConniC, cum de-ai reuşit să afli despre afacerea asta ?

„— Foarte simplu, Paula Estovia, fata aceea care ne-a informat azi dimineața, a venit acum câteva minute la mme acasa, plângând, şi mi-a spus câ din cauza mea prăvălia maică-si a fost devastată"

— Din cauza dumitale i-a fost devastată prăvălia ?

„— Da. . din cauza mea

— Cum se poate aşa ceva ?

„— Uite eum... dmtr-un anumit punct de vedere, acesta este adevărul. M-am dus la O'Sheen şi m-am plâns

împotriva lui Canarelli, spunându-i că a şantajat pe bătrână Estovia".

-—\ Acum înțeleg. O'Sheen a avut o discuție cu Cana relli din, cauza acestui şai Ltaj, şi Canarelli s-a întors şi a devastat prăvălia familiei Estovia.

„— Da, cred că acesta trebuie să fie adevărul... Vma lui O'Sheen este, că s-a dus la Canarelli şi i-a cerut jumătate din si ima cu care a şantajat pe Estovia .. Asta a fost nemulțumirea pe care polițistul a pricinuii-o lui Canarelli... determinându-] să facă pe din două cu el; din cauza asta Canarelli s-a întors şi a devastat prăvălia".

— Să fiu al naibii... huîhm.. dacă am mai auzit aşa ceva !

„— Ascultă, eu voi depune plângerea împotriva amândurora, pe urmă voi veni la dumneata acasă, ca să ne înțelegem ce va trebui să facem de aici înainte "'

— Bine ne-am înțeles te voi aştepta să vii

Caridi puse receptorul în furcă şi rămase năucit.

Ellora începu :

— Femeia aceasta are de gând să mai vină odata astăzi, ca să stea de vorbă cu tine ?

Caritii păru că nu ține socoteală de întrebarea ei.

— Dragă, datorită unei imprudente, Connie Stott a reuşit să bage in mare încurcătură o familie de producători de sirop..

— Ce-a putut ea să facă. O fi fugit cu bărbatul [9]

— Da de ur.de, nici vorbă de aşa ceva. A reclamat unui polițist, că femeia a fosl şantajată.

— Si ce o determină să vină pentru asa ceva la tine ?

— De... eu cred că vine ca să discutăm amanuntele.

— Ce amănunte poate avea de discuiat cu -tine ?

— Connie are un plan al ei, despre care crede că ne va aduce o mulțime de voturi.

— Ne va aduce., cred câ tu şi ea nu figurați amândoi pe listă, fau poate mă înşel !

2 — Doamne Atotpul srnit e, sigur că nu, eu voibesc despre partidul nostru .. despre mine.. îmi va aduce mie o mulțime de voturi.

— Care esie motivul că n au recurs şi ceilalți la această măsură ?

Caridi ridică t -ațele în aer.

— Pentru că .. ceilalți. . nu ştiau nimic despre afacerea asta. In orice caz nici nu le-ar fi trecut prin minte aşa ceva. In Megapolis limea este mult mai prudentă, decât sâ

îndrăznească să înceapă un proces împotriva bandei de şmecheri şi a poliției, în a-elaşi timp ; Sfinte Doamne, ce îndrăzneală .. sau mai curând ignoranță... E'acâ ziarele de seară vor publica această ştire, pe cinstea mea, incidentul ar putep să ne aducă o mulțime de voturi... Cine s-ai fi gândit că o femeie lipsită de cumpăt ar fi în siare să descopere o mină de aur, în timp ce scotoceşte prin gunoaie

— Ascultă, Henry Caridi, cu vorbele acestea vrei să ridici în slava sau vrei să-ți bați ioc de domnişoara Stott ?

— De, draga mea, când un bărbat încearcă să-.,;i exprime cu toata sinceritatea părerile despre o femeie, atunci acestea sunt un amestec din amândouă.

Răspuiisul acesta păru că nemulțumeşte pe Ellora, dar nu mai stărui ci întrebă :

— Şi cam cum îți închipui despre Connie Stott că ar putea fi o mină de aur ?

— Ea va depune o plângere unui magistrat, împotriva lui Canarelli, acuzându-l de şantaj, şi împotriva unui polițist care a şantajat pe şantajist. Bine înțe'es, afacerea asta este o mare Lieu-cătu-ă. Toată lumea înțelege situația reală, fie cât de vag, dar Connie Stott a fost martoră ocu:ară la această scenă şi din cauza asta este furioasă . Cred că toată lumea din Megapolis ar fi furioasă, dacă ar avea posibilitate sa vadă c*[1] se petrece.

— Probabil au avut ocazia să ia cunoştință din ziare despre astfel de întâmplări.

— Da. ştiu, dar înțelegi, este o deosebire . ziarele sunt un fel de distracție şi din ce publică întâmplări mai năstruşnice, cu aitât.. ca să fim sinceri... ne plac mai mult Este exact ca un spectacol de teatru, ne place sa fie dramatic.. în ziarele noastre nu găsim întotdeauna ceea ce do-im, deoarece am prefera ca ceea ce căutăm, să fie melodramatic.

Prin mintea lui Caridi începu să se desraşoare un proces tulbure, în legătură cu acțiunea reciproca pe care o exercită gustul public asupra presei şi presa asupra gi istului public ; cu cetele superficial pregătite ale cititorilor ieşiți în fiecare an din şcolile publice şi din Colegii dar evident pe Ellora n-ar fi interesat-o astfel de divagații, de fapt nici n^ar fi fost in stare să le asculte. Exact în clipa acrasca şe auzi şi soneria de la intrare

Ellora se aprinse din nou.

— Ce-are de gând. de a venit atât de repede ? se răsti ea cu glasul sugrumat

— Cred că trebuie să procedeze cât se poate de repede, şi-mi încnipui că vrea să discute cu mine, înainte de a începe acțiunea .. Trimite fata sâ-i deschidă şi caută să fii amabilă cu ea.

Lula, fata din casă se şi îndi eptase spre uşă. Când o deschise, stăpânul şi stăpână apartamentului constatară câ îif cadrul uşii apare un polițist. Pe obrazul plin de bunătate îi tremura un zâmbet şi când văzu pe Caridi îşi duse mâna la chipiu.

—- Patroane, începu el. Şeful te roagă să treci pe la el, când vei avea vreme.

— Şeful ?

— Da, şeful, domnul Krauseman.

Caridi se uită la el mirat.

— Dumneata eşti. Comisarul O'Sheen ?

— Da, domnule.

Prin mintea lui Caridi trecu o banuială, că domnişoara Connie Stott şi-a depus plângerea şi invitația aceasta este un mijloc, pentru a-l înlătura pe el, dar evident bănuiala aceasta trebuia să fie lipsită de temei.

— Dumneata ştii ce vrea ?

Comisarul O'Sheen ridică din umeri.

— Fireşte, eu n-am habar de ceea ce vrea, domnule. Apoi după o clipă de ezitare adaugă, mai mult în glumă : după ce te vei duce la el şi veți sta de vorbă sâ ştii că înseamnă să fii baiat deştept, dacă-ți vei putea da seama de ceea ce vrea în realitate

Prin mintea politicianului trecu o nouă bănuială, anume că raporturile de prietenie dintre Krauseman şi deputatul Blanke au fost întrerupte, exact cum bănuise Myerberg. Vaga posibilitate că acest Krauseman ar avea de" fapt intenția să treacă de partea lui, impresiona pe Caridi şi trezi în sufletul lui nădejdi neaşteptate. Se adresă deci lui O'Sheen :

— Voi telefona domnului Krauseman, că vin numaidecât.

— O, nu, în locul dumitale eu nu i-aş telefona, se grăbi polițistul să-i răspundă, dar afară de asta nu vei putea nici să-l găseşti... După cât ştiu eu, ca să poți vorbi cu el la telefon, trebuie sâ stabiJeşti o oră dinainte, căci in biroul său nu are telefon.

Caridi de te din cap în semn de încuviințare.

— Bine, voi chema o maşină şi voi pleca numaidecât.

— Până la dumneata eu am venit tot cu o maşină, răspunse O'Sheen I-am spus şoferultii să aştepte la intrare. Veți puitea lua maşina aceasta, domnule, şi eu mă voi întoarce la Comisariat pe jos.

CAPITOLUL VII

în timpul cât dură drumul cu automobilul care se oprea mereu, din cauza aglomerației de pe străzi, domnul Iîen-y Caridi încercă să-şi dea seama de motivul care determinase pe Krauseman să trimită după el. Prin minte îi trecu incidentul Estovia despre care-i telefonase domnişoara Stol t, dar nu-i venea să creada ca Şeful acesta politic ar fi putut să reacționeze atât de repede, erei probații cerneala cu care domnişoara Stott. îşi scrises^ plângerea împotriva lui Canarelli şi a lui O'Sheen, r.ici nu se uscase încă. Totuşi Caridi ştia că toate incidente[1]^ de soiul acesta trebuiau să treacă pe la Krauseman, pentru a fi ajustate. Şeful politic era în realitate omul de legătură între reprezentanții oficiali ai justitiei şi grupul bandiților. Exact în clipa aceasta prin mintea lui Caridi trecu o explicație mai temeinică. Un polițist şantajase pe un bandit. Fără îndoială banditul se plânsese lui Krauseman, şi Şeful trimisese după Caridi, pentru a se convinge în mod discret, în ce măsură era el inform-it despre acest incident Cu alte cuvinte Krauseman voia să-i ia interogatoriul. Era un fel de piocedură judecătorească nelegală, destinată sâ statornicească înțelegerea, daca nu şi dreptatea, între bandiții din ambele tabere

Gândurile lui Caridi însă erau atât de învălmăşite încât nu stârniră asupra temeiniciei acestei explicații, ci-şi zise că probabil senzația provocată de plângerea domnişoarei Stott, determinase în cele din urmă pe Krauseman să se gândească la o înțelegere cu Asociația Alegătorilor Independenți. De vreme ce, din punctul său de vedere, aceasta ar fi fost explicația cea mai avantajoasă, Caridi îşi zise că trebuie să fie şi cea adevărată

Puțin după aceea maşina se opri în fața unei impunătoare case de piatră, cu fațada spre un mic parc plin de flori şi copaci tunşi cu grijă.

Când coborî din maşină, Caridi băgă mâna în buzunar, ca sâ plătească taxa, dai după ce ezită un moment, şoferul clătină din cap.

.— Nu, domnule, este în regula ; s-a plătit, şi plecă fără să ia banii.

Politicianul rămase impresionat Grădina frumoasă din fața acestei vechi case de piatră avea o înfățişare impresionantă. Mediul acesta respira un fel de linişte imperială Fusese invitat să se prezinte în fața unuia dintre adevărații conducători ai Americii

Caridi urcă treptele scării de la intrare, ridică ciocanul lucios de al amă, fixat în, mijloci îl uşii, îl lăsă să cadă, şi imediat apăru o negresă care-i deschise uşa grea de stejar In+ră într-un vechi vestibul, foarte frumos mobilat, între ornamentele căruia văzu o impresionantă armură de zale montată pe soclul ei, cu mâna încleştată pe lance Camerista introduse pe Caridi într-o cameră marp cu aspect de club şi cu un uriaş cămin -eniorial în care ardea focul.

Un bărbat mic de statură şi în vârstă se ridică cu greutate dmtr-un fotoliu şi întinse mâna în calea lui.

— Domnule Caridi, eu sunt Heinrich Krauseman începu. Şeful cu un accent ncmțesc destul de pronunțat.. E foarte frumos din partea dumitale. c-ai venit la mine. Ia loc, ia loc, te rog ! Callie, adu câteva Jigări pentru domnul Caridi.. si ce-ai vrea să bei ?

— Un Rye, răspunse Caridi.

— Pe camerista mea o cheamă California, adăugă bătrânul şi obrazul roşu ; se încreți într-Un zâmbet. Negrii au obiceiul sâ dea copiilor lor nume ciudate, adăugă el frecâiidu-şi mâinile. Ei ce zici, mi-se paie că maşina cu megafoanele ți-a fost de oarecare folos ?

— Da, aşa ne-am închipuit şi noi, încuviință Caridi, întrebându se unde vrea să aju: gă.

— v), ți-a fost... îți va fi şi de aici înainte, repetă bătrânul şi dete din cap. Oamenilor le place să isculle zgomotul din apropierea lor. Acesta este primul lucru pe care trebu : să-l învețe un politiciar şi un directcr de c rc. Ia spune, cum crezi că vei reuşi în aceste alegeri ?

— Asta eu nu pot s-o ştiu.

— Oamenii dumitale de. "încredere nu ti-au spus ?

— Nu, nu mi-au spus nimic, admise Caridi.

— De, eu cred că .ar trebui să-ți raporteze, adăugă Şeful cu glasul grav, in felul acesta ai afla câte voturi ai în fiecare circumscripție şi ți-ai putea da seama, unde va trebu să-ți concentrezi forțele Aş putea să-ți spun eu... Bătrânul făcu semn Californiei sâ-i dea o foaie de hârtie de pe masă. — Iată domnule Caridi, până la orele zece mergeai foarte bine. Obținusesi aproape b mie de voturi. . se uită la hârtia ce o ținea în mână : nouăsute optzeci şi şase Candidatul socialist avea . se uită din nou la hârtie : două mii opt,sute treizeci. .

Caridiu se uită la el îngrozit.

— Asta este aproape de trei ori numărul voturilor obținute de mine

Bătrânul dete din cap, ca să-l liniştească.

— Nu trebuie să uiți, domnule Caridi că foarte mulți alegători au toate motivele să voteze cu cam cedatul socialist.

Caridi se uită la amfitrionul său.

— Vreți sâ spuneți că... că nu au nici un motiv să-

Domnul Krauseman ridică mâna

— Nu, câtuşi de puțin Vreau să-ți spun Chevriî- rre, candidatul socialist, n-a făcut nimic pentru a obține aceste voturi, decât şi-a pronunțat principiile programului N-a lucrat pentru ele, ci i-au venit de-a gata. Ur 2 ori se întâmplă ca un candidat să fie ales şi în felul acesta ; toată lumea se repede şi votează cu el, din cauză că este de acord eu principiile lui, dar asta nu este politică, ci simplu noroc, c-ai reuşit să enunți principii care sunt primite cu simpatie de masa alegătorilor. Asta nu se întâmplă prea des. In realitate, domnule Caridi, e foarte bine că se întâmplă aşa. Dacă alegătorii ar vota în mod constant pentru principii, n-ai mai fi sigur de nimic. Nimeni n-ar mai fi in stare să-şi asume răspunderea. Dacă oamenii ca Merritt Littenham, de pildă, nu ar fi biguri că poporul va fi chemat la urr.e ca să voteze mai mult decât odată, în timp de zece sau doisorezece ani, le-ar fi imposibil să-şi continuie afacerile. Ar fi obligați să-şi retragă capitalul şi să nu mai" facă nimic

— Dar de ce să şi-l retragă ? întrebă Caridi curios.

— Pentru a-şi pune averea la adapost, răspunse Şeful. Dacă s-ar întâmpla ca alegătorii sâ scape din mâna lui şi să voteze, ar putea foarte uşor să pună astfel de impozite asupra enormei aven a lui Littenham, încât aceasta să fie desființată. Evident toate celelalte mari averi ar avea

aceeaşi soartă, ceea ce ar schimba însăşi structura vieții americane, şi astfel am înceta să mai fim un Stat plutocratic.

— Credeți câ eventualitatea aceasta ar fi un avantaj sau va fi un dezavantaj ? întrebă Caridi care începuse să nu mai vadă limpede motivul pentru care fusese invitat in casa aceasta.

— Dun neata ce crezi ? întrebă Krauseman

— Părerea mea este, că în cazul acesta banii ar fi distribuiți în mod mai echitabil între oameni, răspunse Caridi.

— Distribuiți in mod mai echitabil! repetă bătrânul in bătaie de joc Dacă n-ar exista posibilitatea, ca banii să fie acumulați, întreaga înfățişare a civilizației noastre s-ar schimba. Oamenii şi-ar concentra toate ambițiile asupra puterii directe, neinfluențate de preocuparea banului. Nu, adevăratul scop al banului n-a fost niciodată valoarea lui comercială, cum îşi închipuie majoritatea oamenilor ; scopul adevărat al banului a rezidat întotdeauna în felul de a-l folosi ca mijloc de răscumpărare a unei valori; un impozit pe care populația unei țari îl plăteşte mai-manlor ei în schimbul libertății personale. Acesta es[f]e motivul pentru care alegătorii nu pot să-si întrebuințeze voturile, ca sâ ajungă din nou în stăpânirea banilor. întregul sistem de până acum ar fi înlăturat şi poDulal ia ar decade de-a dreptul 111 sclav·e, exact cum s-a întâmplat în câteva țâri europene.

Lu" Caridi aceste afirmații i se păreau fantastice,"^ deşi multe amănunte ale vieții americane confirmau aceasta teorie. Faptul că oamenii bogați, indiferent de averea ce o au, nu încetează niciodată să se combată unul pe altul, pentru a-şi spori averea, era un adevăr in sprijinul acestei idei.

— Mi se pare straniu, că am ajuns să discutăm despre un subiect atât de abstract, dec Iară Caridi.

— Dimpotrivă, îl asigură Krauseman, am vrut să mă conving dacă dumneata eşti sau nu adeptul acestei idei. Admit că dumneata eşti un adevărat patriot, unul care-şi iubeşte țara şi se interesează de popor... felul în care este constituită organizația dumneavoastră, mi-a sugerat această bănuială.

— Evident, sigur... aveți dreptate, încuviință Caridi. Fără îndoiala acesta este genul de om politic, cum. aş avea ambiția să devin şi eu.

— In cazul acesta, urmărind ideea noastră, mă întreb dacă dumneata Tti dai seama ca şi mine, că protejând şi susținând oligarhia averii americane, dumneata în acelaşi timp aperi piatra de temelie a libertăț" şi independenței americane. Este în adevăr o concepție măreață ! Acesta, domnule Caridi, este un far care luminează deşertul întunecat al mării noastre politice.

— Cred că ar trebui să studiez în toate amănuntele teoria dumneavoastră, domnule Krauseman

— Sigur, sigur, mai încape vorbă !

— Dar Huîhm . aceasta nu este o teorie pe care un. politician ar pi[1] tea s£ o dezvolte în fața maselor de alegători, ca pe o doctrină reală ..

Bătrânul Şef făcu un gest de nerăbdare.

— Dragă, domnule Caridi, dacă un bărbat este în stare să înțeleagă aceste mari şi obligatorii dogme so- „ ciale, devii ie în mod automat prea deştept, pentru a pomeni ceva despre ele in fața alegătorilor. El îşi face datoria în tăcere. In fața poporului raționalizezi ideile fundamentale cu fraze ca aceasta . sfințenia contractelor în vigoare, drepturile inalienabile ale proprietății, dreptul sfânt al fiilor de a moşteni bunurile părinților şi buni- . eil.or lor, ale unchilor, mătuşilor, şi verilor, precum şi ale rudelor, f:e cât de depărtate, în cazul cânc. înrudire" pcate fi stabilită ; dar ponorul care a creat aceste bunuri, nu moşteneşte niciodată nimic. Nu, toate aceste fraze şi axiome sunt simple mijloace oratorice, pentru a exprima adevărul, că poporul preferă şi astăzi să plătească mai curând prețul de răscumpărare .n bani, decât să fie sechestrat trupeşte şi Înregimentat într-un sistem de dictatură.

— Cu cât te gândeşti mai îndelung la această problemă, devine tot mai Limpede, admise Caridi

— Sigur că da... Bătrânul se uită din nou la hârtia pe care o ținea în mână : aşa cum îți spuneam, până la orele unu ai obținut nouăsute optzeci şi şaje voturi Rezultatul acesta, domnule Candi, este destul de mulțumitor, ținând seama că dumneata nici n-ai plătit alegatorii şi nici nu le-ai făgăduit nimic. N-ai făcut altceva, decât le-ai vorbit şi i-ai îndemnat să voteze cu dumneata.

— Eu totuşi cred că le-am tăgăduit ceva, interveni Caridi. Le-am spus că voi !upta împotriva jafului şi a corupției

— Evident, când te urci pe o estradă, ca să ții un discurs politic, trebuie să spui ceva, căci nu se poate să stai liniştit şi să nu scoți nici o vorbă. Bineînțeles pro cedeul acesta este subversiv, fată de implicita mare doctrină americană, a răscumpărării din caplivitatea personala. dar nimeni nu-l ia prea in serios

— In cazul acesta ce legătură are acum această doctrină cu mine ? întrebă Caridi

Bătrânul se însenină la obraz.

— A, acesta este răspunsul la care mă aşteptam ; ncum ai vorbit ca un politician.

— Foa -te bine, continuă te rog !

— Iacă, cifrele se prezintă in felul următor... ridică din nou hâitia ce o ținea în mână : onorabilul Andrew Blanke a întrunit cincizeci şi două de mi1" şaptesute şi şaizeci şi cinci de voturi, şi candidatul socialist, cum ți-am spus, are şi el câteva.

Caridi dete dm cap mirat, fără să poată prevedea ce-i va spune.

— Dumneata ai rămas în urmă... făcu socoteala cu creionul : cu cincizeci şi una de mii şapte sute şi şaptezeci şi nouă de voturi.

— Da. văd că am rămas, încuviință politicianul amator, fără nici un entuziasm.

— Uite ce se întâmplă ; Blanke a obținut o pătrime din totalul voturilor circumscripției sale electorale. Asta dovedeşte fri imusețea uşurinței cu care se poate vota sub un regim democratic : dă posibilitatea candidatului să -ongleze cu numărul de voturi, în cadrul unor limite comode.

— Ce vreți ,să spuneți ? întrebă Caridi enervat.

— Vreau să spun, că accastă alegere ar putea înclina cu uşurință spre dumneata, înțelegi, determinând alegatorii care au votat pentru Andrew Blanke să se prezirte încă o dată la urne şi să voteze cu dumneata , totalul ar fi perfect legal, vreau să spun, că ar fi în cadrul limitelor stabilite de listele electorale. Nu va putea afirma n meni, că au votat şi alegători care nu fuseseră :recuți în liste.

— Să voteze din nou pentru mine ! exclama Caridi năucit.

— Da, pentru dumneata.

— Cum se poate... eu nu voi admite .

— In cazul acesta, dacă vei putea... şi vei reuşi să fii ales, continuă bătrânul, eu aş fi obligat să te rog să te ții de făgăduielile electorale pe care le-am făcut diverşilor oameni care m -au finanțat campania.

— Deputatul Blanke a refuzat să respecte aceste...

Dom iul Krauseman ridică mâna.

— Nu, nu, să nu sufli nici un cuvânt împotriva lui Andrew Blanke ; ne-am început împreună car'era pontică, pe ^remea când eram tineri; el a ieşit în frunte şi s-a prezentat în fața poporului, iar eu am s+at în dosul lui : acesta era felul în care s-au manifestat talentele noastre. Noi, domnule Caridi ne-am înțeles întotdeauna ca frații..

— în căzu[1] acesta ce te determină sa-mi propui sâ mă alegi pe mine...

-— Motivele sunt de ordin economic n-aş .rea să mai încasez oamenilor taxe noi. Acum o jumătate de oră am primit un n isaj din Washington care-mi aduce la cunoştință că Onorabilul Andrew Blanke a murit într-un spital, în urma unei operații. Bătrânul german se ridică in picioare şi se uită la flăcările ce pâlpâiau in cămin, apoi mişcă de câteva ori din sprâncenele stufoase. Mi... mi se pare... de necrezut, domnule Caridi, ca Andy Blanke... vechiul meu prieten, Andy Blanke . să nu mai existe.

Caridi se uită la el si nu i venea să cri adâ

— A murit ? Vrei să spui că adversarul meu a murit ?

— Eu vreau să spun câ bărbatul care te-a reprezentat pe dumneata şi pe mine cu atâta abilitate şi în mod atât de onorabil in Congresul Statelor Unite, atâția ani la rând, a trecut la cele veşnice.

Capitolul VIII

Postul de radio american WJBZ, ai cărui conducători aveau un simț foarte acut pentru descoperirea subiectelor care interesează publicul, fu obligat să întrerupă timp de cincisprezece secunde audiția lui Gaddo şi Squix, celebri comici americani, pentru a anunța în graba că Onorabilul Andrew Blanlie, membru al Congresului, a murit la Washington şi că onorabilul Henry L Caridi a fost ales în

locul lui Pe urma artiştii îşi continu&râ programul care trebuia să dureze treizeci de minute

In timp ce speakerul sublinia în mod corespunzător importanța acestei ştiri, se găsiră pe ici pe colo, câțiva inşi care ascultară cuvintele lui cu interes neobişnuit

Domnişoara Rose Saylor tocmai era să înceapă programul ei de fiecare zi în timp ce Jim Essary, tovaraşul ei, aduna o serie de copii albastre de pe masa cea lungă din laborator

— Jim, ai auzit ce -a spus ? întrebă ea. Domnul Caridi a fost ales în Congres !

Essary se uită la ea mirat.

— Cum se poate, eu îmi închipuiam că va încerca să facă ceva de searnă... să formeze o grupare care să reprezinte opinia clasei mijlocii.

— Pesemne celălalt deputat a murit, şi bănuiesc că ştirea morții lui a ajuns la timp, pentru ca majoritatea alegătorilor să treacă de partea domnului Cariai.

—- Inchipuie-ți aşa ceva . ce noroc neaşteptat!

— Da . în ca^ul când o astfel de întâmplare ar putea să fie luată drept noroc.

Barbatul se uită la secretara sa şi-i zâmbi cu dragoste şi mulțumire

— Am uitat că tu nu crezi in noroc.

— Eu cred in destin.

Essary clătină din cap.

— vezi, acesta este efectul religiei asi ipra unei fente[1] cu educație... destinul, o femeie este atât de strâns legată de viață, incât ar fi imposibil să creadă că totul este simplă întamplare.

— Jim, eu cred în destin, determinată exclusiv de propriul tău interes.

Barbatul traversă camera şi apropiindu-se de ea, o cuprinse în brațe.

-— Este foarte plăcut, să ai în laborator o femeie care mai crede in ceva.

Fata îi strânse mai puternic brațele împrejurul mijlocului ei.

— în viața oamenilor credința este mult mai importantă decât logica... dacă au intenția să conțin u·p să trăiască.

— Da, aşa este e adevărat ! Cel puțin din punct de vedere pragmatic este adevărat.

Fata întoarse capul şi se uită la tovarăşul ei.

— Jim, dacă prietenul tău a fost ales, înseamnă că ai un prieten la nevoie, nu-i aşa ?

— Un prieten la nevoie ? . Cum adică '

— Uite cum, dacă eşti hotărât să-ți brevetez explozivul pe contul tău piopriu şi să-l vinzi Ministerului d< Război... domnul Caridi va fi la Washington, nu-i aşa"

— Da... sigur că va fi . Dacă ne vom decide să procedam in felul acesta, mă gândesc care ar mijlocul cel mai indicat pentru a reuşi.

— Evident, în privința aceasta eu nu pot să-țj dau nici o indicație.

— Aş putea încerca să obțin brevetul ne un nume fictiv de pilda, Saylor şi Rose, Societate Chimică.

— O, ce idee, să-mi acorzi mie întreagă această onoare !...

— De, dacă vom încerca să obținem în felul acesta brevetul, s-ar putea să nu fie în întregime onoare

In Mmpi cât aceşti auditori reacționară în felul citat m >i -us, la Clubul Cairo, care e.-a în inima oraşului, efectul ştirii emise de radio, fu cu totul altul.

ir localul acesta vesel şi zgomotos, la o masă din colțul să i, împreiurul căreia consumatorii stăteau cu fața spre işă şi puteau vedea cu uşurință pe cei care in[f]ră şi ies, domnul Joe Canarelli lua masa împreună cu *rei invitați • un bărbat şi două femei. \ orbea cu glas sonor, pentru ca să poată fi auzit în timoul cât orchestra de jazz cânta :

— Dar şt ii că după ce i-am dat răgaz afurisitei de bătrâne, ca sâ-şi plătească taxele in rate, s-a dus de-a dieptul la un polițist şi s-a plâns.

Jnul dintre cei de la masă, un bărbat cu părul ca inul ş aproape alb, făcu ochii mari şi se uită la el.

— Nix, joe... nu putea să facă aşa ceva. . mai ales după ce i-ai făcut o astfel de înlesnire.

— Nu putea pe dracu'... S-a dus şi i-a spus exact până la para. cât mi-a plătit, şi polițistul a venit într-un suflet la mine cu această informație... Am fost obligat să-i dau lui jumătate din ce luasem de la ea. Domrul Canarelli păi ea indignat : Aşa că m-am întors la ea in prăvălie şi am spar[1] tot ce mi-a ieşit in cale, înțelegi ?

— Eu mă mir, Whitey, cum de Joe n-a rupt-o în bătaie şi pe bătrână ? zise una dintre fete, pe care o chema Ella, adresându-se tânărului cu pârul alb.

— IViare mirare, încuviință omulețul, uitându-se la Ella (prietena lui Whitey Lang), şi comparând o cu Sybil, cealaltă fată, care era prietena sa Dintre cele două fete, lui Canarelli, Ella i se parea ceva mai preferabilă, din cauză că era prietena lui Whitey Lang. ?e urmă prin minte îi trecu imaginea tinerei Estovia, stând in n jio- cul prăvăliei şi uitându-se la el şi la maică-sa.

în clipa aceasta un bărbat in uniformă apăru in cadrul uşii localului Cairo. Obrazul domnului Canarelli nu se sc himbă, dar puse şervetul pe masă ,şi luă în mână o furculiță.

— Ei comedie, exclamă el cu glasul în şoaptă, dar ca şi când ar fi continuat conversația. Iată că a apărut O'Sheen, polițistul care mi-a luat banii.

— Ce vrea .. Acum l-ai plătit, declară Whitey Lang.

— Mi se pare că caută pe cineva, interveni Sybil speriată.

— Ce-o fi vrând, se răsti Lila. a fost plătit Mă mir că Joe mai admite ca un astfel de om să se plimbe în viață

— Sunt obligat ca față de forța publică sâ întrebuințez pedala, răspunse Canarelli, deoarece avem şi noi nevoie de protecția poliției, cum are toată lumea.

Comisarul înainta printre mese, prefăcându-se- că nu caută pe cineva anume Când trecu prin apropierea celor do: bandiți, întrebă cu glasul în şoaptă şi fără să se uite la ei :

— Ocupat. Joe ?

— Nu sunt ocupat niciodată, Comisare.

— In hali ul rezervat bărbaților ?... Peste câteva minute.

— Sigur.

O'Sheen se îndreptă spre celăJalt capăt al localului şi se aşeză în fața unei mese libere.

Withey Lang se uită la Joe şi la cele două femei.

— Ei comedie, ce-o fi vrând ?

— Habar n-am ce vrea, răspunse Canarelli încruntat şi-şi netezi parul negru şi pomădat, apoi se uită din nou spre uşă. »

— Cred că n-are de gând să te jecmănească din nou ? suflă Whitey.

Canarelli ridică din umeri.

— N-aş putea să-ți spun ; poliția n-are nici un sistem al ei special... Tocmai din cauza aceasta nu încasează ea însăşi taxele acestei şmecherii.

— Mă mir cum de-ai admis ca să se întoarcă astă seară acasă, declară Ella, prietena lui Wnitey

Ella devenea din ce în ce mai ispititoare decât Sybil.

— Haide să dansăm puțin împreună, zise Canarelli, ce voi lăsa în fața. uşii de la vestibul.

Fata îşi puse poşeta pe masă, îşi luă baasta si se 11-dică în picioare. Domnul Canarelli o cuprinse în brațe. Era tot atât de înaltă ca si el şi privindu-l în luminile ochilor, îi zâmbi discret. îşi lipiră obrajii unul de altul şi începură să danseze pe parchetul ceruit, mişcând rit-

din pici -are şi întorcându-se în unghiuri drepte, rând ajungeau în colțurile sălii.

— Constat că te învârteşti foarte lin în timpul dansului, zise Ella. Whitey nu dansează atât de bine

— Uneori mă intreb şi eu, cum de nu-ți găseşti un dansator mai bun, murmură Canarelli cu indiferență.

Ella îşi depărtă obrazul şi se uită la el.

— De ce, Joe !

Domnul Canarelli zâmbi şi termină dansul în apropierea unei mese, schimbă câteva cuvinte cu ocupanții, prezentă ne Ella nrietenilor săi şi plecă.

In hall-ul rezervat barbatilor domnul Canarelli se aşeză într-un fotoliu, de unde putea vedea uşa şi-şi putea vedea chipul reflectat inti-o oglindă. Numaidecât dună aceea apăru O'Sheen şi traversă hall-ul, ca să intre in cabina de toaletă rezervată bărbaților. Domnul Canarelli se ridică şi-l urmă în încăperea cu pereții de faianță alb i. Statura uriaşă a comisarului in uniformă albastră, se văzu înâlțându-se pe deasupra acestui omuleț suav, îmbrăcat în smoking.

— Ai aflat c-a fost depusă o plângere împotriva mea şi a dumitale ? întrebă polițistul.

— Ei drăcie !.. Cine a îndrăznit de astă dată .. Cred că nu afurisita aceea de bătrână

— Nu, e vorba de o *dumă* străină, dm biroul Şe fului. Plângerea a semnat-o în calitate de cea mai bună prietenă a doamnei Estovia.

— Va să zică ea a îndrăznit duma aceea străină ?

- Da, ea este.

Prin mintea lui Canarelli trecu o lumina de înțelegere

— Prin urmare ea este cea care te-a informat şi ridicând aratâtorul îl îndreptă spre comisar In aceeaşi clipă îşi dete seama c-a fost nedrept din partea lui, să spargă borcanele bătrânei, şi să-i verse siropul pe jos ; Ei fir-aş afurisit să fiu. exclamă el abătut. Omul trebuie să-şi dea

seama de ceea ce face, înainte de a porni la drum... şi cui s-a plâns femeia aceasta străină ?

— L ii Pfeifferman.

— Cu Pfeifferman noi suntem înţeleşi

— Da, dar mi se pare dumneata nu înţelegi, răspunse comisarul neliniştit. Dama aceasta străină este in legătură cu omul acela nou, Caridi, căruia Şeful i-a împrumutat maşina cu megafoanele.

— Dacă atât e tot. . şi nu i-a dat decât maşina cu megafoanele ..

— Arde-l-ar focul iadului, acum a fost ales în Congres. cu o majoritate de aproape două mii de voturi

Omuleţul îşi uită de propria imagine reflectată în oglinzile cabinetului de toaletă şi ridicând privirea, *se* uită speriat şi cu atenţie la comisar

— Eu credeam că vulgul a votat cu Blanke ?

— A şi votat, dar dună aceea am primit oi dinul să-i lăsăm să voteze din noipentru acest Caiid;

— Asta este o ruptură ?

— Nu, s-a constatat că Blanke a murit.

— Cine este acest Caridi 7 Cum au ajuns. .

— Ei' nu ştiu cine este dar asta mi se pare începutul unei curăţenii generale.

— Şi eu voi fi obligat să cumpăr un nou corp de agenţi, de poliţişti, de judecători, şi pe .toti ceilalţi de care am nevoie ?

— De, cred că de astă dată cei din Asociaţia Alegătorilor Independenţi vor fi mai căpăţânoşi. Mi se oare câ toată afacerea asta a început să miroasă aşa că Şeful şi-a zîs că va fi mai bine să primenească puţin aertl ... Să dea ocazie ziarelor isă publice ceva senzaţional... aşa că au început cu mine şi cu dumneata.

— Nu trebuia să dai astăzi buzna peste mine, murmură Canarelli îngândurat Ai fost plătit dinainte; ce te-a determinat sâ vii să orăcăi ia mine ?

— Dâ-o încolo, nu vorbi acum despre aSc ceva . Cred că nu ai de gând să-mi ceri banii înapoi ?

— Nu-nu-nu.. nu i-aş nrimi, chiar dacă mi i-ai da. Eu nu plătesc oamenii, ca să le iau banii înapoi.

— ISnci nu mi-am închipuit să faci aşa ceva. Ia spune, nu înţeleg de ce n-ai putea să pleci pentru câteva zile din oraş ?

Canarelli ridică ochii şi se uită la el.

— \ re; să plec dm oraş... ca să-ţi salvezi pielea ?

— La urma urmei eu fac parte dintre cei cointeresat, i va trebui să-ți iei un om nou. Fără să mai vorbim despre ceea ce ar putea să iasă.

— îți dai seama cât m-ar costa această escapadă .. s j-m' părăsesc birurile ce le încasez din şantaj şi să plec din oi aş pentru câteva zile ?

— O, multe, foarte multe parale... îmi închipui.

O'Sheei i respiră adânc :

— Ar fi fost mai bine, sâ nu mă amestec între voi . dar sunteți nişte băieți cu care omul se poate înțelege atât. de uşor, adăugă el, ca şi când ar fi încercat să se justifice.

— Va veni vremea, scrâşni Canarelli, când nu se vor putea înțelege atât de uşor cu noi.. dar se stăpâni numaidecât şi adăugă j Eu cred câ va fi mult mai bine să ne informăm exact despre ce este vorba, înainte de a face ceva. Mi se pare că am nedreptățit pe bătrâna Estovia, din cauză că m-am pripit.

— Ce ai de gând să faci ?

— Ma duc să vorbesc cu Şeful. S-ar putea să fim obligați să alegem câțiva oameni pentru a-i sacrifica, aşa că voi polițiştii veți avea ocazia să vă ilustrați în fața populației.

— Sfinte Doamne, cred că lucrurile nu vor ajunge atât de departe, dar nu cred că vei putea vorM cu Şeful sau poate eşti de altă părere ?

— Da. stiu, dar as putea chema pe avocatul meu si i-aş cere să vorbească el.

— Da, aşa sâ faci.. şi dă-mi de ştire despre ceea ce-ți va spune Myerberg.

— Da, dar ui ie ce, stărui omulețul, nu pot sâ trimit pe avocatul meu să vorbească cu Şeful, decât dacă-l plătesc.

— Perfect... în razul acesta, pllteşte-1

— Da, dar în primul rând în această afacere dumneata eşti cel interesat.

Comisarul se uită cu atenție la omulețul din fața sa.

— Ascultă, spune drept, vrei sau nu vrei să-ți dau cei unsprezece dolari înapoi ?

— Dâ-o-ncolo, afacerea asta nu are nici o legătură cu ceea ce vorbim noi Partea dumitale din această afacere ar trebui să fie cel puțin cincizeci... evident dacă nu vrei să mergem până la capăt, eu aş putea să renunț.

O'Sheen se uită la el, pe urmă inccpu să vorbească întunecat :

— Fir-ar afurisiți să fie pungaşii aceştia care acum te plătesc şi în clipa următoare te amenință.. Pe urma îşi bagă mâinile in buzunar, una după alta.

Prin mintea lui Canarelli trecu o inspirație neaşteptată • „Ce-ar fi dacă aş organiza o Asociație pentru Protejarea Poliției Metropolitane, asa câ de aici înainte să plăteasca şi ei taxe, în loc sâ încaseze numai J Gândul acesta făcu pe Canarelli să se simtă mulțumit.

Se întoarse în hali şi chemă localul Judecătoriei 13C0.

capitolul ix

Sunetul telefonului in apartamentul lui Caridi determină pe Ellora să se anrop.e de aparat. Ridică receptorul .ş, după ce ascultă câteva clipe, acooeri microfonul cu mâna şi se întoarse, ca să-i spună cu gîasul tremurând de un uşor reproş .

— Te caută o femeie.

Domnul Henry Caridi luă în mod instinctiv o atitudine menită să pună pe soția sa ***au courant*** cu situația, pentru ca astfel să evite o scenă fără importanță, dar plicticoasă, provocată de gelozia ei perpetuă :

— încearcă şi afla, araga mea, ce doreşte.

— Nu dragul meu, nu vreau să mă amestec în treburile tale. Dacă vrei să te ascunzi de mine, n-ai decât să te ascunz De astăzi înainte...

Barbatul făcu un gest spre telefon şi femeia întrebă pe cel care chemase, ce doreşte.

— întreabă, dacă eşti dispus să-i acorzi un interviu.

— Un interviu... în legătură cu ce ? Dar imediat întinse mâna spre soția sa Stai, te rog, nu-i pune această întrebare, ar putea să fie o ziaristă. Stai, că-i voi răspunde eu. Sau mai bine continuă tu să vorbeşti în numele meu Va fi mult mai impunător, dacă va vedea că am pe cineva, de pildă soția sau o secretară, care să se ocupe de astfel de întâlniri. Intreab-o când vrea interviul ?

— Spune că imediat, deoarece ar vrea să-l publii e în ediția de după amiază

— Raspunde-i câ peste douăzeci de minute voi pleca din palatul Albemarle Apartments spre biroul meu dacă în timpul acesta va putea sosi aici, vom face drumul împreună.

— Pentru ce te duci la birou ? Eu credeam că ai terminat cu afacerea asta.

— Trebuie să ma duc, ca să-mi iau lucrurile şi să re; iii ĩz contractul. Dacă nu-l voi putea rezilia, voi încerca să-l subînchiriez Dar mi se pare o idee ingenioasă, ca într-o astfel de împrejurare să acorzi un interviu reporterilor de la ziare, declară Caridi şi se gândi, cum va arăta în pagnule ziarului convorbirea ce o vor avea : ***Re portei ul nostru a reuşit să aibă o scitHă convorbire cu noul Membru al Congresului, în timpul multiplelor lui obligaţii...*** ceva cam în felul acesta, ceea ce va de- tei mina publicul sâ-şî închipuie că el este un om de afaceri foarte ocupat.

— Cred că unchiul tău va fi foarte mulţumit, dacă vei renunţa la birou, declară Ellora.

— De... nici eu nu ştiu ce să zic, răspunse Caridi căruia nu-i olăcea să-şi aducă aminte că era şi acum obligată să ceară concursul unchiului său, pentru a-şi putea plăti chiria biroului. Unchiul George îşi dă pe deplin seama că e gieu să-ti faci o clientelă pentru un birou de avocatură, într-un oraş mare, dar după ce ai reuşit să ţi-o formezi, înseamnă că ai făcut ceva.

— Cu toate acestea văd că eşti gata să renunţi la al tău.

Caridi se uită plictisit la soţia sa.

— Ascul;ă, Ellora, eu ştiu foarte bine că sunt gata să renunţ, dar mi se pare câ îţi vorbeam despre felul în care judecă situaţia unchiul George.

Câteva clipe Ellora nu zise nimic, pe urmă adăugă :

— Oare câţi ani o fi având ?

— Cine ?

— Cine altul dccât ziarista care vine să vorbească cu tine ?

— O, cred că acesta este un mister tot atât de mare, ca şi vârsta oricărei alte femei.

i momentul acesta în faţa palatului se auziiă semnalele de claxon ale unei maşini.

— Iat-o c-a venit, exclamă Ellora nemulţumită.

Car'di isi luă pardesiul şi pălăria, apoi se opri, ca şi când şi-ar fi adus aminte de ceva, se apropie de dulap şi-şi scoase bastonul pe care aproape niciodată nu-l purta. Când dădu isă-şi sărute soţia, pentru a-şi lua rămas bun, Ellora se

feri din calea lui, dar îi întinse obrazul, dân- du-i astfel să înțeleagă, că nu este de acord sâ-şi piardă vremea cu o femeie străină. Atitudinea ei însă nu reuşi să atiagă atenția noului senator, deoarece el era preocupat că va trebui sâ stea de vorbă cu o ziaristă. Părăsi apartamentul Albemarle cu bastonul în mână, încercând să-şi formuleze în minte câteva păreri în legătură cu problemele zilei.

Apropiindu-se de ieşire, văzu o fată mult mai tânără decâi. domnişoara Stott, cu un câine pe care-l ducea de zgardă. Era un uriaş dog danez, alb cu pete negre, şi-ți atrăgea numaidecât atenția, din cauză că era foarte mare şi suplu, aşa că părea mai curând un tigru alb cu pete negre, decât un câine.

Fata era şi ea înaltă şi când văzu pe Caridi că iese în stradă, întinse mâna spre el.

— Iartâ-mă, se scuză fata, dar sunt obligată să vă întreb, nu cumva dumneata esti domnul llenry Lee Caridi ?

— Da, eu sunt, şi dumneata eşti domnişoara care a venit. .

— Să vă iau un interviu pentru ***Tribune.*** Eu sunt domnişoara Littenham Ai o maşină cc-e te aşteaptă ?

— Nu, dar voi lua una din stradă,.

— Poți s-o întrebuințezi pe a mea. Mă temeam că nu voi ajunge la timp... înainte de alegeri ați mai avut vreo Însărcinare oficială ?

— Nu, n-am avut.

— E extraordinar să-ți începi cariera politică de-a dreptul în calitate de membru ai Congresului, zise fata şi întinse de cureaua câinelui; haide Rajan, intră în maşină . haide repede, nu te urca pe scaun... întinde-te jos .. adună-ți picioarele... Poftim domnule, Caridi, acum pu^f^eți intra Când îl văzu că ezită, fata încercă să-l lin oştească : Nu te muşcă. Nu-ți va da nici o atenție A câştigat palru premii le expozițiile canine, şi de atunci e atât de mândru, încât nu se mai uită la nimeni Mi se pare, dumneata esti avocat ?

— Da.

— Te rog, treci peste el. .. aşa, aci im e bine Vei' sta în partea cealaltă, iar eu voi sta lângă capul lux Pare primejdios, dar nu este... Pi esupun că dumneata ai avut aspirații politice, chiar de pe vremea când erai copil ?

— Nu domnişoară Am intrat în viața politică abia acum şase luni.

— în cazul acesta trebuie să constat, că ascensiunea dumitale face excepție de la regulă. Dar Îmi închipui că în

tinerețe țineai discursuri pe marg[1] îea apelor, cu cate o nietricică in gură ?

— Odinioară am încercat şi eu işa ***ce***\ a, dar țărmul pe care m-am oprit, era aşternut cu nisip şi n-am găsit pietricele, aşa c-am renunțat şi m-am întors acasă.

Domnişoara Littenham îşi scoase blocul şi creionul.

— Voi scrie despre dumneata, că ai un simț amer - can foarte acut pentru umor... Ce te-a determinai, în general, să candidezi la această demnitate ?

— Vrei să-ți răspund în mod serios ?

Domnişoara Littenham stătu şi se gândi.

— Cred că răspunsul n-ar trebui să fie prea grav. Interviul acesta este destinai pentru pagina femeii din numărul de Duminică al ziarului ***Tribune.*** Dacă a vrea să-mi spu[5] ceva care să intereseze femeile, ți-aş fi foarte recunoscătoare.

— Nu ştiu dacă le-ar interesa să afle, că eu mi-am început activitatea politică, încercând să întemeiez o grupare care sâ reprezinte opinia clasei mijlocii din America ?

— Ce este asta, opinia clasei mijlocii ?

— De cred că ar fi greu să-ți explic, răspunse Caridi evaziv.

— Eu cunosc opinia clasei oamenilor bogați, declară domii'şoara Littenham : aceştia urmăresc să :âştige cât mai mulți bani, pentru a-i cheltui şi a înviora afacerile ;
dar oamen" aceştia nu țin câtuşi de puțin să cheltuiască proi ni lor bani, pentru realizarea acestei intenții şi nici nu admit ca guvernul să emită monedă nouă de teamă să- nu diminueze valoarea banilor ce se găsesc in stăpânirea lor. Din acest punct de vedere, sărăcimea se găseşte tocmai în partea opusă. Oamenii aceştia țin ca guvernul să emită bani deajuns, pentru a le <-rea o viață mai uşoară, dar ai dori în acelaşi timp să se dea şi o dispoziție care să împiedice acumularea acestor bani în mâinile clasei bogaților, ceea ce ar împotmoli ' din nou desfăşurarea normală a afacerilor.

Auzind explicațiile fetei, Caridi începu să râda

— Clasa mijlocie întrebuințează aceleaşi lozinci şi repetă atât nepriceperea clasei bogaților, cât şi a clasei celor săraci. Ea ar avea nevoie de două negative, în loc de unul singur. Tocmai de aceea nu are nici un reprezentant în Congres ; aşa ceva ni 1 se poate.

Caridi încetă să mai râdă şi strigă

— Opreşte şofer, am ajuns la destinație, aii i .. la i - trarea Leeksher Building. Şoferul întinse un braț din ma -

şină şi vlră spre marginea trotuarului. Fata se pregăi să termine interview- ul :

— Pot să scriu ceea ce mi-ai spus ?

•— Cc ţi-am spus ?

— Ceea ce am vorbit până acum

— Draga domnişoară, acestea au fost ideile dumitale, sublime Caridi.

Domnişoara Littenham zâmbi, ca şi când ar fi vrut să-şi ceară scuze.

— De obicei când se întâmplă ca un reporter să aibă o convorbire cu un om politic preopinent, este obliga».. să sugereze el insuşi un subiect .. dar în raport cu dumneata, situaţia a fost cu totul alta. Eu sunt de părere că ideea dumitale în legătură cu păturile largi ale clasei americane mijlocii, care nu are nici un reprezentant in Congres, este foarte interesantă.

— N-aş vrea să publici aşa ceva, deoarece membrii ceilalţi ai Congresului ar putea considera cuvintele mele drept o critică prematură la adresa lor. înainte de a fi avut ocazia să-i văd.

Fata păru dezamăgită.

— [1]1 cazul acesta... în sfârşit Pe urmă începu sâ vorbească repede, nerăbdătoare să obţină de la el ceva ce ar putea interesa femeile : când vei pleca la Washington ?

— Cred că voi pleca imediat.

— Te vei muta împreună cu familia, în oraşul accla ? Dumneata eşti căsătorit, nu-i aşa ?

—- La ambele întrebări îţi răspuns afirmativ.

— Bine, declaraţiile acestea interesează femeile... Vei ocupa aceleaşi birouri pe care le-a avut până acum deputatul Blanke ?

-— Cred că da

— Uite ce, eu cred câ nu.

— De ce ? întrebă noul deputat, şi se uită la ea mira[1]:.

— Deoarece camerele din Palatul Birourilor se acordă pe temeiul priorităţii.

—- Asta eu n-o ştiam.

— Da, acesta este procedeul. Eşti de acord să scriu că probabil din cauza demnităţii ce o ai la Washington va trebui să renunţi la gospodăria dumitale de acum şi să-ţi cauţi o nouă locuinţă . Acesta este un amănunt care poate trezi mediat interesul femeilor.

— Foarte bine, poţi să scrii

—- Şi, dă-mi voie să mă gândesc un moment, a, da, probabil cititoarele ar vrea sâ ştie dacă ai luai vreo hotărâre în legătură cu personalul dumitale de birou

— Nu, până acum n-am luat.

—- Nu ştii nici cel puţin cine va fi secretara dumitale particulară ?

— Nici asta nu ş'iu.

— Nici n-ai făgăduit nimănui această slujbă ?

Caridi se gândi la domnişoara Stott, dar n-ar fi vru+ ca numele ei să apară în interviu] său, de teamă să nu-l vadă şi Ellora.

— Nu, n-am făgăduit nimănui nimic Procedeul acesta este unul dintre principiile Asociaţiei Alegatorilor Independenţi In calitate de reprezentant al acestei gru- cări, am ţinut sâ fiu liber pentru a...

join' jşoara Littenham dădu din cap distrată şi probabil nici nu auzi amănuntul pe care Ca-idi ar fi ţinat in mod special să-l audă şi să-l noteze

— S r;ur, sigur, murmură ea şi întinse mâna ca să netezească urechea câinelui. Pe i irmă întrebă curioasă :

— Crez că slujba de sccretară la Washington ar putea fi interesantă ?

— Vrei să scrii despre asta ?

— Nu, nu... Mă întrebam dacă o astfel de slujbă ar putea fi interesantă.

— Cred că totul depinde de persoana interesată .. De pildă o fată ca dumneata...

Domnişoara Littenham încruntă uşor din sprâncene

— Fără îndoială, orice slujbă trebuie să fie interesantă, dintr-un anumit punct de vedere, fără a ţine socoteală de persoana celui care o deţine.

— Da... aşa este. . încuviinţă Caridi puţin mirat de cuvintele ei.

— Interesul unei slujbe depinde de posibilităţile ce ţi le oferă, în vederea contactului cu oamenii, a schimbului de pârerei şi a cunoştinţelor ce le poţi aduna de La oamenii cu care stai de vorbă.

-— Mi se pare, dumneata eşti proaspăt ieşită din Universitate, nu-i aşa ?

Domnişoara L'ttenham se uită la el, mirată şi puţin speriată.

— Ce te face să-ţi închipui aşa ceva ?

— Felul în care întrebuinţezi la plural ***cunoştinţele.*** Cuvântul acesta nu se întrebuinţează la plural, decâ. In

Facultăţile din Răsărit, unde au atâtea, încât trebuie să le împarta în porţii mici şi să le distribuie în pachete, exact ca articolele de băcănie.

Domnişoara Littenham se aprinse la faţă, ca ş[1] când ea însăşi ar fi fost responsabilă de întrebi inţarea acestui neoiogism.

— M-am obişnuit să întrebuinţez acest cuvânt în felul in care era întrebulntat la Universitatea din Chicago.

— Ce ai urmat la această Universitate ?

-— O, n-am urmat nici un curs în mod sistematic... Stai sâ vedem, unde am ajuns ? şi începu să bată cu creionul mecanic în blocul ce-l ţinea In mână.

— Vorbeam despre cursul pe care l-ai urmat în mod neregulat la Universitatea din Chicago, stărui Caridi, înveselit de sfiala ce-o constata acum in atitudinea ci

— Adevărul este... că eu ani urmat cursuri de economie politică, răspunde ea nemulţumită şi se aprinse din nou la obraz.

— Economie politică !

— Da... dar pentru asta nu era nevoie să-mi iau licenţa... obiectului acestuia nu i se da nici o importanţă. Era un studiu în care puteai să-ţi iei licenţa, dar puteai şi sâ renunţi la ea.

Un agent de strada apăru în faţa ferestrei automobilului.

•— Cred că aveţi intenţia să coborâţi aici, nu-i aşa ? întrebă el politicos, dar destul de categoric.

— Da, desigur, ripostă Caridi, întorcându-se spre el. Deschise uşa maşini: şi trecând pc&te câine, coborî pe trotuar.

— Cred câ ai putea adăuga, declară el, ca din partea mea, că cei mai încântători reporteri politici au fost întotdeauna specialişti.

Fata dete din cap şi zâmbi.

—- Complimentul este foarte plăcut şi impresionant La revedere ! Du-mă, te rog, la ***Tribune*** Building! se adresa ea şoferului.

Maşina se puse în mişcare, dar câinele uriaş cu cele patru premii de la expoziţie, nu crezu dc cuviinţă să ridice capul tareat şi să se uite la bărDatul care trecuse peste el.

capitolul x

Pâna să ajunga la ascensorul din Lecksher Building, în mintea onorabilului Henry Lee Cant i mal stărui imaginea domnişoarei Littenham, reporterul ziarului ***Trioune.*** Nu numai că era o fată simpatică, dar avea şi o mare calitate, atât de subtila şi de ispititoare pentru orice bărbat prezentabil, o calitate care cu zece ani in urmă fusese atât de mult admirată şi cultivată, sub numele de modestie. Dar afară de asta în înfăţişarea acestei fete părea că tremura o vagă contradicţie care-l făcea să se gândească la ea. N-ar fi putut spune ce este anume acest amănunt întrebarea aceasta tulbure îl împiedica să se gândească la felul în care ar putea să scape de biroul său, singurul motiv pentru care plecase de acasă.

Când intră în cabina ascensorului, un bărbat mic de statură, gras şi cu părul cret care era între cei câtva oameni din ascensor, apucă pe Caridi de mană şi cu degetul mare îi făcu un semn, ca pentru o înţelegere ascunsă ce ar exista între ei.

— Felicitările mele Caridi Ce zici de inspiraţia mea... ei ?

— Mulţumesc, mulţumesc, Myerberg Să-ţi spun adevărul, inspiraţia dumitale a tost şi pentru mine cea mai neaşteptată surpriză. Car 1 vorbea in şoapta, ca cel puţin în aparenţă să excludă din conversaţia lor pe ceilalţi care erau îngrămădiţi în cabina ascensorului.

Ascensorul se cpri la etajul al cinsprezecelea şi ieşiră din cabină împreună.

— Ia spune, ce planuri ai acum ? întrebă avocatul. Şi în calitate de membru al organizației noastre, mai spune-mi dacă pol să-ți fiu cu ceva de folos ?

— Nu cred să-mi poți fi mulțumesc.

— O, bine că mi-am adus aminte. Cred că vei participa şi dumneața la '.edinta solemnă de comemorare?

— Ce fel de comemorare ?

— Comemorarea obişnuită în Congres, pentru domnul Blanke şi toți ceilalți deputați care au murit în anul acesta. Este o comemoiare anuală.

Caridi păru că se gândeşte.

— Nu m-am gândit să particip şi eu... domnul Blanke mi-a fost adversar...

— Ascultă dragă, protestă Myerberg, un om politic este obligat să iespecte memoria unui bărbat pe care a reuşit să-l infrânga : viitorul candidat ar putea să-l înfrângă pe el.

— Cred că voi merge şi eu.

—- Sigur, va trebui să mergi in orice caz, căci va face impr îsje bună.

Politicianul descuie cam fără voie uşa biroului, şi când văzu că avocatul nu se mişcării spune pe un ton indiferent, că adineauri a venit un reporter şi i-a solicitat un interviu.

— Pentru care ziar ?

— Pentru Tribune.

— Uuîhm ! Huîhm, un ziar destul de bun, un ziar conservam •. Constat câ ai început mişcarea de manevră, centru a-ți face interesele.

— Reporterul pe care mi l-au trimis să-mi ia interviul, era ceva foarte ciudat... dar abia acum îmi dau seama care a fost ciudățenia.

I, — Care anume ?

— Câinele pe care-] avea.

• — Şi ce ți se pare ciudat la un câine

— Nu crcd că ar fi vorba exact despre un câine, ci despre amănuntul câ ea putea să aibă un astfel de câine... Un animal uriaş care trebuie sâ fi costat foar+e mult. Cum îți explici, că o fată care este reporter la ***Tribune***
să poată avea un astfel de câine ?

Caridi deschise usa biroului şi constată câ m fața pragului nu era decât o singură scrisoare Prezența unei corespondențe atât de modeste i se păru nenîbilă.

— Nu ştii cine este fata ?

— Mi-a spus c-o cheamă Littenham

Avocatul evreu făcu un pas înapoi şi se uită la tovarăşul său.

— Littennam, Sfinte Atotputernice, fata asta ai fi putut să aibe chiar un căine de aur masiv, dac-ar fi vrut !

— Cred că nu-ţi închipui, că ar putea fi din familia Littenha.m ? exclama Caridi, smiţindu-se şi el puţin impresionat.

— Spuneai că a venit numai în calitate de reporter al ziarului ***Trioune ?***

— Exac:.. şi colaborează pentru pagina femeii din ediţia de Duminică.

— Foarte probabil că nu putea să fie ea ; fără îndoială, ziarista face parte din altă familie Littenham.

Caridi deschise plicul scrisorii, In timp ce asculta la ce-i spune Myerberg Scrisoarea era de la Essary şi bănui numaidecât ce-i scria in cele câteva rânduri.

— Iată o scrisoare de afaceri pe care nu voi avea posibilitate să o rezolv, declară el pe un ton ca şi când scrisoarea aceasta ar fi făcut parte dintr-o importantă afacere de care acum el nu se mai putea ocupa.

— De ce nu ? întrebă Myerberg interesat.

— Îmi voi închide biroul de avocatură. Participarea la şedinţele Congresului mă va obliga să fiu în med permanent la Washington.

— Aseultă-mă, interveni Myerberg, exact acesta este mc vul pentru care te-am însoţit până la birou. Am bănuit ch'ar de la început, că vei renunţa la avocatură.

Candi se uită cu atenţie la omul din faţa lui, care avea mereu bănuieli şi inspiraţii.

— Poate ai nevoie de biroul meu ? întrebă el curios. Şi eşti dispus să discutăm împreună condiţiile testamentului meu în calitate de avocat ?

— O, nu, dimpotrivă, nu este vorba despre asta. Eu voiam să te previn, să nu renunţi la clicntela dumitale.
Nu poţi şti dinainte cât timp îţi vei păstra scaunul de deputat în Congresul american. Dacă vei renunţa la clientela biroului dumitale de avocatură, aici în oraş va i foarte greu să o recâştigi. Dacă se va întâmpla să-ţi pierzi mandatul şi vei fi obligat să începi din nou, vei avea foarte mult de luptat.

Politicianul se uită la el dintr-o parte şi zâmbi.

— Prevăd câ m-aşteaptă dezastrul şi mizeria, dar nu înţeleg cum aş putea fi în două locuri dintr-odata.

— Tocmai despre asta vreau să-ți vorbesc Iți mai aduci aminte câ ai venit odată la noi, cu o propunere care să-ți spun drept, a fost foarte măguli oare ?

— In ca^ul acesta, mă mir cum de te-ai putut stăpâni. răspunse Caridi cu înțeles-.'

Dar Myerberg continuă cu volubilitate

— Tc rog, te rog, să nu mă judec; după incidentul acesta. Nu trebuie Aă uiți, domnule Cai idi, că pe vremea aceea nu-ți dovediseşi încă priceperea Astăzi eşti mem bru al Congresului După ce vei părăsi demnitatea pe care o ai, vei deveni unul dintre cei mai căutati avocați din Megapolis Asta va oferi firmei noastre un prestigiu de care nu s-a bucurat până acum niciodată. Şi în acelaşi timp, contmuă el dintr-o răsuflare, dacă vei face această asociat e cu noi, îți vom păstra şi clientela ce o ai acum.

— Da. dar cred câ nu se cade ca un deputat să pledeze în fața unui Tribunal.

— Exact, nu se poate să pledeze, dar ai putea să fii un asociat consultant Vom beneficia de sfaturile şi de priceperea dumitale.

Caridi se gănuise la posibilitatea de a se asocia cu o firmă de avocatură bine reputată, in cazul când va reuşi în alegeri, dar intenția lui era să se asocieze cu un birou vechi şi aristocratic care să nu se ocupe decât de afacerile jurid'ce ale întreprinderilor şi de alaceri bancare. O firmă la care se gândise, avea mai demult între asociații ei unul sau doi senatori, un fost secretar de Stat, aşa că pentru ea un simplu memoru al Congresului n-ar fi avut nici o importantă. T-'e de altă parte, asociindu-se cu Myerberg, Meltofsky, Koch -şi Grar.nan, ar însemna că între ei va fi un membru important, cel puțin în ceea ce priveşte publicitatea.

-— Nu ma atrage câtuşi de puțin gândul unei clientele, în întregime pentru Curtea Supremă de Justiție, domnule Myerberg, răspunse deputatul cu toată sinceritatea,

— Noi pledam în fața tuturor instanțelor şi în tot felul de procese, îl asigură avocatul, la Tribunale, la Curtea de Apel, la Cartea Federală şi la Curtea de Casație.

— Nu pledați niciodată în procesele întreprinderilor ?

— Sigur câ pledăm.

— Redactați acte de constituire pentru Societăți ?

— Ascuită-mă, în tot oraşul acesta nu există altul care să redacteze cu atâta pricepere un act de constituire, ca Meltofsky. Omul acesta este neprețuit.

Judecând abstract, acesta era exact specia de procese pe care Caridi ar, fi prefei ut să le evite. Dar judecând concret, e^rau exact procesele de care avea nevoie în actuala lui situație. Şi se gândi în acelaşi timp şi la partea morală pe care o implica accastă situație. N-ar fi o purtare corectă față de Jim Essary, daeă-n-ar încerca să încredințeze interesele fostului său coleg de şcoală unor oameni care se pricep la astfel de .ucruri. Irtinse lui Myerberg scrisoarea ce o ținea în mână.

— Foarte bine. Iată prima însărcinare pe care o dau firmei dumitale.

— Firmei noastre, î[1] corectă Myerberg entuziasmat

— Huhim, huhim, hai sâ zicem, firmei noastre. Iată un client al meu, care vrea să-şi înscrie firma la Camera de Comerț sub numele Saylor & Rose

Myerberg luă scrisoarea.

— Perfect ! Voi răspunde chiar eu la această scrisoare şi voi explica in acelaşi timp clientului dumitale, că acum eşti asociatul nostru şi că de această afacere se va ocupa firma noastră. Halde să intrăm în apartamentul meu, pentru a te prezenta celor din birou.

Apartamentul lui Myerberg ocupa o aripă întregă din Lecksher Building, ila acelaşi etaj în care era şi biroul deputatului. Când intrară, constată că biroul era în plină activitate.

In tânăr cu părul blond de scandinav, atât dc blond încât părea aproape alb, vorbea cu un bărbat slab, deşirat şi 'U obrazul galben, care-l asculta cu ochii bulbucâți şi somnoroşi, sub pleoapele pe jumătate închise. Tânărul cu părul blond spunea :

— Se vede câ au apucat-o nâbadâiile pe dama aceea, care pesemne face parte dintre cei mari loe afirmă că ar fi vorba de o curățenie generală şi -va trebui să facem pe p-oştii.

— Dacă va fi curățenie, atunci va trebui să vedem ce oe poate face, îi râspunjse barbatul cel înalt şi cu pleoapele pe jumatate închise.

Myerberg se opri în mijlocul biroului şi strigă rrul- . țumit

•

— Dave, vino să te prezint domnului Caridi, noul nostru deputat. Am schițat adineauri planul de a lua asupra noastră procesele clientelei dumnealui, în timpul Cât Va fi la

Washington Domnule Car·di, dă-mi voie sa-ți prezint pe asociatul meu, domnul David Meltofsky.

Barbatul care părea inert, se ridică din fotoliu şi şc apropie de ei zâmbind, dar zâmbetul acesta ii «trâmbă cel mult colțur'le buzelor roşii şi plme, fără să-i lumineze obrazul galben ca de ceară

— Ce plăcere neaşteptată, domnule Caridi.. şi vă rog să-mi dați voie să vă felicit pentru norocul ce l-ați avut, declară el cu glasul stins, discordant şi fără mlădieri. ᵛ

—- Domnul Caridi îşi merită acest noroc, interveni Myerbe rg entuziasmat. Daca s-a întâmplat vreodată ca un barbat să lucreze peniru ceea ce a reuşit...

— In oraşul acesta dacă reuşeşti să faci ceva, înseamnă că şi meriți să reuşeşti, adăiigă Meltofsky cu zâmbetul lui de mască.

— în mod firesc se va pune şi chestiunea onorarului, în timpul tratativelor ce Ie vom avea, începu Caridi prevăzător.

— Aceasta este o problemă care se va rezolva de la sine, declară Myerberg, fără să ezite.

— Chestiunea este de importanță secundară. Dorim ca dumneata să fii alături de noi, domnule Caridi, raiiji Meltofsky, ridicând dintr un umăr Şi-acum domnilor, vă ***rog*** să mă iertați... Sunt obligat să mă duc la magistratul Pfeifferman la ora. se uită la ceasornicul uriaş de aur pe care-l scoase din buzunarul jiletcii.

— Asteaptâ-mâ, căci tot in partea aceea merg şi eu, declară Caridi. Te voi duce până acolo cu masma

Meltofsky care umbla Întotdeauna pe jos, rămase încântat de această propunere. Făcu semn tânărului cu pârul blond să-i urmeze şi ieşi din birou împreună cu Caridi, intrară in ascensor şi coborară.

în strada chemară un taxi şi plecară spre Tribunalul magistratului Pfeifferman. Tânărul cu parul blond chemă ,şi el o maşină şi se luă după ei, aşa că maşinile sosiră fa destinație aproape în acelaşi timp

în fata intrăm Tribunalului erau îngrămădiți o mulțime de oameni dintre cei care populează străzile şi care datorită cine stie cărei împrejurări inexplicabile, reuşesc să afle ce se oetrece in intei iorul unei clădiri, numai datorită faptului că ei aşteaptă afară. Câțiva dintre oamenii aceştia începură sâ strige, adresându-se unul altuia :

— Uite colo ; vine Caridi ' Vine noul memoru al Congresului ! Spuneți femeii dinăuntru c-a sosit !

— Care va să zică a pornit cu adevărat pe urma banditilor ? se auzi un glas neîncrezător, dar imediat după aceea dintre ei se auzi alt glas care strigă :

— Oare acesta este Caridi ; cred că este Caridi, nu-i aşa ?

In timp ce pe deasupra grupului adunat în fața Tribunalului se schimbau aceste cuvinte, In interiorul Judecătoriei începu sâ circule d,n gură in gură cuvântul de ordine : . .

— Spune ți fetei că a sosit domnul Caridi !" Pe urmă cu glasul mult mai stins şi mult mai departe : „Spu- neț femeii câ a venit Caridi !"

— „Caridi a sosit !"

— „Candi e aici Apoi cuvintele se stinseră în îargul săli:, întocmai ca un ecou ; , Cei de afară spun că a sosit Carddi !"

Consecința acestei frâmmtări fu, că doi fotogra:'. îfi făcură loc printre oar ienii îngrămădiți în fața intrării şi se apiopiară de maşina oprită m marginea trotuarului.

— Care este domnul Caridi V întreba unul dint-e ei.

Dar înainte ca cineva sâ poară răspunde, al doilea fotograf declară :

— Uite, colo este Whitey Lang, exact în spatele Iui. Whitey, fă un pas înainte şi pozează împreună cu domnul Caridi.

Meltofsky începu să protesteze, cu glasul lui stins şi monoton

— Nu, domnul Caridi nu va poza alături de Whitey Lang... Este in drum spre aerodrom.

Când fotografii' îşi îndreptară aparatele spre ei, M°ltofsky îşi smulse melonul din cap şi-l ținu în fața obrazului lui Caridi, apoi porii nci şoferului să-şi continue drumul. împrejurul lor insă mulțimea era prea deasă, pentru ca maşina să poată pleca imediat şi cei doi reporteri fotografi trecură în cealaltă parte, de unde putură fotografia pe Whitey Lang pe aceeaşi placă împreună cu Caridi Exact in clipa când maşina se puse m mişcare. în cadrul uşii apăru domnişoara Stoit, tremurând ae emoție.

— Domnule Caridi, țipă ea cu glas ascutit, ți-am telefonat in toate părțile !

— Este în drum spre aerodrom. . pleacă la Washington, strigă Meltofsky şi începu să facă semne, cu o volubilitate caracteristic iudaică.

— Da, dar familia Estovia este aici în Camera de Şedirță, strigă domnişoara Stott deznădăjduită, şi Canarelli [1]

— Va să zică se judecă acest caz ! exclamă Caridi şi coborî din maşină.

— Cine este femeia aceasta ? întrebă Me^ofsky neliniştit.

— Connie Stott, secretara Asociației Alegătorilor Independenți.

— Jred că nu ai de gând să scapi aeroplanul !

— Nu se poate s-o părăsesc in timpul judecării acestui proces.

-— Pentru nume^ lui Dumnezeu, nu-i poți fi de niciun folos... Acum ești membru al Congresului !

Când Caridi își făcu drum și int"ă în sa a Tribunalului. Lang trecu drumul într-un suflet și intră într-o drogherie.

Caridi, Meltofsky și domnișoara Stott își făcură drum și intrara în sa[1] â, în timo ce Meltof' ky protesta • — El nu se poate amesteca in procesul acesta, este membru al Congresului

Domnișoara S+ott respiră ușurată : î— Am telefont după dumneata, absolut în toate părțile.

Prin minte îi trccu gândul revoltei și supărării ce trebuie să frământe acum pe E'lora, pe urmă Ceri ai îsi concentră atenția asupra scenei din fața lui. Central atenției generale era propriu-zis, obrazul vioi al lui Joe Canare[1]! i care sta pe banca acuzaților. Câțiva dini re spectatorii îngrămădiți în sală se întoarseră spre Caridi, când îl văzură că intră, pe urmă privirile li se îndreptară din nou sure banditul acesta notoriu. Fiecare dintre ei știa., câ aici e[c]te un omuleț care a pricinuit moartea a o mulțime de bărbați și femei și -care ar înlătura din drumul său pe oricine, tot atât de ușor ca și când ar sufla într-o lumânare Caridi își dete si el seama numaidecât de curiozitatea și de admirația profundă, dar ușor ostilă, a oamenilor din sală, față de micul asasin și excroc Cand Caridi îsi făcu loc spre spațiul rezervat Consiliului și martorilor, auzi câteva glasuri mai liniștite carc se adresau in ***sotto voce*** „Fă sâ se termine cu șantajul asupra negoțului de legume — „Oprește șantajele cu comerțul de păsări !" — „Baga-l la închisoare" —- „De ce să-i plătim bir pentru tot ce mâncăm ?"

Cu toate acestea continuara să adm re întunecați pe omulețul cin fața lor care era în stare să șantajeze întreaga populația orașului.

Mulțimea de afară îsi făcea mereu drum să intre în sală și cei din sală își făceau drum ca să poată pleca. Deputatul Caridi se gândi că de fapt ^aceștia sunt oa- nen.; pentru bunăstarea cărora Asociația Alegătorilor Independenți fusese organizată. Noii sosiți care intraseră

în sală, se uitară câteva minute curioși împrejurul lor, pe urma ieșiră din nou, ca sâ-și vâdă de t-enuri. In realitate aceasta era clasa mijlocie a populației americane

Magistratul Pleiffcman se uită la asistenţa neobişnuit de mare, îngrămădită in sala de şeai iţă, pe urmă la apărători şi la grupul martorilor. Se întoarse spre greii er şi-i spuse să înceapă noul proces.

— Procesul împotriva lui Joe Canarelli, acuzat de ameninţări, şantaj şi sabotaj.

-— Sunteţi gata pentru a putea ncepe judecarea? întreba Curtea.

Când Pîeifferman pronunţă numele lui Joe Ca't ar el[1]!, asistenja începu să se frământe şi sâ murmure din nou.

— Domnule Preşedinte, apărarea încă nu este gata, răspunse Meltofsky, apropmidu-se de estradă.

— De cc nu este ?

— Apararea ar dori să i se acorde timpul necesar, pentru a aduce probele materiale, că Asocaţia pentru Protecţia Producătorilor de Sirop este o organizaţie onorabilă la care doamna Antonia Estovia a aderat de bună voie şi în propriul ei interes Cerem amânarea termenului de judecată, de astăzi în două săptămâni.

La aceste cuvinte în mijlocul spectatorilor se simţi o frământare ostilă. Domnişoara Stott se ridică repede in picioare.

— Martorele principale sunt prezente în in stanţă, de-, clară ea, şi nu ştim când vom putea sâ le mai aducem din nou. A trebuit să starmesc îndelung, pentru a le con-
S Vinge, chiar de astă dată *că* se prezinte. Nu cred că este necesar sâ amânăm judecarea procesului. Este o acţiune intentată de o Asociaţie de cetăţeni alegatori. Este „ pr..mul act direct cu care se manifestă oamenii de toate zilele, locuitori ai acestui oraş. Deputatul nostru, Onorabilul Henry Lee Caridi este aici de faţă, pentru a lua parte la acuzarea menită să curețe oraşul. Nu cred că dezbaterea acestui proces ar trebui amânată, pentru un motiv atât de neserios.

In largul sălii se auzi un ropot de aplauze pe care portăreii de serviciu încercau să-l liniştească.

— îmi permiteţi, domnule Preşedinte, stărui Meltofsky, când a început acest proces domnul Cai xdi nu era incâ membru al Congresului. Având insă în vedere că de atuno încoace a fost ales. creu că nu se cade ca dumnealui să mai apară în calitate de apărător în acest proces, c«re va putea fi continuat, după ce se va prezenta un nou apărator.

Cuvintele lui fură primite cu râsete şi huiduieli.

Magistratul pfeifferman se adresă în şoaptă lui Meltofsky care era foarte aproape de el:

— Nu cred că vom putea amâna dezbaterea procesului... In sală sunt câţiva reporteri şi fotografi.

— în once caz, încearcă şi-l amână !

— Da, dar la viitoarea alegere toţi oamenii aceştia... Magistratul clătină din capul uriaş, pe urmă adăugă repede • A fost **vorDa ca** banda să aducă un om. care să declare că este vinovat de sabotaj.

Meltofsky dădu uşor dm cap.

Am aflat că pentru scopul acesta au ales pe Whitey Lang, dar de vreme ce procesul nu noate continua...

Judecătorul Pfeifferman clătină din nou din cap şi întrebă cu glasul ridicat :

— Domnule grefier, Anson Lang este m instanţă ?

Giefierul strigă, întccându- se spre cei din sala :

— Anson Lang, să se prezinte in faţa Curţii.

Exact în clipa când făcu apelul, avocatul Sol Myerberg îşi făcu loc pe uşă, urmat de aproape de suedezul cel blond

— I-am telefonat, declară Whitey Lang, fără să sc adreseze nimănui anume.

Datorită simplei sale apariţii în sala de judecată, avocatul cel scurt şi gros păru că domină întreg publicul dintr-o singură privire. Meltofsky încercă sâ-i explice

— Am cerut amânarea din cauză că demnul Caridi a fost ales membru al Congresului.

Cei din sală începură din nou să râdă, când auziră vorbele lui

Impunătorul Myerberg repetă constatarea făcută de asociatul său

— Domnule Preşedinte, acţiunea aceasta a fust introdusă în instanţă de către Onorabilul Henry Lee Caridi care reprezintă Asociaţia Alegătorilor Independenţi Să-mi daţi voie să adaug, că şi eu fac p^rte din această grupare şi că sunt 'tot atât de pornit împotriva jafurilor care necinstesc acest oraş, ca şi ceilalţi membri ai ei

Cuvintele lui părură că impresionează asistenţa :

— Dar nu se poate ca eu să fiu de acord, ca un bar- bat pe care l-am ridicat la cinstea de membru în Congresul Statelor Unite.. nu pot admite ca un astfel de bărbat să se ocupe de un caz atât de neînsemnat, în faţa unei instanţe judiciare inferioare a oraşului nostru, în general orice pledoarie într-un proces,

indiferent de natura tui, nu poate fi compatibilă cu demnitatea unui bărbat care nu aplică legea, ci crează legile

La aceste cuvinte o parte din asistență începu sâ dea din cap în semn de aprobare şi Myerberg ridică mâna, ca să se facă linişte :

— Afară de asta se întâmplă ca exact în această clipă, şeful r.cstru, Onorabilul Henry Lee Caridi, care a con dus forțele reformatoare aie acestui oraş la o victorie atât de strălucită (aplauze în sală), cum zic — chiar in această clipă — se găseste în drum spre Washington, pentru a lua parte la comemorarea solemnă a acelor slujitei ai poporului în Congres, care au murit anul acesta, în slujba datoriei (senzație). Cred că ar fi un act de neînchipuit şi lipsit de orice decență, ca această Curte de Justiț-e sâ admită ca un gest soiemn de ritual patriotic să fie zădărnicit de un caz neînsemnat de banditism, cum este cazul în speță.

— Cred, prin urmare, că ar fi just ca acct proces să fie amânat şi rămâne la discreția Onoratei Curți să admită această amânare, pentru un timp destul de lung, care sâ permită părților să se prezinte în instanță, considerând cazul cu totul din alt punct de vedere şi astfel să permită distinsului nostru reprezentant să piocedeze la îndeplinirea misiunii sale patriotico şi morale.

Cuvintele lui M3 erbcrg fură salutate cu aplauze prelungite. După ce lumea se linişti, judecătorul Pfeifferman dădu din cap cu gravitate :

— Considerând împrejurările excepționale în care se 'prezintă nrocesul acesta, Curtea amână dezbaterea lui,, până de astăzi în două săptămâni. Domnul grefier este rugat să noteze noul termen de judecată. Chemați împricinații procesului următor.

Publicul începu să iasă din sala, vorbind cu glasul stăpânit şi făcând comentarii. Unul dirtre reporteri spuse colegului său :

-— Mi se pare că şi de aici înainte voi continua ca şi pană acum.

—• Ur_ simulacru, nimic altceva, încuviință colegul său. Ia să vad unde este fotograful meu ? Viitoarea întâlnire o am la...

Domnişoara Stott se apropie de Myerberg şi Caridi şi părăsiră Tribunalul împreună.

—— De ce crezi că domnul Caridi nu se cade să se mai prezinte în acest proces ? întrebă ea.

— Pentru că a fost ales în Congres, îi explică din nou Myerberg şi încearcă sâ zâmbească. Nu este o chestiune compatibilă cu..

—- Bine, dar el a fost ales pe temeiul unui program de [1] eforme !

— Asta este cu totul altă chestiune, declară Myerberg. Când o grupare cu program de reforme alege pe unul d'litre membrii săi în cantate de deputat, cu asta totul se termină şi nu mai rămâne nimic de făcut... Reforma a fost efectuată.

CAPITOLUL XI

Duoă :e domnişoara Connie Stott conduse pe cei doi coajutori ai săi până la ieşirea din sala Tribunalului, şi se fortificase cu toacă nădejdea şi încurajarea ce o putea obține din aspirațiile lor patriotice şi morale, se întoarse la cele două Estovia.

Se considera răspunzătoare față de aceste două femei. deoarece numai datorită stăruințelor şi entuziasmului ei, reuşise sâ le scoată din Duggers Alley. pentrt a se prezenta în fața judecătorului Pfeifferman şi a susține acuzarea împotriva lui Joe Canarelli. Le găsi pe imân- douâ enervate şi chiar îngrozite. Mama şi fiica se temeau să iasă în stradă şi să ***se*** întoarcă acasă. Domnişoaia Stott le găsi numărându-şi puținii bani ce-i aveau, pentru a consta'a dacă le va ajunge ca să poa^ă lua un taxi, în care s-ar fi simțit mai în siguranță.

Entuziasta secretară a Asociației Alegătorilor Independenți Încearcă să le liniştească. Le spuse că până acum nu s-a întimplat nimic şi ile asigură că singurul mijloc pentru a stârpi din rădăcini posibilitățile de şantaj ale bandei în acest oras, este o împotrivire categoiică şi neînfricată a clasei mijlocii care e o clasă de cetățeni devotați şi din care făceau şi ele parte. Stăr_:i ca peste două săptămâni să se prezinte iaraşi necondiționat in fața Tribunalului. Pe urmă domnioşara Stott plecă până la drogheria care era pe partea cealaltă a străzii, pentru, a da dispoziții în vederea banchetului ce trebuia organizat la Hotel Embassy de Asociația Alegătorilor Independenți, ca să sărbătorească victoria lui Henry I ee Caridi, cu ocazia acestei alegeri.

Bătrâna italiancă şi fiicâ-sa îşi contiuuara drumul, din ce în ce mai speriate, spre prăvălia lor devastată din. Duggers Alley. Odata cu plecarea domnişoarei Stott, care era atât de entuziasmată, simțiră câ dm sufletul lor se destramă orice certitudine a siguranței lor personale înaintând în lungul străzii pline de lume, se uitau speriate împrejurul lor, aşteptând din clipă in clipa să se vada urmărite de unul dintre membrii bandei lui Canarelli, sau spionate de la intrarea vreunui subsol sau de la capătul anei ulițe. Faptul că nu puteau descoperi nimic, in loc sâ le linişteasca, le facu să se alarmeze şi mai mult.

Spaima celor două femei in fața posibilității unui atac imediat şi direct al banditilor şi regiunea din care aşteptau să vină această lovitură împotriva lor, dovedeşte cât erau de naive. în realitate chiar în clipa când ele se aşteptau ca din fiecare subsol să se repeadă un monstru asupra lor şi să le atace, o maşină luxoasă de curse trecu de două Dri în goană pe lângă ele, pe mijlocul străzii aglomerate. Ele nu observară această maşină şi nici ocupanții ei nu le bagară pe ele în seamă. Dar, cu toate acestea, ambele grupuri, atât femeile cele două cât şi cei care erau în maşină, vorbeau şi se gândeau neîncetat unul la altul.

Ceva mai încolo, cu câteva corpuri de case in josul străzii, cei din maşină se opriră ca să cumpere un ziar de la un baiat care striga cu glasul ascuțit :

„Joe Canarelli, presupusul rege al şantajului târât n fața magistratului Pfeifferman. Dezminte acuzațiile de şantaj, intimidare şi sabotaj Judecata amânată peste louă săptămâni".

In timpul cât cei doi bărbați îşi continuarâ drumul in lungul străzii, în dosul şoferuiui lor, strigătele d(stentor ale vânzătorului îi urmăriră pas cu pas.

Un bărbat mic de statură şi cu părul negru deschise cele câteva ziare pe care le cumpărase şi-si văzu numele tipărit cu litere mari peste pagini Clătină din cap, se examină în mica oglindă fixată în interiorul maşinii, apoi protestă :

— Ce zice Myerberg dc toate astea ?

Tânărul cu pârul alb tresări uşor.

— Probabil îşi zice că este un fel de reclamă.

— Da ? Curățenia, generală ?

— Când am vorbit cu el, spunea că nu crede câ cineva să se gândească la curățenie generala.

— In cazul acesta, ce crezi că poate fi ceea ce se întâmplă acuma ?

— înainte de judecarea procesului... înainte de toate acestea ? Tânărul facu un gest spre ziare.

Bărbatul cel m±c de statură lovi cu dosul mâinii articolele ziarelor ce le ținea pe genunchi.

— Ce ui măreşte... ce-au de gând fițuicile acestea [7]

— Myerberg afirmă că nu are nici o importanță, se grăbi suedezul sâ răspundă Sezon mort... liptă de evenimente .. trebuie să publice şi ele ceva.

— Dă o-n-eolo, dacă această campanie va continua, îl vor întărâtă pe Pfeifferman... caie va trebui să ia oarecare măsuri

— La viitoarea noastră înfăţişare ?

— Sigur... dacă martorele acer tea se vor prezenta din nou.

— ***Dacă*** se vor prezenta din nou [0] repetă Whitey cu înțeles.

— Sigur... ***dacă.***

— Dar.... ascultă ce zic eu, bâlbâi locțiitorul, dacă... huihm.. noi... vreau să spun că dacă noi vom răpi data viitoare pe cele două Estovia, înainte de a vorbi... va însemna că n-am făcut nimic, decât cel mult c-am spart borcanele..: deci vom scapa.,,

Felul în care se întoarse omulețul spre el, determină pe suedez să se oprească.

— Ascultă, pe cameni îi tratezi după felul în care se prezintă acum, în clipa de față, nu după ceea ce au fost acuma două săptămâni sau acum două zile.

Pronunțând aceste cuvinte omulețul se examină dm nou in ogl ndă, pe urma privirile ii rătăciră în lungul străzii prin care trcceau. Spectacolul acesta îi da senzația că este mult mai mare. Strada era a lui. Magazinele îi plateau un anumil bir lunar, în schimbul privilegiului că puteau să existe. Toate acestea — :um spusese adineaori lui Whitey — se întâmplau din cauză că el trata oamenii, ca şi când n-ar fi avut nici un fel de trecut; îi trata exact cum se prezentau in clipa de față. El era adeptul concepției reale a marilor săi compatrioți, Napoleon, Pareto, sau preceda exact ca un explorator al regiunilor arctice care smulge hainele de pi î trupurile colegilor săi bolnavi care l-au Însoțit la Polul Nord, pentru a se încălzi el însuşi.

Maşina cu cei doi bărbați se îndreptă spre Imperial Apartments, o clădire înaltă şi uriaşă care se ridica pe deasupra a două blocuri de casc spre răsărit şi aDUS şi alte trei blocuri spre miazănoapte şi miazăzi. Aici banditul şi ajutorul său coborâră din maşină, îi deteră drumul şi intrară în palatul Imperial. Cele cinci sau şase mii de oameni caie locuiau,în această clădire, trăiau în desăvârşit anonimat, unul față de altul în această uriaşă îngrămădire, cazurile de beție, divorțurile, tâlhăr 'le şi sinuciderile se întâmplau în mod foarte discret, fară ca ceilalți locatari să bănuiasca ceva şi fără să afle despre aceste incidente, decât cel mult dacă erau

publicate în ziarele de dimineață. Cei doi bărbați intrară într-un vestibul cu tavanul jos în stil gotic, luară ascensorul care mergea la subsoluri şi apucară în lungul coridoarelor întortocheate, la o adâncime de patru etaje subterane, ca de aici să ia un alt ascensor care-i ridică foarte lin, etaj după etaj, pentru a-i duce pe o terasă plină de lumina soarelui şi flori în ghivece cu scaune vesc'e de grădină, înşirate în fața unei căsuțe în stil de vilă italiană. Centru a li şi mai definitiv izolată de celelalte căsuțe similare din apropierea ei, era împreimuită din patru părți cu un zid înalt. Bărbatul cel mic de statură scoase o cheie şi intră într-o cameră spapoasă care se întindea pe toată .ungimea clădirii. în cameră era statueta sculptată a unui faun, covoare de Daghestan, o harpă, o bibliotecă încastrată în perete, cu rafturile pline de cărți de aventuri.

Canarelli se apropie de o măsuță antică şi turnă vin în două pahare de cristal venețian.

— Ascultă Whitey, declară el, oferindu-i un pahar, cele două Estovia nu vor mai apărea de Joi într-o săptămână ca martore în procesul acesta.

Suedezul se uită cu atenție la şeful său.

— Doar nu vrei să spui că va trebui. şi făcu un gest cu mâna, ca şi când ar fi v nit să înlăture ceva di i cale.

- Nu, aceasta ar da ocazie la un scandal mult mai mare. Fiecare fițuică de aceasta va spune . Aruncă pe masă ziarele a Ie adusese cu el: Nu, ce^r două Estovia va trebui să li se întâmple ceva mult mai liniştit... mai simplu şi mai firesc...

Whitey începu să se gândească adânc.

— într-o dimineață cana lor cu lapte din fala uşii.. va avea ceva ?

Auzind caraghioslâcul despre caie vorbea suedezul, omulețul îşi repezi capul pe spate şi trupul i se cutremură de un hohot de rîs.

— Ia cana cu lapte Crezi că eu mă pot amesteca în aşa ceva, când fiecare lâptărie din oras îmi plăteşte o taxă anume, pentru ca laptele să rămână neatins... Cine este proprietarul casei in care familia Estovia îşi are ateherul în care fabrică siropuri ?

— Eu nu ştiu.

—- Tu nu ştii. îiîcearcâ şi află !

— Fireşte, va trebui să aflu.

Suedezul se apropie cu mişcări uşoare de telefonul care era pe un pupitru şi forma un număr.

— Hello, Primăria oraşului... biroul registraturii ? Aş dori să-mi spuneți numele proprietarului sau Societății căreia îi aparține casa de la numărul 21 din Duggers Alley ?

Urmă un timp de tăcere şi în acest răst'mp Whitey se u: ă la şeful său, ca imediat după aceea sâ declar*5 cu glasul ridicat •:

— Un demn Gaut !

— întreabă, unde locu' este ?

— Unde aş putea să-l găsesc ?

Peste câteva clipe suedezul îşi răspunse si îgur la întiebare : numărul şaisprezece, Strada Cincizeci.

— S^ada Cincizeci, Cincizeci, repetă omulețul cu parul negfu. îmi vine să cred câ familia Estovia este m urma cu chiria şi că domnul Gaut îi îngăduie această întârziere . ceea ce n-ar trebui sâ facă... n-are voie să facă aşa ceva. Procedeul acesta este păgubitor pentru ceilalți proprietari.. ei comedie, Whitey, este foarte păgubitor pentru ceilalți proprietari... Înțelegi W hitey ?

— De, eu nu prea.„

— Cum, nu eşti in stare sâ înțelegi, că dacă un proprietar admite chiriaşului său să rămână în urmă cu chiria, acesta poate pleca fără să-i plătească, poate lua cu chi- rie o altă casă, pleacă şi de acolo fără să plătească şi astfel trăieşte fără nici o obligație pe spinarea proprietarilor ? Nu-ți dai seamă că mii de oameni din Megapolis trăicsc în felul acesta ?

— Da, asta o ştiu şi eu.

— Nu-ți dai scamă că ar fi un gest filantropic să întemeiem o asoc lahe pentru nroteiarea proprietarilor, cu ajutorul căreia să obligăm pe toți proprietarii să încaseze chiriile la zi ? Proprietarii la rândul lor vor plăti A sc - ciației o mică taxă pentru serviciul de supraveghere si de întreținere a întreprinderii.

Suedezul se uită la el mirat şi obrazul prelung 1 se lumină de un zâmbet.

— Sfinte Atotputernice, Joe, ce nevoie ai să începi-organizare; unei noi escrocherii ?

— Ei comedie, dar de ce crezi că oamenii fabrică v apoare din ce în ce mai mari, zgârie-nori şi aeroplane ? Pentru ce crezi câ lucrează fiecare om bogat ?

Omulețul se simți învălui' de o nouă senzație de expansiune. Se privi îi_ oglindă şi se simți copleşit de o viziune nouă şi neaşteptată.

— Sfântă Fecioară ! exclamă el, dacă am putea organiza pe toți pioprietarii acestui oras, ar însemra că toț cei mici, cei mari, cei bogați şi cei săraci vor fi în puterea noastră.

— Ihîm, îhim, cei bogați interveni Whitey prevenitor.

— Sigur... cei bogați.

— Da bogații exploatează pe cei săraci, interveni Whitey din nou.

— Da, îi exploatează, dar eu. . Joe Canarelli. . ^noi cu totul pe neaşteptate păru că se coboară din înălțimea unde el singur, dintre toti muritorii, se ridicase. Ascultă, aceasta a fost asa, o idee.'Te vei duce la acest domn Caut.
îl vei ***organiza*** şi determinâ-l să dea familia Esrov.a afară din casă, pentru eă a întârziat cu plata chirie- pe urma .. ce ar putea sâ pară mai firesc, dccât că au plecat din oraş in altă parte ?

Whitey râmase mirat văzând saltul uriaş pe care îl făceau gândurile şefului său şi în cele din urma îndrăzni să revină asupra punctului său de veoere de la început.

—- Voi lua cu mine pe Lefty Jones .. da- stii bine că.. cele două Estovia n-au vorbit încă, ci numai....

Canarelli se întoarse spre ajutorul său şi făcu un gest, gata să-şi piardă cumpătul, dar exact in clipa aceasta dintr-o cameră interioară se auzi o uşoara mişcare. Omulețul tresări şi începu s-asculte, exact ca un câine de vânătoare, se apropie nesimtit de uşă, puse mâna pe clanță şi o deschise larg. Se uită înăuntru apoi exclamă pe neaşteptate :

— Ella, ce naiba cauți tu aici ?

Domnişoara Ella ieşi din cameră şi părea speriată.

— Am intrat acum, ca...

Cum ai intrat ?... Cine ți-a dat cheia ?

— Sybil mi-a dat ..

— Sybil ?

— Da, am fost împreuna după târguieli şi m-a apucat o durere de cap. Mi-a dat cheia şi am venit ca să mă întind puțin pe o canapea.

— Dormeai ?

— Nu. nu doimeam.

— Ai auzit ce-am vorbit împreună ?

— Da, am auzit ce-ai spas.

Whitey Lang se uită încruntat la prietena sa Ella.

— Ea este fată bună... Ella este vrednică de toată încrcderea

— Tu te vei duce la numărul 16. în strada Cincizeci... Ia şi pe Lefty şi pleacă.

Tânărul cu parul alb se întoarse şi se uită Ia Ella, apoi se îndreptă spre uşă, profund neliniştit.

După plecarea lui Whitey, atitudinea omuleţului se schimbă numaidecât. întinse mâna spre fată.

— Pretextul, acesta nu poate reuşi mai mult de-o singura dată. Cred câ va fi mai bine să-mi dai cheia Înapoi .. şi ascultă Ella, bănuiesc că ai auzit despre ce am vorbit... aş vrea să-ţi cer să faci ceva ..

îşi petrecu braţul împrejurul mijlocului prietenei lui Whitey şi începu să-i explice ideea lui, mflorind-o şi colorând-o, vorbind încântat, cum vorbea de fiecare dată, când îşi expunea ideile pe care voia să le pună în practică.

CAPITOLUL XLI

Domnul A. M. Gaut, despre proprietăţile căruia se inlteresace Whitey Lang, trăia într-un fel de castel de pe a cărui faţada de piatră cafenie vântul şi ploile şter- seseră aproape în întregime sculpturile originale. Strada Cincizeci fusese înainte de asta o arteră de circulaţie foarte liniştită şi trecea urintre case impunătoare Cei care locuiau in această strada, după ce se vedeau am de-a rândul în ficeare zi, se întâmpla să dea uneori din cap când se întâlneau, dar după nume nu ştiau cine sunt.

Iei-colo câte un locatar ieşea din casă şi se oprea pe terasa de la intraie, ca să se uite după un automobil care trecea, după măturătorul îmbrăcat în alb care-si împingea căruciorul, dUpă agentul le poliţie din colţ care învârtea în mână matracul, după un aeroplan care vâjâia pe deasupra cartierului sau după câlte o femeie, tânără sau bătrână care venea şi trecea, singură, nepă- sătoare şi necunoscută. Unul

dintre automobilele acestea care aparu în strada Cincizeci, se opri la număr 16 şi dmtr-insul coborârâ doi oameni, după infaţişare aoi spălători de ferestre dacă ar fi să judeci după găleţile, pe- rLle şi bureţii de cauciuc ce aveau la ei

Spălătorii de ferestre erau doi. tineri; unul dintre ei avea un par blond spălăcit, aproape alb, ceafa groasă, statură de atlet, şi se uită cu atenţie in lungul străzii, iar ochii galbeni-verzui păreau că-i ard de veselie Amândoi urcară repede cele pati u tre] «te de piatră cafe- nid şi se opriră pe terasa împrejmuită de o balustradă, din faţa intrării. Păreau nerăbdători şi se opriseră mai strâns unul lăngâ altul, decât ar fi avut obiceiul doi spălători obişnuiţi.

Tânărul cu paiul alb întinse mâna şi când sună la intrare îşi strâmoă colţul gurii spre tovarăşul său, ca să-i facă semn.

Curând după aceea uşa se deschise şi apăru un bătrân tras la obraz şi în mână cu un ziar, se uită la ei, pe urma fârâ sâ zică nimic, dete să închidă uşa din nou. Tânărul cu parul alb îşi propti piciorul intre uşă şi prag.

— Dumneavoastră sunteţi domnul Gaut ?

— Astăzi nu am nevoie să-mi faceţi nici un fel de curăţenie

— Noi reprezentăm Asociaţia Proprietarilor Imobiliari din Duggeis Alle^ ... Dumneavoastră aveţi o clădire în Duggers Alley...

Bătrânul ascultă mirat explicaţia aceasta neobişnuită.

— Şi ce dacă am ? interv en" el.

— Proprietatea aceasta este prost întreţ'nutâ şi înfăţişarea ei este o ruşine pentru cartier, adăugă tânărul pe un ton categoric. Afară de asta chiriile dumitale sunt prea mici şi nici nu ai grijă să le încasezi la timp.

— Ce legătura are asta cu...

— Ei comedie, doar eşti obligat sâ respecţi regulamentele, se răsti tânărul. Va trebui să fii alături de ceilalţi proprietari din Duggers Alley Să cooperezi cu e* ! Sa te aperi pe dumneata şi în acelaşi timp să-i aperi pe ei !

Bătrânul se uită la vizitatorii aceştia stranii şi aroganţi împinse uşa din nou. dar nu reuşi s-o închidă.

Cei doi gangsteri intrară în vestibul şi se opriră" în faţa proprietarului.

— Ce vreţi, de tăbărâţi aşa, peste mine ? întrebă el uşor înspăimântat.

— Vrem să dai afară din casă famiLa Estovia, din :auzâ că este în urmă cu chiria.

— Ei să fie. . dar vazat.d gestul pe care-l făcu tânărul cu pai ul alb, încercă să-şi îmblânzească vorbele şi răspunse . Eu cred că totuşi vor plăti.

— Nu se pune chestiunea in felul acesta. Asociația pentru Protejarea Proprietăților din Duggers Alley a hoitarât să introducă principiul de plată a chiriei cu anticipație... nu ulterior... şi in bani gheață...

— Bine... dar familia Estovia nu poate plăti în felul acesta. „ -

— Atunci dă-o afară din casa.

— Eu cred câ nu voi face «şa ceva, răspunse bătrânul care mai prinsese puțină inimă.

— Eh, va să zică nu vei face aşa ceva ?

— Nu, nu voi face

Lrmă o pauză, pe urma tânărul cu păru alb adăugă cu glasul schimbat.

— Vezi fereastra aceasta a dumitale ?

— Ieşiți afara din casa hica !

— Nu ți se pare că este murdară... că are nevoie şă fie spălată ?

— Ieşiți imediat amândoi dm casă !

— James, porunci itânărul cu parul alb, curăță fereastra domnului Gaut.

Ajutoi ui ridică peria şi cu un gest grăbit sparse una după alta două tăblii ale ferestrei. Cei din vestibul auziră cioburile zdrăngănind, când căzură în grădină

Obrazul bătrânului se aprinse ca para. Ieşi tremurând pe terasa din fața casei.

— Poliția ! Poliția ! începu eî să strige deznădăjduit

Tânărul cu peria în mâna ieşi după el pe terasă.

Tăbliile fereştii dumitale nu mai aveau chit şi când am ridicat peria ca sâ le şterg, s-aiu desprins din cer- cevele.

— Poliția !

—• Ascultă, îl preveni .tânărul cu părul aJb, vorbind pe nas. Cam ce crezi câ se va întâmpla cu prăvălia dumitale din Duggers Alley, dacă nu vei da aîară familia Estovia ?

Bătrânul continuă sâ strige după poliție. Vecinii care ieşiseră la aer pe terasele caselor din strala Cincizeci în- toarseră capul şi se uitară la bătrânul proprietar şi la i dci

spălători de ferestre care pesemne avuseseră o discuție împreună. Un agent de stradă se apropie grăbit

— Ei, ce s-a întâmplat acolo ?

— Ticăloşii aceştia mi-au spart geamurile. •

-— Am făcut 3 demonstrație pentru spălatul ferestrelor. . abia le-am atins. Erau atât de slăbite, încât au căzut imediat din cercevele.

— Eu nu le-am spus să le,' spele

Agentul de stradă ridică din umeri

— Probabil dumneata te târguiai cu ei, ca să-ți spele ferestrele, nu-i aşa ?

— Nici nu m-am gândit...

— Sigur că se târguia !

— Le-am spus să iasă din casă '

Tânărul cu parul alb ridică brațele şi făcu un gest de silă.

— Ia te uită cum vrea să ne bage în încurcătură, din cauză câ tăbliile ferestrei erau atât de prosti, fixate încât au căzut din cercevele, imediat ce am vrut să-i facem demonstrația.

Agentul începu să-şi învârtească bastonul în mână

— Va trebui să faceți o plângere la judecătqF şi să cereți despăgubiri.

Bătrânul proprietar se făcu roşu de mânie.

Eu îmi plătesc impozitele ! Cer ca proprietatea mea să fie aparată ! Auzi, să admită ca aceşti doi nemernici să vină şi să-mi spargă...

— Faceți o plângere ! Dați-i în judecată şi cereți daune ! Mergeți] a Comisarul din Strada Treizeci şi cinci şi întrebați de Sergentul Mahoney.

Bătrânul Gaut cobori, tremurând, cele patru trepte de piatră şi ieşi în stradă.

— Voi merge şi te voi rapoita şi pe dumneata.

Tânărul cu păru] alb îl urmă cu pasi îndesați ca dc atlet.

— Ascultă, îl sfătui el cu glasul stăruitor şi monoton, să dai familia Estovia afară în stradă... Eşti obligat sa aperi interesele celorlalți proprietari... dacă nu vei asculta, gândeşte-te ce se va întâmpla cu prăvălia dumitale din Duggers Alley !

Bătrânul se întoarse spre omul oare se oprise pe terasa casei vecine şi fusese m ar t e' ^a această mică drama

— Ai văzut ce-au facul ticăloşii aceştia ? strigă el furios.
— Sigur e-am văzut, răspunse vecinul.
— Care este numje'c dumitale ?
— Cum adică... de ce vrei să ştii numele meu? întrebă vecinul speriat.
— Ai fcst de faţă şi ai văzut când mi-au spart anume ferestrele "Vreau să te cit^z ca martor.
Perspectiva aceasta păiu că nu-l încântă câtuşi de puţin, căci protestă numaidecât :
— Nu-nu-nu, nu vreau să fiu amestecat în astfel de treburi... şi nici să-mi pierd timp ul alergând, pe la Tribunale ..
— Bine, domnule, nu se poate- ca să fii de faţă şi sâ stai nepăsător, când cloi ticăloşi vin şi distrug proprietatea cuiva. Vecinul de pe terasă se ridică în picioare, clătinând din cap şi dete să intre în casă.
— Nu, eu... crede-niă n-am văzut nimic .. N-am băgat de seamă ce fac aceşti dci tineri.
Bătrânul Gaut se întoarse spre celalalt verin. dar înainte de a pune ochii pe el, al doilea martor se ridică repede in picioare şi intră în casă.
în timpul cât victima încerca să găsească martori pentru plângerea ce avea de gând să o facă, banditul cel blond se depărta de casă, fără să-l oprească nimeni.
— Ascultă, domnule, îl preveni el din nou şi pc obraz îi iucă un fel de zâmbet, dacă nu dai afară familia Estovia din dugheana ce o ai în Duggers Alley, începând de astăzi pană poimâine, să ştii că vom veni din nou. Dar data viitoare nu vom mai bate la uşă, ci vom "ntra de-a-dreptul în casa, ca să stam de vorbă cu dumneata.
Pe urmă facu un semn cu capul spre tovarăşul său si plecară împreună, rână la colţul străzii unde-i aştepta o maşină de piaţă.
Bătrânul domn Gaut rămase în mijlocul trotuarului, cutremurat de furie şi desnadejde. Apoi ridică pumnul spie casele liniştite de piatra cenuşie in care dispăruseră martorii fără nume ai procesului său.
— Fir-aţi afurisiţi de netrebnici ! Au fost de faţă când mi-au spart ferestrele, dar nu sunt dispuşi să-şi dea nici atâta osteneală, ca să vină cu mine până la Tribunal. Ce egoi sm revoltător .
Văzu o femeie şi un bărbat care se opriră departe, pe celălalt trotuar al străzii şi se uitau la el, aşa că-şi stăpâni protestele fără folos. Mu era cuviincios să faci scandal într-o stradă atât de liniştită ca aceasta. Nu era frumos nici să atragi atenţia oamenilor asupra ta, nici să dai altora prea multă atenţie şi nici

să vorbeşti cu cineva pe care nu-l cunoşti. Astfel bătrânul Gaut îşi stăpâni revolta şi intră din nou în casa de la numărul 16.

După ce intră, constată că e tot cu ziarul în mâna încleştată. Se uită la el ca şi când din cauza furiei şi a revoltei n-ar fi ştiut ce este. Ridică mâna si amenință ou ziarul, continuându-şi în gand ceea ce bunacuviință nu-i îngăduise sâ exprime în stradă şi cu glas ridicat.

„Fir-ați afurisiți de laşi indiferenți şi de păduchioşi ; nu sunteți în stare să sacrificați nici cel puțin un ceas... pentru un vecin năpăstuit". îşi dete numaidecât scama cât ae stranie este expresia „vecin" într-un oraş ca Megapolis.

Datorită obiceiului inveterat, mâinile lui slăbite şi tremurânde întinseră din nou ziarul proaspăt care reprezenta aproape singurul contact ce-l mai avea cu viata Era un ziar de senzație care publica ştiri răsunătoare Bătrânul Gaut citea ziarele acestea pentru a se mai tre; din somnolența existenței sale fizice Unul dintre titlurile mari, scrise pe trei rânduri, anunța „Banditii devastează prăvălia de sirop din Duggers Alley ! Doamna Antoria Estovia sfidează banda lui Canarelli ' Depune o plângere m mâna judecătorului Pfeifferman ! îndemnată de făgăduielile dinaintea alegerii ale candidatului, bătrâna fabricantă de sirop este abandonată în sala Tri bunalului. de Caridi care a reuşit să-şi asigure un scaun în Congres. Alegătorii Independenți isi schimba atitudinea, înainte de a-şi începe activitatea..."

Titlurile acestea creşteau treptat la fiecare rând, până când ajungeau la caractere de ***şase cicero***

Citind ziarui, bătrânul se cutremură de o stranie senzație, aproape un fel de teamă. In ziarele de senzație urmărise până acum crimele şi şantajele bandei 1 i Canar elk, cu placerea simplă si inocentă cu care omul lipsit de educație urmăreşte un film intr-o sală de cinematograf. Pentru el banda lui Canarelli devenise un fel de personalitate, în tir.ip ce victimele acestor bandiți nu reprezentau pentru el decât simple nume, fără nici o importanță ; un fel de păpuşi care erau intrebuintate drept țintă penti u indem; narea şi curajul banditilor.

Posibilitatea ca plasa nevăzută a acestor ci ime să se întindă pâna la el şi să-l cuprindă in ochiurile ei, i se Dărea tot atât de imposibilă, ca şi gândul că o imagine cte pe ecranul cinematografului ar putea să coboarejjjn sală şi să întindă mâna după el, de față cu cedalți spectatori. Totuşi eventualitatea aceasta, atât de depărtată şi neînchipuită, se întâmplase. Astfel

ramase în mijlocul terasei şi simţi cum toată revolta dm sufletul său mcepe să se destrame. Se întinse peste balustradă şi se uita in gradină unde se vedeau cioburile tăbliilor sparte. I erestrele de deasupra lui se uitau la el cu excavaţiile orbitelor tulburi.

Bătrânul începu sâ se gândească înspăimântat.

„— Bine. dar poliţia... coliba ar trebui sâ facă ceva...", apoi 'îşi aduse aminte că poliţia era plătită de banda gangsterilor. Nu e deci de mirare că agentul de adi- neajri îi intorsesf spatele şi plecase .. Acum vedea limpede motivul pentru care bandiţii ţineau ca doamna EST o via să plece din Duggers Alley ; bătrânul domn Gaut f îsi dete seama, că aici era vorba de zădarnicia viitoarei înfăţişări în fata Tribunalului.

Apoi îş. umezi buzele şi-şi zise speriat .

„— De eu., eu nu-mi pot permite ca banda Canarelli să-mi dărâme pravălia. . cred... dă va fi mai bine dacă..."

Intră in casa lui spaţioasă şi citi speriat, a doua oară, articolul de la început până la sfârşit.

CAPlTOLlIL XIII

Ziarele, care sunt pulsul vieţii intelectuale amer- cane servesc cel puţin penitru a determina toate clasele populaţiei să se gândească ia acelaşi lucru, biliar dacă gândurile acestea pornesc din diferite puncte de vedeie. De pildă titlurile articolului care înspăimântase atât de mult pe domnul Gaut dm strada Cincizeci, pentru domnişoara Connie Stott reprezenta o problemă morală. Tânăra femeie era preocupată de planul bancherului de la Embassy, pentru sărbătorirea fericitei alegeri a" Onc- biiului Henry Caridi în Congresul Statelor Unite, când privirea i se opri asupra articolului referitor la procesul Estovia versus Canarelli. Pe urmă preocupată mereu de propriile ei gânduri se; întreba pe neaşteptate, dacă n-ar fi ma* bine ca o parte, eventual totalitatea fondurilor ce se găseau in casa Asociaţiei, să le rezerve pentru cheltuielile acestui proces. O mulţime de amănunte trebuiau plătite: onorariul avocatului, lucrările de secretariat, investigaţiile făcuite de un agent siecret special. Domnişoarei Stott i se părea că procesul împotriva lui Canarelli este încă în lină desfăşurare.

Chemă pe Myerberg la telefon, ea să discute cu el chestiunea imediată ce o preocupa. Avocatul îi răspunse fără sa ezite, că va plăti el cheltuielile oancherului si o întrebă foarte prudent, despre

motivul care a determ[1]- nat-o să discute cu el această chestiune. Domnişoara Stott ii răspunse fară înconjur, că numerarul din casa Asociației reprezintă în mare parte contribuția plătită de el în calitate de membru.

— în <azul acesta eu votez pentru banchet, declară Myerberg. Cr ed că va fi un gest foarte frumos din partea Asociației, față de reuşita unuia dintre membrii sâi.

La capătul firului din partea sa, avocatul aşeză receptorul în furcă, gâi tdindu-sc m treacăit la valoarea morală a fondurilor adunate de partidele politice din contribuția membrilor lor. Fondurile acestea nu se amestecă şi nu se pierd niciodată în încrucişare i de interese generale, ci continuă să-şi păstreze caracterul lor particular şi să-şi exercite influența, mdiferemt cât de departe ai ajunge şi cal s-ar abate din drumul destinației lor De fapt un om de afaceri ar fi mi{ osibil să se ser- veasca pe sine şi evident, în mod incidental, să-şi servească patria în general, mai bine decât atunci când contribuie ou suine importante pentru o anumită mişcare politică.

In Mmp ce se străduia ca din această înțelegere telefonică, să facă un act de recunoştință, in Duggers Alley se desfăşură o scenă care avea o foarte depărtată legătură cu convorbirea de adineaori

în mijlocul prăvăliei ei de sirop, în care toate erau cu sus"l în jos. bătrână d >amnă Antonia Estovia îşi pleca trupul înainte şi se uită năucită la şerif şi la cei doi oameni care-l însoțeau.

— Nu se poate domnule Comisar, trebuie să fie o neînțelegere.. Domnul Gaut nu este in stare sa faca o astfel de faptă.

Şeriful intuise mâna şi arătă oamenilor săi o masă şi un scaun Din experiența lui de până acum învățase, sa nu admită ca vorbele celor interesați să influențeze atitudinea sa în timpul serviciului. Ridică o mână şi făcu semn celor câțiva oameni adunați în fața intrării

— Faceți loc, dați-vă la o parte... O neînțelegere, ma'am ? Ce fel d; mțelegere... Faceți loc, lăsați oamenii sâ treacă.

— Cmeva. dumneata ştii despre cine vorbesc,., a mus la cale isprava aceasta, ca să-mi fa< ă neajunsuri, zise bătrâna şi începu să tremure, când văzu pe cei doi oameni ca-l adună lucrurile şi le scot dm prăvălie.

— Crez câ vei putea recunoaşte iscălitura domnului Gaut, ma'am, dacă ți-o voi arăta ? întrebă şeriful.

— Di, am vâzut-o de nenumărate ori pe chitanțele ce mi le-a liberat Paula, du-te şi adu o chitanță...

O fată cu ochii negri care sta şi se uita tot atât de speriată ca şi ea, se îndreptă într-un suflet spre un vcchi dulăpior d"n colțul camerei, ca şi când cu gestul acesta ar fi putut opri desfăşurarea procedurii legale. în timpul acet-ta şeriful începu să răsfoiască prin hârtiile oficiaie, umezindu-şi cu grijă degetul, cum fac de cbicei şi cum cred că este necesar oamenii care trăesc în aer liber

— lata hâriia, ma'am

Bâtiâna se uită mută şi neîncrezătoare, pe urmă se întoarse spre fiica ei care avea ochii mai bum.

— Di, este aceeaşi iscălitură, îngâna fa*a deznădăjduită, demnul Gaut ne dă afară din casă.

— Bine, dar nu se poate ca domnul Gaut să mă scoată din casă in felul acesta. Nu este o sumă mare .. I-am datorat înainte de asta sume mult mai mari.

Fata adăugă cu isfialâ

— Domnule Comisar, mama şi'-a plătit întotdeauna chiria.

— Da .. înțeleg .. dar fireşte eu nu am mci-o legătură cu afacerea asta .. Scoate-le afară Frank şi pune-le pe marginea trotuarului, aşa ca să nu împiedice circulația prin alee scoate borcanul şi soba.

— Te rog. ascultă-mă ? stărui bă'râna s' începu sâ tremure ca o vargâ, creu ca va fi de acord ca sâ laşi lucrurile aici în prăvălie... domnu e Comisar, aseultâ-mâ.. eu nu voi mai putea începe comerțul acesta din nou .. ai răbdare, nu se scoate nimic...

— Ei ! Ei ! Ma'am nu pune mâna pe oamenii mei. noi nu ne putem opri, ma'am Mimeni dintre noi nu se poate opri. Un funcționar ca mine, ma'am nu este decât o maşină. Nu ştiu încotro se duce această maşină şi' nici ce va face.. te striveşte.. sau te ia... şi te bagă liSînchisoare.. sau în spital... nentru maşina aceasta mi'am, este tot una... Perfect. Frank... acum la etaj

în fata prăvăliei se adunase o mulțime destul de mare locuitori din alee şi trecători. Prezența lor contribuia ca nedreptatea ce se facea victimei să pară şi mai exagerată Fata se uită după cei doi bărbați care „e urcau la etaj.

— Cred câ nu aveți de gând să scoateți paturile şi mobilierul ce-l avem ? întrebă ea cu glasul stins, ca să nu audă cei adunați în fata uşii.

— Vom goli toată casa, domnişoară.

— In cazul acesta .. ce se va alege de noi ? întrebă fata, reținându-şi suflul.

Comisarul găsi de cuviință să-i facă mai multe propuneri

— De, domnişoară, ai putea face o mulțime de lucruri. . nu uita că există o Armată a Mântuirii, birourile de procurat lucru cantinele care distribuie mâncare gratuit, dar oameni atât de prezentabili ca dumneata şi mama dumitale, cred câ veți fi în stare să închiriați alt apartament si să vă mutati acolo. In oraşul acesta sunt o mulțime de oameni foarte distinşi care trăiesc cât e anul de lung m fe'ul acesta. Eu am foarte mulți împricinați, de felul dumneavoastră, cum de altfel ar avea oricare a[1] tu[1] mtr-o slujbă ca a mea Le cunosc cu- ferele, paturile, pianele, hainele; dar ascultă-mâ ce-ti spun, va trebui să deschizi bine ochii, ca proprietarul să nu-ti ceaiâ chiria înainte ., isau. .. ai putea să i-o plăteşti pe timp de o lună, dacă ai bani la îndemână...

Comisarul continuă să vorbească in felul acesta, pu- nându-le în mod dezinteresat la îndemâna cunoştințele sale profesionale.

După ce reprezent înții legii terminară cu evacuarea lucrurilor, fata, Paula râmase nemişcată şi se uită la ceea ce până acuma fusese căminul ei. Dar uitându-se la gramada ie mobile sărace, expuse in batjocura trecătorilor, şi la prăvălia murdară menită ca de aici înainte să rămână o trecătoare pentru şobolani, nu-i venea nici e> să creadă că ar fi pu'ut vreodită să-i servească drept adăpost. I se părea că nici-un fel de ordine şi nici lege, oricât s-ar strădui, nu va fi în stare să facă din lucru- rde acesrea un cămin.

Spectatorii care nu se mişcaseră in timpul cât se execută evacuarea, începură acum să se împrăştie. C tânără femeie, ceva mai Li vârstă decât Paula, se oprişi' pe cealaltă parte a aleii şi urmărise pană la sfârsit desfăşurarea acestei dureroase drame.

Un agent de stradă se apropie şi strigă, adresându-se bătiânei naliance, că va trebui să ridice boarfele acestea din stradă. Doamna Estovia se întinse maşinalieeşte şi ridică o masă, ca s-o bage din nou în prăvălie.

-— Hei, nu acolo ! zbieră polițistul. Ai uitat că abia adineaori te-au dat afară cu forța ?

Câțiva inşi din grupul celor care mai stăruiau în fața prăvăliei, începură să îâdâ, văzând stângăcia bătrânei.

Fata, Paula veni mai aproape de ea.

— Mamă, eu... eu plec, zise ea cu glasul în şoaptă şi luptând din toate puterile, împotriva valului de lacrimi ce o inneca.

— Unde pleci, Paula ?

— Mă duc să întreb pe preotul Bonazzio ce să facem.

— Bine Paula, du-te şi' pe urma sâ te întorci aici .. Păru că ezită Nu avea un loc anume, un loc permanent unde ar fi putut,

să se întâlnească cu fiica sa... Vei fi undeva pe aici pe aproape, Paula.

Se uită în lungul aleii triste în care existenţa căminului ei îsi mai păstra încă amintirea. Bătrâna se întoarse apoi şi se adresă poliţistului :

— Domnule O'Sheen, dumneata ai luat banii pe care eu i-am plătit lui Joe... Toate acestea se întâmplă din pricina dumitale.

— Ridică boarfele acestea ! Du-le de-aici i Sau poate vrei să chem maşina de carat gunoaie ?

Paula se îndreptă spre ieşirea din alee, .chinuită de .gândul că lipsa de adapost ce-o aştepta acum. in strada spre care se îndrepta, era identică cu senzaţia ce o încercase în mijlocu' acestei alei pe care o părăsea acum ; că dacă s-ar întoarce înapoi sau ar apuca pe alt drum, pe după indiferent ce colţ de stradă, sau ar merge drept înainte, nimic nu s-ar putea schimba... Dar mai rămânea p-eotul Bonazzio .

Când Faula ajunse în stradă, unul dintre spectatorii de adineauri, tânăra femeie care urmărise evacuarea, se luă după ea si după ce o ajunse, se ţinu la pas cu ea :

— Vad că aţi primit o lovitură grea.

Paula dădu din cap, în semn de încuviinţare, dar nu era în stare să-i răspundă nimic.

— Te-ai gândit ia ce veţi face de aici înainte, dumneata si mama dumitale ?

Faula se uită la ea şi clătină din cap.

— N-âveţi nicăieri unde să vâ duceţi ?

— Nu, nu avem.

Străina îşi continuă drumul la pas cu Paula.

— Am trecut din întâmplare prin faţa aleii şi am văzut poliţiştii care v-au evacuat... Ce ruşine !

— Noi am plătit taxele, dar în afacerea asta s-a amestccat poliţia, răspunse Paula cu glasul tremurând.

— Sfinte Doamne, ce lovitură ! Dumneata ce ai de gând să-ţi cauţi o slujbă ?

Paula c 'noştea destul de bine tipurile de oameni acre circulă pe strada şi femeia a< easta avea ceva care nu-i inspira încredere.

— Nu.

— Uite ce, d fată drăguţă ca dumneata n-ar trebui să-şi facă griji, pentru a putea câştiga o pâine. Am aflat că acolo unde lurcez eu, se caută fete

Paula se uită cu neîncre iere la ea.'

— Dumneata ce lucrezi ?

— Eu sunt una dintre patroanele unui restaurant.

— Patroană a unui restaurant ? repetă Paula, examinând-o cu atenție şi grăbind pasul.

— Da, una dintre patroane, declară străina încă odata şi glasul păru că-i tremură de nerabdare. Dar evident, la început dumneata nu vei putea să te angajezi în această calitate. Avem însă ne voie de câteva chel- nerițe care să fie fete frumoase. Glasul îi deveni din nou mieros : tocmai la asta m-am gândit adineaori, când te-am văzut pe dumneata şi pe mama dumitale, draga mea, în situația aceasta penibilă şi cu lucrurile azvârlite în stradă. Mi-am zis că va trebui să-ți fac această propunere.

— In ce local lucrezi dumneata ? întrebă Paula pe un ton evaziv.

— La un restaurant in palatul Imperial Anartmcnts Cunoşti cred acest palat, o clădire uriaşă, împărțită în apaitamente, cu restaurante şi sal oare de înfrumusețare. cu săli de gimnastică, bazine de înot, florării şi farmacii : în palatul acesta se găsesc de toate.

Paula se uită cu atenție la ea.

— îmi vo. nota adresa şi voi veni foarte curând, răspunse ea.

— Vei veni foarte curând, ripostă femeia, acesta nu este un răspuns pentru a putea fi angajată într-o slujbă. Spune-mi când vei veni. Şi dacă nu ai ce face, de ce sâ nu vii chiar acum împreună cu mine Eu cunosc pe şefa personalului.

— Şefa personalului. . ce este asta ?

— Es'te o femeie care va trebui sâ te examineze înainte de a te angaja în serviciul de cnelneriță, pentru a se convinge că nu suferi de nici o boală.

Fără să ştie de ce, răspunsul acesta determină pe Paula sâ-si piardă cu lesâvârsire încrederea în străina de lângă ea.

— Uite ce, acum eu trebuie să mă duc undeva, numaidecât. Voi veni mâine.

— Noi avem nevoie de o chelneriță chiar astă seară, drăguțo, aşa că vei putea fi examinată imediat şi-ți vei primi uniforma.

— Eu nu am posibilitate să-mi cumpăr o uniformă.

— Direcțiunea distribuie ea însăşi uniformele şi prețul îl reține din salariul angajaților.

— Uitâ-te, unde treouie sâ mă duc eu acum !

— Unde... în biserica aceasta ?

— Da.
— Te voi aştepta aici pană când vei ieşi din biserică.
— Nu te rog, nu e nevoie să mă aştepţi. Voi veni singură.
— Bine drăguţo, îmi face impresia că nu apreciezi câtuşi de puţin...

Paula intră în biserica mare, cu frontul simplu de căiămizi aparente, şi simţi un fel de uşurare, ca şi cand ar fi scăpat de mare primejdie. Interiorul naosului dovedea modestia mijloacelor acestei parohii. Capelele erau mici, cu panouri simple care reprezentau scenele biblice ale patimilor lui Christ. Ici-colo ir interiorul plin de umbră se vedeau credincioşi îngenuncheaţi în faţa altarelor pe care ardeau lumânări, şi murmurau rugăciuni îfi 'moi străine. Majoritatea credincioşilor se rugau pentru ei înşişi. Intr-o ţară impersonală ca America sunt foarte puţini oameni care să fie atât de legaţi unul de altul, încât să nu se gândească numai Ia ei în timpul unei rugăciuni. După ce intră în biserică Paula se întoarse şi se uuă spre intrare, pentru a se convinge dacă femeia o mai aşteaptă. Dar printre trecătorii de pe trotuarul dm faţa intrării nu o putu vedea.

Tânăra italiancă îngenunchie, îşi făcu cruce, pe urma trecu în lungul naosului cu altarele luminate de făclii şi se apropie de un confesional. Când ajunse la confesional, îşi aduse din nou aminte de nenorocirea care lovise familia ei şi începu să plângă liniştită Intră în. confesional, mgenunchie, şi în faţa orificiului care o despărţea de preot, începu să înşire întreagă trista poveste, mărturioindu-şi propriile greşeli.

Pentru preotul Bonazzio religia avea nu numai partea ei spirituala ci şi partea practică şi peste jumatate ceas când Paula ieşi din nou In stradă, în mână ţinea o scrisoare. Se îndreptă repede şi mult mai mulţumită spre Duggers Alley, pentru a ajunge la maică-sa, înainte ca destinul să le despartă în med permanent. Mergând grăbită, constată cu o uşoară nemulţumire, că femeia care o urmărise, mai aştepta şi acuma în faţa bisericii. Femeia făcu un semn spre Paula.

—- M-am gândit, drăguţo, că dacă nu ai unde te duce. va fi mult mai bine să te aştept.

— Am unde mă duce, răspunse fata, încercând să scape de ea.

— O, va să zică ai... undp anume ?

— Es+e un cămin care mă va adăposti în noaptea aceasta, atât pe mine cât şi pe mama. Preotul Bonazzio mi-a dat această scrisoare

— Sfinte Doamne, o fată atât de drăguță ca dumneata nu are nevoie să se adăpostească într-un Azil de femei. Vino cu mine la Imperial.

— Trebuie să mă grăbesc şi sâ iau pe mama.

— Mamei dumitale... vei putea să-i trimiți vorbă.

— Nu se poate, nu pot face aşa ceva.

Femeia încetini pasul şi ridică mâna, ca centru a face un semn. In aceeaşi clipă o maşină uriaşă şi foarte îlegantă, de curse, care aştepta la o mică deportare în stradă, se puse încet în mişcare si trecu pe lângă ele, oprindu-se la o mică distanță înaintea lor. Pe urma începu să se mişte înainte extrem de încet Când Paula ajunse în dreptul maşinii, unul dintre bărbații care era înăuntru şi care pare a că nici nu se uită la ea, puse piciorul pe scară şi întinzând brațul o apucă de mijloc şi ridicând-o, o tre> LI peste uşa maşinii şi o aşeză pe scaunul din urmă. în aceeaşi clipa, când fata dadu sâ _ipe, celălalt bărba't din maşină îi acoperi gura cu o bucată de pânză. Cei doi bărbați o ținură strâns între scauncle din față şi întinseră peste ea o pătura de au- tomeb— Imediat dupa aceea şoferul dadu drumul maşinii deschise şi apucă printre uriaşele clădiri de rapert, mergând cu viteză mijlocie.

capitolul xiv

în a'te împrejurări dispariția Paulei Estovia n-ar fî pricinuit nici un fel de senzație la Megapolis. Fetele dispăreau din acest oras fără să se bage de seamă. Dar de astă dată această răpire dădu de gân dit domnului Gew Shadeway Smith de la ziarul ***Tribune*** din Megapolis, aşa că se duse la Jimmy Denmark, şeful redactor al ziarului, ca să-i vorbească despre ideea ce-] preocupa.

— Eu cred că întâmplarea aceasta ar trebui exploatată, declară Smith, adresându-se lui Jimmy, deoarece fata era una dintre martorele în procesul de sabotaj împotriva lui Canarelli ; dar afară de asta, a fost răpită exact în clipa când ieşea dintr-o biserică rom ano-catolică.

— Da, de acord, fireşte, ar trebui exploatat amănuntul în legătură cu biserica, aceasta fiind cu totul deosebit de cazurile de până acuma, admise redactorul sef.

— As putea scrie povestea ace ;tei fete făcând aluzie la persoanele care ar avea interes ca ea să dispară, continuă Gew Shadeway Smith, pe care din naştere îl chema Jim Smith, dar

fiindcă scria articole pentru un ziar metropolitan, crezuse că este mai bme ca acestea să apară sub semnătura mult mai exotică şi mai impresionantă de Gew Shadeway Smitb

— Dacă ai intenția să exploatezi această răpire, pentru a face un articol pe pagina întâi a ziarului, eu sunt de păi ere că bine faci, dar nu cred că am avea interesul să facem vreo aluzie la banda lui Canarelli. Denmark se întinse spre aparatul telefonic care era pe biroul său de formă semicirculară.

— Uite ee, îl întrerupse Gew Shadeway nerăbdător ; m-am Igândii că în această a'fairere să bag şi pe tânărul Ca di... foarte discret, înțelegi... discret şi delicat.

Denmark se întoarse şi se uită la subalternul său.

— Caridi ! .. De unde până unde, ai ajuns la ideea să bagi pe Caridi în această afacei e ?

— Uite cum : procesul acesta a fost început de Caridi, înainte de a fi ales deputat. Procesul însă n-a fost altceva dccât o înscenare, pertru a-şi face reclamă. Oricum, după ce a reuşit să obțină mandatul, îşi dă seama că este inexorabil necesar, să se înțeleagă cu cei atotputernici, pentru.. cred că înțelegi acum ? sfârşi Smith încântat

— Nu. eu nu înțeleg de loc, răspunse Denmark, cu mâiu pe aparat

— E foarte simplu ; Caridi face să dispară unul dintre proprii săi martori şi astfel procesul se va stinge.

Directorul dădu de câteva ori din mână, nemulțumit

— Smith, eşti un om fanatic; din ceea ce mi-ai ,pus, n.mic nu se leagă

— Cum se poate, da-o încolo, ideea este extrem de originală !

— Exact, nimeni afara de dumneata nu s-ar fi gândit să.. Hello ! Heilo... Directorul ziarului ?... A venit Smith la mine, pentru afacerea cu răpirea Paulei Estovia, şi ar vrea ca întâmplarea aceasta s-o pună in legătură cu procesul de urmărire a bandei Canarelli..

— Nu. iiu vreau asta, interveni Smith. în şoaptă, dar cu glasul destul de puternic ; vreau să-l amuz pe Ca .

— Şsşt... şşşt... Vrea să insinueze c-a fost răpită de membrii bandei, pentru a o împiedica să apară ca martoră în proces...

— Da de unde, eu nu am ae gând să fac aşa ceva.

— Tacă-ți gura, este singurul lucru cuminte pe care-l poți face. Da. înțeleg. . Sigui... Foarte bine, domnule director ; voi spune lui Smith s-o ia domol; va scrie foarte simplu, c-a dispărut de-acasă... Am înțeles. Şeful redactor aşeză receptorul în furcă.

— Ei comedie ca asta ! exclamă reporterul, dezamăgit. Fata a dispărut exact din fața bisericii. Acesta este un amănunt care el singur este de-ajuns, pentru a face un articol senzațional... A. dispărut din fața bisericii catolice !

— Din orașul acesta în fiecare an dispar cam la două mii de fete, și sunt nulțumit să constat că o parte dintre ele dispare din fața bisericilor catolice ..

— Da-mi voie să elimin pe Caridi și să fac un articol în care răpirea să fie brodată pe un fundal cu gangsteri. Cititorilor noștri Ie plac povestirile cu gangsteri.

— Ca să nu mai lungim vorba de pomană, declară șeful redactor cu indiferență, motivul pentru care trebuie să fiu prudent, este că Westover Trust Company a votat lui Merrit Littenham o gratificație de un mii «n
le dolari, peste salariul ce-I încasează

— Westover i-â votat o gratificație.. Ce legătură are amănuntul acesta cu banda Canarelli ?

— De, prooubil stn că Littenham eșțe prese dintele Societății Westover și este și proprietarul acestui ziar ?

— Nu, eu nu știam, dar să presupunem că este ?

—[Nu-i o simplă presupunere, este un adevăr ! Și Canarelli are importante sume ue bani depuse la Westover. Prin urmare, președintele ur ei bănci care încasează o gratificație de un milion de dolari, probabil nu va fi dispus să-si nemulțumească deponenții, nu-i așa ?

— Huihm huîhm . nu... nici vorbă... Prin urmare voi scrie . „Paula Estovia o tânără italiancă, a dispărut ieri dimineață de la domiciliul părințilo: ei din Little Italy" ?

— Cred că ai putea adăuga „în mod misterios", dacă vrei .. „a dispărut in mod misterios".

In timpul acestei convorbiri redacționale, lipsite de importanță, ușa biroului se deschise și în cadrul ei apăru o fata de statură înaltă. Intră, cu fața întoarsă și făcând un gest poruncitor cu mâna,

— Culcat ! Stai aici, Rajah Mă întorc numaidecât!

Ce. doi ziariști păreau că nu se simt tocmai la îndemâna, în prezența ei. Reporterul ridică o mână și zâmbi masinalicește :

— Bună ziua, domnișoară Littenham.

Fata închise ușa, iăsând câinele pe coridor și ei doi bărbați auziră țăcănitul ușor, pricinuit de unghiile lui, când se întoarse de două ori în loc, înainte de a se întinde pe parchet. Faptul că fata își lăsare câinele pe coridor, determină pe șeful redactor să-și

închipuie, câ ea a auzit conversația de adineauri. Probabil conversația aceasta fuse ;e pentru ea ceva cu totul neaşteptat. De obicei lua câinele m toate părțile prin tipografie.

— Domnule Denmark, începu fata pe un ton din care se vedea că se gândeşte la ceva, care este ultima zi când trebuie dat articolul pentru pa.g'na modei, în numărul dc duminică ?

— Pagina modei , Joi la orele douăsprezece.

— Asta a fost ieri ?

— Exact.

Fata păru că se gândeşte o clipă, pe urmă se întoarse şi se îndrentă spre usă.

— N-aş putea face nimic altceva pentru dumneavoastră, domnişoară Littenham ?

— Nu... Am vrut numai să ştiu când se închide pagina

Ieşi din birou şi din nou se auziră ghiarele câinelui care se ridică în picioare.

Cei aoi îedactori se uitară unul la altul, speriați.

— Crez? câ ne-a auzit îni epu reporterul.

— Sigur că ne-a auzit... Ce importanță crezi că ar putea avea pentru ea, ziua când se închide oagina ?...
ntrebarea a fost un simplu pretext, pentru a re da să înțelegem că ne-a auzit despre ce verbim.

— Ei, fir-ar a naibii de treabă ! exclamă reporterul nemulțumit Să ai tocmai o astfel de fată intre colegii de ziar. Dă-o încolo de treabă • singura plăcere în cariera unui gazetar este amănuntul că poate Vorbi în toată libertatea despre lucrurile pe care nu le poate publica

— De, dragul meu, babacul este stăpânul ziarului.

— Fireşte.. Tocmai de aceea c^ed că va fi mai bine să temperez articolul privitor la Estovia.

— Spune pur şi simplu, că a dispăi ut Ştii foarte bine că în afacerea asta există şi un avantaj : pe măsură ce proprietar1"5 ziarelor devin mai mari pungaşi, în aceeaşi măsură ziarul însuşi dev.ne mai cinstit Prevăd o epocă de zaristică cinstită, în viitorul apropiat al Americii-

— Va trebui să te gândeşti şi' la ce se va alege de
ziariştii dra epoca precedentă acestei eventualități.

— Veți spori numărul martorilor dispăruți din procesele împotriva gangsterilor.

Smith duse două degete la frunte şi iesi din birou.

Când ieşi pe condor, domnul Gew Shadeway Smith tresări, căci era gata să se repeadă în capul unui câ'nt uriaş şi pătat, ca

un leopard. Tresărirea lui fu cu atât mai puternică, cu cât văzu pe domnişoara Mary Littenham stând în mijlocul coridorului şi ţinând râme.e de curea. înţelese imediat că fata îl aşteptase să iasă, şi domnul Smith începu să facă feţe-feţe. In aceeaşi clipă se întrebă repede, care ar fi ziarul în redacţia căruia şi-ar putea găsi o slujbă.

— Jimmy... ce aţi vorbit despre dispariţia fetei aceleia... De ce nu poţi să scrii despre această dispariţie ?

Reporterul începu să se gândească repede, întrebân- du-se ce a auzit fata dm conversaţia de adineauri si unde ar li punctul susceptibil să suporte minciuna pe care va fi obligat să i-o trântească, dar fără să se expună vreunei primejdii.

— De, domnişoară.. începu el insinuant . a fost vorba .. de Caridi

— Nu despre tata ?

— Da de unde !

— Atunci de ce aţi pronunţat nume'e lui ?

Jimmy Smith, cunoscut mult mai bine în lumea nu- blicistică sub numele de Gew Shadeway Smith, se gândî repede, cum ar putea invoca numele marelui Merritt L ttenham, şeful întreprinderilor Littenham, într-un feL care pe el însuşi să-l expună cât mai puţin unei eventuale primejdii.

— De, domnişoară, tatăl dumitale a susţinut campania electorală a lui Caridi, declară reporterul pe nerăsuflate.

— Nu se poate, eu nu ştiu de aşa ceva, ripostă fata cu înţeles.

— Ba da, trebuia să^Jl susţină, el susţine pe toţi candidaţii. .

— Haide să intrăm în biroul dumitale, zise colaboratoarea paginei feminine.

Domnul Smith se uită la fată, la câine, şi se gândi cu amărăciune :

„Redacţia aceasta este adevărat infern. Nici nu mai aşteaptă ca să scrii ceva... te dau afară numai pentru ceea ce gândeşti".

Când ajunseră în biroul reporterului, la semnul ce i-l făcu fata, Smitn se aşeză pe scaun, în timp ce :a în- trebuinţă marginea biroului pe care se ură foarte comod şi începu să legene un picior încălţat în pantoful elegant

— Ascultă, eu nu sunt supărată, cum poate-ţi închipui dumneata. Vreau numai să ştiu adevărul. Spunân- du-mi-1, în loc să mă jigneşti, îmi vei face un foarte mare serviciu şi o favoare personală.

In faţa unei astfel de ***volte*** faci-, domnul Smith rămase năucit

Se uită la ea şi-o întrebă cu toa.ă sinceritatea :'
— De ce ?
— Pentru că sunt obLgată să-mi petnc toată viața legată de... făcu o mişcare circulară cu degetul bătucit dm cauza rachetei de tenis.. meseria aceasta şi să asud peste puterile mele... aşa că aş vrea să ştiu ce este în realitate
Domnul Smith cercetă cu atenție obrazul fetei, încercând să afle ceva mai mult decâl ceea ce-i spuneau cuvintele ei.
— Este extrem de neobişnuit din partea unei fete bogate.
— Huîhm-huihm
— Spune drept, nu te vei simți jignită ?
— Voi fi încântată, te rog să mă crezi!
Făcu o pauză, pe urmă declară :
— Spuneam că ziarul acesta care aparține tatălui dumitale, nu poate purta campanie împotriva bandei iui Canarelli, din cauză că Joe are sume importante de bani depuse la Westover Trust.
Domnişoara Littenham ascultă toarte liniştită cuvintele lui.
— Asta e tot ?
Smith se simțea încântat, c-a putut scăpa atât de uşor.
— Da, asta e tot.
— Dar fata aceea, cu numele Estovia, ce legătură are cu af acei ea asta ?
— Am început sâ vorbim despre c spariția ei şi am discutat despre ceea ce se petrece în lumea interlopă, iar de aici am aiuns să vorbim despri locul unde Canarelli şi-a uepus banii.
Domnişoara Littenham stete câteva clipe şi se gândi.
— Dumneata esti de părere câ lumea interlopă ar fi amestecată în dispariția domnişoarei Estovia ?
— Cineva .rebuie să fie amestecat, şi eu nu crcd că acest cineva ar putea să fie conducătorii Federalei Pa- rohiiloi Americane.
Domnişoara Littenham îsi dădu seama că determinase pe domnul Gew Shadeway Smith să-i spună tot ce îi putea spune de bună voie. Prin urmare atacă din altă parte.
— Oare nu există nici un mijloc, ca sâ putem scrie despre această întâmplare ?
— In felul în care se prezintă situația acum, eu sunt ferm hotărât să nu mă gândesc la niciunul.
— Ce ai zice, de pildă, să publici un articol în coloanele revistej ?

— Huîhm-huîhm.. tot ce publici în coloanele unei reviste, îşi piei de în mod implicit savoarea realităţii. Dacă eşti obligat să publici, atunci ar fi ..

— Ce-ai zice dacă m-aş duce cu în cartierul italian, ca să iau un intervieu mamei acestei fete şi preotului şi să adun informaţiile de care am nevoie ?

— Ideea nu e rea... procodeul ar fj extrem de interesant... mai gles în legătură cu preotul

— Plec chiar acum Nu te superi dacă te rog să telefonezi portarului, să-mi oprească o maşină, până când ajung jos ?

— Nu, nu mă supără deloc, o asigură Jimmy şi întinse mâna după receptor.

Uriaşul câine danez se ridică numaidecât în picioare şi se scutură. Biroul reporterului era mult mai murdar decât pielea lui şi câinele care câsngase patru premii la expoziţiile canine, parea câ nu se simte la îndemână.

După ce fata şi câinele ieşiră pe usă, domnul Gew Shadeway Smith începu să râdă cu hohote...............Auzi ce idee, ca un reporter să telefoneze portarului, să oprească o maşină care s-o ducă în cartieiul italian, pentru a face un reportai " Ideea aceasta i se păru tot ce poate fi mai caraghios în cariera unui reporter.

CAPITOLUL XV

Apariţia zveltei domnişoare Littenham, însoţită de uriaşul ei arlechin danez, tăcu senzaţie între vânzătorii de fructe şi legume, intre negustorii de brânza, intre pisicile şi câinii din cartierul italian.

Când **coDorî** din rnasină, un coliţist serviabil opri circulaţia, ca să poată trece strada şi să intre în Duggers ,Alley. Un grup de copii înarmaţi cu pistoale de lemn, cate se iucau de-a gangsterii, se repeziră în stol spre ea şi se oferiră — dacă le va da un cent — să-i arate casa care a fost devastată de bandiţi.

Fata întrebă de mama Paulei Estovia. împrejurul ei se ridică un cor de răspunsuri contradictorii : S-a mutat în altă prăvălie ; s-a angajat cărbunăreasă ; lucrează în curtea căilor ferate.

în timpul cât durară ţipetele acestea, din fundul aleii apăru o femeie bătrână şi grasă, cu ochii umilaţi şi părul cărunt. Copiii începură să ţipe :

— Doamnă Estovia, vrea să-ţi facă fotografia !

— Bagă de se amă, să nu te muşte câinele!

Uriaşul danez îivcrcă să se ferească dm calea mâinilor nespălate, întinse spre el.

Fata întrebă pe bâtiână, dacă a aflat ceva despre fiica ei. Femeia cea grasă clătină din cap.

— N-am aflat nimic, domnişoară... eu... nu cred că mai este în viață... altfel n-ar lipsi de lângă bătrâna ei mamă.. Pe urmă începu să plângă liniştită

— Ți-ai luat o altă prăvălie, doamnă Escovia ?

— Nu, şi cred că este mijlocul cel mai potrivit,, pentru a-mi alunga, clienții . plângând în felul acesta, fără să mă mai pot stăpâni.

— Spure, doamnă Estonia, ce i-a determinat pe bandiți să-ți devasteze prăvălia ?

— Viei să-ți spun... de Ia început V

— Da.

Bătrâna cu ochii plini de lacrimi păru că încearcă să se gindească

— Cred c-ai auzit de politicianul cu numele Caridi ?

Aducându-şi aminte de conversația ce o auzise în redacția ziarului ***Tribune,*** fata simți un fior fugindu-i în lungul trupului.

— Doar nu vrei să spui că el ți-a pricinuit aceste neajunsuri ?

— Eu cred că da.

— El poartă vina că fata dumitale a fost răpită ?

— Nu, dar o fată care face parte din ***banda*** lui, s-a plâns agentului de stradă, după ce eu plătisem ie Joe Canarelli. Polițistul a jumulit pe Joe de jumătate suma pe care a luat-o de la mine Din cauza aceasta Joe s-a înfuriat îi după ce a venit din nou, mi a devastat prăvălia.

Fetei îi trebuiră câteva clipe, ca să poată înțelege ceea ce-i spunea bătrână.

— Probabil fata despre care vorbeşti, a încercat să-ți dea o mână de ajutor.

— Eu nu ştiu ce avea ea de gând să facă.

— Când ai văzut ultima dată pe fiica dum ʳale ?

— Când a plecat la confesor. Mi-a spus s-c aştent aici, pînă când se va întoarce... bătrâna începu să plângă dm nou : pe urmă a venit un băiețaş... şi m.-a spus ce s-a întâmplat cu ea.

Domnişoara Littenha m îsi simți sufletul inundat de milă, față de această bătrână italiancă. Dar prin mintea ei de ziaristă se încrucişau titlurile articolului pe care îl va sciie : ,.Fata dispărută

din Confesional". Se gândi să exploateze partea dramatică a acestei crime, s-aducă
mângâieie pentru mii de oititoi i şi să le trezească revolta împotriva acestui ultragiu. Se va strădui din toate puterile, să determine o mişcare între cititori şi să crară inlaturarea posibilităţii de a se mai comite astfel de crime. Gândindu-se în felul acesta, îşi termină convorbirea cu cărbunăreasa şi plecă, să vorbească cu preotul "are ascultase ultima confesiune a Paulei.

Reuşi să nimerească diurnul, datorită câtorva copii c are-i spuseră încotro trebu.e să apuce. în faţa bisericii, alese un om care i se păru destul de curat pentru a-i ţine câinele, îi dădu cureaua şi-i întinse o piesă de douăzeci şi cinci de cenţi, apoi intră.

în biserică nu era nimeni, afară de un om bătrân care ingenunchiase în mijlocul naosului şi se ruga. Domnişoara Littenham se opri şi se uită la imaginile sărace ale Calvarului, gândindu-se la felul în care tânăra Estovia a trecut de la icoană la icoană, înainte de a ieşi din d biserica rece şi întunecoasă, pentru a ajunge în strada plină de soare, ca de aici să dispară.

Acesta eia punctul culminant al articolului pe caie va trebui să-l scrie.. Interesele ziarului tată^i ei o împiedicau să se ocupe de partea socială a acestei crime... Interesele ziaiului şi gusturile cititorilor.

Dar aici nu era vorba de probleme sociale. De pildă nu se întâmplt niciodată să dispară decât fete din lumea săracă ; fete în jurul cărora se făcea foarte puţin zgomot : fete ale căror familii nu aveau legături destul de pute rnice, pentru a le feri să fie atacate .. şi' răpite.. Redactorul şef spunea că din oraş dispar în fiecare an câte două mii de fete.

v Un zgomot uşor ce se auzi în apropiere? altarului, făcu pe domnişoara Littenham să se întoa-că. O căr- bunărească cu o perie şi o găleată de apă începuse să spele mozaicul de pe jos. Plescăitul apei, pe care nu-şi dadea nici o osteneală să-l domolească, se împletea în mui murul rugăciunilor. Un preot intră pe uşa lrterală şi trecând prin faţa altarului, îşi făcu o cruce şi înge- nunchie, rămânân d câtevu clipe într-o atitudine caracteristică preoţilor când se găsesc într-o biserică.

Domnişoara Littenham se apropie de el încet şi nesimţită ca o umbră. Când ajunse destul de aproape şi începu să-i vorbească, preotul se întoarse şi se uită la ea, cu calmul straniu al oamenilor bisericii. Domnişoara Littenham îi explică motivul

pentru ccre a venit, adăugând că tânăra Estovia, după cât i s-a spus, a fost văzută ultima dată când a venit ia spovedanie.

Preotul îi confirmă această informație.

— Cu puțin înainte de aceea, a fost dată afară din casă, nu-i aşa ? întrebă ziarista.

— Da, aşa este

— în timpul spovedaniei nu vi s-a părut că este desnădâjduită ; nu v-a dat cu i J mic să înțelegeți, că ar fi victima unei violențe ?

— Mi-e nu-mi este Îngăduit să divulg nimic din ceea ce mi-a spus, în timpul spovede niei.

— Nu, evident, nici nu m-am gândit să vă întreb aşa ceva

Fata încercă să se gândească repede, pentru a gasi un amanunt menit să creeze atmosfera favorabilă pentru articolul ce-l plănuia.

— Spune-mi părinte, domnişoara Estovia venea în mod rege lat la dumneata, ca să se spovedească.

— Da, venea.

— Era o credincicasă din convingere ?

— De ce-mi oui această. întrebare ?

— Pentru că mi se pare dramatic .. să te închini. să te închini din tot. sufletul şi să crezi, pe urmă să ieşi din biserică... şi să dispari.

— Prin urmare, pentru dumneata singura preocupare... este partea dramatică a acestei întâmplări ?

— Eu am venit ca să scriu un articol pentru ***Tribune,*** răspunse domnişoara Littenham cu toată sinceritatea.

Preotul îmbrăcat în haine negre, se uită la ea.

— Dumneata, fiica mea, pentru care credința pare să fie numai un subiect dramatic, dumneata crezi în Tainele bisericii ?

— Eu nu sunt catolică.

— Dar probabil, aparții altei biserici.

— Dimpofr Vă... nu aparțin, răspunse domnişoara .1 ;tenham cu sfială, deşi era gata să-i răspundă afirmativ, pentru a-i dovedi respectul cuvenit vechilor tradiții ale poporului. Pe ui mă adăugă, ca şi când ar fi vrut să se scuze : Părinte, probabil ştii, că numai foarte puțini sunt cei care cred.

— Serios ?

— Aceasta este impresia mea

— Dar de ce ?

-— De ce am această impresie ?

— Nu. ci de ce-ți închipui că afirmația dumitale ar fi adevărată ?

— De. . nu stiu nici eu.. dar dacă-mi dai voie să fiu sinceră, ți-aş spune câ oamenii au obiceiul să se gândească la ceea ce văd împrejurul lor, mai mult şi să creadă mai puțin.

Preotul clatină din cap.

— Nu, fiica mea, obiceiul de a se gândi al oamenilor nu este altceva, decât credință disecată. Fste credință anchilozata in diverse silogisme, fără să urmărească în mod exclusiv concluzia. Dar, după ce toate acestea le elimini, rămâne tctuşi credința ce ,te leagă de o anumită autoritate

In vorbele preotului i se păru că descoperă un adevăr simbolic, care domnişoarei Littenham îi aduse aminte de simbolul ce-l reprezintă un şir de mătănii.

— ProD ıKI, dumneata îți închipui că astăzi noi credem în scepticismul nostru ?

— Da, asta este adevărat

—- In cazul acesta, nu vre1' să admiți că în scepticism este adevărul ?

— Nu, fiica mea, eu cred că lumea este sceptică din cauză că într-ânsa sunt prea mulți oameni ca să mai poată crede.

— Prea mulți.. Ridică ochii şi se uită la el curioasă

— Dumneata eşti scriitoare adăugă preotul. Dar daca scrii nuvele va trebui să ai un subiect.

— Da, asta e adevărat.

— Dacă in nuvela dumitale vor fi atâtea personaje, -ncât nu se va întâmpla niciodată ca doi dintre ei să" se întâlnească pentru a doua oara; dacă personajeie dumitale sunt atât de numeroase şi de confuze, încât dispare convingerea existenței subiectului, atunci dumneata nu vei reuşi să creezi altceva decât o impresie trecatoare, anarhie, haos

— Da... ai dreptate... înțeleg.

— Dar, cea mai profundă reacție față de viață în felul în care o trăieşte o ființă omenească, este aceea ce simte fată de Dumnezeu. Dacă o populație este redusă dacă un barbat şi o femee întâlneşte mereu şi fără încetare aceiaşi oameni, atunci ceea ce fac astăzi, va influența fapta lor de mâine Şi când o ființă omenească încene să-şi dea cu adevărat seamă de această realitate, înseamnă că are o morală. Pentru o populație redusă viața va avea seemnificație Bărbatul îşi va da seamă de prezența acesteia şi nimic nu-l va putea convinge că ar pute? să fie altfel.

-— Dar când populaţia este deasă ? adăugă domnişoara Littenham, urmărind ideea emisă de preot.

— Când este atât de deasă şi atât de mobilă încât pedeapsa nu-şi poate ajunge destinaţia ; când în mijlocul deşertului unei populaţii reproşurile nu sunt auzite de nimeni; cele mai adânci gânduri ale lor reuşesc să înţeleagă numai întâmplătoarele legături de logică, între un fapt şi celalalt faut, atunci poporul devine sceptic.

Fata dete încet din cap.

— Da . înţeleg.

— Evident, cei care sunt mai prevăzători., îşi dau seamă de scopul urmărit, nu între indivizi, ci intre popoare şi naţiuni şi-şi păstrează credinţa. Dar omul de rând care trăieşte în cercul său strâmt, nu vede altceva decât confuzia si o urmăreşte cu scepticism şi cu neîncredere.

Domnişoara Littenham mai vorbi un timp cu preotul şi în cele din urmă iesi din biserică, gândindu-se la cuvintele lui. Expresia întrebuinţată de el, „cu scept'Cism şi neîncredere" nu numai că se potrivea epocii, dar exprima şi un fel de compătimire faţă de ea. Crea o anumită atmosferă, acolo în biserică, unde Dumnezeu era prezent

După terminarea convorbirii, domnişoara Littenham 'eşi in stradă, luă câinele de la omul care-l ţinea de curea şi apucă încet pe jos, gândindu-se la artic olul pe care-l va scrie şi la ceea ce-i spusese preotul Deosebirea dintre articolul cimplu pe care intenţionase sâ-l scrie şi fiorul de credinţă aproape medievală pe care i-l provocase preotul şi pe care era dispusă în parte să o accepte, i se parea o lureroasă ironie.

Preocupată de gândurile acestea, intră într-o farmacie şi cheamă la telefon pe Gew Shadeway Smith din birourile ziarului ***Tribune.*** După câteva ţăcâneli ale centralei care făcea legătura liniilor de comunicaţie de la celălalt capăt al firului, auzi pe Smith şi începu •

— Dumneata eşti, domnule Smith ? Voroesc din car- tieru[1] italian . nu mă mai întorc la redacţie

— Ce s-a întâmplat, n-ai reuşit să obţii convorbirea ?

-— Tocmai... nu... n-am reuşit s-o obţin.

— I\-ai reuşit să scoţi de la bătrâna aceea, cel puţin un articol cu subiect lacrimogen ?

— Nu, nimic, dar ani obţinut . nu un argument, nici o dovadă . ci o convingere pe care mi-a inspirat-o preotul

Glasul de la celălalt capăt al firului se auzi exprimând o idee banală :

— Ia spune, doar n-ai reuşit să obţii dovada că chiar pieotul a făcut-o sâ dispară?. Ştii că m-am gândit şi eu la această posibilitate ?

— Nu, nu este vorba de aşa ceva

Urma o pauză. \

— In cazul acesta despre ce fel de convingere este vorba ? Crezi că vei putea scrie un antice[1] despre

— Din conversaţia ce am avut-o cu el, am rămas cu convingerea că acolo există un Dumnezeu.

— Un ce ?

— Dumnezeu... D-U-M-N-E-Z-E-U... Dumnezeu !

Urmă un timp de tăcere, pe urmă glasul speriat se auzi din nou :

— Sfinte Doamne, cine s-ar fi gândit la aşa ceva ! Cum se face că ai ajuns ia...

— Nu ştiu .. Probabil atmosfera Căutam o atmosferă prielnică.

— Să-ţi spun drept, ideea ace as[r] a mi se pare prea bare că pentru cititorii de Duminică ai ziarelor americane. Cred că din ac easta nu vei iticluî un ai ticol.

— Ascultă, eu te-am chemat ca să-ti spun, că. nu mă voi mai întoarce la redacţie .

— Voi spui ie redactori ilui şef, că astăzi vei lipsi.

— Nu, nu mai astăzi, plec definitiv...

— Cred că nu vrei să Spui că vei părăsi definitiv redacţia ziarului ***Tribune ?***

— Ba da. Şi-aş fi vrut să-ţi spun, că vei putea să ridici plicul cu salariul meu, dacă vei vrea ca să-ţi dau o comcensaţie pentru spaima prin care ai trecut, din pricina mea..

— O, nu, nu m-ai speriat de loc Spune-mi, care este motivul acesttci plecări ?

— Nici eu nu ştiu, dar acolo în mijiocul bisericii mi-am dai, teamă de ceea ce fac eu acum.. aşa că m-am decis să renunţ.

— Sa fiu al . îmi pare rău că pleci de la ***Trib...*** A fost adevărată plăcere să lucrez alături de dumneata.

— Asa mi-am închipuit şi eu.

— Crede-ma, domnişoară Littenham n-ar trebui să-ţi baţi joc de un coleg, când se găseşte 1. tr-o situaţie caraghioasă, din cauză că o femeie drăguţă l-a surprins în timpul unei conversaţii

— Nu face nimic, am glumit Spune şefului redactor ceea ce te-am rugat.

— Sigur că da.

— Şi la revedere, şi-ți urez noroc !

— La revedere.. O, te rog .. înainte de a închide aparatul . \ or [jele acelea în legătură cu plicul, le-ai spus rn serios

— Sigur, foarte serios.

— Vrei Sr> fii amabilă să chemi casiera şi să-i spui să-mi dea mie plicul ?

— Vei putea sâ-i spui chiar dumneata

— Q . nu m-ar crede.. păstrează firul un singur minut, îți voi da legătură de aici.

Donmişoar i Littenham ieşi din farmacie, îşi luă câinele şi chemă un taxi Aşeza câinele in scaunul din fundul mas'nii, pe urma porunci şoferului s-o ducă la Pil LC Manor, pe Fulham Rcad. Şoferul se uilă la câinele ei tărcat şi închise uşa maşinii, fără să zică nimic. Drumul ue care trebuia să-l facă, era foarte lung, aşa că taxa putea sa se cifreze la trei sau patru dolar

Pe drum, înainte de a ieşi din oraş, domnişoara Littenham trecu prin fața palatului Tribune Building. Se uită la intrare [1] întunecată, înfiorată de senzația, că în aceasta clădire îşi petrecuse o etapă din viața ei Mu lucrase in redă:ția ziarului decât trei luni şi-o săptămână, dar Clădirea aceasta înaltă şi întunecată, cu barbatii şi femeile dintr-insa, devenise ceva real dincolo de suprafața netedă şi lucitoare a vieții ei.

Maşina înainta pe mijlocul străzii populate şi trecu dincolo ce palatul Westover Trust Compar ty al cărui preşedinte era tatii e> Despre clădirea aceasta înaltă, care străpungea norii, despre funcționarii şi conducătorii ei nu ştia apioape nimic. îsi aduse aminte de conversația fragme n :ară dintre redactorul şef şi Lmmy Smith, care spunea că tatăl ei a primit o gratificație de un milion de dolari de la Weitover Ccmpany : acesta era motivul pntru care ***Tribune*** nu îndrăznea sâ pună dispariția tinere[1] Estovia în legătură cu gangsterii lui Canarelli.

Domnişoara Liittenham făcu un efort, ca să se poată gândi la acest amănunt in mod obiectiv şi fără nici un fel de sentimentalism ; pentru a-I recunoaşte ca o condiție orimord'alr î propriei ei existente; şi înainte dc a se pronunța împotriva vreunei condiții ae amănunt, va trebui să judece valoarea lui morală ca pe ceva complet. Trecând prin fata acestui zgârie-nori, îşi zise ca va trebui să vina şi timpul când va înțelege ceva din manoperele ascunse ale acestei bănci.

Pe Fulham Road indicația intrării pe proprietatea Pine Manor era o poartă masivă de piatră, care întrerupea un zid lung de cărămidă, deasupra căreia scria : „Drum particular. Nu intrați". Dincolo de zidul acesta, la depărtare cam de i milă şi un sfert se îngrămădea verdele -ntunecat al pădurii de .pini

:>\în fața porții, tata detp drumul şoferului şi după ce scoase câinele din maşină, apuca pe poteca dintre brazi Uriaşul danez simți că a ajuns acasă şi începu sâ zburde prin pădurea aceasta tot atât de aristocratică, pe câl de aristocratic era el însuşi. Domnişoara l ittei iham apucă pe acelaşi drum pe care-l făcea şi câinele. Gândurile i se concentraseră asupra tatălui ei şi asupra ziarelor lui, asupra băncilor, a fabricilor lui de muniții şi asupra liniilor ferate ce le avea ; asupra complexului de viață financiara prosperă, concentrată in pădurea aceasta impunătoare şi îmbalsamata ; asupra linksului de golf prin uare trecea acuma ; urmă o nouă pădure şi pe urmă alt teren deschis, la mijloc cu o dulbină decorativă în care se reflectau lini^e delicate ale unui peristil grecesc de marmură albă, ridicat exact în marginea apei Această strălucire era rezultatul vizibil al operațiilor tatălui ei Dacă îngăduința ziarului ***Tribune*** n-ar fi fost un factor necesar pentru sporirea acestei avuții, fără îndoială tatăl ei n-ar fi ordonat-o şi nici n-ar fi tolerat-o. Sufleteşte omul acesta era extrem de cumsecade şi de bun.

Şi în complexul acestui prezent, exprimat în frumusețea discretă şi pură a stilului arte[5] greceşti, modificat de simțul pentru armonie al tatălui ei, începu să se gândească la viitorul ei propriu care era ascuns in pântecele timpului ce va trebui să vină de aici înainte C'e va fi arest viitor şi cum se va manifesta desfăşurarea lui, aceasta era o problemă inscrutabilă, ascunsă în mijlocul acestei păduri de pini, in apa dulbinei şi in aerul fluid şi invizibil

Câinele ridică în aer botul umed şi lătră odată, ca si când ar fi vrut să întrebe ceva. Fata ridică şi ea privirea şi începu să strige stăruitoare :

— Tată ! O, tată [1]

Se îndreptă spre peri^tilu] de marmură şi descoperi numaidecât un muc de țigară de foi care mai fumega in iarbă. Mai strigă odată, apoi se apropie de peristil şi coborâră cele câteva trepte ale scării de mai mură care da spre un p>erete închis. Fata se prouti în peretele de marmură î se opinti de câteva ori, dar peretele nici nu se mişcă, deoarece lăcea partte din structura rezistentă a

clădirii. Făcând această constatare, rămase convinsă că tatăl ei este în interic rul peristilului, într-un tunel care di tcea spre o boltă ascunsă sub apa duibinei.

Amănuntul acesta îşi făcu şi el loc între celelalte gânduri tulburi ce o preocupau acum. Tatăl **ei nu**-i spusese niciodată de-a-di eptul, dar ea ştia că aase ordin să-i construiască o cameră sub oglinda apei, care să-i servească drept loc unde să se refugieze, în ziua când populația se va revolta **şi** va veni să devasteze **Pine** Manor şi să înlăture pe proprietarul ei. Ştia de asemenea că tatăl ei nu s-a gândit până acum niciodată în mod serios, c-ar putea să aibă cândva nevoie de acest r îfugiu ; în orice caz însa era o măsură ae prevedere împotriva oricărei eventualități.

Preocupată de gândurile acestea, se opri în lumina soarelui, alaturi de câinele ei şi începu să bată intermitent în peretele de marmură, strigând mereu, întocmai ca un copil speriat :

— Tată... tată. . deschide tată. Tată, deschide intrarea !

CAPITOLUL XVI

Peretele de marmura care nu se mişcă în afară, luneca sirgur intr-o parte şi în deschizătura de la "temelia peristilului apăru obrazul prelung şi vioi al lui lVierritt littenham. Financiarul se uită puțin mirat la fncâ-sa.

— Mi s-a părut c-am auzit pe Rajah lătrând. Eşti de mult aici ?

— De câteva minute, răspunse Marv Liittenham şi se uită zâmbind la obrazul ^speriat de la picioarele ei. Nu face nimic, deoarece nu mă supără câtuşi de puțin când nu se dă ocazie să-mi pun plămânii la încercare.

— Da. dar eu nu te-am auzit strigând ; cred că ar trebui să facem o instalație, ca cel care se găseşte în camera de sub nivelul apei, să poată auzi orice mişcare din apropierea lui... să punem un dictaf >n sau ceva asemănător .

— De ce, pe mine nu mă supără de loc .. nu are nici o importanță.

— Nu este câtuşi de puțin vorba despre tine, dar mă gândesc că lucrul început ar trebui completat. E mai bine ca omul să stie întotdeauna, ce se petrece în apropierea sa ..

Financiarul se uită împrejurul său, probabil ca să constate unde şi cum ar putea instala un amplificator de sunete pentru boita de sub apa dulbinei sale.

— Cum de eşti acasă, la această oră din zi ? întrebă el, ca să schimbe vorba.

— Am plecat dela ziarul ***Tribune,*** răspunse ea distrată, gândindu-se, cum va putea întreba pe tatăl ei despre chestiunea ce o preocupa acum.

— Crezi că acum te pricepi la ziaristică ? întrebă Me- rritt Littenham, cu o uşoara ironie in elasul lipsit de nu- antari.

— - Ca să-ți spun adevărul, astăzi pricep din ziaristică mult mai puțin, decât priceneam la Început..

— Eşti modestă, modestă.. foarte modestă, adăuga el pe un ton în care mai tremura încă ironia, dar în care totuşi se simțea aumirațiayMary, ceea ce ştii tu, întrece cu mult cunoştințele fratelui tău în acesit domeniu. Dar ia spune, ce ai de gând să faci de aici înainte ?

— M-am gândit să mă angajez la bancă.

-— Ca să poti învăța < eva, acolo vei fi obligată sâ stai mai mult de trei sau patru luni.

— Da, ştiu., dar cum ți-am spus, în privința băncii n-am luat până acum nici o hotărâre definitivă... Tată — bine că mi-am adus aminte ,sâ te întreb — e adevărat câ în şedința Consiliului de Administrație al băncii Westover, conducătorii şi-au votat anumite gratificații.

— Cum de-ai reuşit să alli ?

— Haide spune, e adevarat ?

— înainte de toate va trebui să-mi spui de unde ai obținut această informație ? •

— Nu pot să-ți spun.

— De ce ?

— Nu m-am obligat față de nimeni, să nu spun de unde am această informație, dar dacă ți-aş spune, răspunsul ce-l aşteaptă de la tine n-ar mai avea farmec

Părintele, mic de statura al acestei fete înalte, ieşi din adăpostul său in lumina soarelui.

— Mary Crace, tineretul din generația ta, probabil »•?! închipuie că toată inteligența este concentrată în prostiile pe care le face. Dacă reuşeşti sâ formulezi o propoziție, datorită stăruinței şi trudei, asta încă nu mseamna nimi c..

— Bine < mi arr adus aminte, îl întrerupse făta, şi începu să râdă de gluma făcută de tatăl ei. La urma ur-

îeioi cred toituşi că nu voi încerca să mă angajez la bancă. N-ai putea să-mi obții angajarea în calitate de secretară particulară a noului membrt al Congresului, omul acela cu numele atât ,de ciudat ?

— Care nou... a, Caridi ?

— Da.

— Cum de te-ai gândit la el ?

— Cu\intele tale de adineauri, când spuneai că a formula o propoziție, nu înseamnă absoiut nimic, mi-au adus aminte de oameni poliltici ; ori oamenii politici reprezintă exaot unul dintre subiectele ce ar putea să mă intereseze pe mine, şi despre care aş vrea să aflu câte ceva.

— Ipoteza ta este pe de-a- ntregul greşită, o întrerupse domnul Littenham Cea mai neînsemnată frază pe care ar pronunța-o un om politic, reprezintă maniera lui profesională de a nu se pronunța niticdată în favoarea cuiva, înainte de a se convinge că acest cineva a reuşit să facă ceea ce şi-a propus. Aşa ceva nu poate fi în nici un caz lipsit de importanță este un fel de filozofie a viețb

— Spune, tată, va să zică ai primit de la bancă gra- tificația despre care-ți vorbeam ?

— Tu cum de ai aflat despre asta ?

— Văd că astăzi eşti foarte bine dispus Constat că procedezi cu cea mai mare discreție față de întrebările ce ți le pun.

Bărbatul subțire şi uscățiv se uită la fiică-sa şi în ochii lui cenuşii clipi o lumină de veselie.

— Vorbind la abstract, cam ce-ai vrea să ştii în legătură cu gratific ațiile ?

— In ce fel le obțineți

— Pur şi simplu, ni le votăm noi înşine.

— Acționarii .nu protestează ?

— Majoritatea loi nici nu bănuiesc ce se întâmplă

— Bine, dar cei care sunt la curent ?

— Mary Grace, adăugă bătrânelul, pe un ton ceva mal serios, asta este o întrebare la locul ei. Acționarii unei întreprinderi moderne sunt un grup de jucători care se schimbi mereu şi care pariază, indiferent dacă o anumită întreprindere va câştiga sau nu va câştiga parale Dacă noi reuşim să câştigăm parale ..

— **Cine sunt aceştia** *noi ?* ,

— Cine ar putea să fie alții, afară de dirt'ton FI membrii Consiliului de Administrație. Dacă reuşim sa câştigăm parale, acțiunile se uică şi acționari" îşi încasează profitul dir vânzarea lor la bursă.

— Dar dacă se întâmplă ca Societatea să câştige bam, acționarii nu sunt ei înşişi îndreptățit! sâ ..

— Nu ştiu cine şi-ar putea închipui aşa ceva. Eu, Mary Grace, vorbesc despre realitățile unei întreprinderi moderne, condusă în cadrul prevederii, legilor actuale. Eu nu discut .pe alăturea cu drumul Prin urmare banii pe care anul acesta am reuşit să-i câştigăm pentru Societate, sunt întrebuințați în folosul totalității acționarilor .. bineînțeles în mod indirect.

Domiişoara Littenham admira pe tatăl ei, admira fragilitatea ripostei sale, căci într-un fel oarecare îi aducea aminte de preotul din cartierul italian, cu care puțin în urmă stătuse de vorbă. Amândoi întrebuințau aceleaşi argumente. Şi în felul său, tatăl ei era de fapt tot atât de religios ca şi preotul. Nu începea niciodată o operație financiară mai importantă, fără să spună o rugăciune, o rugăciune solemnă şi pronunțată cu glasul sincer. Asta înseamnă că încearca să explice lui Dumnezeu, ce are de gând să facă. Şi în timpul cât se străduia ca să-l facă să înțeleagă, el însuşi părea câ-şi limpezeşte în minte o vedere generală a plai lului ce ar fi vrut să-l pună în aplicare

Financiarul reveni la subiectul precedent şi întrebă pe fiică sa, de ce ține sâ devină secretara lui Caridi, care abia fusese ales în Congres.

— Pentru că aş vrea să mă tamiliarizez cu situația de acolo. El nu cunoaşte absolut nimic in legătură cu Congresul şi voi avea ocazia să învăț tot atât de repede, ca şi el.

Bătrânelul îşi drese glasul.

— Probabil chiar mult mai repede... Dar de ce vrei să te familiarizezi cu problemele politice ?

Fata deveni gravă.

— Pentru că. după cât înțeleg eu, politicienii sunt oamenii de legătură între persoanele care stăpânesc această țara şi între [«porul care lucrează pentru ei. Vreau pu_ şi simplu să studiez această legătură mai de aproape.

Stăpânul proprietății se pleca şi după ce porunci câinelui să se retragă, închise deschizătura prin c are le- ŞÎS3.

156 — Dacă n-as avea deplină încredere în inteligența ta, Mary Gr ace. care es te extraordinar de bine echil ibrată, te-aş opri să te amesteci în politică.

— O, va să zică vei putea să-mi obții slujba de secretara ?

Bătrânelul ridică uşor din umeri.

— Eu am contribuit materialiceşte la ch'jltuielile de propaganda electorală ale lui Aidrew Blanke.

— Da, aar acest domn Caridi a fost adversarul Iu? Blanke.

— Uite, ce eu n-am contribuit direct pentru Blanke, am aranjat afacerea cu batranul Krauseman şi Krause- raan. . dete din cap spre fiică-sa ştii cum se petrec astfel de lucruri... probabil in aceasta campanie el susținea pe amândoi candidații. Du pa ce ne vom întoarce in casa, voi chema pe Krauseman la telefon.

Plecară împreună, urmați de giganticul arlechin, în lungul unei alei la capătul căreia se vedeau ^urnurile de la Pme Manor.

CAPITOLUL XVII

Din sala Congresului, care era în aripa de miazazi a clădirii Capitolului din oraşul Washington, apăru Onorabilul Henry Lee Caridi, împreună cu o duzină şi mai bine de colegi ai săi.

Gruipul acesta nu spunea nimic şi când vorbeau, glasurile lor păreau stăpânite şi monotone, cum se cuvenea să fie glasul unor oameni care abia adineauri participaseră la ceremonia comemorării colegilor lor morți.

Deputatul Bing clătină grav din cap şi se întoarse spre Caridi care era alături de el :

— Un om foarte disting domnule Caridi, un jurist priceput, un legist incoruptibil, un entuziast patriot, un prieten devotat.

Gândurile deputatului Bing se desfăşurau şi de astă dată în aceleaşi fraze ritmice pe care le întrebuințase in adresa sa comemorativă, citită în Cameră

— N-am avut lorouul să-l cunosc personal, răspunse Caridi.

— Ar fi fost un noroc foarte mare, îl asigura Bing şi amândoi presimțeau că ceilalți deputați în viață care ieşeau din sală împreună cu ei, nu considerau faptul că ei cunoscuseră pe Onorabilul Andrew Blanke drept un privilegiu excepțional, şi nici nu admiteau, că el ar fost un intelectual şi un om de spirit de o rară valoare.

Dupa o pauză decentă Caridi se adresă lui Bing :
— Sunt în căutarea une'i locuințe unde m-as putea nistala.
Domnul Bing clătină din cap.

— Cred câ te găseşti în locul cel mai puțin indicat din lume, pentru a găsi o locuință... Unde eşti instalat ecum ?

— Am venit de acasă, azi dimineață, cu avionul. Acum mă întorc din nou.

— Cu avionul ? Huihm ! Cât timp ți-a luat drumul ?

— Cam un ceas şi un sfert.

Domnul Bing păru câ se gândeşte şi luă o înfățişare rigidă ca de mancă, o calitate cu care fără să ştir de ce anume, erau înzestrați aproape tdti oamenii politic*

— Atât nu e tocmai mult, pentru o călătorie.

. — Tocmai, şi drumul a fost foarte confortabil şi interesant.

— Te-ai gândit să te muți ?

— De la Meeapolis la Wshing' on ?

— Da Foarte mulți membri ai Cong-esului se mută din oraşele de provincie.

— Crezi că nu e convenabil ?

— Realitatea este, că alocația pentru distanță elimină orice posibilitate de inoonvei rîență. De fapt, domnule Caridi, incoveniența este un termen relativ si foarte adeseori se întâmplă, că ceea ce la prima vedere ni se pare inconvenient, se dovedeşte a fi

— Cât reprezintă alocația pentru distantă, de la Megapolis ? interveni Caridi care cedă ispitei perpetue, şi atât caracteristice la deputații din miazănoapte, de a întrerupe debitul de fraze, în aparență inepuizabil, al deputaților din miazăzi.

Se plăteşte optsprezece cenți de fiecare milă .. stai să vad... Până la Megapolis sunt o sută c'ncizeci de mile... asta face optsprezece plus nouă.. douăzeci şi şapte de dolari... de fier are drum... adică cincizeci şi patru de dolari pe zi.

— Suma aceasta este mai mare decât salariul meu, exclamă Caridi.

— ***Onorariul*** dumitale, domnule este contravaloarea timpului şi energiei cheltuite în sălile Congresului ; alocația de distantă este compensația atribuită tranziției

dumii+ale *în* şi *din* aceste săli de dezbateri. Valoarea Lor relativă pcate fi judecată corect în aceste dcuă feiu: de retribuții

Caridi nu-i răspunse în conformitate cu tradiția din miazăzi. începând un atac ironic, fără nici un motiv întemeiat, împotriva unui prieten Se mulțumi cu tradiția sănătoasă a oamenilor din miazănoapte care-şi fac imediat socoteala banii ar de care dispun.

— Cum se poate ?' Costul zborului până aici a ÎOSL numai de doisprezece dclari şi cincizeci de cenți.

— Asta însemana că ți se acordă c limită destul de comodă.
— Bine. dar nu eşti de părere că prețul adevărat al transportului ar trebui să fie în raport direct cu alocația de distanță ?
— Dragă domnule, răspunse domnul Bing, încrețin- du-şi uşor pielea bătucită de pe frunte, membrii Congresului şi-au votat optsprezece cenți de milă pe vremea când circulația se făcea cu poştalionul. Astăzi Congres ui nu ma' este obligat să dea socoteală contribuabilor despre redtcer^e care se dato^esc progresului ştiintei şi invențiilor şi care au .scurtat aceste distante, exact cum nu sunt obligați nici fabricanții să reducă prețurile articolelor fabricate de ei, în cazul când reusesc să descopere metode mult mai ieftine pentru producție. In ambele cazuri câştigul compensează pierderile şi prețul de desfacere rămâne acelaşi
— Nu cred că eu aş fi dispus să fac aşa ceva. răspunse Caridi îngândurat. Eu am fost trimis aici, pe temeiul unui program de economii.
— Majoritatea dintre noi ajunge în Congres pe temeiul unui program de ecor omii
— în cazul aresta eu cred c-ar trebui să veghem ca cheltuielile să fie cât mai reduse.
— Aici este locul cel mai indicat pentru a veghea la reducerea lor.

In clipa aceasta atenția Onorabilului Bmg fu atrasă ce un concetățean care urca treptele scării Capitoliului
Deputatul din miazăzi încruntă uşor din sprâncene, pe urmă strigă pe un ton amabil :
— Ia te uită, Bul Lumpkins .. 'ce* mai faci Bill ? Je mai face doamna, domnişoara Annie... şi cei doi băieți, Sam şi Jim ? Si ce mai fac ceilalți prieteni ai mei din Comesviile ? -i '

Expresia de sfială întipărită pe obrazul compatriotului dispăru numaidecât.
— O, hello, Josiah. Am venit ou o maşină până ai^i la Capitoliu, să văd dacă te voi putea întâlni Şi plecară amândoi împreună.

In după amiaza aceea, când deputatul Caridi se îmbarcă în aeroportul din Washington, pentru a se întoarce acasă, în nacela avionului intrară mai mulți călători care se aşezară în fotolii. Când clopotul aeroportului dete semnalul de plecare a avionului, un bărbat mic de statură şi oacheş se urcă repede in aparat şi trecând in lungul nacelei înguste, alese fotoliul de lângă Caridi.

In primul moment noul membru al Congresului se simţi înfiorat de reacţia caracteristic omenească faţă de călătorul întârziat, gândindu-se c-ar fi putut să-şi aleagă un alt fotoliu, nu tocmai cel de lângă al său. Vecinătatea acestui mic oriental va reuşi să-i tulbure, mai mult sau mai puţin, desfăşurarea liniştită a gândurilor

Peste câteva minute, când motoarele îşi accelerară rotaţia şi aparatul se ridică in aer, omul cu obrazul galben încetă să mai preocupe pe Caridi. Gândurile lui fură imediat atrase de interesul ce ţi—1 tiezeşte un aeroplan când paraseste terenul şi staţiunea, iar câmpul de decolare, copacii şi casele pierd din forma realităţii lor normale şi devin simple amănunte pe o uriaşă hartă reprezentată m relief.

Când aparatul atinse înălţimea necesară,. în închipuirea lui Caridi, vederea acestui spectacol se transformă într-un fel de simbol al situatiei politice la caie fusese ridicat. îşi zicea că el, Henry Lee Caridi, a obţinut cu totul pe neaşteptate dreptul de a se interesa de mulţumirea şi prosperitatea fiecărei case ce se ştergea pe sub avionul acesta pe care motoarele îl duceau înainte Oameni pe care el nu-i va cunoaşte niciodată, oameni care la rândul lor niciodată nu-l vor ci moaşte pe el, vor de- pir.de într-o ani imită măsură de părerile şi hotărârile ce le va lua el, pentru A determina destinele lor. SP simţi înfiorat de o emoţie aproape solemnă şi animat de intenţii serioase de a face ceva, cu pricepere şi devotament I Ipsli lui de însemnătate şi de pregătire i se parea dureroasa, dar ganduirle 1 se îndreptară spre Cei care nu uită niciodată' pe oamenii umili Cu ajutorul Lui, politicianul era hotărât să facă tot ce se va putea face, în situaţia în care •se gasea acum

Când se întâmpla să se gândească în felul acesta la Dumnezeu, Caridi îşi imagnia de obicei o grupare de negativ o sacre, nemuritoare, nestăvlHe, neîncarnate, neînţelese ; dar acum, în gând, îşi împreună mâinii^ cu umilinţă, ou convingere şi devotament. Pe urmă, în timp ce forma acestei rugăciuni involuntare mai stăruia încă în mintea lui, gândurile i se întoarseră înapoi spre alocaţia de distanţă, pe te neiul căreia i se cuveneau optsprezece cenţi de mila. Se gândi cât de salutară ar fi pentru struci ura morală şi spirituală a fiecărui membru cl Congresului, dacă ar putea să fie ridicat în fiecare zi la nivelul de credinţa până la cart se ridicase el acum. îşi zise că dac-ar putea să zboare în fiecare zi până la Washington şi înapoi, puritatea şi

înălțarea sufleteasca la care va ajunge, va merita sacrificiul ce-l consimte țara, pentru transportul său

Preocupat de gândurile acestea înălțătoare şi dezinteresate, Caridi se întoarse în mod impulsiv spre tovarăşul său de drum.

—- Cât de minunate sunt avioanele acestea... Pui pi- ciorui pe covorul fermecat al lui Aladin şi te ridici imediat în văzduh

Omulețul de lângă el aprobă din cap şi-i răspunse într-c englezească desavarşită :

— Legendele şi basmele cu zâne sunt oamenii. . omenire î . care se priveşte în oglindă Ceea ce ei văd ca trecut, este în realitate viitorul

Caridi râmase încântat de această figura retorică. —- Eete o plăcere nebănuită, să te gândeşti că rasa omenească a invațat să zboare in America. , s

— Au învățat de două ori. interveni omul cu obrazul galben. Probabil îndemnul de a zbura există in aerul din Lumea Nouă.

Politicianul zâmbi

— Cum adică de două ori ?

— Oamenii din tribul Maya, după cât mi s-a spus. au inventat aeroplanele fără motoare.. un fel de planoare.

— Din tribul Maya... Nu ştiam de asta cum de ai aflat?

— Mi-au spus câțiva arheologi americani in America Centrală

— Dumneata ai fost pe acolo ?

— Am plecat ciț aeroplanul, pentru un week-end. dar țânțarii nu m-ar fi putut alunga. Aş fi luat o doză de imediat înapoi. Ochii în forma de migdale ai omulețului clipiră înveseliți

— Ai făcut drumul până acolo cu aeroplanul, de plăcere sau în interes de afaceri ?

— Numai de plăcere Dae-ar fi fost vorba de afaccri, țânțarii nu m-ar fi putut alunga Aş fi luat o doză de chinină

In atitudinea omulețului acestuia părea că se ascunde o amabilitate şi o ironie blândă care d< termină pe Ca[1] lai să vorbească cu el cum ar vorbi cu un prieten ; pe urma înălțimea la care se găseau, îl îndemna de asemenea sâ vorbească în toată libertatea.

— Eu cred că în America Centrală ai fi reuşit să faci afaceri strălucite.

— Cum aşa ? întrebă omulețul, curios

— Hispano-amerieanii sunt amatori de bijuterii, antichităţi şi obiecte de artă.

Omuleţul cu obrazul galben de lângă el zâmbi şi scoase o carte de vizită.

— Eu nu fac afaceri cu bijuterii ci tocmai dimpotrivă ; în realitate eu lucrez cu maşina, dynamuri, explozive, macarale cu aburi...

Caridi tresari' şi se uită la el cu un fel de orgoliu naţional

— Cred că nu vinzi aici in America explozive şi macarale automate, fabricate in Japonia ?

— O, nu, eu cumpăr !

— A, dumneata cumperi ! exclamă deputatul într-un elan de patriotism şi se întoarse spre tovarăşul său de drum. pe urmă citi cartea de vizită ce-o ţinea in mâna.

—

SHIOKE AND COMPANv *Afaceri Miniere*
KIRIN, MANCHUKUD

\

Reprezentant . MR
Ivi 'MATA

Caridi îşi scoase şi vb cartea de vizită şi luând in mâna stiloul, se gândi ce corecturi să-i facă, pe urmă scrise literele M C. alături de numele său.

— Am venit abia astăzi la Washington, îi explică el şi se gândi câ va trebui să-şi comande alte cărţi de vizita.

— O ! exclamă omuleţul şi-şi înclină capul cu părul negru-albastru- apoi respiră adânc.

Caridi rămase impresionat de rezultatul moral al acestei scene. Se gândi pentru prima dată, că proDabil străinii dau un respect neobişnuit membrilor Congresului american.

— Va să zică dumneata faci cumpărături în ţara noastră, declară Caridi m interludiul care de obicei mar- cheaza începutul unei cunoştinţe.

In aceeaşi clipă în minte ii tresări imaginea lui Jim Essary şi explozivul pe care-l avea de vânzare. Respiră adânc şi era gata să înceapă sâ-i vorbească despre inventator, dar se răzgândi numaidecât si-l întrebă

— Presupun că Societaiea pe caie o reprezinți se organizează abia acum ip Manchukuo ?

— Da, încuviință omulețul şi pe obraz îi tremură un zâmbet de mulțumire.

Caridi îşi zise că "în calitate de rțieinbru al Congresului, ar trebui să se informeze cât mai temeinic despre situați? din Orient.

— Ce influență crezi că va avea asupra Manchu- kuoului sistemul comunist al vecinilor dumneavoastră ?

— Niciuna, răspunse omulețul foarte calm

— Chiar dacă comunismul va încerca să facă propagandă ?

— Manehukuo este Japonia, răspunse omulețul, ca şi când cu această declarație ar fi epuizat în mod definitiv subiectul pc care-l discutau. Japonia este suprapopulată ; Germania este suprapopulată ; Italia este suprapopulată. Nici o țara suprapopulată nu poate adopta sistemul comunist. Un popor îşi asigură mull mai l .e exnansiunea sub..., cum îi ziceți dumneavoastră... sub conducerea unui monarh absolutist. Un popor este obligat să accepte forma politică, necesară pentru asigurarea propriei sale existențe. Democrația, libertatea penonală sunt un lux pe care si-l poate permite numai o națiune care dispune de teritorii nelimitate. Despre ce voiai sănmi vorbeşti adineauri ?

Onorabilul Ilenrv Caridi îşi dădu seama câ domnul Kumata îi debitare aceste axiome din domeniul economiei saie politice personale, fără să se gândească câtuşi de puțm la subiectul despre care vorbea : atentia lui era în realitate concentrată asupra gândului pe care el, Caridi nu-l formulase încă în cuvinte.

— Da, ce era anume ceea ce aş fi vrut să spun ? întrebă Caridi puțm înveselit si încercă să refaca de la început conversația desfăşurată între ei.

— Incepusesi să-mi spui că eu fac cumpăraturi în i această țară.

— Să-ți spun dumneata doar ştiai acest lucru !

<— Di, ştiam dar c'umneata îmi spuneai exact „va să zică dumneata faci cumpărături în țara noastră" şi fraza aceasta ți-a adus aminte de ceva.

— O ! exclama Caridi si-si aduse imedia[1]- aminte la ce st gândise.

— Da, exact!

I

— Mi-am adus aminte de un prieten al meu, un domn cu numele Essary, care a inventat un nou exploziv... Înțelegi ; spuneai că pe dumneata te interesează explozivele ?

— Da ?

— Dar n-a mai continuat, deoarece mi-am adus aminte că acesta nu este nu exploziv care ar putea fi comercializat

— O. înțeleg. Ce păcat !

— Tocmai, şi banuiam câ Societatea dumitale nu se interesează de asa ceva.

—- Da... nu cred că i-ar interesa . Dar mă întreb, oare nu s-ar putea schimba destinația acestei invenții, pentru a face dintr-msa ceva ce ar putea să ne intereseze şi pe noi ?

— Evident, în această privință eu nu pot să-ți dau nici 0 informație. Din domeniul chimiei eu nu ştiu nimic, afară de ceea ce am învățat la Facultate.

?— Unde trăieşte omul acesta ?

— Departe, în marginea oraşului, aproape de fabrica de muniții; într-o casă din srăzile acelea triste şi monotone. îl cheamă Essaiy.

— Cum se sene numele acesta ?

— James Essary. . E-s-s-a-r-y.

Omulețul scoase un carnet şi-şi notă numele

— Dac-ar putea să-şi transforme exploz'.vul, pentru a putea fi folosit in scopuri comerciale . adăugă el cu îndoială.

— Eu n-aş putea să-ți spun

Omulețul clătină din cap cu şi mai multă îndoială şi rămase .nemişcat, ca să se uite pe fereastră, la zările albastre ale Americii, care se aşternea calmă pe dedesubtul lor.

CAPITOLUL XVIII

Când aparatul începu să coboare în zbor planat şi ateriza pe aeroportul din Megapolis, m mijlocul spectatorilor îngrămădiți în

fața intrării începu obişnuita frământare a celor care aşteaptă. O fata cu zâmbetul triumfător pc buze. facea semne spre Caridi Se apropiară unul de altul şi-şi strânseră mâna.

— Ce impresie ți-au făcut cuvântările ținute eu ocazia comemorării ? întrebă fata

— Au fost impresionante, Connie, impresionante ! declară Caridi cu mândrie

— Ca sâ-ti spun drept. Washington ca oras, nu îndeamnă tocmai mult, da1" are ceva... Acolo se concentrează pulsația vieții noastre naționale şi tocmai acest amănunt u atribuie importanta de care se bucură.

— Este şi un oras internațional. Ia uită-te .. nu te uita acum., aşteaptă o clipa .. vezi pe japonezul acela mic e«te unul dintre oamenii cei mai bine. inlormați şi mai plini de spirit.

— L-ai cunoscut la Washington ?

— Nu, l-am cunoscut acum, în avion... E.^te reprezentantul unei importante societăți din Manchukuo.

— La Washington, Henry, vei avea ocazia să te d's- trezi cât se poate de bine şi-ți vei lărgi orizontul De fapt Washington este oraşul orizonturilor. In centru nu prea are multe de văzut, dar orizonturile sale sunt largi.

— La Washington ne vom distra cu totii, cât se poate de bine, declară Caridi pe un ton semnificativ. Şi toate orizonturile noastre vor deveni mai va^te.

Connie rămase încântata de făgăduiala aceasta implicită, că o va lua în biroul său.

Caridi însuşi se gândi o clipă la eventualitatea împotrivirii soției sale față de un astfel de aranjament, dar era convins că simțui cel mai elementar de dreptate si bunacuviința, va determina pe Ellora să se împace cu angajarea lui Connie

— Mi-am adus amiîite să te întreb, dacă ai primit telegrama ce ți-am expediat-o la Washington ? întrebă fata.

— Nu, în legătură cu ce ? întrebă Caridi.

— Te-am invitat la dineul de la Ambasador.

Caridi ramase dezamăgit Connie Stott avea obiceiul să organizeze dineuri, de fiecare dată când se întâmpla să aibă douăzeci de dolari în punga.

— Ascultă, Connie, n-ar fi trebuit să.

— O, nu l-am organizat eu, ci tot Clubul... Asociația Alegatorilor Independenți.

Caridi păru impresionat de acest tribut,

— In cazul acesta °ste foarte frumos din partea lor., mă simt impresionat.

Noul membru al Congresului chema un taxi si plecară împreună Caridi spera în mod vag, că domnişoara Stott va coborî undeva în oras şi el îşi va putea continua drumul spre apartamentul său din clădirea Albemarle. N-ar fi vrut ca Ellora să-l vadă în maşină împreună cu Connie Stott Va avea destule ereutăti, pentru a putea convinge pe Ellora să accepte angajarea lui Connie în calitate de secretara, chiar dacă domnişoara Connie va fi absentă. Dacă va fi de faţă şi Connie, în toată realitatea ei impresionantă şi entuziastă, era dinainte convins că țoale străduințele lui vor rămâne fără iolos.

— Ascultă, Henry, începu fata cu spontaneitatea caracteristică între bărbaţi, ce crezi c-ar trebui eu să ştiu, pentru a-ţi putea fi ue Iolos in birou ?

—- O, eu cred că ştii deajuns

— Crezi că va fi necesar să învăț stenografia ?

— De, cred că aceasta ne-ar fi de folos... Nu cunoşti stenografia, nu-i aşa ?

Nu n-o cunosc. Şi dacă îmi voi închipui că nu sunt în stare să-mi îndeplinesc însărcinarea, prefer sâ nu primesc slujba ce mi-o oferi. înţelegi... situaţia !. . Asociaţia noastră de Alegători Independenţi a profesat întotdeauna energia şi cinstea in politică, de vreme atât de îndelungată, încât nu m-aş putea împăca să fiu o simplă povară.

Politicianul o mângâie pe mână, ca s-o liniştească.

— Nu face nimic, vor.i putea aduce altă fată care să se ocupe de dictat . înţelegi, o fată obişnuită, a cărei abilitate să se limiteze numai la hieroglifele pe care le aşterne pe un bloc de hârtie

In timpul cat au stat de vorbă, maşina ajunsese în cartierul de jos al oraşului şi Caridi întrebă :

— Pot să te las undeva in acest cartier ?

— Dimpotrivă, răspunse Connie cu entuziasm. Mă gândeam să te însoțesc până acasă şi să invit personal pe doamna Caridi la banchet

— Da, foarte bine ; va fi un gest amabil.

— Ştiu câ doai nna Caridi ţine la formalităţile acestea mărunte, adaugă fata.

— îmi pare râu că-ţi pricinuiesc atâta bătaie de cap.

— Crede-mâ, nu am nimic altceva de făcut.

Caridi era gata să-i spună cu toată sinceritatea, câ soţia lui e geloasă, şi să născocească împreună ceva mult mai impersonal, pentru a înlătura bănuielile Ellorei. Dar el însumi se simţea foai

te stânjenit de această situație Pe urmă ar fi părut ridicol, sâ discute cu o prietenă atât de dezinteresată şi de sinceră, ideea unei atitudini de totală rezerv â unul iâță de altul.

Când ajunseră la Albemarle Apartments, domnişoara Stott intră împreună cu Caridi şi făcu invitația.

Ellora îi mulțumi, cu jumătate de gură, dar dulceagă In realitate nu stia dacă va putea merge şi ea... mai sunt şi alte femei pe care le-au invitat la banchet ?

Domnişoara Stott se uită mmată la ea.

— Da .. sigur că da...

— Eu înțeleg să întreb, dacă. si ceilalți membri îşi vor aduce soțiile la banchet ? stărui Ellora

—[1]H Nu, şi fata începu să râdă, ceilalți membri îşi vor aduce soții.

Cand văzu atitudinea adoptată de Connie, Caridi zâmbi şi-şi zise că răspunsul ei a fost foarte inteligent

— O, in cazul acesta voi veni si mă voi aduce pe mine, acceptă Ellora şi încercă să zâmbească.

Candi rămase încântat, văzând că problema s-a rezolvat atât de uşor. După plecarea domnişoarei Stott, îşi zise că acum este timpul potrivit să aducă în discuție slujba de secretară a fetei.

— Uite ce, Ellora, începu el prevăzător, lui Connie Stott îi datorăm foarte mult şi dacă aş putea s-o răsplătesc într-uil fel oarecare..

— Nu-ți mai face gânduri, ripostă Ellora în silă, se va răsplăti ea singură.

— Cum adica... ce vrei să spui ?

— N-ai auzit-o adineauri, cum m-a insultat ?

Caridi se uită la ea, pentru a se convinge dacă vorbeşte .serios, şi ramase năucit vazând-o că e albă ca varul şi tremură de furie.

— Cred câ am auzit, dar n-am sesizat ceva care să fi fcst o insultă la adresa cuiva.

— N-ai auzit-o când a spus că ceilalți membri îşi vor aduce soții ?

* — Sigui că am auzit, dar mi-am închipuit că riposta a fost spirituală...

— De ce adică : „ceilalți"... „ceilalți membri" ? Asta înseamnă că nu ține socoteală de mine. Ceilalți, membri îşi vor aduee soții, dar soțul meu mă va aduce pe mine. Prin urmare eu nu voi însemna nimic, sunt otreapa de şters vasele, pisica fără stăpân, la un dineu de ia ***ciaci şi zece !***

— Pentru numele lui Dumnezeu ! exclamă Caridi dezamagit. Ea nici nu s-a gândit la aşa ceva.

— Ştiu foarte bine la ce s-a gândit! Cunosc intenţiile femeilor, când le văd că se ţin în toate părţile dup;, tine, aşa că nu te mai poţi întoarce singur acasa, nici chiar atunci când vii dintr-o călătorie.

Caridi nu era niciodată în stare să răspundă acuzaţiilor soţiui sale, deoarece orice dovezi i-ar fi oferit, ea-i

răspundea întotdeauna cu o noma acuzaţie şi dacă încerca să-i răspundă şi la aceasta, ea venea cu a treia şi a • patra şi asa la infinit. In clipele ei de reculegere Ellora se considera drept o femeie foarte pricepută în controverse şi era convinsă, că în politică s-ar fi priceput mult mai bine decât soţul ei

în cele din urmă Caridi îşi pierdu răbdarea şi declară soţiei sale că are anumite obligaţii politice şi va trebui să angajeze pe Connie în calitate de secretară, pentru biroul său din Palatul Congresului îi mai spuse nu numai că datorează această slujDâ lui Connie, pentru Ceea ce a făcut în interesul său, dar toţi membriii grupării lor se aşteptă, ca domnişoara Connie să obţină această însarcmare şi câ dacă nu i-o va da, va pierde fcşnsuşi temeiul politic pe rare se găseşte acum.

Fireşte, toate acestea nu i le spuse dintr-o răsuflare. Avu nevoie de o mulţime de ieşiri, întrerupte de tot felul de acuzaţii proferate de soţia sa, dintre care unele mergeau foarte departe, chiar până la aventurile ce le-a avut, înainte de a se căsători cu ea

în timpul acestei conversaţii se auzi telefonul Ellora ţipă •

— Poftim, iarâ sună telefonul... altă femeie care vrea să vorbească cu tine. Toată ziua te-a căutat şi a întrebat de tine când te întorci.

— Cine este ?

— N-a vrut să-mi spună., trăieşte ni California. A tât este tot ce am obţinut de la ea. Henry Caridi, spune-mi pe cine cunoşti tu în California ?

— Ei comedie ca asta, Ellora, nu cunosc pe nimeni .. înţelegi, pe nimeni ! Ridică braţele deznădăjduit

Vşi apropiind'j-se dezgustat de telefon, îşi zise că ar fi in stare să comită un adulter, fund mult mai curat cu sufletul şi mai inocent faţă de Creatorul său, decât ar putea să fie Ellora, când îl judecă pentru greşeli inexistente. Ridică receptorul la ureche şi-şi domoli glasul

— Hello, la telefon, Henry Caridi.

„— Perfect, păstrați legătura, domnule Caridi", răspunse un glas de femeie

— Cine i acolo ? întrebă Caridi.

„— Aici este California".

Caridi se întrebă speriat, cine ar putea să-l cheme pe el din California Probabil vreun potentat politic, i are *a* auzit despre alegerea lui.

— Eu vreau să ştiu cine esti dumneata ?

„— Eu sunt California, camerista domnului Krauseman Domnul Krauseman vrea să vorbească cu dumneavoastră".

Caridi îsi aduse imediai aminte de negrt să şi de numele ei ciudat începu să râdă pana când camerista plecă să-şi cheme stăpânul şi declara grăbit -

— Krauseman vrea să vorbească cu mine... pe camerista iui o cheamă California, şi acesta este motivul care te-a făcut să nu înțelegi cine este

— Nici acum nu înțeleg tocmai bine. Ce-a determinat-o să nu-mi spună simplu că o cheamă...

— Bme dar când ți-a spus, „la telefon California", tu ți-ai închipuit că . hello hello domnule Krauseman, la telefon Henrv Caridi. Îmi pare rău, că eram plecat când m-ați chemat adineauri . Da. . la Wa- sh'ngton... O, ceremonia a fost impresionantă, da npre- sicnanta... înțeleg A.ți dorit să-mi vorbiți in această chestiune ? Să vă spun drept, eu aveam intenția să încredințez această slujbă domnişoarei Stott. Da, domnişoara Ccnnie Stott... din cauză că mi-a făcut servicii foarte mari în timpul campaniei... de, în primul rând a obținut de la dumneavoastră automobilul cu megafoanele... Da... da, admit că ***dumneavoastră*** ii—ați împrumutat autoniobi iul... şi că datorită atentiei ***dumneavoastră*** a stăruit alături de mine Da ! Da ! Dumneavoastră pe cine ați avea în vedere ?

Urmă o pauza foarte lungă, in timpul^Careia Carid[1] ascultă neîncrezător. Ellora îl urmarea şi pe obrazul ei tremura o expresie de triumf.

— Aha — zise ea in şoapta — va să zică nu admite îă dai această slujbă domnişoarei Connie Stoît ?

Carid[5] mai păstră câteva minute tăcerea, pe urmă izbucni:

— Bine, domnule Krauseman, dar de ce ține domnişoara Littenham. Da da, ştiu că tatăl ei a contribuit

la finanțarea campaniei lui Andrev Blanke... Da, cred că voi avea şi eu nevoie de acest sprijin, dacă se va' întâm- p'a să cadidez din nou, dar nu înțeleg de ce domnişoara Lit... Ei bine. da, admit că asta o interesează numai pe ea .. dar îmi vine atât de greu.. Da, admit, dacă este atât de important. Sfinte Dumnezeule, 'O slujbă de secretară... la revedere !

Aşeza receptorul in furca şi se întoarse năucit spre soția lui

— Domnişoara Littenham, domnişoara Mary Littenham a cerut să-i acord demnitatea de secretară particulară. /

— Cine este asta ?

— Fiica financiarului Meritt Littenham Poftim ; din cauza că a susținut campania lui Andrew Blanke, când el era contra-candidatul *meu,* acum sunt eu obligat să-i plătesc datoriile politice.

De astă dată Ellora se aprinse din pricina nedreptății v ce se făcea soțului ei.

— Cum se poate, eu n-aş admite asa ceva ! Nici nu m-as gândi să fac asa ceva [1] Mary Littenham n-a făcut nimic pentru tine. In locul tău eu aş acorda slujba de secretară lui Connie Stott.fi < are cel puțin te-a susținut în timpul campaniei.

Caridi făcu un gest de enervare.

— - Krauseman îmi spune că Littenham contribuie pur şi simplu la fondul electoral destinat pentru alegerea unui candida^, indiferent cine este cel pe care i-l indică Krauseman, şi este de la sine înțeles ca cel ales să fie obligat la o anumită răsplată, pentru favoarea ce i-a acordat o Litttenham In consecință, eu sunt cel obligat şi fordul electoral va fi întotdeauna la îndemâna mea, câtă vreme. . eu nu mă voi dosminți.

— Da, toate accstea eu le înțeleg, răspunse Ellora cu Îndoială si dete din cap, dar cred că după ce Ccnnie te-a ajutat, ar a^ea dreptul... să tii seamă de ea.

Impulsul inițial al simțului de dreptate, manifestat de Ellora față de domnişoara Stott, păru că s-a mai temperat puțin, după ce-şi aduse aminte că ea nu o poate- suferi pe fata aceasta Cererea inoportună şi în aparență lipsita de loialitate a lui Krauseman, le strică pe de-a-n- tregul plăcerea dineului la care trebuiau să se ducă, deoarece punea lui Caridi două «au trei probleme foarte greu de rezolvat. Cea mai gravă dintre toate, era-, felul în care va putea comunica domnitoarei Connie Stott ştirea aceasta neplăcută. A doua, cum

va putea justifica în fața .celorlalți membri ai Asociației Alegătorilor Independenți această inexorabilă concesie făcută lui Krauseman

Dineul începu cu această grea amenințare împotriva veseliei şi plăcerii. înainte ca invitații să se aşeze la masă, Cârtii se apropie de Sol Myrrberg şi-l luă la o parte, ca să-i exnlice situația.

—- Evident, aş putea foarte simplu să-mi văd de treabă si să angajez persoana pe care o vreau eu şi față de câre mă sim„ îndatorat, dar ştii foarte bine, câ nu am dreptul să-mi primejduiesc viitorul, în calitate de reprezentant al poporului, care este complet liber de orice maşinațiuni, numai pentru a angaja o femeie străină în calitate de secretara particulară.

— Sigur, eu cred că ai toată dreptatea, îl încurajă avocatul. Lupta s-a dat pentru a alege în Congre" un om liber, nu pentru a alege o secretara particulară liberă, in slujba unui membru al Congresului.

— Ascultă, Sol, îl rugă Caridi, nu s-ar putea să vorbeşti cu Coiinie în locui meu ? înțelege, nu sunt în sta^e să mă duc la ea si să-i spun pur şi simplu, „Connie, pentru a păstra intactă victoria câştigată de Asociația noastră, sunt obligat sa...,."

Avocatul ridică mâna şi făcu un gest îinpăciu'tor.

— Te rog, să nu te mai gândeşti câtuşi de puțin la acest amănunt. Voi vorbi eu cu ea

Caridi se uită după Myerberg- şi-l văzu că se apro - pie de Connie, in mâna cu un pahar de cocktail, şi o ia la o parte. Aprobă din toată inima procedeul Aui. Cu trei sau patru pahare de cocktail suficient pigmentate, chestiunea aceasta putea fi aranjată, cel puțin pentru astă seară şi astfel plăcerea dineului nu va fi de nimic tulburată.

Noul membru al Congresului era atât de preocupat de situația in care se gasea, încât, tot timpul cât dură dineul, atenția lui ramase concentrată exclusiv asupra lui Connie şi a ui Sol I se păru că aude vag cuvântarea lui Sawbrey, înainte de a se aşeza la mesă :

— Aceasta este învierea din mormântul indiferentei al acelui Lazar politic, pe care noi îl numim alegătoiul american din clasa mijlocie.

Urmară aplauze şi clinchete de pahare Pe uima de la celălalt capat al mesei cineva vorbi pentru libertatea de acțiune, față de orice maşinațiuni politice

Ironia cea mai sângeroasă pentru Caridi era faptul că ei în realitate îşi câştigaseră libertatea faţă de orice maşinaţiuni politice, dai dacă ar şti grupul cUmprcjurul său, că el a sacrificat pe Connie Stott tocmai acestei maşinaţiuni. cu oiguranţâ toti l-ar condamna. Ei n-ar fi în stare să înţeleagă, că succesul în politică este, să sacrifici motivele minore, de dragul motivelor majore îi era groază să se gândească la probabilitatea că va pierde respectul colegilor săi, în exerciţiul funcţiunii cu care-] însărcinaseră.

Când banchetul se apropie de sfârsit şi invitaţii începură să se pregătească de plecare. Caridi se îndrepta spre Connie Stott, pentru a vedea efectul ce-l făcuse asupra ei comunicarea lui Myerberg. Constată insă că fata aceasta înaltă se fereşte lin calea lui şi-şi dete seamă că diplomaţia avocatului n-a prea avut succes.

Caridi. îşi luă soţia şi se îndreptară spre ieşire m mijlocul aclamaţiilor si urărilor celor din sala Cârd găsi momentul potrivit, spuse soţiei sale în şoaptă •

— Cc nnie a aflat si e supărată pe rnine.

— De unde ştii c-a aflat ? întrebă Ellora.

— I-a spus Myerberg ; l-am rugat eu să-i spună.

— Ce ruşine !

— B ie, dar eu '-am rugat.

— Ascultă omule, dă num; idecât fetei această slujbă Nu asculta la ce-ţi spune Krauseman. Ascultă-mă pe niine, voi interveni eu şi voi împăca pe Connie.

Caridi îşi dete seamă că soţia sa băuse prea mu" te pahare de cocktai!

— Nu te amesteca, las-o in pace. Ce ai de gând să-i spui ?

— Mă duc .să-i spun că într-un evreu nu trebuie să aibă nici un fel de încredere

— Fugi femeie, ce te-a apucat ! protestă Caridi ca glasul stăpân't, dar supărat Haide să plecăm împreună.

— Nu, nu plec, cu tine, vreau s-o împac pe Connie... ea mi-e prietenă... onnie O, Connie !

Ellora reuşi să atragă atenţia fetei asupra ei şi începu să-i facă semne.

Domnişoara Stott în realitate nu era femeia căreia i-ar fi plăcui să stea de vorbă cu o altă femeie Ea prefera bărbaţii... De astă dată se apropie de Ellora şi părea ch'ar de ia început plictisită de ceea ce-i va spune această femeie mică şi blondă.

— Connie, începu Ellora cu glasul grav, nu crede tot ce spune domnul Myerberg, ar fi imposibil să te încrezi într-un...

Avocatul cei mic de statură şi gras se îndreptă şi el în par'iea unde era Caridi şi i spuse cu glasul destul de ridicat şi destul de limpede, pentru a fi auzit de Connie şi de Ellora :

— Caridi, ce-ar fi dacă dumneata şi doamna Carid ne-ați însoți până la birou, pe mine şi pe Connie

— Pe dumneata şi pe Connie ? întrebă deputatul mirat.

— Da. Mai ales din cauză că vom avea ocazia să vedem un prieten al dumitale.

— Un prieten al meu ?

— Sigur că da. Essary . Nu-ți aduci aminte că ai recomandat lui Essarj firma noastră ?

— Ba da... dar ții numaidecât ca la această oră din noapte să pite împreună cu ele. ca să întâlnesc pe Essary.

— Vreau ca dumneata şi soția dumitale să veniți împreună cu r ine şi Connie. Aş vrea să celebrăm un eve- ni nent şi în acelaşi timp Connie doreşte să vă spună ceva ca din partea ei. Tocmai de aceea nu se simte tocmai la îndemână

— Ci im adică, ce s-a întâmplat. ? întreba deputatul,, uiiându-se la fata cea înaltă.

— Iți va spune Sol, căci mi-a făgăduit să-ți spună el, răspunse Connie şi zâmbi cu sfia^

— Adevărul este, Caridi, îi explică avocatul, că domnişoara Connie nu va putea să accepte slujba de secretară pe care l-ai oferit-o. Ii pare foarte rau, dar... huihm, huihm... circumstanțele.. Făcu un gest pe care l-ar fi făcut în pretoriul unui Tribunal.

— Ilaide, spune ce are de gând să facă[9] întrebă Caridi aproape suparat, complet dezamagit de tonul care i se părea impropriu pentru a putea asculta pe Myerberg.

— Adevărul este. declară Myerberg, şi zâmbi pe urmă domoli glasul, ca să nu fie auzii decât de cei din apropierea sa, că domnişoara Connie Stott se va căsători cu mine.

—

CAPITOLUL XIX

Declarația lui Sol Myerberg, că se va căsători cu Cornelia Stott, provocă în sufletul onorabilului Henry Caridi reacția violentă a catorva sentimente

Prima reacție a deputatului, a fost Sfinte Doamne, ce prieten ; es^e în stare să se căsătorească cu fata aceasta, pentru a

mă scăpa de ea ! Pe urmă se simţi învăluit de nemulţumirea eventualităţii unei căsătorii între un evreu şi o catolică... De obicei despre astfel de căsătorii lumea spunea întotdeauna : „Se înţeleg foarte bine... se poartă extrem de bine cu ea... sunt morţi unul după altul . divorţul s-a pronunţat săptămâna trecută".

Dar afară de aceste senzaţii onorabilul Henry Caridi prevedea pentru viitor, pentru propriul său vi. or, o deznădejde şi o pustietate sufletească pe care ar fi putut-o evita, în cazul când Connie Stott ar fi primit să fie secretara lui. Faptul că înainte de orice alte consideraţii el nu avea posibilitatea să-i ofere această slujbă, păru în primul moment câ nu îmblânzeşte câtuşi de puţin dureroasa lovitură pe care o primise.

Astfel făcu drumul împreună cu Sol şi Connie, până la Lecksher Building, stând in maşină, tăcut, mâhnit şi zâmbind cu amărăciune. Se gândea că el n-ar fi putut să angajeze pe Connie, chiar dacă fata nu s-ar fi măritat Dar presupunând c-ăr fi luat-o in biroul său din Washington, din colaborarea lor totuşi n-ar fi ieşit nimic. El era un barbat credincios soţiei sale, se căsătorise cu Ellora din dragoste, si Connie însăşi era o fată loială, •cum şi-ar fi dorit orice barbat Prin urmare din colaborarea lor n-ar fi putut să izvorască nimic... mei cea mai mică intimitate

Ellora nu era cu ei în maşină. Le spusese că-i e somn şi plecase acasă. Myerberg şi Connie vorbiră tot drumul foarte volubili, adresându-se lui Caridi. cu vădita intenţie de a nu se mai gândi exclusiv la el însuşi

— Cu siguranţă dumneata te vei muta la Washington ? întrebă avocatul. Connie, cred c-ai aflat câ de astazi Caridi este asociatul firmei noastre ?

— O, e admirabil !

— Mâine dimineaţă voi pleca la Washington cu a- \ ionul, ca să-mi caut o locuinţă, declara Caridi, drept răspuns la prima întrebare a avocatului.

— Va trebui să-ţi amâni plecarea şi să asisti la. procesul Canarelli ; se va]udeca mâine, propuse Connie

— Nu cred să-l intereseze acest proces, interveni avocatul

— De interesat, nu se poate sâ nu-l intereseze.. Procesul ace >ta face parte din măsurile de refoi me al căror exponent este [1]

Bărbatul cel mic de statură şi gros scoase o ţigară şi şi-o aprinse, cu mulţumirea caracteristică rasei sale faţă de plăcerile fizice.

— Connie, mi se pare că ți-am explicat, atunci când o grupare cu pregram de reforme reuşeşte să-şi aleagă candidatul, înseamnă că problema acestor reforme a fost rezolvată.

— De explicat nu mi-ai explicat, da^ ai făcut această afirmație, îl contrazise Connie, cu veselia insinuată a unei fete când este logodită, chiar dacă se întâmplă să fie o fată exagerat de voinică şi rolul pe care şi-l asumă, nu i se potriveşte tocmai bine

Myerberg dete drumul unui rotocol de fam.

— Explicația este foarte simplă. O reacțiune politică de importanță minoră nu se impune niciodată prin fraudă, corupție sau acte de nedreptate. Poporul este obişnuit cu aşa ceva. Astfel de fenomene se semnalează tet timpul printre ei. Ceea ce-i determină să se îndrepte spre urne, este atmosfera dramatică pe care o reprezintă cavalerul Sf. Gheorghe care pleacă singur, călare şi cu lancea în mână pentru a răpune balaurul corupției. Acesta este elementul care pune m mişcare masele alegătorilor... spectacolul bine organizat După ce candidatul a fost ales, înseamnă că spectacolul s-a terminat şi spectatorii se întorc acasă. Evident, trebuie să lase Dalaurului timpul necesar să se odihnească, pentru a fi în forma, în vederea noului spectacol.

Domnişoara Stott clătină din cap, în ;emn de reproş şi de admirație.

— Sol, ceea ce spui dumneata, are haz, dar nu este caracteristic american

— Bine : sa întrebam şi pe Caridi. ca să ne confirme câ procedeul este cât se poate de american...

— Procedeul acesta violeaza cele mai elementare principii ale democrației, stărui Connie.

— Evident, dar nu crezi că întrebuințând acest argument, te găseşti tocmai de partea mea. Eu ți-am spus că procedeul este în primul rând american.

Când conversația lor ajunse la această întorsătură, maşina se opri în fața palatului Lccksher şi intrară toți trei in uriaşul coridor, unde în timpul nopții nu era decât un singur ascensor de serviciu. Servantul îi duse până la etajul al cincisprezecelea Myerberg intră în biroul său şi aprinse lumina

— Voi lăsa uşa deschisă, declară el. pentru ca Essary să vadă lumina şi să Ştie unde să intre. Apoi se întoarse în loc, apropie un scaun de domnişoara Stott, făcu semn lui Caridi spre celălalt şi se opri în fața lor.

Caridi, stii c are este motivul c-am ales, că prefer şi doresc pe Connie Stott, mai mult decât orice femeie din lume ?

— So[1] ! protestă domnişoara Siott, zâmbina ; pe urmă se adresă lui Caridi, ca şi când ar fi vrut să-i ceară iertare astă seară este foarie bine dispus.

— Cred că am tot dreptul să fiu bine dispus !

— Da, ai, încuviinţă Caridi grav : datorită iaptulu că eşti îndrăgostit de ea.

— Auzi ce vorbe întrebuinţează^ intr-un cerc intim ! Ii spun că sunt îndrăgostit de ea şi-l intreo de ce, iar el îmi răspunde — drept argument — că motivul rezidă în faptul că sunt îndrăgostit de ea. Serios I Nu-mi vine să cred că acesta este omul pe care l-am îndrăgit şi cu care m-am asociat. Acesta o fi barbatul pe care l-am ales dintre toţi ceilalţi bărbaţi, ca să mă asociez cu el pe câmpurile de bataie ale Trbunalelor ?

— în cazul acesta eu renunţ să-ţi mai răspund, căci nu ştiu caro ar putea să fie motivul.

— Motivul este că domnişoâra Connie seainăna mult mai de aproape cu anticele hetaire ale operei greceşti, decât orice femeie din Megapolis

— Vrei să spui că eu sunt o *cl.p.mj-mondenă ?* întrebă Connie.

— Elementul sexual în farmecele unei hetaire a fost un simplu amanurt. Femeile acestea aveau şi concepţiile lor artistice şi politice. Erau probabil femeile care satisfăceau în modul cel mai desăvârşit cui lOscut până acum dorinţele unui bărbat.

Deşi Caridi nu se gândise încă la acest amănunt, îşi dădu totuşi seama Co aitrmaţiile avocatului despre Connie Stott sunt întemeiate

— Atunci cum se face, că hetairele n-au continuat să existe, desi erau atât de perfect adaptate bărbaţilor ? întrebă politicianul.

— Pentru că femeile de aici din Occident au inversat situaţia şi şi-au obişnuit bărbaţii ca sâ satisfacă dorinţele feminine mult mai desăvârşit, decât în orice eoccă Înainte de aceasta.

Auzind cuvintele lui, atât Connie cât şi Caridi începură să radă, dar m aceeaşi clipă politicianul văzu pe Essary că apare in uşa deschisă a biroului L aricii se îndreptă spre vechiul său coleg de şcoală şi constată că împreună cu Essary, venise un bărbat mic de statură, bine legat şi cu obrazul galben pe care i se păru că-l cunoaşte.

Essary îl prezentă celor de faţă, dar când ajunse în faţa lui Caridi, străinul se înclină şi le spuse :

— Am făcut drumul cu avionul, de la Washington până în oraşul acesta, împreună cu domnul Caridi.

— Exact, dumneavoastră sunteţi domnul Kumata, exclamă Caridi şi întinse mâna spre el. Am vorbit cu domnişoara Stott despre dumneata, şi se întoarse sp'e fata cea vomică, pentru a-i prezenta pe omul cu obrazul galben.

— N-as vrea să discut chestiunile de afaceri m faţa dumneavoastră, declară Essary, adresându-se lui Caridi. dar aş vrea să vorbesc cu tine şi cu domnul Myerberg, un singur minut, dacă domnişoara Stott şi domnul Kumata ne vor da voie ?

Omuleţul cu obrazul galben se înclină în faţa lor şi se Îndreptă spre domnişoara Stott care se aşezase în apropierea ferestrei Aici urmări privirea feme ii care se uita în noaptea de aiară, urmărind lasarea ei peste oraşul, scăpârând de lumini.

— Arată întocmai ca o cutie de fildeş, bătută cu pietre scumpe, declară domnul Kumata, în englezeasca lui înflorită. Când am intrat, mi s-a părut că aud pe domnul Myerberg afirmând, că aceasta ar fi lumea femeilor., cutia de fildeş le aparţine lor ..

— îmi pare rău, că nu pot fi de acord cu dumneata, răspunse Connie cu glasul grav. Cunosc un- caz cu o fată care a fost răpită, din cauza că era martoră într-un proces cnmmal.

— Ce crezi că s-a putut întâmpla cu ea ? întrebă omuleţul cu indiferenţă.

— Nu ştiu A fost asasinată, sau probabil.. o speculează în speluncile viciului

— însăşi ideea de speculare a viciului implică certitudinea, că aceasta este o lume a femeilor, răspunse domnul Kumaita ; şi in esenţă ideea este feminină.

— Este prostituţia un viciu ?

— Sigur că da, ideea aceasta n-a fost concepută de nici un bărbat. Nu cred că un bărbat s-ar gîndi la aşa ceva, dacă mă înţelegi ce vreau să spun.

— Ca să fiu sinceră, eu ştiam dinainte că în ţara dumneavoastră problema aceasta nu este considerată din acelaşi punct de vedere ca la noi.

Japonezul păru că se gîndeşle o clipă, apoi între bă :

— Nu sunteţi de părere că ar fi mult mai bine, dacă fetele şi-ar alege de bunăvoie această carieră, la :are ar piitea renunţa tot de bunăvoie, în loc să şi-o aleagă datorită decăderii sau libertinajului sau deteiminate de motive care le sunt impuse cu forţa ?

— Legea ar trebui să oprească cu desăvârşire aşa ceva, răspunse fata. In general un astfel de viciu n-ar trebui toterat.

— Dumneata vorbeşti în felul acesta, din cauză că țara dumitale este mare şi prosperă şi nu este suprapopulată.

— Nu înțeleg ce legătură ar putea avea aceste amănunte cu subiectu[1] despre care vorbim noi.

— Vreau să spun că legile şi morala dumneavoastră n-au fost obligate sâ considere barbații tineri, bărbații săraci şi bărbații de origine nelegitimă, drept o clasă socială Pentru astfel de oameni nu există nici o prevedere cort spunzâtoare. Dacă America ar considera copulația ei drept ceva format din clase sociale si nu drept indivizi, s-ar lua măsuri corespunzătoare onorabile şi in cazul acesta n-ar mai dispârea nici o fatâ, nici n-ar mai fi silită să se dedea viciului, cum nu es[T]e silită astăzi nici o fată, ca să devină infirmieră sau vânzatoare intr-o florărie.

— Bine, înțelege, omule, dumneata nu crezi că este ruşinos, ca o fată să-şi comercializeze trupul ? Nu eşti de părere că ar trebui să se mărite din dragoste ?

— Dar dumneata nu eşti de părere c-ar fi mai bine să-şi comercial[1] zeze trupul, pentru un timp oarecare, ca pe urmă sa se poată căsători cu un bărbat sărac pe care-l iubeşte, m loc să devină soția permanentă a cine ştie cărui om bogat şi bătrîn ? Nu eşti de părere că procedeul acesta ar fi mult mai avantajos pentru perpetuarea rasei ? Totuşi în America ultima alternativă este considerată onorabilă, în timp ce prima este dezonorantă.

In momentul acesta conversația lor fu întreruptă de Myerberg care deschise uşa biroului său particular şi pofti pe domnul Kumata. Japonezul se scuza foarte ceremonios şi se apropie de cei trei barbați Domnişoara Stott declară că ea pleacă acasă, dar Myerberg o rugă să răsfoiască revistele şi ziarele, in timpul cât el va fi ocupat.

După ce japonezul intră în birou, Myerberg închise -uşa şi începu, pe un ton in care se simțea dezămăgirea :

— Domnule Kumata, îmi pare foarte rău, dar trebuie să-ți aduc la cunoştință, că domnul Essary este hotârit să nu-şi vândă invenția.

—- Oed că nu am nici un drept să vă întreb, ce aveți de gând să faceți cu ea ? întrebă omul cu ochii în formă de m.gdale, uitându-se la Essary

Cei trei americani se uitară unul la altul.

— Nu văd nici un motiv care ne-ar împiedica sa- spunem adevărul, începu avocatul. Pe urmă văzând că nu protestează nimeni, continuă : domnul Essary a bo- tărît să puna această invenție la dispoziția Ministerului de Ră îboi al Statelor Unite.

Domnul Kumata ridică din sprâncene.

— Dacă este o invenție destinată exclusiv scopurilor de război, cred câ ea n-ar putea să intereseze câtuşi de puțin Societatea pe care o reprezint.

— Invenția este destinată scopurilor războiului, confirmă Essary.

— în sfîrşit, dacă nu poți obține această invenție, domnule Kumata, interveni Myerberg împăciuitor, s-ar putea ca domnul Essary să-ți cedeze altceva, ce s-ar putea Vinde.

—- Sa sperăm că aşa se va întâmpla.

— Acum lucrează la un fel de maşină electrică, declară Myerberg.

— Electrica ? întrebă Kumata şi păru că interesul japonezului se trezeşte din nou.

— O mică maşină despre care îmi spune c-o întrebuințează pentru a ucide şobolanii din bucătărie, şi se uita la Essary care dădu din cap in semn de aprobare

Converrația lor fu întreruptă de zbârnâitul soneriei.

— Oare cine poate să fie . zise Myerberg şi se uită din birou spre uşa deschisa a apartamentului.

Un bărbat mic de statură, îmbrăcat cu grijă şi părul luctor-pomadat, aparu în cadrul uşii.

— Joe, dacă vrei ia loc în fotoliul acesta.. îl pofti avocatul.

Cei trei barbați şi aomrişoara Stott se pregătiră de plecare. Myerberg protestă şi ruga pe domnişoara Stott să mai rămână, dar Caridi îi răspunse că va lua o maşină şi o va lăsa in fața casei. Pe ui ma ieş·ră toți patru împreună.

— Ei Joe, îmi datorezi taxa pentru un drum ce l-am făcut cu maşina împreuna cu prietena mea, începu avocatul

— Treci-o în nota de speze.

— Haide sâ trecem dincolo. Ce s-a întâmplat ?

— Ce este cu procesul meu, care se va judeca mame ?

— De, nu este nimic

— Dar de tânăra domnişoară care este martiră împotriva mea şi care aparține grupului de instigatori, ce ai ae spus ?

— Mă voi căsători cu ea.

— Nu mai spune ?

— Sigur ca da.

— Dar de deputatul acesta care a pornit procesul împotriva mea, ce ai de spus ?

— E) face parte din firma noastră, carc-ți va susține apărarea.

— Huâhrr !

— Şi-acum ia să-mi spui celelalte motive pentru care ai venit să vorbeşti cu mine ?

— Ar mai fi.. cealaltă martoră care este împotriva mea.

— Vorbeşti despre...

— Despre domnişoara Estovia.

— Să-ți spun drept, nu nrea înțeleg motivul pentru care ai venit la mine, să-nu vorbeşti despre această chestiune. -

Canarelli continuă cu glasul în şoaptă :

— Am făcut pregătirile, ca s-o expediez.

— S-o expeciezi ?

— S-o îmbarc... Vreau să-i obțin un paşaport pentru America de Sud. pentru Argentina .. Acolo au nevoie de fete.

Myerberg începu să dea încet din cap.

— Eu nu pot să intervin, ea să-ți obțin paşaportul, în afacerea asta nu ma voi amesteca. Dacă vei obține p?şapoi+ul şi vei fi prins, atunci vino ia mine... Dar spu- ne-mi drept, ce te îndeamnă să te expui unui astfel dt risu ?

— Mi-o imposibil s-o las în libertate.

— Imposibil Y

— Şi aici n-o pot întrebuința in nici unul dintre localurile mele.

— De ce nu o poți întrebuninta ?

— Ei comedie, din cauză câ are şi mâtăniile cu ea !

— Mătâniile !

— Da, şi dacă se întâmplă ca un barbat să intre în camera ei, începe imediat să înşire boabele mătăniilor şi clientul nostru pleacă, dar vine imediat să ne întrebe ce însemnează asta ?

Myerberg făcu un gest de nerăbdare.

— De ce nu-i iei mătăniile ?

— Uite ce. mie nu-mi piace să am de-a-face cu mătănii, deoarecc am nevoie de toată protecția în afacerea aceasta a mea. Prin urmare nu vreau să fac un gest greşit şi nici un fel de violentă împotriva mâtanulor.

Myerberg începu să rada.

— Aş fi în stare să jur, că nu există alți oameni care să aibă atâtea superstiții, ca voi catolicii.

— Dâ-le încolo de superstiții, deocamdată acestea au ajutat Paulei Estovia, ca până astăzi să poată dormi singura. Prin urmare daca mataniile îi aduc ei noroc, de ce adică nu mi-ar purta mie nenoroc, dacă aş face ceva împotriva lor ?

— Mă prostule, nu-ți da seama că ceea ce spui, nu este altceva decât parerea pe care ți-ai făcut-o tu singur în legătură cu mătâniile... Myerberg ridică brațele deasupra capului : Sfinte Doamne, cât de mult ați falsificat voi catolicii, cu superstițiile voastre, religia pură şi austeră a evreilor !

CAPITOLUL XX

A doua zi procesul intentat împotriva lui Joseph Canarelli fu scos de pe rol, deoarece principalii martori in acest proces nu se prezentaseră în instanță.

Sol Myerberg, avocatul apărării, se exprimă în termeni din care se putea deduce dezamăgirea ce i-a pricinuit-o felul acesta în care s-a închis acțiunea. Ar fi vrut să dovedească, spunea el, nu că acuzarea de sabotaj este neîntemeiată, ci faptul, mult mai important, că Asociația pentru Protejarea Producătorilor de Sirop este o organizație de bună credință a acestor industriați, întemeiată pentru propria lor apărare. întrucât priveşte amănuntul disciplinei prevăzute de organizația internă a acestei Asociații, anume că ea ar fi depăşit sancțiunile prevăzute de lege, el ar fi avut intenția să lase acest amănunt cu totul la aprecierea Tribunalului.

Antonia şi Paula Estovia lipsesc din instanță, spunea el, dar tânărul Estovia este prezent. Datorită unor împrejurări nenorocite şi unei proceduri intentate de o terță persoană, casa în care s-a adăpostit până acum a fost evacuată, din cauză că nu s-a plătit chiria la timp, aşa că băiatul nu are unde se adăposti ; cu toate acestea el, Myerberg, îşi propune să primească pe tânărul Estovia în biroul său ca funcționar, parte pentru a-i da de lucru, dar mai ales pentru a-l ține la dispoziția Tribunalului, în calitate de martor, dacă se va întâmpla ca vreodată acest proces să fie redeschis.

Cuvântarea aceasta fu extrem de obiectivă. Domnul Myerberg părea că doreşte mult mai puțin să apere pe acuzat,

decât ar fi dorit ca Tribunalul să afle întregul adevăr, mcLfîrent de feiul în care s-ar fi sfârşit procesul.

Evdent, de astă dată onorabilul Henry Caridi era de faţă. Şi ar fi vrut să continuie procesul, dar din nenorocire nu putea face inmi[r].

Myerberg întrebă pe Caridi, ce va face de aici înainte. Deputatul ii răspunse, că va pleca la Washington : îl informă de asemenea că a predat şi ultimele dosare de procese ce le mai avea şi acum era gata să ia av.onul care să-l ducă spre metropola politică. Declaraţia aceasta i-o făcu pe un ton pompos şi grav, ca şi când procesele sale ar fi reprezentat o întreagă legiune, dar datorită voinţei şi energiei neînfrânte, reuşise totuşi să înlăture toate piedicile, pentru a putea pleca

Myerberg luă mai mult în gluma declaraţia lui, când ii spuse că se grăbeşte să plece la Washington.

— CeLalţi cinci colegi ai durrhale din Megapolis, care sunt memebri ai Congresului, nu pleacă decât rareori la Washington, prin urmare de ce vrei să pleci ?

Caridi nu prea ştia cum ar trebui să primească această întrebare din partea lui, dar in sala plină de lume a Tribunalului îi răspunse dfestul de calm, că are intenţia să-şi mute biroul acolo. Când ieşiră împreuna în mijlocul circulaţiei de pe stradă, şi nu-i mai putea auzi nimeni, Caridi îl întrebă foarte serios, dacă este adevărat ca ceilalţi deputaţi din Meganolis nu se prezintă niciodată la Capitoliu.

— Eî nu pleacă decât atunci, când în faţa Congresului se discută probleme care îi interesează pe ei personal sau vreun proiect de lege în legătura cu interesele oraşului, dar în calitate de reprezentanţi ai oraşului Megapolis nu li se poate cere să se intereseze mai intens de problemele districtelor exterioare.

— Districte exterioare !

— Da, înţeleg restul Statelor Unite ale Americii.

Candi nu era în stare sâ-şi dea seama, dacă Myerberg glumeşte sau vorbeşte serios. Dacă aceste cuvinte le-ar fi pronunţat un om de curând stabilit în Megapolis, le-ar fi considerat jign·tor de sarcastice, dar de vreme ce Mverbtrg era născut în Megapolis, probabil el considera aceasta afirmaţie drept un adevar evident. Caridi îşi luă rămas bun de la prietenul şi asociatul său, şi luă o maşină care să-l ducă la aeroport.

Nu trecuseră nici două ceasuri de la închiderea procesului şi Caridi ajunse la Washington Din faţa aeroportului luă o maşină c are să-l ducă până la Capitoliu De asta dată, când intră pentru

prima oară in oraş, pentru a-şi asuma obligaţiile in calitate de Membru al Congresului, noul deputat deveni de o gravitate neobişnuită. Gravitatea aceasta se adânci şi mai mult, când constată măreţia Amencii in lungul bulevardelor prm care trebuia să treacă. Grafield, Grand, Hayes, Harrison, păreau că se uită întrebători din eternitatea lor de bronz, la noul so- srt. Imaginile lor inalţate in lumina soarelui, contribuiau la evocarea din trecut a unei epoci de patriotism auster, pe care nu o pomeneau amintirile rămase din viaţa lor. Idealismul sculptorului nu ţinuse seamă de causticitatea istoricului. Prin faţa lCu Caridi defila cortegiul soleinn al măreţiei americane si în această clipă, Caridi se devotâ sufleteşte in întregime marilor scopuri naţionale ale po porului său.

Şoferul se întoarse şi-l întrebă dacă vrea să viziteze clădirile Capitoiiului

Noul memb[1] u al Congresului reveni la realitate şi zâmbi, auzind cuvintele sarcastice ale şoferului, care din greşeală îl luase drept turist.

— Da, du-mă până la birourile Administraţiei, răspunse el.

Şoferul dădu din cap şi viră spre dreapta, in lungul unei alei care cotea printre terenurile din faţa Capitoiiului Puţin după aceea se întoarce şi întreba din nou pe Caridi, la care birouri să-l ducă, la cele din clădirea veche sau din cea nouă.

— La cladirea în care şi-a avut biroul onorabilul Andrew Rlanke, răspunse Caridi.

Şoferul încruntă uşor dm sprâncene.

— Uite-le colo, amandouă, una langa alta. declară el, vei alege care-ţi place.

Când maşina se apropie, Caridi văzu un tânăr şi o fata stând in faţa intrării clăairii celei vechi şi uitân- du-se curioşi la un câine uriaş şi tărcat pe care fata II ţinea de curea. După ce cobora din maşină şi începu să urce treptele scării, fata exclamă

— Iată c-a veni/t şi domnul Caridi, vei putea să-l întrebi pe el.

— Nu ştiu ce legătură ar putea avea domnul Caridi cu chestiunea aceasta, răspunse tânăml foarte politicos.

— Cred că e foarte simplu, va sta în biroul sau.

— Despre ce este vorba ? întreba Caridi, auz.ndu-i că pomenesc numele său.

— Secretara dumneavoastră vrea să introducă câinele în birourile Congresului, îi explică tânărul cu prudenţă, şi din nenorocire, procedeul acesta este contrar regulamentului.

De vreme ce fata aceasta trebuia să devină secretara sa particulară, Caridi înțelese că fata la care făcuse aluzie Krauseman, când vorbise cu el, trebuie să fie domnişoara Littenham. Dar acum, fata cu câinele ei tărcat, pe care o \edea in fața lui, era aceeaşi care venise sâ-i ia un interviu pentru ziarul ***Tribune*** Moştenitoarea si ziarista se tociră cât ai clipi, pentru a deveni în imaginația sa, o singură persoană Fără să ştie de ce, corsta- tarea aceasta îl miră.

— Nu înțeleg ce-ar putea să aibă cineva împotriva intenției domnului Caridi, de a ține pe Rajah în biroul său, stărui fata cu o certitudine calmă în glas

Atitudinea aceasta însă nu parea câtuşi de puțin indicată să convingă pe uşierul vechii clădiri a Congresului.

— Dați-mi veie să telefonez inspectorului, propuse tânărul pe un ton care dadu domnişoarei Littenham să înțeleagă, că inspectorul va fi de acord să intie cu câinele.

— Sigur, poftim !

Uşierul se apropie de biroul săli care era imediat lângă uşă şi începu să vorbească cu inspectorul. Conversația lor dură câteva minute Imediat după aceea tânărul începu să-i descrie câinele şi una dintre frazele întrebuințate de el fu următoarea : „Cred că trebuie să coste şapte sau opt sute de dolari" Domnişoara Littenham îl corectă pe un ton uşor nemulțumit

•— Dacă amănuntul acesta poate să aibă vreo importanța, atunci trebuie să spun că pe vremea când a fost cățel, l-am plătit cu două mii opt sute de dclaii şi astazi nimeni n-ar putea să-ți mai spună exact cât valorează.

Uşierul repetă în receptorul telefonului

—. A fost plătit cu două mii opt sute de dotări, pe vremea când era căței, dar astazi nimeni n-ar putea sâ spună exact cât valorează.

Mai ascultă jumătate de minut la microfon şi repetă de câteva ori in receptor numele Littenham. Pe urmă st întoarse spre ei.

ir. Inspectorul spune că deocamdată este în regulă.

După ee chestiunea câinelui fu rezolvată. Caridi[1] se interesa de camerele ce i se vor da pentru birou

— M-am gândit că pentru mine ar fi mult mai convenabil să ocup fostul birou al lui Andrew Blanke.

.— Domnul Blanke a murit, declară uşierul

— Da, ştiu c-a munt Eu am fost ales în locul lui. Tocmai de aceea m-am gândit c-ar fi mai convent bil pentru mine să .

Da, înţeleg ce vreţi să spuneţi.

Se intcarse şi se uită pe lista ce o avea pe biror. urmărind numerele cu degetul Apoi se opri la locul care-i interesa.

— Nu se poate, numărul 83, care a fost biroul domnului Blanke, s-a dat numărului 165.

— Cum se poate ? întrebă domnişoara Littenham

—- El este aici de doi sau de trei ani, aşa câ va coborî* de la etajul al doilea.

— Cine este de doi sau trei ani ?

— Numărul 165.

— Am vTUt să te întreb cine este numărul 165 ? stărui fata.

— O, este .. uşierul se uită din nou la lista de pe birou.

In timpul acestui colocviu, în cadrul uşii aparu un om impunător, cu obrazul rotund şi în cap cu o pălărie mare de fetru tivită cu blana şi exclamă cu un glar de bariton din care aproape lipseau sunetele consoanelor :

— Ia te uită, ce mai face prietenul meu Caridi.- Vrei să te insi alezi aici ?

Car di accepta mâna mare şi cordială întinsă spre el.

— Da ş aş vrea să obţin camerele pe care le-a avut domnul Blanke, uar după cât se vede, m'-a luat-o altui înainte

— Domnul Johnson, adaugă uşierul, ridicând ochi.; de pe listă.

— Hnihm-hujhm, făcu bărbatul cel voinic şi dadu t in cap. Tyrus Johnson, probabil, sau Philander Johnson,, sau Easton Johnson

— Domnul care a fost la numărul 165, interveni uşierul

— Acesta este Easton Johpson, adăugă bărbatul cu pălăria mare, ca şi când această declaraţie ar fi rezolvat problema, rpre mulţumirea tuturor.

Capacitatea lui de convingere era atât de mare, incâi Caridi se pomeni răspunzând :

— In cazul acesta probabil, eu as putea să mă instalez la 165.

Dar uşierul se întoarse spre lista lui şi se grăbi să-i spună că la 165 se mută 341.

— La ce etaj este 341 ? întrebă Caridi uşor dezamăgit.

— Te rog interveni domnişoara Littenham, adresân- du-se bărbatului impunător, care sunt cele mai bune încăperi disponibile ?

3ărbatul făcu un gest ceremo aii -s şi-şi scoase pălăria uriaşă.

— Madam. asta depinde de ceea ce doriţi să obţineţi

— Domnule Bing, îmi dai voie să te prezint stenografei mele, domnişoara Littenham ? interveni Car'di.

— Littenham ! exclamă domnul Bing. Domnişoara Littenham, şi deveni din nou suav, este o neaşteptată plăcere să fac cunoştinţa unei frumuseţi, în mijlocul deşertului politicii Cum v-am spus, domnişoară Littenham, totul depinde de ceea ce doriţi să obţineţi Dacă scopul pe care-l urmăriţi este realegerea, atunci luaţi numaidecât un apartament la parter, aici în cladirea veche Dar dacă aveţi de gând să lucraţi din toate puterile, atunci luaţi un apartament in etajul cel mai de sus în clădirea nouă.

— Explică-mi de ce anume ? întrebă fata şi zâmbi.

— Pentru că la parter alegătorii dumneavoastră pot să vă găsească foarte uşor. Veţi avea ocazia să cunoaşteţi pe toţi cei care vin din oraşul dumneavoastră la Washington şi in felul acesta vă veţi putea asigura voturde lor. Dacă vă veţi muta la etaj, înseamnă că pentru a ajunge până la dumneavoastră, dorinţa aceasta implică mai multă bătaie de cap şi astfel veţi pierde voturile oamenilor

— Cred că domnul Caridi va prefera un apartament la parter, propuse fata şi se uită întrebătoare la el.

— Sunt convins că jos ar fi mai plăcut, încuviinţă Caridi.

— Mult mai plăcut, declară domnul Bing, mai ales în luna Noiembrie | aceasta este luna cea mai călduroasă şi cea mai grea aici la Washington.

Fata se întoarse spre uşier .

— Spune-mi, te rog, cine se ocupă cu distribuirea acestor apartamente ?

— Administratorul Palatului, se grăbi tânărul sa-i răspundă.

—- Şi cine este mai mare decât Administratorul Palatului ?

— Oficiul Arhitecturii.

Fata se întoarse spre domnul Bing

— Oficiul Arhitecturii este o instituţie de patronaj ?

Bărbal ul cel gras dădu din cap si zâmbi

— Este o instituţie din Washington.

Fata se întoarse d±n nou spre ieşire

— Dă-mi pe senatorul Loree la telefon.

Se apropie de birou şi se întinse după telefon. U "'a- şui danez se încolăci în faţa intrării şi o urmări cu ochii pe jumătate închişi

Domnul Bing cont'nuâ să vorbească cu Car.dj pe un ton cât se poate de serios :

Va trebui să stăruieşti să ţi se dea numaidecât încăperile de la parter, dacă va fi posibil. încearcă şi dâ-ţi silinţa să fii accesibil pentru toată lumea, căci este mult mai util. Este datoria dumitale să te străduieşti din toate

;

puterile, ca să fii reales. Pentru ca un membru al Congresului să-şi poală completa educaţia şi să se poată orienta în toate chiţibuşeriile, are nevoie de aproximativ trei sesiuni parlamentare Aceasta este o şcoală foarte costisitoare Dacă vei admite să fii bătut, locmai atunci când ai sufic'entă experienţă pentru a deveni folositor, Jnseamnă că ai păgubit uoporul american. Nu uita acest amănunt în timpul alegerilor

Caridi dete din cap şi zâmbi

— îmi voi grava aceste cuvinte pe tabletele memoriei.

Pe urmă noul membru al Congresului deveni ser is şi adaugă !

— Valoarea personală a fiecărui membru al Congresului, depinde de activitatea desfăşurată de el în secţiuni. Spune-mi te rog, cum aş pu[f]ea ajunge într-o astfel de secţiune ?

— Foarte simplu, te adresezi unui membru din delegaţia Statului din care faci şi dumneata parte, şi care •este în Comisia Secţiunilor. Ii vei spune ce vrei... ce vrei anume ?

Caridi ezită îşi aduse aminte de senzaţia ce i-o treziseră statuile pe care le văzuse, in drumul de la aerouort

— Mi-ar face plăcere să mă pot specializa într-un anumit gen de lucrări pentru.. cred că înţelegi... pentru a sluji din toate puterile interesele Patriei.

Bărbatul cel gras clipi din ochi şi se uită la el

— Pentru a sluji din toate puterile interesele Patriei ?

— Acesta ar fi scopul pe care-l urmăresc.

— Ascultă, scoate-ţi prostiile acestea din cap Nu există nimic ce s-ar putea numi interesele generale ale Patriei. Diferitele circumscripţii electorale ale Patriei noastre trimit deputaţi în Congres, pentru a obţine tot ce 56 poate abţine în folosul acestor districte. Dumneata vii din Nerd ; eu vin clin Sud ; Johnson, deputatul care s-a mutat la 83. vine din Vest. Suntem prin forţa

împrejurărilor adver sari, dumneata şi eu am fost în război. Acum câţiva ani ne combăteam unul pe altul. Dar toţi trei am fost trimişi aici, nu pentru a lupta unul împotriva altuic, ci pentru a ne târgui unul cu altul. Iată moavul pentru care există ac est Congres : este o agenţie comercială, unde cauţi să scapi de ceea ce nu are nevoie circumscripţia ta, în schimbul unui articol de care are nevoie Dar renunţă la gândul prostesc, că dumneata ai participa la legislaţia generală a ţării, căci nu există un astfel de animal

— M-am gândit la eventualitatea cooptării mele în secţiunea care se ocupă cu problemele armatei declară Caridi, aducându-şi annnte de invenţia iui Jimm Essary. Activitatea aceasta s-ar desfăşura pe temeiuri naţionale.

— Da, evident, s-ar desfăşura pe teren naţional, în interesul acelor secţiuni ale ţarii pe teritoriul cărora se fabrică aeroplane şi muniţii Dacă mi-ai fi spus de la început care este felul în care dumneata inţelegi să activezi m interesul întregii Naţiuni, n-ar mai fi fost nevoie să-ţi ţin acest discurs

în momentul acesta uşierul şi domnişoara Littenham întreruose conversaţia celor doi bărbaţi de Stat, ca să le spună câ Oficiul de Arhitectura a eoni ramandat cedarea apartamentului 83, că Johnson a trebuit să se întoarca la 165, de unde a venit şi Caridi va putea ocupa fostele birouri ale lui AndreVv Blanke,

CAPlTOLUL XXI

In restaurantul Palatului Capitoliului, care nu era accesibil pentru marele public, fiind rezervat membrilor Congresului, Onorabilul Henry Lee Caridi se plângea prietenului său, Onorabilul Josiah Bing, impotriva publicităţii spectacolului Ia care era expus biroul său de la parterul palatului Birourilor Congresului.

— Fiecare american căruia i se năzare că ar avea o> idee, menită să salveze Patria, vine mai întâi în biroul meu, din cauza că eu sunt la parter ; dacă as fi la etajul al doilea sau al treilea, iniţiativa lui probabil s-ar epuiza în drumul până la mine şi astfel n-aş mai avea ocazie să-l văd.

Barbarul greoi din fata lui rupse în două o bucată, de franzeluţă şi o înmuie în ceaşca de grog, amândouă aceste delicatese prenarate special pentru el de către şeful bucătar Ridică spre prietenul său vârful muiat al" franzeluţei şi declară :

— Caridi, trebuie să admit, ca să fiu smcer, că in legătură cu instalarea dumitale, ţi-am dat un sfat specific pentru un om din Sud. Un membru yankeu al Congresului n-are de fapt nevoie de birou la parter

— De ce nu ? întreba Caridi, pentru care robustul domn Bing devenea tot mai simpatie, de fiecare dată când sla de vorbă cu el.

— Pentru că dumneavoastră membrii yankei aveţi şefii dumneavoastră politici, '"are vă pot garanta (alegere, în schimbul unor anumite concesiuni. Iţi plăteşti birul şi s-a terminat cu neliniştea. Noi cei din miazăzi nu avem un astfel de sistem. Avem numai câteva maşina- ţiuni poli+ice, care funcţionează cu încetineală. Masa alegătorilor evolueaza cu condamnabilă incertitudine, după dispoziţia celui care votează. In Sud poţi cumpăra voturi câte pof ieşti, dar fără să ţi se dea asigurarea că le vei şi obţine. Eşt\ obligat să contezi pe ele şi ie vei putea obţine, dar numai când le meriţi. Acesta este mo'ivul pentru care biroul meu se găseşte la parter Sunt acolo unde •alegătorii me mă pot vedea în orice moment şi fără nici o greutate, un om care-i slujeşte devotat şi care munceşte din greu. Si care crezi că este rezultatul. Trebuie să mă zbat atât de greu pentru a fi văzut şi a fi considerat drept omul care-i slujeşte cu devotament, încât nu mai am timpul necesar să mai citesc diversele proiecte de legi care sunt piezentate Congresului şi pe care tie- buie sâ le votez. Sunt atât de orupat cu păstrarea mandatului ce mi s-a încredintat, încât nu mai am posibilitate să lucrez în calitate de deputat. Acesta este motivul pentru care Statele din Nord conduc pe cele din Sud în domeniul legislaţiei naţionale ; voturile celor de la Nord se dau în grupuri şi membrii Congresului îşi pot întrebuinţa timpul cum vor ; voturile celor de la Sud se dau separat şi un membru din Sud al Congresului îşi cheltuieşte timpul pentru a fi reales.

La aceste cuvinte, deputatul Bing îsi terminaie gro- •gul, pe urmă scoase din buzunar un ceasornic subţire de aur şi-şi şterse repede gura cu şervetul

— Trebuie să mă duc sâ mă ntâlnesc cu doamna iassinet în biroul meu. . de la parter . chiar în clipa .aceasta !

Nunele de Sassmet trezi o vagă amintire în mintea lui Caridi. Pe urmă se dumiri •

— Dacă nu mă înşel, eu am o întâlnire cu aceeî şi doamnă Domnişoara Littenham mi-a citit ieri o telegramă de la o doamnă Sassinet care mi-a cerut > întâlnire pentru orele două,

— A mea este la unu, adăugă domnul Bing. O clipă păru că se gândeşte la ceva, pe urmă se uită în largul săln restaurantului şi făcu semn unui chelner.

— George. vrei să rogi pe domnul Davis să treac la masa noastră ?

Negrul — pe care nu-l chema George — plecă, mişcându-se cu o caraghioasa abilitate, caracteristică negrilor, în intenția de a combina demnitatea şi iuțeala în timpul mersului

Când onorabilul domn Davis se ndică, la semnul ce i-l făcu domnul Bing şi veni la masa lor, bărbatul cel gras continuă :

— Davis, ai primit ieri o telegramă de la o doamnă Sassinet care te ruga să-i acorzi o întrevedere la orele trei ? Domnul Davis zâmbi şi-şi mângâie mustața căruntă în forma unui ghidon de bicicletă, una dintre cele trei mustăți care mai existau şi astăzi încă în Congres. Adevărul era că domnul Davis atribuia succesele sale din lunga carieră politică ce o avea, exclusiv acestei mustăți, deoarece îi dădea impresia că se ridică mai presus decât toți ceilalți aspiranți din districtul său, la calitatea de membru al Congresului

— Ce va să zică asta ? o demonstrație în genul lui Sherlock Hoimes sau dumneata îmi citeşti curierul ?

— Este o simplă deducție, admise domnul Bing.. Această doamnă Sassinet vrea să vorbească cu mine la unu, la orele două cu Caridi, la trei cu dumneata...

— întâlnirea cu mine este la orele patru, interveni domnul Davis.

— Da, evident, la orele trei va vorbi cu Oscar Davis al cărui nume este trecut în lista alfabetică înaintea numelui dumitale Nu sunteți de părere că este un act de generozitate şi o dovadă de patriotism din partea acestei femei, să-şi piardă o zi întreagă stăruind pe lângă membrii Congresului să voteze legea pe care o doreşte ea ? O, femeia, femeia consilier şi prieten; o realitate anodină dintre miliardele de neajunsuri ale vieții ; amintirea unui Eden dispărut şi preocuparea unui paradis ce va să viiă ! ..

Se uit; dm nou la ceasornic şi ieşi solemn din sala restaurantului, pentru a se duce la întâlnirea cu doamna Sassinet.

Onorabi'ul Henry Lee Caridi termină masa şi insol pe deputatul Davis la ascensorul care-i duse până la coridorul unde era incinta Camerei Trecură printre grupuri de excursionişti care stăteau gramada împrejurul câte unei femei care-l conducea. Puțin după aceea întrara in incinta de formă semicirculară a Camerei care fremata de şoapte, de

felurite sunete şi de zgomotul pricinuit de cej care-şi căutau locul.

Stenografii, chestorii, preşedintele Camerei erau îngrămădiţi pe o estradă în formă de amfiteatru m faţa drapelului american care atârna de sub loja ziariştilor, în sală erau probabil vreo sută de deputaţi care vorbeau, se înclinau şi-şi făceau semne unul altuia. în mijlocul acestui zgomot, un bărbat pe care nu-] asculta nimeni, striga ceva de la înălţimea unei mici estrade care era la acelaşi nivel cu incinta In imediata apropiere a oratorului, era un reporter parlamentar care ascul';a cu toată atentia si lua, în masura în care-i oerr tea zgomotul, note stenografice după discursul care trebuia tipărit în Monitorul Oficial

— Domnule Preşedinte ! strigă oratorul ridicând braţul spre fotoliul Preşedintelui, sper că nu va fi nevoie să strig din toate puterile pentru a fi auzit.

Preşedintele din vârful estradei de sub lcja ziariştilor ridică un ciocan greu şi lovi cu el într-o placă de metal care vibră puternic şi îndelung.

— Domnilor, vă rog, faceţi linişte !

In mijlocul murmurului de glasuri se făcu o clipă de linişte în timpul căreia deputaţii se uitară spre fotoliul Preşedintelui. Unul care era în şirul de scaune de la mijlocul incintei, strigă :

— Domnule Preşedinte, să se constate dacă in in< iită este numărul corespunzător de deputaţi

Preşedintele lovi din nou cu ciocanul.

— Domnul deputat cere să se facă constatarea numărului de deputaţi prezenţi ! strigă Preşedintele.

Oratorul de la tribună îşi întrerupse discursul si începu să-şi şteargă obrazul de sudoare„ pana când se făcu numărătoarea Nu putea să-şi continue discursul, decât după ce se va constata că în incintă este un număr suficient de deputaţi care nu ascultă la ce spune el. O jumătate duzina de uşieri se strecurată pe uşile ce dădeau pe coridoare şi la trei sau patru minute după aceea, grupuri întregi de deputaţi, se scurseră în dezordine şi fără nici o graba in incinta Camerei, unde timp de câieva clipe începură să alerge de colo până colo, fără nici un rost, pe urma se revărsară din nou spre garderobe.

In felul acesta stabilindu-se valabilitatea hotărârilor Congresului, oratorul gustă din paharul de apă din apropierea Iui şi-şi continuă discursul strigând din toate puterile :

— Să-mi dați voie să întreb pe cei care au propus această măsură, Intri icât se deosebeşte de proiectul de lege numărul 67.819.564 care repetă cuvânt iu cuvânt, articol de articol, lipsa de efect, de energie, inaniția, imperfecțiunile şi defectele proiectului de lege nr 67.819.546 care a fost prezentat acestei Camere acum doi ani, exact din locul unde stau eu acum, de către acel prevăzător Solon, de către incoruptibilul patriot şi inflex[1] bilul apară tor al libertăților americane, defunctul nostru coleg pe care-l regretăm cu toții, Andrew J. Blanke.

La elanul ce tremura în glasul oratorului, parlamentarii care erau mai aproape de el, începură să aplaudî şi aplauzele lor se comunicară la toate băncile dimprejur. Oratorul îşi şterse obrazul în timpul cât durară aceste aplauze, pe urmă ridică un braț şi întrebă :

De ce să repetăm absurditățile lui Andrew J. Blanke? Acest proiect de lege nu va înlătura câştigurile de război ! Cum se poate să-şi închipuie cineva, că această palidă replică, lipsită de valoarea inepției legislative originale, va înlătura astfel de proceduri ? Ridică pumnul în sus, ca să sublinieze fiecare cuvânt I Fu... cer. , un proiect de lege... care să aibă dinți şi să poată muşca ! O sută de milioane de cetățeni americani, copleşiți de biruri grele, cer ca aceste lipitori grase şi respingătoare să fie înlăturate de pe trupurile eroilor americani şi oprite în activitatea lor necrcfagă, eliminând amestecul pcliticii într-o astfel de problemă !

întorsătură patriotică a acestei fraze fu primită cu aplauze mult mai zgomotoase de către parlamentarii care rătăceau şi discutau printre scaunele din incintă.

Unul din deputații prezenți işi înlrerupse conversația începută cu colegul său şi intorcându-se spre orator, strigă

— De ce nu faci dumneata un proiect ae lege, care să- i fie pe plac ? Pană acum n-ai prezentat încă nici un proiect care să înlăture câştigurile de război.

Oratorul de pe estiadă îi r-postă numaidecât:

— Probabil preopinentul îşi închipuie că dreptul meu de critică ar fi dintr-un anumit punct de vedere limitat, scurtat, abreviat sau redus, de faptul că întâmplător eu nu sunt unul dintre cei care susțin proiectul prezentat de domnia sa ?

Deputatul Davis se întoarse spre Caridi .

-— Acesta este Orton. Cel mai acerb adversar al proiectelor contra câştigurilor de război

— El spune câ nu este destul de sever, pentru a satisface vederile cale, observă Caridi.

— întotdeauna face aceeaşi afirmație. Nu se poate să prezinți un proiect de lege destul de sever împotriva câştigurilor de război, care să determine pe Orton să-I voteze.

Urmară alți trei sau ratru oratori, cărora li se dadu cuvânul t'mp de câteva minute despre proiect. Majoritatea lor încearcă să obțină succese oratorice sau întrebuințară violențe de limbaj m Umpul carora Preşedintele lovea mereu cu ciocanul. Pe urmă oratorii mai murmurau câteva cuvinte, îşi adunau hârtiile de pe pupitrul din fațE lor şi continuau conversația generală, angajată între deputații din incintă.

Caridi se scuză în fața domnului Davis şi se duse să vorbească cu domnul Wmton, care era membru în Connsiunea Se< țiunilor.

Ieşi pe coridoarele Camere[5] - pentru a căuta pe Winton Se obişnui foarte curând cu procedura parlamentară de a se opri în loc, imediat ce auzea lovitura de ciocan a Preşedintelui care cerea să se facă linişte şi-şi continua apoi drumul, fără pierderp prea apreciabilă de timp. Caridi găsi numaidecât pe domnul Winton la bar şi acesta- propuse să rămână unde sunt, pentru a nu fi nevoiți să strige, ca să se poată înțelege unul pe altul.

— Vreau sâ vorbesc cu di imneavoastră domni ile Winton despre cooptarea mea ca membru în Comisia Secțiunilor.

Domnul Winton se înclină uşor în semn de încuviinţare

— Ce fel de Comisie te interesează, domnule Caridi ?

— Comisia care se ocupă d<= problemele militare.

Domnul Winton păru că devine mai atent.

— Dumneata te-ai specializat în acest domeniu ? Nu te întreb pentru a mă informa, se grăbi el să-i explice, dar aş vrea să comunic şi celorlalţi membri calitatea care ar implica cooptarea dumitale.

— Adevărul este , câ pe mine m -au interesat întotdeauna problemele militare, răspunse Caridi, aducân- du-şi ammte de paradele militare pe care le văzuse.

— Fără îndoială, dumneata ţi-ai făcut stagiul în armată ?

— Ni ı... n- am făcut nici un stagiu în armată, răspunse Caridi pe un ton, ca şi când ar cunoaşte în toate amănuntele serviciul militar, afară de experienţele ce le-ar fi putut avea in calitate de fost milLar.

Urmă o scurtă pauză, pe urmă domnul Winton declară cu o uşoara indiferenţă :

— In cazul acesta voi prezenta Comisiei numele dumitale, însoţit de toate recomandatiile posibile din partea mea.

Caridi înţelese numaidecât, că nu va fi cooptat in Comisia Militara, şi ca ultim argument încercă să mărturisească domnului Winton adevarul ;

— Domnule Winton, am câţiva prieteni care sunt interesaţi in probleme militare. Cred câ voi putea servi pe alegatorii mei, şî prin urmare Patria, mult mai bine dacă mă voi pune în contact direct cu aceste probleme

Dorm ul Winton dete din cap şi strârse pe noul deputat de braţ.

— îmi voi da toată silinţa, ca să-ţi găsesc un loc, pentru a te ocupa de lucrările care corespund în cea mai largă măsură capacitaţilor dumitale. Dacă străduinţe mele vor rămâne fără rezultat, dumneata ştii foarte bme că a dreptul să te prezinţi şi să vorbeşti oricând în faţa Comisiei.

Canui îşi pierdu curajul, dar încercă sâ adauge cu toată 1 j diferenţa de care mai era capabil.

— Inc earcâ şi obţine cooptarea mea, dacă vei avea po ib: dtate, căci dumneata ştii că a vorbi nu înseamnă a vota.

— Mă voi strădui din toate puterile, aprobă Winton cu gravitase.

CariUi părăi clădirea Congresului şi traversă terenul d'n fața Capitoliului, pentru a se întoarce în biroul său. Se simțea profund descurajat şi se întreba în ce Comisie ar putea fi ales. în situația lui de acum existau însărcinări onorabile, altele neutrale, dar erau şi de acelea care erau dezonorante.

Ceva mai încolo, acoperind aproape în întregime o uriaşă scară de piatră, se vedea un grup mare de studenți ai unei Facultăți care se opriseră şi se uitau la fotoliul în care era aşezată statuia lui John Marshal! Glasurile studenților se stinseră in urma lui Caridi, care se îndrepta spre clădirea administrației Capitoliului

Când intră în biroul său, găsi pe domnişoara L'ttenham stând de vorbă cu o femeie grasă şi-"încorsetată, de vârstă mijlocie, îmbrăcată într-un costum de culoare cafenie deschisă.

— Iată c-a venit domnul Caridi, declară fata, făcând semn spre şeful ei. Doamnă Sassinet, îmi dai voie să-ți prezint pe domnul Caridi ?

Caridi uitase de doamna Sassinet şi de întâlnirea ce trebuia s-o aibă cu ea, tocmai acum, după conversația fără succes ce o avusese cu domnul Winton... dar încercă să-şi ascundă nemulțumirea.

— O, domnule Caridi, ce plăcere să vă cunosc, începu doamna Sassinet cu glasul insinuant de entuziast, caracteristic vânzătoarelor de blănuri,^ măcelăreselor şi membrelor care fac parte din asociațiile feminine Mă întorc tocmai din biroul demnului Bing care a primit în mod foarte favorabil propuneiea ce i-am facut-o...

— Este explicabil, pentru un deputal din Sud

— Dar dumneavoastră cum o veți primi ?

— Eu sunt deputat din Nord, urmează deci s-o primesc şi eu în mod favorabil.

— O ! doamna se uită Ia el cu un zâmbet dinainte studiat, sunteți foarte galant. Sunt convinsă că o veți primi în mod favorabil. Ioeea mea este conformă necesităților actuale... înțeleg cu vederile generale ale administrației în domeniul economiei politice.. nu reprezintă nimic productiv . ci va necesita cheltuirea unor sume importante de bani în

folosul unei cauze nob:] Se vor plăti salarii şi totuşi din aplicarea ei nu va rezulta nimic din ceea ce s-ar putea numi profit.

Doamna Sassinet strălucea de entuziasm şi-şi împreună mâinile pufoase, pentru a sublinia scopul altruist al ideii ce o preocupa.

— Şi care este planul dum îeavoastră ? întrebă Caridi cu amabilitate.

— Iată proiectul pe carr l-am făcut, răspunse doamna Sassinet cu efervescenţă şi începu să desfăşoare un sul de pergament pe care era aşternut textul uri/ectului, scris în litere litografice, întocmai ca o diplomă veche.

— Este un proiect pei Ltru sculptarea în formă de sta LUI a flancurilor de granit din Rocky Mountains, interveni domnişoara Littenham.

Doamna Sassinet nu dete atenţie fetei, dar se uită pe furiş la un asul arlechin danez

— Este un proiect, domnule Caridi, continuă ea pe un ton insinuant, pentru a crea din piscurile munţilor uriaşi ai Statelor noastre din Vest un grup de statui car» să reprezinte imaginea trainică a acelor conducători ai Revoluţiei Americane, care şi-au sacrificat viaţa per-
ru o concepţie nouă, necunoscută, dar măreaţă, a libertăţii individuale, a drepturilor individuale şi a fericiri indivldi iale. înţelegeţi, domnule Caridi, făcând aceste monumente care se vor ridica până la înălţimea nori [or, în cinstea ideilor pe care le-au practicat strămoşii noştri revoluţionari, înseamnă că ridicăm în acelaşi timp «m monument pentru ceea ce am clădit noi astăzi.

Uitându-se la pielea de oaie pe rare o ţinea în mână, Caridi constată că d(amna Sassinet cita din cuvânt m cuvânt o parte dm proiectul scris cu litere caligrafice, şi fără îndoială ştia pe dinaîară şi restul acestui text. Deputatul se simţi stăpânit de strania senzaţie, câ se găseşie în faţa unei elucubraţii atât de absurde, încât va fi peste putinţă să mai discute cu ea.

— Dacă nu mă înşel...mi se pare că anumite organizaţii feminine din Statele de Sud. au început să cioplească piscurile munţilor dm partea accea a ţării, îndrăzni Caridi să răspundă

— Da, aşa este, se repezi doamna Sassinet, şi-acum în timp ce naţiunea încearcă să cheltuiască fonduri şi să nu producă nimic vulgar, nici comercial, nu sunteţi de părere câ acesta este momentul indicat al istoriei naţionale, pentru a ciopli stâncile de granit din Ttoeky Mountains, dacă în general ne gândim în moc[1] serios ca sâ le cioplim ?

— Da... aşa este.. aveţi dreptate, încuviinţă deputatul.

— Proiectul este în întregime neproductiv ^

— Tocmai !

— Va fi mult mai costisitor, decât atunci când ai îngropa recolta sub brazde, şi după ce lucrările se vor termina, poporul va avea cel puţin posibilitatea să admire ceva frumos şi statornic

— De, eu cred că au ocazie să vadă un spectacol destul de frumos, când dumneavoastră cei din Vest in- gropaţi semănăturile sub brazdele plugului, ripostă Caridi

— Care a fost motivul acestui procedeu ? întrebă domnişoara Lit[f]enham.

— Cursurile pieţei

Coamna Sassinet zâmbi

— Afirmaţm dumneavoastră este adevărată, dar aceste cursuri nu vor dura atât cât vor dura munţii. Şi aspectul câmpurilor nu era atit de fi umos, încât să merite admiraţia. Soţul meu a îngropat sub brazde recolta de oe douăsprezece mii de acri.

— Douăsprezece mii ! exclamă Caridi profund impresionat. Va să zică soţul dumitale n-a recoltat nimic de pe aceste douăsprezece mii de acri ?

— Dă, aratul s-a făcut atât de târziu încât pe toată înt nderea acestui teritoriu nu mai putea creşte nimic, nici cel puţin iarbă Mă uitam in fiecare zi la brazdele negre şi calcinate de soare şi mă întrebam, de ce n-a fost întrebuinţată toată t-ruda aceasta în slujba unui scop frumos Noi trăim In apropierea munţilor şi-i vedem în fiecare clipă, aşa că m-am gândit la cioplirea lor.

Această declaraţie a doamnei Sassinet contribui ca planul ei să pară ceva mai logic decât păruse la început. Se gândi că o femeie care este obligată zi de zi să se uite la brazdele sterpe care se întind pe un te- „toriu de

douăsprezece mii de acri, ajunge foarte uşor să se gândească la lucruri fantastice.

— I-am spus doamnei Sassinet, interveni domnişoara Littenham, că proiectul dumneaei ar trebui prezentat Comisiei Monumentelor. Am şi vorbit cu Preşedintele acestei Comisii.

Caridi aruncă domnişoarei Littenham o privire recunoscătoare

— Fireşte, proiectul dumitale, dcamnă Sassinet, ar trebui prezentat acesLei Comisii.

— Dar sper că putem conta pe adeziunea dumneavoastră, când proiectul va fi adus în discuție în fata Congresului, adăugă doamna cu glasul insinuant

— Puteți conta în întregime, vă rog să mă credeți, o asigură Caridi foarte serios. Spuneai că ai vorbit cu Preşedintele Comisiei Monumentelor, domnişoara Littenham. Doamnă Sassinet, dâ-mi vo* să-ți prezint pe domnişoara Littenham, care este fiica lui Meri i tt Littenham

Doamna în costumul cafeniu se întoarse şi-şi întredeschise puțin buzele țuguiate

— Cred că nu Merntt Littenham...

— Ba da, domnişoara Littennam se interesează de politică şi...

— O, nu mai spune . Tinerele fete de astăzi sunt atât de ambițioase ; sunt extrem de încântată domnişoară Littenham.

— "Vă voi conduce la Preşedintele Comisiei Monumentelor, se oferi fata.

— Îmi veți face cea ma< mare favoare... O, vine şi câinele acesta cu noi ?

— Este câinele meu

— Da, tocmai mă uitam la câinele acesta şi mă între Dam . Uşa se închise pe urma celor două feme/

CAPITOLUL XXII

După ce domnişoara Littenham şi vizitatoarea sa ieşiră din birou, onorabilul Henry Lee Caridi râmase pentru prima dată cu puternica impresie, că secrctara sa particulară este o fată foarte frumoasă. Constatarea aceasta însemna un triumf al vechiului şi indiscutabilului aforism : „este frumos ceea ce-ti place" Plecarea doamnei Sassinet din biroul său trezi in sufletul deputatului aceeaşi senzație, ca a unui om când revine ia realitate, după ce a fost chinuit de un Vis grotesc La mccput atitudinea acestei doamne i se păruse neverosimilă, dar acum, după ce ieşise din biroul său, gândindu-se la ea mai liniştit, Caridi înțelese că femeia aceasta este un specimen de geniu, puțin cam exagerat, care reprezintă Asociațiile bogatelor femei americane. Ea reprezenta în felul ei feminin şi constructiv, acțiunea distructivă a soțului ei, care nimicise recolta a douăsprezece mii de acri Nimeni, afară de bărbații obsedați de superstiția logicii masculine, n-ar fi fost în stare să sacrifice valoarea hranei a douăsprezece mii de acri, de dragul posibilității imaginare a îmbunătățirii câştigului Şi numai o femeie îngrozită de această distrusele, ar fi fost in stare să reacționeze cu o idee atât de măreață, cum era sculptarea munților Rockies.

în timp ce Candi se gândea la aceste forme de demență sexuală, uşa biroului său se deschise din nou, dar în loc dc domnişoara Littenham, pe care. o aştepta să se întoarcă, văzu că intră Jimm Essary şi Rose Saylor. Se r'dică de pe roaun şi întinse mâna ficcăruia dintre ei.

— Vă jur că sunt extrem de fericit, că pot ^edea din noi' oameni în toată firea. Luați Ioc !

— în toacă lirea *T*

— Oameni normali, cumpăniți şi cu mintea întreagă .. A .fost la nune un vizitator cum nici nu vă puteți închipui... dar cred că nu este compatibil cu demnitatea mea de membru al Congresului, să vă descriu pe vizitatoi ii mei Haideți, spuneți-mi ceva despre oamenii de acasă.

— Domnişoara Stott şi Myerberg s-au căsătorit

— Nu mai spu leți!

— Da, am văzut-o azi dimineață, înainte de a pleca, în birou împreună cu el Acum lucrează în biroul lui, declară Essary.

—• Ce procedeu adevărat evreiesc, interveni Rose Saylor : s-o ia cu el la birou, unde va fi ocupată şi mulțumită, în loc s-o închidă într-un apartament, cum ar face un gentleman, unde să se gândească cât e ziua de lungă, ce viață plăcută ar fi putut trăi, dacă s-ar fi căsătorit cu altul.

Caridi se simți înfiorat de o uşoară părere de rău, din cauză că nu angajase pe Connie Stott.

— Tânărul Estovia este şi el în biroul lui Myerberg : face slujbă de practicant.

în mintea lui Caridi se trez o bănuială şi se întrebă, oare toate aceste manevre erau de bună credință, sau Myerberg încerca să retragă din circulație orice martor posibil în pi ocesul lui Canarelli ?... pe urmă declară cu glasul ridicat :

— Constat că Sol a început sâ angajeze ajutoare.

— Este instinctul său care-l face să vadă în oricine -o posibilitate de câştig, răspunse Essaiy. Toți cei care au perspectiva de a se îmbogăți, consideră lumea din acest punct dc vedere.

— La drept vorbind... cred că nimeni n-ar putea spune nimic împotriva acestui procedeu, zise Caridi.

— Atitudinea aceasta e un fel de dezumanizare a so- c, „tăți ripostă inventatorul cu glasu[1] tremurând de o uşoară nemulțumire. Dacă oamenii ar fi considerați drept oameni şi nu drept instrumente, nu s-ar mai întâmpla războaiele de agresiune, munca forțată şi sindicatele pentru protejarea muncitorilon.. şi n-ar exista nici o grupare a oamenilor de ştiință care să fie exploatați în laboratoarele Rump-Mu

Atacul de înaltă moralitate împotriva fabricii de muniții înveselea pe Caridi, deoarece ştia că inventatorul îşi apără propriul său efort pentru a încălca contractul de angajament şi a-şi ascunde invenția, ca să nu fie obligat s-o cedeze întreprinderii Rumbourg-Nordensk Com- pany Odată cu gândul acesta în sufletul lui se furişă o iminentă senzație de prim ;jdi[Q]. încerca să se reculeagă.

— Bine câ mi-am adus aminte, trebuie să vă spun ceva.

— Ce?

— Secretara mea personală, domnişoara Littenham, este fiica lui Merritt Littenham, proprietarul fabricii de muniții.

Auzind cuvintele lui, Essary rămase năucit, mai ales după tirada morală pe care i-o ținuse.

— Să-ți spun drept... acesta este un ghiruon

— Cred că n-a fost introdusa în biroul durmtale, pentru a te spiona ? întrebă domnişoara Saylor.

— As, de unde, este de fapt o fată foarte cumsecade şi foarte drăguță.

— Bine, dar nu înțelegi, obiectă Essaiy, că nu-ți voi putea scrie, nici telegraiia şi nici telefona nmic în legătură cu... afacerea noastră... de vreme ce totul itrece prin mâinile ei.

— Nu v-ați înscris firma... Comunicările acestea cred că ar trebui să fie făcute pe numele corporativ Saylor Rose ?

— Ba da .. dar acesba este un paleativ destul de transparent... Crede-mâ, nu-mi convine câtuşi de puțin, că fata aceasta este in biroul tău Prezenta ei face ca p[7]anul n-oitru să-mi apară într-o lumină cu desăvârşire ialsâ. Scopul pe care-i urmărps*. este să-mi păstrez invenția pentru interesele militare : ale patriei mele. Eu nu vreau să câştig bani, ci urmăresc un scop patriotic Cum crezi că voi reuşi să determin pe secretara ta să înțeleagă aşa ceva ?

— Ascultă ce spun eu, interveni Rose Saylor, ea nu va înțelege. Nici o femeie nu poate înțelege aşa ceva. Va trebui să vă feriți, ca ea să nu poată afla nimic din ce puneți la cale. Jimm, ta iai oopii'e albasti e ale planuri Lor invenției; dă-le domnului Caridi... Unde este acum fata aceasta ?

— A ieşit abia adineauri pentru câteva :lipe, dar aş putea să-i dau de lucru în altă cameră.

;— Nu, eu cied câ aşa a fost hctărât de... de. . soartă ca ea să lipsească din birou tocmai acum, declară Rose Saylor.

— De cine a fost hotărât ? se miră Caridi.

— De soartă, repetă Rose cu un fel de încăpățânare

— Pentru numelt lai Durm^eu !

— O, nu face nimic, acesta este felul ei de a reacționa, când vrea sâ mă apere, pentru că-mi petrec tot timpul făcând cercetări în domeniul explozivelor, interveni Essary. Este c lată cu concepții m xlerne. Prin urmare nu ere le în nici un fel de religie şi face apel la soartă, ca să mă ferească să sar în aer.

-— Sunt gata să jur, că trebuie să fie o situație îngrozi toare, ca doi psihanalişti să trăiască împreună, exclamă Caridi şi începu să râdă.

— Toate sunt bune şi jumoase, încuviință Essary, dar secretara ta s-ar putea întoarce în orice clipă Iată copiile planurilor invenției mele. în calitate de cetățean american, animat de sentimentul patriotismului, aş dori ca aceste planuri să ajungă în posesia Ministerului de Război Prin urmare, spune-mi ce vei face cu ele ?

— Ce să fac, le voi duce la Ministerul de Război... în

clipa aceasta uşa biroului se deschise şi intră o fat^L înaltă si destul de frumoasă.

— Domnişoară Littenham, începu Caridi, tocmai voiam să plec la o întâlnire cu nişte prieteni. Cred că mă voi întoarce peste vreo două ceasuri.

Eşiră toți trei din clădirea vecinului Capitoliu, cu convingerea nejustifieatâ, că vizita aceasta a fost foarte scurtă.

— Unde mergem acum ? întrebă domnişoara Saylor.

— M-am gândit să merg de-a-dreptul la Ministerul de Război. Dacă vor fi de aoord cu propunerea noastră, atunci o vor recomanda Comisiei Problemelor Militare.

— Tu eşti membru în această Comisie ? întrebe Essary cu glasul tremurând de nădejde.

— Nu... deocamdată nu...

Essary făcu semn unui taxi şi se urcară toți trei Caridi continuă :

— M-am gândit să cer cooptarea mea în aeeasră Comisie, dar în cazul acesta rrHaş găsi într-o situație impasibilă, în raport eu invenția ta, câtă vreme dacă nu sunt membru al Comisiei, mă voi putea prezenta totuşi în fața ei, ca sâ pledez pentru acceptarea invenției tale. Declarația aceasta părea atât de sinceră şi mai presus de orice îndoială, încât Caridi nu se putu împiedica să nu continuie : prin urmare am evitat cooptarea mea in Comisie, pentru a fi pe deplin liber si de folos prietenilor mei.

— Caridi, începu inventatorul impresionat, n-aş vrea să sacrifici o situație ce ți s-ar putea oferi în Co- n tsie, numai de plăcerşa de a mă servi pe mine.

— Nu-ți face gânduri din cauza asta, voi intra în altă Comisie... Şofer, du-rue la Ministerul de Razbui ; încrucişarea dintre Strada Şaptezeci şi Constitution Avenue

în timp ce maşina se punea în mişcare şi se oprea, ca să plece şi să se oprească din nou, după indicațiile semafoarelor care-i făceau să-şi piardă timpul, Essary începu să-i spună :

— Probabil ar trebui să-ți explic, ce reprezintă invenția mea, aşa ca sâ poți comunica Ministerului de Război care sunt calitățile ei.

— Exact... ce este această invenție ?

— Nu este vorba de un praf ; este o metodă de a fabrica granulele oricărui praf, în forme şi înfățişare mult mai efectivă.

— Da, de amanuntul acesta mi-am dat seama rândul trecut, când ți-am vizitat laboratorul.

— Va să zică ai înțeles ?... urma o pauza, apoi adăugă . Crezi că secietul procedeului descoperit de mine va fi respectat, in cazul când îl vom comunica Ministerului de Razbci ?

— Absolut !

— Motivul care m-a împiedicat să-l înscriu în întregime la biroul brevetelor, este tocmai amănuntul, că şi la acest birou ar putea avea acces agenții altei națiuni, şi eventual ar afla despre ideea mea.

Caridi făcu o strâmbătură.

— Da, dar mai este şi amănuntul, ca cei de la R'imbourg-Nordensk ar putea foarte uşor afla, cine a cerut acest brevet.

— Nu, te rog să ma crezi, protestă Essary. As fi putut să vând fără nici o greutate invenția mea, japonezului aceluia pe care l-ai văzut m bn oul lui Myerberg... Mi-a oferit un preț bun.

Domnişoara Saylor interveni.

— Da, un preț admirabil. După tonul în cave făcu această declarație, părea că ea nu este de acord cu re- iuzul lui.

— La urma urmelor, răspunse Caridi, lucrările inventatorilor americani trebuiesc puse în primul rând în serviciul Amencii. Patria ta te-a crescut, ți-a dai învățătură.

încercă să-şi aducă anunțe şi de alte motive, mult mai întemeiate, dar nu-i trecu prin minte nici unul.

— I-^am spus lui Jim, începu domnişoara Saylor pe acelaşi ton nemulțumit, că patriotismul nu este n'mic altceva, decât un amestec prostesc de mentalitate colectivă, dor de casă şi şovinism convențional, propagat de presă, şi axiomele sforăitoare, întrebuințate in beneficiul celor bogați

Caridi râmase consternat, când auzi cuvintele acestei fete care reprezenta generația ce venea m ordine imediată, după a lui

— De ce în beneficiul celor bogați ?

Domnişoara Saylor ridică din umeri şi le făcu semn spre fereastra automobilului. Maşina se oprise pe marginea trotuarului, exact în fața Ministerului de Război. Clădirea era un palat lung, de culoare glăbi'.e, a cărui fațada era întreruptă de un şir de ferestre foarte mar.. Cei trei prieteni coborâră din maşină şi intrara pe uşa înaltă care era intrarea principală. Caridi întrebă un polițist ain apr-opiereu uşii, în ce parte este biroul Departamentului Artileriei şi i se spuse eă-l găseşte la etajul al treilea Urcară treptele unei scări cu două aripi şi trecură prir fața unui sir nesfârşit de uşi pe care se vedeau inscripțiile : rachete şi grenade, bombe, pirotehnie, arme de mână şi aşa mai departe, până când ajun sera la usa pe care scria Şeful Depirtamem ului Artilerie

Se opriră şi se sfătuiră o clipă, ca s-ajungă la concluzia câ va fi mai bine, ca deputatul sâ intre singur şi sâ comunice şefului motivul vizitei şi pe urmă să-l introducă şi pe Essary.

Constată că şeful biroului este un om la care puteai ajunge foarte uşor. în vestibul uşa era deschisa. O dactilografă care bătea la maşină în apropierea intrării, se uită foarte simplu la Caridi şi-i făcu semn spre barbatul aşezat în fața unui birou, cu receptorul telefonului ridicat la ureche

După re termină conversația la telefon, şeful îi făcu semn spre un scaun

Deputatul ii spuse cine este, explicându-i că unul dintre alegatorii săi a reuşit şâ dcscopere un importanți ş extraordinar exploziv

Şeful dete uşor din cap.

— Şi . huihm... huihm.. Prietenul meu n-ar dori ca această invenție s-o prezinte la biroul de brevete, continuă Caridi. decaret e

— Deoarece celelalte naţiuni ai putea sâ afle felul de fabricare, comp[1]etă şeful.

— Da, exact, încuviinţă, Caridi, puţin mirat. Aveţi adeseori astfel de cazuri ?

i

— Aşa şi asa, admise şeful biroului. în timpul războiului mondial aveam în medie cam trei oameni ce ZL care veneau la noi, în cel mai mare secret şi se ofereau ca în schimbul sumei de un milion de dolari, să ne divulge procedeul dupa care un amestec de zahăr cu clorat de potasiu poate să facă explozie Toți aceştia nu voiau să treacă mai întâi pe la b-roul breveteloi, din pricină că se temeau, nu cumva inamicul să afle amănuntele p "ocedeului lor. Motivele ce le invocau, erau Întotdeauna patriotice. ,

Caridi era gata să pufnească de râs.

— Acum au încetat să mai vina ?

— Astăzi rumarul lor a scăzut la doi sau cel mult trei pe lună.

Caridi era gata să-i spună : „Omul despre care vă vorbesc eu, nu es+e un novice ; este un cercetător de profesie", dar se gândi că o altfel de declarație ar putea fi imprundentâ. Pe urmă cu totul pe neaşteptate îşi aduse aminte :

— Omul în numele căruia am venit să vă vorbesc, n-a inventat nici un fel de exploziv ; el a descoperit un proceaeu pentru a da explozivului o anumită forță.

Şeful bii oului păru că începe pentru întâia oară să se interes eze puțin de ceea ce auzea. Făcu o mişcare aprcape imperceptibilă.

— Ce a descop srit ?

— Eu nu am posibilitatea să vă explic. Inventatorul aşteaptă afai ă, pe coridor ; el ar putea să vă explice mai bine decât mine, ce reprezintă descoperirea lui.

— Pofte îte-l înăuntru, zise şeful.

După ce Essary intră în birou şi fu prezentat drept domnul Rose, începu o lunga errpunere de ordin t3hnic, -cu care-i explică descoperirea sa. Scoase şi două fiole, una cu praful obişnuit şi a doua cu acelaşi prai, dar granulat, în conformitate cu procedeul Essary.

— Care este deosebirea între acestea două? întrebă şeful.

— Examiiiați-le la microscop.

Şeful se uită.

— Huîhm. jroeedeul la care supui praful acesta este complicat ?

— S-ar putea conctrui o fabrică cu o producție zilnică de cinci tone de fiecare secțiune şi la prețul de patruzeci şi cinci

de mii de do^ri secțiunea. Am la mine proiectele în copie albastră, pentru o secțiune tip.

Şeful dădu uşor din cap, cu încuviințarea discretă, caracteristică militarului.

— Specialiştii noştri tehnici vor încerca amândouă aceste prafuri, ți vom da şi o mostră din praful întrebuințat de noi, pentru a-l trata după aceeaşi metodă. Pe urma vom vedea ce propunere va putea face Departamentul Artileriei, întemeiat pe constatările făcute, Secretariatului general al Războiului.

Ecsary îi exprimă tcată recunoştința.

— Şi ce adresă va trebui să notez, domnule Rose, pe aceste două fiole ?

— Saylor and Rose, Camera 1515, Lecksher Buil- ding, Megapolis.

După ce Şeful Depărtăm untului Artilerie notă adresa *pe* cele domă etichete, vizitatorii plecară.

CAPITOLUL XX3I3

După c-e ieşiră din clădirea Ministerului de Război şi ajunseră în Corstitution Avenue, cei trei prieteni se despărțiră. Toti trebuiau să se intoarca in aceeaşi seară la Megapolis Caridi cu avionul, iar Essarj şi' Rose Saylor cu trenul, fiind mult mai comod şi mai puțin costisitor. Deputatul chemă o maşină şi spuse şoferului să-l ducă la aeroport.

Când ajunse la destinație, văzu un avion cu aripile joase, trepidând nerăbdător pe carul de aterizare, ±n timp ce elieele se învârteau încet, gata să-l ridice in aer. Caridi cobcrâ din maşină şi făcu semn portarului să oprească o clipă aparatul şi dădu fuga la casă, ca să-şi ia bilet. Când ieşi din clădirea biroului, văzu paznicii aeroportul ridicând partea dinapoi a unui uriaş câine tărcat, în compartimentul de bagaje: Animalul întoarse capul enorm şi bine spălalt şi se uită să vada ce fac cu el subalternii aceştia.

Prezența uriaşului câine danez făcu pe Caridi să în- țeleagă, că domnişoara Littenham s-a îmbarcat şi se întrebă, oare ea a stat tot timpul în birourile de la Capi- toliu şi a lucrat ? Se uită la ceas, ca să constate diferența intre ora

când ar fi trebuit să părăsească biroul şi cea când îl părăsise' în realitate Nu cmva îşi închipuia că datorită faptului că ea este o iată cu avere, îşi poate permite să-şi piardă timpul, când în realitate ar trebui să lucreze, arunci...

Urcă scaricica aparatului şi după ce intră pe usa dc cluralurmniu a carlingii, se întrebă, cum ar putea spune domnişoarei cu toată amabilitatea, dar fără nici un inconjur, câ aşteaptă din partea ei să-şi respecte orele de birou. O văzu aşezată într-un fotoliu din interiorul carlingii, uitându-se pe hubloul apaiatului, la publicul şi călătorii earc nu se urcaseră- încă. Se opri lângă fotoliul ei şi cu mare greutate reuşi s-o întrebe :

— Dumneata te întorci în fiecare zi acasă ?

Fata ridică privirea şi se mişca uşor m fotoliu, pentru a- i da să înțeleagă, câ poate lua loc pe cel de lângă ea

— Da, este foarte plăcut ca după slujbă să te poț' întoarce acasă cu avionul... Te-ai mai întors la birou, dupa ce ai plecat împreună cu prietenul dumitale ?

— Nu, nu m-am întors .. Uite ce, când pleci de la birou...

— In cazul acesta n-ai semnat scrisorile pe care le-am bătut la maşină, îl întrerupse fata şi se uită la el foarte serioasa.

— Nu, fireşte câ nu le-am semnat. N-am mai trecut «e la birou.

— Bine, dar unele dintre ele erau extrem de importante, ripostă fata şi uitându-se la el, încruntă uşor din sprâncene Două dintre aceste scrisori ar fi trebuit să plece astăzi.

— In cazul acesta... îngână Caridi... le voi semna mâine...

Domnişoara Littenham se uită la ceasornicul pe care-l avea la mână.

— Ascultă-mă, cred câ nu vei avea nevoie mai mult de cincisprezece minute, ca să te întorci la birou. . Peste un ceas pleacă al doilea avion

P'obabil secretara ar fi reuşit să-l determine să se ridice in picioare şi să iasă din carlinga aparatului, datorita necesității imediate de a semna cele două scrisori, dar în clipa aceasta observatorul închise uşa cabinei, motoa- rel care se învârteau încet începură să vâjâie şi avionul se puse in mişcare.

Pentru a o determina să nu se mai gândească la neglijenta lui, Caridi o întreba mai mult în gumă :

— Nu ți se pare că este prea costisitor, să faci drumul la W ashington pentru un salariu de secretară ?

— Reuşesc aproape să ies la socoteală. Din ban mei nu trebuie să plătesc decât pentru jumatate dm câinele meu.

— Pentru jumătate din câinele dumitale ?

— Da, alocația de bagaj acopera jumătate dm Rajah, iar cealaltă jumătate trebuie s-o acopăr eu.

— Să sperăm că într-o bună zi ce:' de la transportul bagajelor nu vor mai încasa taxe suplimentare pentru bagajele speciale.

Fata se uită din nou la bărbatul de lângă ea, dar tară să zâmbească, ca şi când ar fi vrut să-i dea să înțeleagă, că ap reciază în întregime jocul său de cuvinte. Vâjâitul motoarelor păru că se mai accentuează puțin şi trepidațiile carlingii care era încă pe pământ se domoliră, ca să devină vibrații mult mai liniştite în aer.

Cei doi călători i irmăriră câmpul şi pe urma oraşul care rămânea tot mai adânc în urma lor, pană când aparatul ajunse la înalțimea regulamentară. Caridi uită ie gluma pe care fata de lângă el nu o înregistrase şi începu să se gândească la ceea ce spusese lui Essary, când atirmasc că nu doreşte să fie eooplat în Comisia Problemelor Militare. îşi zise că declarația a fost un procedeu politic just, pe urmă se întoarse din nou spre fată şi incidentul acesta se destrămă din gândurile iui.

Domnişoara Littei ibam era o fată destul de voinică, aproape tot atât de înaltă ca şi el şi Caridi începu să se gâncteascâ distrat, că desce îdenții oamenlor bogați, din anumite motive, sunt întotdeauna înalți şi mai voinici decât părinții lor... amănunt care £e datoreşte probabil hranei îmbelşugat© în timpul cât sunt copii... faptului că sunt mai bine îngrijiți... fac mai multe exerciții fizice... iar rezultatul moral, după cât înțelegea el, trebuia să fie cu totul altfel.

în clipa aceasta Caridi constată că fata zâmbeşte îşi aduse iaraşi aminte de mica glumă ce o făcuse şi se însenină la față.

— Ce te face să zâmbeşti ? întrebă el cu amabilitate.

Secretara se întoarse şi se uită la el

— Doamna Sassinet, care a venit astăzi la birou

— Era o femeie caraghioasă, declară Caridi puțin dezamăgit.

— M-a întrebat dacă eu fac parte dm Asociația ei. I-am răspuns că nu. Pe urmă mi-a spus că dacă sunt de acord să mă inscriu, ea ar putea să-mi recomande un genealogist care să-mi stabilească linia înaintaşilor pâna la revoluție. I-am răspuns că eu cunosc pe toți aceşti înaintaşi ai mei. S-a uitat la mine foarte mirată şi a adăugat : „De ce nu vrei să te înscrii în gri -părea noastră ? Asita te-ar face să economiseşti cel puțin cinci sute de dolari"

Caridi începu să râdă.

— Propunerea aceasta este tot atât de caraghioasă ca si proiecl ul ei.

— Bănuieşti care este motivul, pentru care ținea ca proiectul ei sâ fie votat ?

Cred că nu avea allt motiv, decât să cioplească stâncile megalitice.

— Nu, acesta nu este scopul pe care-l urmărtşl e ea, Vrea să obțină votarea unei legi destul de impresionante, pentru a atrage agenția generală asupra ei, ca astfel să fie aleasă preşedintă a grupării din care face parte.

Car'di dete din cap şi zâmbi. Cuvintele acestea nu reprezentau eeva deajuns de neobişnuit, încât să provoace şi alte comentarii. Chiar domnişoară littenham nu făcea parte dintre femeile cu care ai fi fost obligat să vorbeşti tără întrerupere. Eclipsele dir conversația ei erau şi pentru el binevenite, ori constatarea aceasta era tot atât de ulăc ută, c£ şi un scaun pentru un spectator la campionatele de fotbal.

Avionul se ridicase deasupra negurii în caie primăvara învăluise regiune? şi aa im zbura în bătaia soarelui. Razele lui treceau prin fereastra cabinei şi tremurau pe obrazul oacheş tl domnişoar* [1] Littenham. Partea obrazului rămas în umoră şi bărbia, păieau de un trandafiriu opac, şeaua nasului avea transparența granatelor, iar ochi[1]" păreau ***terre-verte.*** Curba gâtului ei îmuinată cu umerii şi pieptul, aveau aceeaşi tonalitate de culori, dar de aici încolo lumina revarsată pe hublou se oprea şi restul trupului ei părea de tonalități obişnuite.

Fata scoase port-ţigaretul şi i-l oferi.

— Nu cred câ este îngăduit să fumăm în interiorul avionului, declară Caridi.

— De fapt esite împotriva regulamentului, încuviinţă domnişoara Littenham si cu bricheta pe care o scoase din poşetă, îşi aprinse ţigara. Pe urmă se uită împrejurul ei . da, uite colo unul dintre afjşe. Întinse mâna în care avea ţigara spre afiş şi sorbi adânc fumul.

Judecata logică a lui Caridi nu era de acord cu această purtare a fetei, dar probabil logica acestei judecaţi nu era dea]uns de puternică, decaiece în fond, dacâ-i făcea plăcere, fata avea tot dreptul să stea pe scaun şi să-şi fumeze ţigara. Atitudinea aceasta parcă ar fi vrut să spună, câ afişul din cabină nu 1 se poate aplica şi ei

Avionul zbura acum pe deasupra unui aşternut de nori mărunţi, de mărime uniformă şi erau cu marginile sfâşiate ca nişte fulgi I se parea că între aşternutul acesta de nori plutitori care treceau pe dedesubtul lor si în'xe fata de lângă el ar fi un fel de afinitate. Se gândi l- Walkyna şi-şi aduse aminte de motivul focului, nu de melodie, ci numai de amănuntul că melodia aceasta avea un motiv al focului în această clipă el trecea pe deasurra norilor împreună cu una dintre YVaikyrii, doai că aceasta de lângă el parea distrata şi indiferentă faţă de.sincerul entuziasm walkyrian, indiferent de ce natură ar fi fost.

Un glas străin, cu o nuanţare care îmblânzea „l"-ur:le se auzi din cealaltă parte a carlingii, întrebând pe Caridi, dacă s-a întâlnit cu Essary

Deputatul se întoarse şi uitându-se în partea de unde venise glasul, rămase mirat, nu pentru că văzu pe domnul Kumata, ci mai mult din pricină că nu-l văzuse imediat ce se urcase în avion. îi răspunse că s-a despărţit de Essary abia cu câteva minute înainte de a veni la aeroport

— A început tratativele înainte de a se desparţi de dumneata ? întreba japonezul, încercând să ascundă adevăratul motiv al întrebării sale.

— Vrei să mă ierţi o clipă ? întrebă Caridi. Demnul acesta este o veche cunoştinţă.

— Sigur că da, poftim.

Caridi traversă coridorul carlingii şi se aşeză pe scaunul liber de lângă Kumata.

— A făcut ian mic început.

— Cred că n-a reuşit atât de repede să prezinte invenția lui în fața Comisiei Problemelor Militare

-— Nu, de asta sunt sigur câ n-a reuşit.

— Dumneata nu faci parte din această Comisie ?

•— Nu, eu nu fac parte, răspunse Caridi şi se gândi să îepete şi lui Kumata absurditatea pe care o debitase lui Essary dar îşi dadu seama că japonezul nu l-ar crede

Domnul Kumata dădu din cap îngândurat, in timp ce vâjâitul uriaş al avionului tremura în auzul lor. Conversația parea că [c]-a terminat, astfel că deputatul se scuză din nou şi se întoarse la scaunul său de lângă fată.

Nu-i trecu prin minte cătuşi de puțin, ce ar putea să creadă un gentilom japonez despre gradul de civilizație al unui bărbat care se consideră obligat să renunțe la conversația cu un alt bărbat, pentru a se putea întoarce la o fată Probabil japonezul făcea haz.

După ce se aşeza din nou alături de domnişoara Lițtenham. fata se întoarse spre el şi-i spuse .

— Nu ştiam că dumneata doreşti să fii cooptat în Comisia Problemelor Militare.

Caridi ramase puț[1]1 mirat când constată că fala a auzit conversația lui cu japonezul, deşi trebuise să vorbească cu glasul ridicat, pentru a fi auzit în mijlocul zgomotului pricinuit de motoare.

•— Ce te face să-ți închipui că eu doresc ? mtrebâ el.

— Felul în care ai alarmat, că nu faci parte d'n această Comisie.

— In sfârşit... acum ai aflat, admise politicianul, uşor dezamagit.

— Ai făcut vreo încercare în această privință ?

— Nu. , deocamiaatâ nimic.

— N-ai încercat să tragi sforile ?

— Probabil voi încerca, răspunse Caridi, gândindu-se ce sfori ar putea trage.. N -avea nici un fel de sfoară cu care ar fi putut pune în mişcare pe Ki ause- man dar Krauseman avea câteva sfori cu care-l putea pune în mişcare pe el

— De ce nu vii cu nune la Pine Manor ? propuse fata.

— Invitația mi se pare extrem de amabilă, răspunse. Caridi, gândindu-se că probabil această vizită va fi plicticoasă,

dar nu-mi vine să cred că voi putea descoperi legătura dintre Pine Manor şi Comisia Problemelor Militare.

— Cred că ar fi bine să vii, să vorbeşti cu tatăl meu

— Vrei să spui, că ar fi bine să vorbesc cu el, în privința acestei Comisii ?

— Da, probabil ar putea sâ facă ceva... Să ceară domnului Kiauseman să vorbească el cu domnul Winton... de obicei el poate face întotdeauna aşa ceva.

— A, da. da. . aceasta ar fi o idee. Să mă mai gândesc.

—- Foarte bine, te voi informa când îl vei putea găsi acasă.

— Este extrem de amabil din partea dumitale

Fata tăcu din nou, iar el se uita din când în cânc? la linia opalinâ a profilului ei, proiectat pe fulguirea de nori albi ce se ştergeau prin fața hubloului şi constată că trăsături e ei erau calme şi armonioase, deci nu eia un motiv, ca sâ nu fie frumoasă. Se gândi la înfățişarea ej Probabil era frumoasă . probabil era frumoasă în felul in care o fată foarte bogată poate fi frumoasa... fiumusețea este o normă... norma averilor im- punatoaie nu poate fi şi norma clasei mijlocii. Prin mmte-i trecu gândul, că ar fi regretabil să facă un drum cu avionul împreuna cu o adorabilă noştenitoare. dar fâra ca el să-şi dea seamă de această realitate.

Curând după aceea constată că domnişoara Littenham putea st$_a$ liniştită în timpul unor intermitențe de tăceri mult mai lungi, decât ar fi putut el să admită.

— Când ai început să te interesezi de politică ? încercă el să lege din nou conversația.

— Din ziua când Dr. Snell mi-a spus că în America ar trebui să avem acelaşi fel de guvern pe care-l au cei din Europa.

— Cine este Dr. Snell ?

Domnişoara Littenham se uită la el şi Caridi îşi dădu seamă, c-ar fi trebuit să stie cine este doctorul Snell.

— Este profesorul de economie politică de la Universitatea din Chicago.

— A, da, adevărat, răspunse Caridi, ca şi când s-ar fi mirat el însuşi de propria sa lipsă de memorie Iluihm... când ai fost acolo ?

La cuvântul „acolo" glasul lui luă o inflexiune caldă,, ca şi când ar fi fost informat în toate amănuntele despre această chestiune.

— Acum trei ani, răspunse domnişoara Littenham, pe un ton rece care-i dădu să înțeleagă că ea este conştientă, că el n-a, auzit niciodată pomenindu-se despre Dr. Snell, mei acolo nici în altă parte.

Caridi ramase consternat, văzând că cineva este în stare să fie atât de puțin reverențios, numai datorită câtorva cuvinte pronunța ce cu toată inocența. Pe urmă o întrebă aproape înveselit :

— Haide, spune-mi si mie ce te-a învătat domnul Snell.

— ***Doctorul Snell*** nu este un teoretician şi nici un reformator El susținea că orice corupție politică este numai un simptom, care dovedeşte câ adevărata putere este în mâna unei grupări cu totul deosebite de cea care, în aparență, deține puterea. EJ susținea că puterea a fost întotdeauna a celui care este capabil să întindă mâna după ea şi s-o întrebuințeze, si' că averea a to ;t în toate vremurile un fel de fecioara care este în mod constant răpită.

In primul moment Candi ramase consternat de învățătura aceasta a fetei. Afirmația era în întregime adevărată, dar subiectul discutat nu putea fi o materie potrivita pentru un auditoriu feminin, şi cu atât mai puțin frazeologia întrebuințată pentru explicarea acestui subiect. Facu o pauză, pe urmă încercă să schimbe din nou conversația :

—- Cred că mă voi duce să-l viziicz pe tatăl dumitale la Pine Manor dacă vei reuşi să-mi fixezi o între- vedeie cu el.

capitolul xxiv

După ce avionul at^riză la Megapolis, Onorabilul Henry Lee Car·di chemă o maşină şi însoţi pe domnişoara Littenham tot drumul până la Pine Manoi. Dar după ce fata aceasta înaltă, cu trăsăturile armonioase şi probabil frumoasă, se despărţi de el, imaginea ei nu se şterse din .amintirea politicianului. Dimpotrivă, continuă să se gândească la ea în toate chipurile, dar mai ale,3 să se gândească nemulţumit. Atitudinea ei faţă de viaţa politică nu era o atitudine justă. Conceoţiile ei erau toi atât de cinice, ca şi ale unui corespondent de ziar din Washington. Va fi mult mai bine să încerce să scape de ea cât mai repede posibil. In realitate fata aceasta era un fel de *roşie* sceptică... o roşie care vedea destul de limpede prin sistemul actualului regim, dar care nu avea nici j încrede în principiile roşir. El avea nevoie în b'roul său. de vreme ce scăpase pe Connie Myerberg, de o simplă stenografă... şi în clipa aceasta imaginea domnişoarei Littenham apăru din nou în faţa lui, aşa cum o văzuse în lumina de soare, la înălţime de trei mii de metri... cu obrajii opale':cenţ şi gâtul... cu buzele roşii ca granatele... cu ochii de jar. Nu va trece mult şi o va putea înlocui... după ce va vorbi cu tatăl ei la Pine Manor, despre cooptarea sa în Comisie.

Când 'ntră în locuinţa sa din palatul Albermarle Apartrrents, coamna Ellora îi ieşi în cale şi petrecân- du-i braţele împrejurul gâtului, îl sărută.

Ceva mai târziu află că acest exces de afecţiune se datora unei rochii care deocamdată era în atelierul.
Chabrun and Wyllie, dar de care aceştia ar fi fost dispuşi să se despartă, pentru o nimica toată, ceea ce ar fi fost şaptezeci şi patru de dolari şi nouăzeci şi opt de cenţi. Era o rochie cenuşie, după cât bănuia Caridi, un cenuşiu impresionant, cu blana la gât şi o centura care permitea să şi-o strângă îfriprejurul mijlocului sau s-io lase să cadă în falduri ; jupa era în cute şi' era atât de ingenios făcută, încât dacă o îmbrăcai la un dineu, îţi făcea impresia că este rochie de seară, iar dacă o purtai în oraş, părea că este rochie de stradă, dar in acelaşi timp dacă opăreai cu rochia aceasta pe un teren de tenis, parea câ este rochie de pport.

In timpul cât Ellora îi explică această a imirabilă achiziţie, se oprise în faţa lui, scăldată în lumna soarelui de primăvară ; buzele îi erau roşii ca rubinele, obrazul lucitor ca sideful şi pârul, spuzeală de aur. Dar amănuntele acestea Caiidi nici nu le băgă în seamă.

— Evident, încuviinţă el cu amabilitate, n-ai decât să ţi-o cumperi, şi gând:'ndu-se la propriii S sale iaterese, îşi zise că va trebui să facă totul, ca timp de o zi sau două să fie bine dispusă

După ce prob Ierna rochiei fii lichidată, Ellora îsi aduse aminte că Myeroerg a telefonat după el, ca să treacă pe la birou, imediat ce se va întoarce de la Washington Prin urmare îşi saruta barbatul din nou, de astă dată cu mai puțm entuziasm, şi-l conduse până la ieşire

Imediat ce ieşi în stradă, în gândurile lui Candi ni făcu din nou loc imaginea domnişoarei T Attenham Presimțea câ ar trebui să se gândească la prooriile sale interese, la ceca ce ar vrea Myerberg să-i spună, dar prevedea că nu poate fi altceva decât chestiuni mărunte de birou Deputatul se simți din nou nemulțumit, adu- cându-şi aminte de cinismul secretarei sale față de problemele politice O femeie, îşi -zicea el, ar trebui să fie exact atât de cinica, cât e necesar pentru a parea p - cântă, dar nu piperată ; mai ales o fată tânără, atât de distinsă şi fiziceşte atât de fermecătoare.

Când deputatul intră în birour'le Myerberg, Meltofschi şi Grannan din Leckshre Building, şi văzu pa doamna Connie Myerberg aşezată în fața unui birou, citind o carte la lumina unei lămpi cu umbrarul verde, simți în inimă un fior de gheață. In clipa aceasta se gândi pentru prima dată la realitatea inexorabilă, că domnişoara Connie se căsătorise cu un evreu. Acum o vedea în fața sa, aşezată în lumina "ămpii : soția avoca-tului. încercă să vadă pe obrazul ei semnele unei dezamăgiri sau simptomele mei dezintegrări morale, dar fața arăta mai bine decât până acuma, mult mai mulțumită şi în atitudinea ei nu se vedea nimic din sila ce i-ar fi pricinuit-o tovărăşia nepotri >rită în care trăia.

„Ca să fiu pe deplin sincer, sunt foarte mulțumit că până acum totul a ieşit atat de bine", îşi zise Caridi uşor dezamăgit.

— O, bună ziua Henry !

— Heîlo, Connie, cred că nu va fi prea târziu ca să te felicit ?

— Nu e niciodată prea târziu, cât timp mai sunt în viață, ca să cot primi felicitările.

— îți doresc să trăieşti ioarte mult... ce faci dumneata aici ?

— Sunt un fel de funcționar de birou... .Am început că citesc textele de legi.

— Huîhm... huîhm . da... Caridi rămase în picioare în apropierea ei şi căută să facă cât mai verosimilă legătură dintre aceste două exclamații ale sale : Ia spune cum a ieşit cazul domnişoarei Estovia ?

Eoamna Myerberg îşi duse degetuil la buze şi clătină uşor din cap.

— Şşşt! Pe urmă adăugă pe un ton obişnuit : nu este nimic ce ar merita atenția dumitale.

Caridi mai făcu un pas spre ea.

— Ce s-a întâmplat ?

— Nimic. Doar că tânărul Estovia lucrează aici în birou.
— A, da, despre asta am auzit. Cum s-a terminat procesul?
— Cum să se termine, în procesul intentat lui Canarelli nu s-a prezentat nici un martor şi a fost scos de pe rol... Aşa ceva se întâmplă foarte adeseori... cei interesaţi plătesc martorii, ca să nu se prezinte.
Caridi clătină încet din cap şi se gândi că în mod "•iresc toate femeile sunt reformatoare, până când reuşesc să se mărite bine, dar după aceea îşi dau seamă că în lumea aceasta nu există nimic ce ar putea avea nevoie să fie reformat şi îmbunătăţit.
— O, nu te mai gândi la aşa ceva, astfel de lucruri se întâmplă în mod obişnuit, încercă femeia să-l consoleze, intei pretând greşit gestul lui Caridi.
— Da, ştiu, dar eu credeam că-mi voi putea începe cariera cu o reformă radicală, declară Caridi carc se gândi că este obligat să explice într-un fel oarecare motivul pentru care clătinase din cap. E adevărat că Sol are nevoie de mine ?
— Da. nu cred să fie cineva la el în birou, aşa că poţi intra imediat
Caridi trecu în odaia alaturată şi-l găsi pe. Myerberg lucrând la biroul său Avocatul se îndreptă în scaun şi întise mâna spre ei.
— HeiLlo, tocmai îţi făceam o scrisoare. Mi-a telefonat Essary, că aţi fost împreună la Ministerul de Război. Ce zici, au rămas impresionaţi ?
— La început şeful nu parea câtuşi de puţin impresionat, dar şi-a dat imediat seama de realitate, când a constatat că Essary avea de vânzare un procedeu şi nu un produs.
Myerberg clătină din cap.
— Deocamdată constat că este foarte departe de rezultatul pozitiv. Crede-mă, nu înţeleg motivul pentru care Essary a refuzat să vândă descoperirea lui, când i s-a oferit un preţ atât de bur... Ce ştii în legătură cu Comisia Problemelor Militare ?
— Vorbeşti despre cooptarea mea ?
— Da, crezi că vei i euşi ?
— Am vorbit cu Winton : nu mi s-a părut optimist. M-a întrebat dacă sunt informat în domeniul militar.
— De ce nu i-ai răspuns că eşti în stare să-ţi dai seama de o problemă militară, când eşti pus în faţa ei ?
— Crede-mă, am eonsl ataf că vorbeşte foarte serios.
— Irjţeleg ; dacă de fapt te^a- întrebat de >pre cunoştinţele ce le ai în domeniul problemelor militare, considerând întrebarea aceasta drept o condiţie pentru a fi cooptat în Comisie, atunci se pare că nu vei reuşi să intri.
— Tot aşa mi-am ziis si eu.

— Uite ce... dacă vei reuşi să obţii un, loc în această Comisie, cred că prezenţa dumitale ar putea contribui în mare măsură la acceptare[3] invenţiei Lui Essary.

— în orice caz n-aş vrea să întrebuinţez Votul meu pentru a susţine un proiect prezentat de mine.

— •Tu, evident, aceasta nu se poate. Dâ-mi voie să mă gândesc puţin... îşi trecu degetele groase prin părul cârlionţat şi tăiat scurt: cunosc ne cineva despre care cred c-ar avea tot int sresul să fu cooptat în Comisia Problemelor Militare. Se întoarse spre aparatul telefonic: Angeilo, vrei să chemi Banc roft 27— 471, să vină numaidecât la mine la birou ?

— Cine este Angelo ? întrebă Caridi' gândindu-se la Bancroft 27—471.

— Este Angelo Estovia... îmi pare foarte rău că procesul a fost zădărnicit. Populaţia acestui oraş este pornită împotriva iui Joe Canarelli, dar cred că fără nici un temei Intenţia mea n-a fost ca să-l apăr în cazul Cstovia, dai aş fi vrut să accentuez ideea de protecţie

a breslei comerciale pe care se intemeiază organizaţia sa La urma urmelor, Caridi, eu cred că micii negustori sunt obligaţi să se organizeze într-un fel oarecare, împotriva celor bogaţi şi dacă disciplina organizaţiei acesteia este uneori severă, atunci ce să mai zici de disciplina Trusturilor şi a marilor Societăţi ?

— Bine, dar Joe Canareilli nu este un mic negustor, ci este un om foarte bogat.

— Acesta nu este un motiv. Scopul unei organizaţii este averea. Eu nu am dreptul să condamn pe nimeni, d"n p nnă că a reuşit în întreprinderea lui Legea ar treb[1]" să fie mult mai îngăduitoare faţă de neregulari- tăţile clasei bogate, decât faţă de neregularităţile celei sărace, deoarece o astfel de îngăduinţă contribuie la accelerarea succesului

i

—• E adevărat, încuviinţă Caiidi.

—fTocmai, şi în limiLa const stărilor mele aceasta ste singura aplicaţie logică în jurislicţia americană.

Myerberg păru că se gândeşte din nou : Crezi că există un motiv precis rare să fie împotriva cooptării dumitale în Comisie ?

— Eu nu ştiu să fie.

— Nu CTcz.1... c-ar putea să fie de pildă Littenham?

— Da de unde, nici pomeneală.. fiică-sa... ştii fata pe care Krauseman mi-a cerut s-c angajez ca secretară.

— Da. ştiu, continuă.

— Mi-a spus chiar astăzi după masă, în Jmlpul cât am făcut împreună drumul cu avionul, de la Washington până aici, că tatăl ei ar putea să mă ajute, să intru in Comisie.

— în cazul acesta este foarte bine şi foarte util.

Telefonul zbârnâi. Myerberg luă receptorul şi răspunse :

— Perfect, ,pofteste-il înăuntru

'Puțin după aceea uşa 'biroului .se aeschise şi apăru statura mică şi îngrijită a lui Canarelli. Îşi trecu o mână peste părul pomădat şinşi plimbă ochii îin lungul pereților, căutând o oglindă, dar fără s-o găsească.

— Ia loc, Joc. Cred că cunoşti pe domnul Caridi ?

— Sigur.

—- Huîhm .. Joe. . după cum ştii domnul Caridi este membru al Cor greşului.. în calitate de repiezentant ales în toată regula

— Da, asta o ştiu şi eu.

— Ei bine, dumnealui ar vea să fie cooptat în Comisia Problemelor Militare şi după cât se pare, i se pun anumite piedici

Canarelli se uită cu atenție ia' Mj-erberg.

— Da, şi ce amestec am eu în această afacere ?

—r- Uite ce, dumneata ai fuse cel dintâi .care l-ai ajutat să fit ales... Este alesul districtului dumitale.

— Ştiu câ l-am ajutat.

— Cei care pun piedici domrului Caridi se pare că ar aparține partideloi interesate foa> te de aproape la fabricarea efectelor militare.

— Ce poate e să aibă banda lui Lit+tnham împotriva lui?

— Nimic, decât cel mult că este un om nou şi nu tocmai favorabil scopurilor ce le urmăresc... iar Comis a despre care vorbim, se ocupă de problemele militare

— Aha... înțeleg.

— Şi fireşte, dacă vei încerca să intervii, pentru a-l ajuta să intre în această Comisie... înseamnă că acolo vei avea un prieten

Bărbatul mic de statură şi oacheş înc epu să dea din cap, din ce in ce mai plictisit. In cele din urmă declară :

— Cred că voi irtervei . Ce are banlda asta afurisită a lui Littenhan, de se amestecă în treburile mele ? Eu nu înființez bănci, ca să-i fac concurență.

— Eu n-aş vrea să afirm că el îşi bagă nasul în...

— N-ai vrea pe draicu' Omul acesta are două Mocui. de case exact în strada din care eu încasez câte şase doiari de fiecare casă, drept taxi de membru în Asociația de Ajutor Mutual a Proprietarilor Urbani. Fir-ar al naibii, cred că ar putea suporta această taxă de şantaj, exact cum pot s-o suport şi eu pe-a lui. Când a băgat în buzunar o gratificație de un milion şi jumătate dolari de la Westover Bank, unde am şi eu depozitul, n-am scos o vorbă. M-am mulțumit să spun : „ei comedie, asta este o excrocherie", dar acum din cauză că el are douăzeci sau treizeci de case de raport, în regiunea unde-mi fac eu afacerile, se aşează pe picioarele dinapoi, când e vorba să-mi

plătească şi mie o nimica de o sută louăzeci de dolari pe lună . Pe un astîel de om ai tot dreptul sâ-l dai dracului !

Myerbeig făcu un gest de nerăbdare.

— E zadarnic* să-i spun că Merrit Littenham are drepturi legale să încaseze gratificaţii de la bancă. I-am spus că dacă Littenham reuşeşte să convingă membrii Consiliului de Administraţie ca să-i voteze gratificaţii, acestea sunt întru toate conforme cu legea şi deponenţii sau deţinătorii acţiunilor n-au nici un drept să se amestece în afacerea asta

Canarelli la rândul lui începu şi el sa se adreseze lui Caridi :

— Prin urmare, domnule Caridi, eu mă găses(exact in aceeaşi situaţie. Pun taxe asupra caselor şi trebuie să le încasez, chiar dacă aceste case aparţin lui Merritt littenham.

— Da, dar încasările acestea nu sunt legale !

— Dă-o-ncolo, căci ar putea deveni foa: te uşor legale. N-am nevoie ue altceva decât să cer votarea unui proiect de lege care să prevadă plata taxelor de asigurare mu'uală şi obligaţia de a se înscrie în aceste organizaţii.

— Ca să îiu sincer, eu n-aş putea afirma că vei reuşi sau nu să obţii votarea unei astfel de legi, interveni Myert erg. Esenţialul este, că legile privitoare la întreprinderile Littenham există... că sunt tăcute de serviciile contenciosului acestor întreprinderi, prin urmare gratifi- caţia lui Littenham nu se mai poate pune în discuţie. Nu-ţi rămâne decât, fie să i-o ulăteşti, fie să pleci de la banca lui... şi să te adresezi altei bănci.

— Pe cinstea mea, va. veni şi ziua când va fi aceeaşi situaţie şi în privinţa taxelor încasate de mine !

— în orice caz, nu acesta este motivul pentru care te-am chemat să stăm de vorbă.

— Care este motivul pentru care m-ai chemat să stăm de vorbă ?

— Aş vrea să ştiu cum am putea determina cooptarea domnului Caridi în Comisia Problemelor Militare.

— A, da.. sigur, dacă asta arc vreo legătură cu comenzile ce s-ar putea da fabricii de muniţii Merritt. Littenham, domnul Caridi va fi cooptat în Comisia Problemelor Militare . Le voi arăta eu celor din banda lui Littenham, ce păţesc dacă se amestecă în afacerilc mele.

CAPITOLUL XX[t;]

La câteva săptămâni după aceea Or orabiilul Henry Lee Caridi plecă foarte bine dispus de la Albemarle Apartments

spre aeroport. în timp ce automobilul se apropia de destinație, se surprinse uitându-se d n fugă în interiorul celorlalte mașini pe lângă care trecea. > Constată prezența mai multor persoane, femei și bărbați, dar curiozitatea lui continuă să se mențină treează.

Când ajunse la aeroport, văzu că motoarele aparatului centru Washington nu sunt încă în acțiune, așa că se opri pe peronul din fața micii stațiuni și urmări mașinile care soseau. Dar foarte curând după aceea, auzind motoarele care se învârteau pentru a se mcâlzi, deveni neliniștit. Se uită cu și mai multă atenție la mașinile care se opreau. într-un târziu sosi și ora plecării. Intră repede în birou, cumpără un bilet și întrebă casierul, nu cumva o fată înaltă î luat precedentul avion. care a plecat la Washington.

Casierul întinse lui Caridi biletul și dete din cap

—• Da, chiar mai multe, răspunse el.

Deputatul se uită cu atenție la casier.

— Ce mai multe, întrebă el w oniic, avioane sau fete ?"

Intră pe terenul aeroportului, clocotind de nemulțu-- ' mire împotriva casierului. Primul lucru pe care trebuia să-l cunoască publicul călător, era amănuntul că agenții aeroportului erau indivizi tot atât de puțin amabili ca și cei de la căile ferate.

Dupa ce marea lui nemulțumire, pricinuită de funcționarii caselor de bilete, începu să se liniștească, aparatul se ridică în aer și el își continuă deprimat drumul spre Washington. în timpul acesta se gândi c-ar fi fost mult mai economicos, dacă domnișoara Littenham ar fi plecat odată cu el. Ar îi putui să treacă cealaltă jumătate de câine în contul bagajului său și astfel ar fi economisit taxa de transport. Se gândi să-i facă această propunere, imediat ce se vor întâlni.

Când ajunse la destinație, intră foarte grăi it in clădirea administrației Congresului și apucă în lungul coridorului spre biroul său, așteptându-se să vadă câinele "uriaș, cu trupul adunat colac, în fața intrării. Dai in loc de asta găsi usa biroului încuiată. Scoase cheia și intră. Biroul era gol. Fe o masă era un maldăr da scrisori nesemnate care ar fi trebuit să plece de seara trecută. Se ișeză pe scaun și, în ttimpul cât le semnă, ascultă cu atenție să prindă zvonul de pași al domnișoarei] ttenham pe coridorul din fața ușii.

Dar văzând că așteaptă zadarnic, începu să se simtă nemulțumit și-și zise :

„Văd că la birou vine târziu și de plecat pleacă devreme ; va trebui să-i spun fără nici un înconjur, că de aci înainte. ."

Dar exact, când ajunse ai'ci, ușa birou' ui se deschise și apariția domnișoarei Littenham limpezi atmosfera și trezi buna lui dispoziție.

i

— Am întârziat ? întrebă fata.

— Nu cred să fi întârziat... îşi' scoase cea&ori cui din buzunar... începusem să semnez aceste scrisori şi nici n-am băgat de seamă.

— Cu toate acestea am întârziat, aproape un ceas, zise fata şi se uită la ceasul ce-l purta la mană. [1] >are ceasornicele noastre merg la fel ?

Se anropie şi-şi întinse mâna alături de a lui, 'Contrastul dir tre antebraţuH delicat şi ars de soare al femeii şi antebraţul său alb făcea o impresie plăcută, fară oă mai ţina seama de amănuntul că amândouă ceasornicele mergeau aproape la fel.

— Am fest reţinută, îi explică fata, deoarcce înainte de a păsări oraşul, a trebuit să vorbesc cu Ki au soi ian.

Evident ..oraşul" era Megapolis, căci amândoi îşi dădeau seama câ timpul ce-l petreceau la Washington, era numai o si urtă intermitenţă în viata lor de rurali.

— ***Dumneita,*** ai fest să vorbeşti cu Kraiio^man ?

— Da, desigur... este un bătrân ^oarte amabil... puţin cam patetic, după cât mi se pare mie, judecând după obiectele pe care le colecţionează.

— Obiectele pe care le colecţionează nu sunt de valoare ? întrebă Caridi căruia această conversaţie nu-i facea prea mare plăcere, deşi n-avea habar de ceea ce ar putea să însemne, plăcerea de a colecţiona obiecte.

— Ca să-ţi spun adevărul, colecţiile sale par ca şi când ar fi alese de el însuşi.

Caridi nu era în stare să înţeleagă pasiunea unui om care cutreieră hudiţeie unui oraş şi colectează obiectele -care-i plac, dar cu toate acestea dete din cap în semn de încuviinţare

— înţeleg... va să zică aşa...

Gândurile lui se concentrară din nou asupra lui Xrauseman şi simţi o uşoară nelinişte. Cunoştea, fireşte, motivul pentru care se dusese la el... să-i ceară să intervină pentru cooptarea lui în Comisie. Dacă se va întâmpla să vorbească şi Canarelli cu acest Krauseman, despre acelaşi subiect putea fi sigur că bătrânul Krauseman va lua banii ambilor postulanţi., fără să sufle nici o vorba despre faptul c-a mai fost cineva la el în aceeaşi chestiune Acesta este marele avantaj, când lucrezi mână în mână cu un om lipsit de Drincipii ; poţi fi dinainte convins că va face exact ce trebuie să facă. Apoi spuse :

— Mă întreb ce motive ar putea să aibă o fată ca dumneata, pentru a se duce să stea de vorba cu Krauseman ?

— Eram convinsă că-n vei pune această întrebare, răspunse domnişoara Littenham cu glasul grav.

— n sfârşit, ţi-am pus-o, declara Cai , din ce "în ce mai încântat.

Fata se uită la el şi în lumina biroului ochii ei erau de un albastru închis, ca mieşunelele.

—- M-am dus la Krauseman să-l rog să-mi obţină o altă slujbă.

— O altă slujbă, repetă Caridi puţin alarmat,, pen- v tru cine ?

— Pentru mine... I-am cerut să-mi găsească o altă slujbă.

Bărbatul se uită la ea mirat.

— Doai nu vrei să spui... cred că nu ai nevoie de altă slujbă ?

Fata se uită şi ea la el şi păru mâhnită.

-— Ba da, am.

— Pe ce ? Care este motivul că nu-ţi place această slujbă ?... Cred că aici nu eşti obligate să lucrezi prea greu, sai poate mă înşel?.., Dumneata... şi ţăcft un gest, aproape nu vii dtJoc dimineaţa, iar când vii te învâi teşti de câteva ori prin birou şi te întorci din nou acasă.

— Şt'u, că timpul pe care-l petrcc aici este revoltător de scui t. M-an gândit de multe ori că ar trebui să întârzii mai mult!

— Te rog. domnişoară, nu m-am gândit câtuşi de puţin să mă plâng dar... înţelegi, n-aş vrea să rămân cu impresia că-ţi dau prea mult de lucru.

— Adevărul este că eu aproape nu fac nimic, răc - punse fata şi făcu un gest de lehamite.

— In cazul acesta... cred că nu este vorba de salariu ?' Pe uimă păru că-şi aduce aminte de ceva. Tocmai voiam să-ţi spun, câ cealaltă jumătate a câinelui dumitale ar putea fi trecută în contul bagajului meu personal ; dacă ne-am putea aranja, să venim şi să ne întoarcem împreună, cu acelaşi avion.

— Aocultă, interveni domnişoara Littenham pe un ton generos, dar m acelaşi timp abrtut, nu mă interesează câtuşi de puţin faptul că sunt obligată să plătesc jumătate taxă pentru transportul câinelui meu.

— Atunci care este motivul că vrei să pieci de la mine ? întrebă Caridi şi se simţ' profund consternat.

Atitudinea lui era gata s-o determine să în tindă mâna spie el şi să-l apuce de braţ. Dar reuşi să se stăpânească

— Ce ar fi dacă ţi-aş spune, c-am ajuns să-mi dau. pe deplin seamă de ceea ce face un membru al Congresului.

— Fireşte, exclamă el şi riai mirat, ajunseseşi tocmai acolo, unde puteam avea toată încrederea în dumneata, ca să te ocupi singură de lucrările de birou.

— Bine, dar dumneata nu-ţi dai sea na. stărui fata cu părere de rău, că acesta este exact momentul indicat, pentru a-mi lua o nouă slujbă '!

— Nu înțeleg de ce ar fi tocmai acesta momentul, ca să-ți iei o nouă slujbă.

— E foarte simplu. încerc să mă familiariza cu toate amănuntele pe oare se întemeiază afacerea tatălui meu şi... ca să-ți spun adevărul... întreprinderile lui se întemeiază pe o mulțime de lucruri

Enormitatea sarcinii domnişoarei Littenham şi necesitatea de a absorbi cât mai deplin şi mai repede toate amăniiii[1]) ele scopului ce-şi propusese, începu să se limpezească în mintea lui Ca; di.

— O. . înțeleg... înțeleg. în orice caz sunt foarte mulțumit, că am putut să-ți fiu de folos... Ce planuri ai acum ?

Domnişoara littenham abandonă tonul de regret cu care vorbise ână acum şi începu să-i spună foarte simplu şi destul de veselă :

— M-am gândit sâ mă angajez în biroul unui senator, pentru a cunoaşte şi lucrările acestuia. Pe urmă am de gând să mă anga ez în biroul secretarului general al Ministerului de Externe, în cazul când voi putea renunța destul de repede la noua slujbă ce mi-o voi lua, sau eventual să int-u la Camera de Comerț a Statelor Unite... Cred că plecarea mea nu te va supăra prea mult, din cauza lipsei colaborării meu în biroul dumitale.

— Dacă pleci în felul acesta, sigur că mă va supăra. Evident, ştiu că dumneata numai rareori eşti la slujbă, dar la urina urmei biroul acesta nu poate merge singur.

— în orie a caz, eu vin de mai multe ori la birou, decât vine nepoata deputatului Bing. Ea îrcasează salariul în calitate de stenegrafă personală a domnului Bing şi totuşi în timp de douăzeci şi sase de ani n-a fost niciodată la Washingt ort.

— Te rcg să m-asculți, eu nu mă plâng nici de dumneata, nici de Bing. Este îndeobşte ştiut că membrii Congresului îşi angajează rudei? în slujbe de uşieri şi secretari, care încasează lefuri, dar rol se prezintă niciodată la slujbă. Cu dumneata însă este altceva ; dumneata ite-ai obişnuit cu felul lucrărilor din biroul meu si prezența dumitale îmi va lipsi. De fapt... nici nu ştiu ce voi face de aici nainte fără dumneata. îşi trecu mâna peste bărbie : când vrei să pleci, mâine sau astăzi după amiază ?

— Cum se poate, nici una nici alta, răspunse fata cu glasul tremurând de reproşuri. Iți dau astăzi preavizul. Vei avea timp tocmai deajuns, ca să-ți găseşti ***o***- altă domnişoară şi s-o introduci în lucrările de birou. Eu voi fi aici şi-i voi a^ăta ce să facă şi cum să facă,. Pe mine, domnule Caridi, mă interesează prea mult me rsul unei întreprind* ri, ca să mai fiu în stare să împiedic de îfăşurarea ei normală. în realitate, dacă stai să te gândeşti, cam 20 la sută din desfăşurarea obişnuită a

întreprinderilor americane, sunt în directă legătură cu interesele tatălui meu şi dacă s-ar întâmpla ca, datorită atitudinii mele, să provoc o pei turbaţie în mecanismul vreunei întreprinderi, înseamnă să precedez împotriva^ intereselor propriei mele familii... Nu eşti de părere că ideea *ac* easta este bizară ?

— Sigur că este, declara Caridi, fără să se mai gândească la ceea ce spune.

— Să vezi, adăugă fata repede, ca şi când şi-ar f£ adus aminte de ceva, domnul Krauseman mi-a propus să mă angajez la Senatorul Lorce, după ce va candida la viitoarele alegeri... fata ezită şi se opri, pe urma clătină uşor din cap . Dar nu cred... că ideea aceasta ar pul ea să fie ceea ce urmăresc eu.

— Ce te face să crezi, că n-ar fi bine să te angajezi la el ? întrebă Caridi îngândurat.

— O, asta da... cred că va fi, probabil mă voi şi anga"a... Dar adineauri eu nu m-am gândit la ,asta.

— Aturci la ce te-ai gândii ?

— Mă gândeam la dumneata... dar... cum ţi-am spus, nu cred ca ideea aceasta ar putea să fie ceea ce ur- măres< eu.

In fraza aceasta erau prea multe eliziuni feminine, pentru ca deputatul s-o poată înţelege. încercă să-i găsească tâlcul, ca să-şi dea seama de ceea ce ar vrea să sptmâ.

— Cu alte cuvinte te îndoieşti de p osibilitatea că eu î isumi as putea obţine o însărcinai e în biroul său ?

Domnişoar a Littenham zâmbi ru îndoială, dar cu simpatie.

— Nu... nu tocmai. Mă gândeam... înţelegi . că atunci când se va p rezenta pentru a fi reales, dumneata... să candidezi împotriva lui şi să-i iei mandatul... în cazul acesta aş putea rămâne la dumneata... şi m-aş putea familiariza cu lucrările Senatului.

Pentru Caridi senzaţia pricinuită de vorbele domnişoarei Littenham, fu ca o lovitură primită în plină figură.

— O, domnişoară nici nu mă gândesc să candidez împotriva colegului meu din Senat... care este un slujitor rncercat al poporului şi un om demn de toată încrederea.. nu domnişc ară !

— Adevărul este, că eu m- am gândit numai la propria mea plăcere, admise domnişoara Littenham şi se apiinse usc. la obraz.

— Aceasta coincide în mod desăvârşit şi cu plăcerea mea... de a te avea aici în birou... Ascultă domnişoară, de ce ţii atât de mult... să faci toate lucrurile acestea p>e care ţi le-ai propus ?... Fe1 ele nu se gândesc la aşa ceva.

—- Numai fetele americane nu se gândesc.

— Ce vrei să spuî... când afirmi că numai fetele americane nu se gândesc ?

i

Ochii domnişoarei Littenham se îndreptară spre el, dar de astă dată luminile lor erau grave şi cenuşii. Ple oapele ei păreau negre, fie că erau naturale, ie că erau date cu creionul.

— Dacă-ţi voi spune fără înconjur, ce înţeleg eu cu aceste cuvinte, nu vei râde de mire ?

— Sigui că nu voi râde ! răsnunse Caridi, consternat de gândul că ar putea să râdă de confidenţele atât de intime şi de cuminţi ale fetei.

— Uite ce... dumneata cunoşti pe Bertha Krupp ?

— Am auzit de ea

— Spune drept... nu crezi despre mine că şunt tâmpită ?

— Continuă... te rog... Te rog, continuă !

— Cred că ştii despre felul în care a luat din mâna tatălui ei conducerea fabricilor din Essen ?

Caridi dete dm cap, înfiorat de o înţelegere şi simpatie pe care nu o simţise faţă de ea până acum.

— Fratele meu este un fel de om pe care afacerile nu-l interesează şi tatăl meu presimte că suntem pe cale să pierdem contactul cu... ceea ce avem. Fratele meu afirmă, că nu are nici o importanţă, fie că menţinem, fie că pierdem acest contact, deoarece experţii sunt plătiţi anume ca să-i menţină. Astfel m-am gândit să-mi formez caracterul după personalitatea Berthei Kruop. Se plecă spre el, cercetându-l de aproape cu ochii, de sub sprâncenele arcuite ea nişte aripi de rândunele, şi care probabu erau smulse : nu eşiti de părere că eu sunt cea mai închipuită fată din America ? /

Bărbatul făcu un gest de deznădejde. In clipa aceasta ar fi vrut să întindă braţele după ea şi s-o cuprindă, fi-o mângâie si s-o înd;mne în străduinţele ei de a păzi o avere care se cifra probabil la două sute de milioane 3e dolari.

— Nici nu mă gândesc, Mary ! Sfinte Doamne ! Mi se pare că dumneata, Mary, eşti cea mai îndrăzne iţă şi cea mai curajoasă... Doresc din toată inima să iau locul senatorului Loree şi să rămân lângă dumneata, sau cel puţin In orbita activităţii dumitale.

— Ia sfâişit, s-ar putea ca scopul urmărit de mine 'să nu fie vanitate, dar în orice caz este irealizabil. Ţara aceasta nu este de fapt adaptată pentru a putea pune tem îlia unei mari avuţii.

— Cum se poate, eu mi-am închipuit întotdeauna că aceasta este ţara unde se fac marile avuţii!

— Sunt de acor d că se fac, dar nu se întemeiază. Înţelegi, Germania are un director în care camenii pot avea încredere. Dar aici noi nu avem pe nimeni căruia ne-am putea adresa, în orice împrejurare. Să luăm de pilda pe Krauseman : uneori nici el nu reuşeşte in loviturile pe care le dă. S-ar putea ca să izbucnească •o mişcare a maselor populare şi aceasta să-l dea

peste cap. Evident, un om ca el va sări imediat în p- ioare şi va declaia că aceascâ mişcare a fost dezlănţuită de el însuşi...

l ata făcu o pauză, pe urmă începu din nou :

— înţelegi, în Germania conducerea afacerilor publice se întemeiază pe suprimarea voinţei poporului. In America aceasta este pedinte de lipsa de interes şi de neatenţia poporului, /ceasta împrejurare contribuie ca marile întrer rinderi de aici să fie cel puţin de zece ori mai riscante oecâc în altă parte, deoarece popoiul ar putea să se întoarcă in orice clipă şi să ia pentru el însuşi o parte a câştigului acestora.

— Bine, dar până ac um nu s-a întâmplat niciodată aşa ceva, interveni Caridi grăbit.

— Da, dar aceasta numai din cauză că tata a avut până acum întotdeauna posibilitatea să întemeieze de fiecare daltă un partid de reforme pe care să-l opună partidului pe care el însuşi îl menţine la putere ; pe urmă când partidul acesta reuşeşte să fie a!es\ din când în când, totul este în cea mai perfectă regulă, dar s-ar putea tot atât de uşor, ca oamenii aceştia să scape din puterea lui. Aici n-ar putea interveni atât de uşor o schimbare de regim, pe cât de uşor a fost în Germania, italia şl Rusia.

Exact în momentul acesta semnalizatorul din birou anunţă pe Caridi că în incinta Camere' deputaţii sunt chemaţi la vot.

— Acum va trebui să pleci, zise fata.

— Nu, te rog, continuă şi vorueşte- ni despre dumneata.

în momentul acesta uşa biroului se deschise şi un ibărbat impunător, pe cap cu o pălărie tivită cu b.ana se uită Înăuntru.

—. Bună ziua domnişoară Littenham... vrei să plecăm, Caridi ?

— Da, desigur... aşteaptă-mă că vin şi eu.

Depu .altul Bing îşi retrase capul.

— Te-aştept pe coridor.

— Ce ghinion, murmură Caridi. Nu pot sta nici cinci minute de vorbă cu se retara, fără să ne întrerupă cineva...

—[1] Cum se poate, tortă dimineaţa am stat de vorbă.

— Bine, să fie aşa cum spui dumneata, dar eu îmi închipuiam că n-au trecut mai mult de cinci minute... Nu pleca înainte de întoarcerea mea.

— Voi iniai sta o lună 'sau două. până la alegeri.

— Bine... la r ^vedere !

Se opri tocmai la timp. Era gata să se plece spre ea şi s-o sărute, înainte de despărţiie.

Când ieşi pe uşă, se simţi consternai. Era gata să facă unul dintre cele mai revelatoare gesturi din viaţa li . Dar, hai să zicem, câ nu s-ar fi putut onri la timp ! Ce s-ar fi întâmplat în cazul acest? ?

Puţin intimidat de accidentul pe care-l evitase, se apropie de domnul Bing careul aştepita pe coridor.

— Te duci ^pre Cameră ? întrebă Caridi

— De de unae, mă duc la depozitul de pap etărie

— Depozitul de papetărie ?

— Da Este aici la subsol.

— Poate... ite duci să cumpcri hârtie sau rechizite ?

— Nu. mă duc să cer să mi se plătească valoare; hârtiei pe care n-am întrebuința t-o. M-am gândit că probabil dumneata nu eşti încă informat despre acest amănunt şi de aceea am trecut să te iau cu mine.

— Dacă nu întrebuințezi nici un fel de hârtie, înseamnă că poți să încasczi valoarea în bani ?

— Sigur că da, răspunse domnul Bing ou amabilitate, vino cu mine şi vom vedea care este soldul dum'- tale.

Domnul Bin6 se îndreptă spre ascensor şi coborâră împreună la subsoluri, de unde apucară amândoi spre birourile Oficiului de Papetărie, unde găsiră un geni- lom binevoitor şi în vârstă.

— Aş vrea să te întreb domnule, se adresă Caridi omului acestuia simpatic, partea din alocația de hârt > şi rechizite pe care eu nu o întrebuințez, n-ar trebui să revină din nou guvernului ?

— Până aoira mu s-a întâmplat să revină niciodată, răspunse şeful biroului şi începu să râdă.

— în felul .acesta, declară domnul Bing, adresân- du-se lui Caridi, guvernul angajează pe membrii Senatului şi ai Camerei în aceleaşi condiții în care cei din Sud aveau obiceiul să angajeze negresele, ca dădace şi bucătărese.

— Şi care au fost aceste condiții ?

—- Atât şi atât se plăteşte în bani gheață, iar pe deasuj ra tot ce pot ciupi de la eoşniță şi de la bucătărie.

Domnul Bing şi funcționarul începură să râdă mul- țumiți.

— Te rog, cerceteaza care este situația domnului Caridi, zise domnul Bing^şi spune-i ce i se cuvine.

Bătrânul plecă, dar se întoarse numaidecât, cu o ju- mătate coală de hârtie pe • :are erau înscrise cifrele.

'Caridi se uită mirat la această hârtie.

— Uite ce, eu nu voi încasa contravaloai ea acestor rechizite, declara el, ci voi face un schimD.

— Şi de ce nu ? întrebă Bing.

— 'Eu am reuşit să fiu ales pe temeiul unui program de reforme, îi explică deputatul Cu glasul grav.

— Cuvintele dumneavoastră îmi aduc aminte, începu domnul cel simpatic, că mai acum opt ani am avut aici un

membri au Congresului, care din motive de conştiinţă nu voia nici el să încaseze contravaloarea rechizitelor . O schimba cu altceva... Ce aţi dori să vă dau, domnule Caridi ?

— O ai pe aici ?

— O, te rog să nu te gândeşti nici un moment la ceea ee am eu. Voi comanda tot ce doreşti, în. contul alocației dumitale penti u rechizite... diamante... bijuterii... mobilier... automobile... înțelegeți, e atât de '•ar să întâlneşti un om conştiincios, încât îmi face adevărată nlăcere să-i procur ceea ce doreşte.

Caridi păru că se gândeşte la ceea ce ar dori.

— Uite ce, mi-am dorit întotdeauna un port-țiga- ret de aur.

— Aur masiv ?

— Da, mi-am dorit întotdeauna nu port-țigaret de aur masiv.

Bătrânul se întoarse şi cercetă lista din fața sa.

— Doimnule Caridi, dumneavoastră ați fost ales de curând în Congres şi aici am un port-țigaiet care revine la vreo douăzeci şi cinci de dolari.

Domnul Bing le oferi o soluție, pentru a ieşi din încurcătură.

— Ascultă, şefule, propuse el fără să mai stea la gânduri. De ce adică să nu-i acorzi aleeația cu anticipație pe trimestrul următor şi să-i dai voie să-şi aleagă port-țigaretul care-i place. La urma urmelor port-țiga- retul acesta îi va servi pentru tot restul vieții.

— Pe cinstea mea, iată ce voi face .' Numai rareori se îi ttâmplă să vină un bărbat conştiincios care să refuze alocația ce i s-a acordat pentru rechizite.

După ce Caridi termină tranzacția şi ieşi pe coridor imj reună cu domnul Bing, văzură pe deputatul Orton caire se îndrepta grăbit °pre ascensor. Caridi îşi aduse aminte că Orton este cel care ține discursuri extrem de violente împotriva profitorilor de război şi că votează întotdeauna împotriva acceptării proiectelor, din pricină că i se par prea blânde

Bing închise oortmoneu] în care tocmai îşi băgase banii primiți adineauri, îl băgă în buzunarul dinăuntru al hainei, apoi strigă din toată puterea :

— Hei, Orton, unde fce duci ?

— Oficiul Telegrafic.

— De ce alergi aşa ?

— Sfinte Doamne, nu ştii ce s-a întâmpial adineauri ?

— Nu, n-am d; unde ştii, răsj unse Bing şi deveni mai atent.

— Am renunțat la etalonul aur !

— La ce ?

— Nu mai putem să-l menținem. Va trebui să avem o monedă mai lefitină. America abandonează standardul aur ! Pe urmă se grăbi- spre ascenror

Caridi şi Bing ?e opriră şi se uitară o clipă unul la «lbil, profunc consternați de şt"rea pe care o auziseră. II se părea că aceasta echivalează cu o declarație de răzDoi. Se grăbiră să se întoarcă, ftecare în birou] său, încercând să-şi facă socoteala dinainte, în limita posibilităților lor în calitate de cetățeni americani şi membri ai "Oiigi esului, In ce măsură noua dispoziție ai putea influența averea lor personală.

CAPITOLUL XXVI

Ckridi şi d tomul Bing imergeau împreună prin tunelul subteran care duce de la vechiul palat al Administrației Congrt sului până la palatul Capitoliului. Urmân - du-si dramul, Caridi se gândi la consecințele ce le-ar pul ea avea renunțarea Americii la etalonul aur, asupra averii Littenham îi venea să se ducă de-a-dieptul la Mary Littenham şi să-i spună, ca să vadă ce-i va răspunde. Fata aceasta avea o minte atât de limpede. Totuşi cei doi bărbați îşi oontinuară drumul grăbiți, spre ascen-sorul! de la celălalt capăi' al tunelului, care XI Jfcdică până la coridorul de la nivelul incintei. Când uşierul le descnise uşa şi intrară, fură întâmpinați de un tumult de glasuri. Secretarul Camerei citea un proiect. Când îi văzu Preşedintele, le făcu semn să se apropie de el. Cei doi deputați îşi făcură drum printre băncile de fermă semicirculară din incinta plină de deputați şi se apropiară de masa lui. Preşedintele ridică mâna ^i începu să strige, ca să poată fi auzit în, mijlocul tumultului :

— Pioiectul acesta care a< um este în a treia citire, am vrea să-l trecem fără discuție, dacă vom reuşi să obținem numărul suficient dte deputați care să fie de acord.

— De ce fără dilst uție ? strigă Caridi.

— Dacă îl vom discuta, a sita ar însemna ca problema fă fie ventilata şi să nie pomenim în fața noastră cu împotrivirea publicului, iar dacă se va întâmpla să-l respingem, sau să nu-l votăm, ar însemn => să ridicăm împotriva noastră j>e toate membrele Asociațiilor Feminine, şi împotriva fiecărui deputat în parte... deoarece Ase ciațiile -ri-au însuşit acest proiect de lege.

— Ce este acest proiect ?

— Ce să fie; ni se cere votarea unui credit de un. j milion şi jumătate dolari pentru a ciopli statui în stâncile din Rockies... F.oiectul propus de Asociațiile Feminine.

— Ci[1], un milion şi jumătate de dolari nu se va putea realiza un asitfel de pro'ect.

— Sigur că nu, dar am amendat pi of ectul, prevăzând că înainte de a termina definitiv scuip tarea unui pisc, nu pot începe lucrul în altă parto. Ne-am gândit că ferm ile şi scuip torii se vor certa, chiar de la primul pisc pe care şi-l vor alege şi astfel proiectul va cădea de la sine... Deci nu vom cheltui prea mult. în aeclaşi timp, pentru femei suma de un milion şi jumătate de dolari va părea enormă.

— Bine, domnule, dar un astfel de proiect ar trebui sugrumat numaidecât ! protestă Caridi.

— Sigur, mai încape vorbă, dar mai bine să-l sugrume Senatul. Aceasta este menire* lui... să respingă proiectele în care Camera nu aie curajul să se amestece. In orice caz, Camera reprezintă voința popoiului [r]i nu inteligența lui.

In timp ce secretarul Camerei continua citirea proiectului- fără să poată fi auzit de cineva, din pricina larmei, Car:di văzu pc deputatul Wirvton făcându-şi drum spre el, în lungul incintei. Se opri zâmbind în fața lui şi-l salută.

— De, dcmnule Caridi, la uimia urmei tot am reuşit să fac ceva în interesul dumitale, dcclară el, ca şi când ar fi vrut să-l felicite.

De sus de pe estrada, oratorul bătu cu ciocanul, ca să se facă linişte.

— DomnJor, faceți linişte. Dați voie secretarului să continuie cu citirea proiectului.

Domnul Winton îşi stăvili avalanşa felicitărilor şi întorcând capul, se uită >este .imăr la orator. In interiorul

Carierei fu linişte cam jumătate de secundă, pe unmă giasul lui Caridi se ridică din nou în mijlocul larmei :

— Despre ce este vorba, domnule Winton ?

— Am comunicat numele dumitale ("omisiei Secţiunilor, şi pe temeiul cunoştinţelor dumitale tehnice, a interesului şi informaţiilor pe care le ai în legătură cu armamentul guvernului nostru, am reuşit să obţin cooptarea dumitale în Comisia Problemelor Militare.

Domnul Bing se întoarse şi apucă pe Carrdi de amân două mâinile :

— Te felicit, Caridi, şi te felicit şi pe dumneata domnule Winton, şi pe colegii dumitale din Comisie, pentru că aţi avut inspiraţia să alegeţi în această demnitate un om atât de capabil şi un mare patriot. America nu are nici un motiv să se teamă de vreo înfrângere, atâta timp cât va fi apărată de un astfel de Nestor al înţelepciunii ş un astfel de ^aiadin al iniţiativei curajoase.

Prcşedii Ltele de pe estradă bătu dm nou cu ciocanul

— Linişte ! La ordine ! Să se facă ordine în incintă !

Caridi mulţumi lui Wmton din toată inima pentru concursul ce i l-a dat în faţa Comisiei Secţiunilor şi puţin după aceea se întoarse în biroul său. In drumul pe care-l făcu prin tunelul subteran, se întrebă cine anume l-o fi susţinut în faţa Comisiei ? Probabil reuşita sa se datora lui Maiy Liiltenham. pe urmă se putea ca şi intervenţia lui CanareLi sâ fi avut o parte de merit. Prefera să-şi închipuie că autoarea succesului său este domnişoara Littenham, deşi Canarelli declarase că va merge la Krauseman, să-i vorbească despre această chestiune.

Când ajunse în biroul său, comupică secretarei cu toată indiferenţa cooptarea sa .şi, o urmări cu atent 2, pentru a constata dacă este mirată sau nu. Fata îl felicită, dar atitudinea ei era atât de calmă, încât nu mai ştia ce să creadă. Constatai ea aceasta îl făcu să se simtă uşor jignit. Nu din cauză că nu ştia dacă ea I-a ajutat sau nu, ci din camă că pe ea, după cât p utea constata, o interesa prea puţin, aacă a fost cooptat sau nu. Înţelese, şi se simţi în acelaşi timp nemulţumit, că o cooptare a lui în indiferent ce Comisie, nu reprezintă decât an amănunt în concepţiile largi, dar foarte transparente, despre viaţă ale domnişoarei Littenham.

— In orice caz, trebuie să-ţi mulţumesc că ai reuşit să obţii pentru mine birourile acestea de la parter, declară el,

sperând că în felul acesta o va determian să-i spună, că tot ea l-a ajutat să fie cooptat şi în Comisie, în cazul când de ^apt l-ar fi ajutat.

—- O, în afacerea asta eu nu am nici un fel de merit. Va trebui să mulţumeşti senatorului Loree.

)— Da, dar el a făcut gestul acesta pentru dumneata..

— Nu, l-a făcut pentru tata.

— în cazul acesta tatăl dumitale, la rândul lui, l-a făcut pentru dumneata.

— Da, l-a făcut pentru că preferam ?a birourile să fie la parter. Nu-mi plac ascensoarele şi nu-mi place nici să urc scările la etaj.

în clipa aceasta Caridi înţelese că relaţiile dintre el şi secretara sa erau tot atât de impersonale, ca şi relaţiile dinltre oricare angajat şi patronul său din aceste birouri. Se simţi foarte mulţumit. Fu adevărată uşurare pentru el, să constate că faţă dt. secretara sa n-a simţit nici un fel de elan, acum după ce elanul fusese eliminat.

Domişnoara Littenham era şi ea mulţumită în felul ei. Când deputatul părăsise în dimineaţa aceea biroul, ea rămăsese consternată şi puţin iuşmată, din cauză că vorbise lui Gairidi despre intentia ei de a se emula cu Bertha Krupp, dc amna von Bohlen şi Halbach. Până acum nu mărturisise încă nimănui ambiţiile ei ascunre şi fără îndoială irealizabile Dar faţă de această indiscicţie, mai comisese şi imprudenţa de prost gi ist, spunându-i cu destule amănunte, că fratele ei este un piorde-vară şi o dezamăgire pentru tatăl lor. După ce Caridi plecă împreună cu dlomnul Bing, ea luă hotărârea să-şi modifice atitudinea şi să devină din nou rece şi indiferentă, cum fusece şi până acum în faţa lumii.

Uriaşul danez care dormea în camera de alături, se rid ă în picioare, n lădiindu-şi trupul, cu un uriaş căscat şi e^i pe coridor, unde atmosfera era mai plăcută.

capitolul xxvii

Indiferenţa profundă şi grea pe care Onorabilul Henry Lee Caridi şi secretara sa, donmisoara Littenham, o simţeau unul faţă de altul, fu accentuată şi mai mult la câteva zile după

aceea, când fata-i aduse la cunoştinţă, că a rugat pe tatăl ei să-l primească la Pine Manor, chiar în după amiaza acelei zile.

Caridi era gata &ă-i răispundă.

,.Am fost cooptat în Comisia Secţiunilor, asa că nu mai este neccsar să-şi piardă vremea ou mine-'.

Dar nu-i dădu acest răspuns, ci declară secretarei sale, că este foarte amabil din p irtea ei, să .ᶜe gândească la fixarea acestei întrevederi.

Puţin după aceea părăsiră clădirea Adminiᶜtratiei şi se îndi eptarr spre aeroport, fără ca pe drum să vorbească exagerat de mult unul cu altul Singurul amănunt mai important care imipresionă pe Caridi, fu clipa cârkl urează pe Rajah în maşină. In timpui cât se străduiau să-l aşeze în aşa fel, ca să mai rămână loc şi pentru ei, oraţele şi umerii lor se strânseră câteva clipe unul lângă altu şi datorită acestui contact, deputatul simţi un fior de plăcere t' emurându-i în lungul trupului. Dar până să ajungă la aeroport, Caridi uită de acest episod.

în avion conversaţia angajată între ei fu indiferentă şi se limită la diverse amănunte privitoare la bircu. După ce ajunseră la Megapolis, luară o altă maşină caie să-i ducă la locuinţa rurală a lui Littenham.

Dar, după ce ajunseră la destinaţie, domnise ara Litbenham nu dădu drumul şoferului în faţa porţii, ca să

iacă druml pe jos prin pădure. Opri maşina în fața porticului de sub turnurile îngălbenite ale clădirii Pine Manor.

Fata întrebă valetul dacă tatăl ei este acasă. Nu era, dar telefonase că a plecat de la birou şi este în drum

în propria ei casă şi în calitate de gazda, domn[1] şoara Littenham fu obligată să adopte o atitudine ceva mai entuziastă. II conduse în lungul unei galerii gothice, printr-o sală de recepție şi de aici într-o galerie de tablouri din oare trei uşi de sticlă se deschideau spre o terasă acoperită cu faianță. Pe terasă găsiră un grup de persoane care beau cocktail. Domnişoara Littenham prezentă pe Caridi tuturor celor de față şi memlbrii grupului deteră din cap, îl salutară şi pe urmă îşi con- tinuaiă conversațiile şi nu se mai ocupară decât de paharele lor de cocktail.

Un tânăr şi o domnişoară discutau desipre un anumit cal de rasă, întrebându-se dacă va fi în formă pentru alergările de la Havre de Grace. Două fete şi un bărbat discutau despre felul loviturilor date de diverşi jucători .profesionişti de golf şi făceau demonstrații cu ajutorul unui baston.

Un tânăr înalt, cu înfățişarea mefistofelică, discuta cu o fată despre tablourile academice.

— Te rog, uită-ite ia piesajul ce se vede acolo, zise tânărul, întinzând o mână lungă şi subțire spre peisajul de pmi întunecați pe care se profilau coloanele albe ale unui peristil grec. de ce să încerce un pictor reproduce- >cea fotografică a unei astfel de sc ene ?

\- - Pentru că... este frumoasă, răspunse fata. r»!^ Nu, nu este frumoasă este banală. Adevărata frumusețe implică ceea ce este interesant, ceea ce este neobişnuit şi... în mod f'resc... ceea ce este ritmic şi simetric, dar lipsit de importanță. Acesta este defectul tablourilor academice. Prezintă atât de puțin interes, încât! nu se poate să te uiți la ele mai mult de o singură dată. Te rog, intră în galeria tatălui meu, ca să te convingi. Priveşte împrejurul dumitale. Ce vezi ? Nimic ! Nu poți să- . concentrezi atenția asupra nici unui tabiou. Toate se pierd, atârnate pe pereți.

— Aceasta este o idee sucită, declară Caridi în şoaptă, adiesându-se lui Mary Littenham, deoarece el putea distinge foarte bine unul de altui tablourile ce le văzuse în galeria prin care trecuse adi îeauri.

— Acesta este frattele meu, îi explică domnişcara Littenham pe a(elaşi ton. Face colecție de picturi ultramoderne şi debitează cuvintele negustori] Dr de artă pe care le-a auzit de la ei, când i le-au vândut.

Conduse pe Caridi spre o măsuță, şi un valet veni numaidecât şi le turnă băutuiă în nahare.

Puțin după aceea c iată care-i fusese prezentată, dar de numele căreia Caridi nu-şi mai auucea aminte se apiopie de masa lor Caridi vru să-i aducă un scaun, dar fata îl opri, spunându-i că se teme să nu înceapă să se plictisească, înainte de a se aşeza la masa lor.

— Despre ce vorbiți acum împreună ? întrebă fata, curioasă să afle subiectul conversației lor.

— Vorbeam despre conversația angajată între toți cei de pe terasă, răspunse domnişoara Littenham zâmbind.

— O, despie asta vorbeați, exclamă fata şi ridică glasul, pentru a fi auzită de cei de la mesele din apropiere. Toate conversațiile acestea de aici sunt un fel de manifestare d'stinct sexuală, şi făcu un g< st In care îm- brățişă toată terasa. Conversația în genei al nu este altceva.

— Toate conversațiile ? întrebă Caridi.

— O, da, este un fel de amestec al ovule lor şi cper- mului cerebral.

— Dar se întâmplă totuşi destul de des, ca să vorbească decât bărbații între ei ?

— Asta este horn o; exualitate, ripostă fata

— Fără îndoailă nu este altceva decât un schimb intelectual, adăugă Caridi râzând.

Fata întinde un deget spre el.

— Dumneata râzi, dar crede-mă, aceasta ©site o teorie foarte serioasă pe care am emis-o eu. Nu se poate ca două persoane să guste cu adevarat o conversație, fără acel ceva care se numeşte simpatie, ori simpatia nu este altceva dccât o palidă formă a atracției fizice. Astfel sunt persoane cu care nimeni nu poate sta de vorbă.

^ Aceştia sunt puritanii intelectuali, şi amănunt destul de edificator, majoritatea lor sunt originari din regiunile New England.

Văzând seriozitatea cu care vorbeşte fata, domnişoara Littenham începu să râda şi se ridică de pe scaun.

— Iată că vine tata. declară ea. Pe domnul Caridi l-am adus în mod special, ca să vorbcască cu el.

— în cazul acesta, la revedere, răspunse fata ; sper •eă-ți va face plăcere conv< rsația ce o vei avea cu domnul Littenham.

Tânăra aceasta era o vagaboandă a conversației şi se ridică numaidecât, pentru a se repezi spre altă masa.

Domnişoara Littenharr si Caridi intrară de-a-drep- tul in casă, trecură prin câteva camere, urcară o scară, şi ajunseră într-un mic birou de la etajul al doilea. Aici ^domnişoara îl prezentă unm bărbat mit de statură, cu părul de culcai ea nisipului şi cu ochi albaştri care se uită la el, ca şi când ar fi vrut să-l examineze cu cea mai mare atenție. Înfățişarea lui era foarte simpatică.

— Ai venit la Pine Manor ou două săptămâni înainte de îmbobociroa celor mai frumoase specimene de flori ce le avem Va trebui să vii din nou, ceva mai "târziu. Mi-a făcut multă plăcere, domnule Caridi, câni am aflat că ai reuşit să fii cooptat în Comisia pe care ai preferat-o.

— Mi-am dat şi eu seama că am avut un noroc deo-sebit, încuviință Caridi

— Sunt. întotdeauna multumit, când reuşim să avem în Comisia Problemelor Militare un barbat cu vederi largi. Aceasta este o situație de mare răspundere, mai ales acum, când toată lumea este amenințată de război şi probabil de haos.

— Instinctul oamenilor de a se grupa într-o anumită organizație, va reuşi probabil să evite acest haos, declară Caridi.

—- Exact, dar organizațiile care au ferit întotdeauna viața omenească de anarhie, sunt nrgar.- 'ații militare şi ;religioare. Aici în America propaganda religioasă s-a mai domolit. Numai "oarte puțini dintre oamenii rei mai în. vârstă fac astăzi paradă de credință. Singura formă în care tânăra generație se mai poate manifesta, este cea militară. Dacă nu pot fi înregi mentați dinăuntru, ar trebui înregimentați dm afară , altfel, cum ți-am spuu, va urma haosul.

Cumintele financiarului aveau greutatea şi importanța extrinsecă, specifică marilor succese în domeniul pecuniar. Caridi se declară de acord cu el.

— Acesta este motivul pentru care cooptarea cuiva, în Comisia Problemelor Militare este unc. dintre cele mai importante situații îr Congres. Ți se impune da toria să te ocupi

de ultima formă de manifestare socială a oricărei țări, înainte de prăbuşirea ei.

— Doar nu vă închipuiți că țara noastră ar putea fi amenințată de ceva ?

— Toate celelalte țări tac pregătiri militare.

—- Le fac pentru a se putea apăra împotriva unei invazii.

Bărbatui cu părul de culoarea nisipului clătină dm
cap.

— Germania, Rusia, Italia, Franța, recrutează armate u iaşe, nu pentru a combate duşmani din afară, ci pentru a preveni dezintegrarea socială. Când instituția căsătoriei încetează să mai funcționeze, când noțiunea că- miului dirpare, când copiii sunt crescuți de Stat came- nii devin din nou şi în mod instinctiv, armate organizate. China a fost multă vreme un exemplu de existență militară patriarhală. Rusia este un exemplu de viață militară, aplicată nu numai răzbc ilui ci şi in- dustriei.

— Acesta este un simptom al dccadenței.

— Evident, această stare reprezintă sau o decădere a individualității sau eote stadiul unei societăți care n-a ajuns încă în epoca individualismul![1]:.

Teoriile finamiarului acestuia pricinuiră în mintea lui Cari li un fel de scăpăi are ceva uriaş şi copleşitor, dar atât de neprecis, încât nu era în stare să înțeleagă ce este.

— In cazul acesta dumneavoastră sunteți împotriva militarizării Americii ?

— Nu sunt câtuşi de puțin. Eu sunt adeptul unei armate şi al unei flote mari şi puternice.

— Cre deți că ace ista nu va contribui tocmai la decăderea despi e c are vorbiți ?

— Nu, va fi numai un mijloc de a ne apăra împotriva ei. Vom stabili cadre în care populația noastră se va pu+ea acomoda, în < azul când în cele din urmă, societatea individualistă ar sucomba. Şi noi ne îndreptăm mereu spre această eventualitate. Asociațiile noastre com ;rciale, batalioanele de muncitori, cercettaşii, societățile noaî tre de înfățişare, sindicatele muncitoreşti marile noastie laboratoare de cercetări ştiințifice, toate acestea dovedesc tendința de a introduce regimul militar în viața noastră particulară. Tendința aceasta este rimptomul etern al unei boli interne. Ea dovedeşte că. națiunea noastră a încetat să mai fie religioasă. Noi am uitat de Dumnezeu. Prin urmare, am încetct de a ne

manifesta ca indivizi autonomi care aşteaptă să fie luminat de Dumnezeu; reacţionăm întocmai ca şi angrenajul unei maşini, mânate de un dictator. Eu sunit baptiist.

— Da, evident, am aflat despre munificienţa gestu rilor dumneavoastră faţă de biserica aceasta răspunse Caridi. \

— Bine că mi-am adus aminte, dumneata cunoşti pe domnul Kumata ?

E eputatul rămase mirat de întorsătura aceasta ne- aşteţ tată a conversaţiei lor.

— Da, îl cunosc.

— Se interesează foarte de aproape de forma şi compoziţia unui exploziv nou pe care îl studiază armata noastră.

— îl studiază armata ? întrebă Caridi inieresat.

— Aşa am aflat, răspunse Littenham prevăzător, şi dacă se va dovedi exact, cred că ar fi de mare folos., pentru comerţul nostru exterior, dacă noul exploziv va fi comercal'zat pe pieţele străine.

—- Cum adică, descoperirea aceasta nu este un se— ciet militar ? se miră Cariidii.

— Depinde de felul în care consideri această problemă ; vreau să spun din punct de vedere naţional.

— Ci ed că n-am înţeles tocmai bine.

*— Uite ce, toate îmbunătăţirile în domeniul armamentului şi muniţiilor pot fi considerate drept secrete militare cu o valoare speculativă pentru viitor, sau ca un post activ financiar, cu o valoare pozitivă pentru prezent. In cazul aceste se pune „ntrebarea : ce este mai avantajos nentru naţiune, să păstreze sau să vândă descoperirea ? Părerea mea este, că ae vreme ce ştiinţa militară faue progrese atât de rapide, valoarea secretelor militare pentru viitor, devine problematică. C-ed că orice secret imaginabil în prezent, pejte câţiva ani va fi perimat şi că e mult mai avantajos pentru interesele noastre naţionale, să fie vândut pe pieţele de dcsfacere. Eu, domnule Caridi, sunt adeptul devizei moderne : ,.Nu \ ide niciodată în defavoarea Americii'[1].

— Da... dar credeţi că păstrând un secret de război, ar însemna să procedezi contrar intereselor ei ?

— Sigur că da. Ar însemna să presupui des-ore inventatorii noştri, că de aici înainte nu vor mai putea descoperi nimic important şi să refuzi Americii avantajele financiare ale situaţiei în care se găseşte acum Prin urmare ar însemna sâ vinzi în defavoarea Amcricii

Caridi nu înțelc gea decât tulbure, foarte tulbure \deile emise de bătrânul financiar. Conversația lor se abătu asupra valorilor pieței, pe urmă vorbiră despre recenta renunțare a guvernului la etalonul aur. Domnul Littenham îşi exprimă înalta apreciere, față de patriotismul tuturor cetățenilor care la apelul guvernului se vor grăbi să-şi verse aurul ce-l dețin, Ia tezaurul Statului. Susținea că sacrificiul acesta nu-i va costa în realitate nimic, deoarece sporirea salariilor şi urcarea pretu-rilor oare va fi provocată în mod implicit de această absorbție a aurului de către guvern, va compensa pe de-a-ntregul orice pierderi ce le-ar suferi.

—' Odată cu îmbunătățirea pieței, dom mie Caridi, continuă bancherul, presupun că te gândeşti şi dumneata să faci câteva investiții, în vederea situației aproape si- eure ce ar putea interveni Şn viforul apropiat ?

La această propunere pe care l-0 făcea unul dintre cei mai mari potentați ai fmanței americane, Caridi care începuse să se simtă toropit de somn, se trezi din nou.

— M-am gândit şi eu la această posibilitate, admise el, dar arn fost ocupat la Washington.

— De aceste amănunte ar trebui să se ocupe bancherul dumicale, declară Littenham, deoarece acesta este motivul care justifică existența unui ban :her : să ia măsuri in calitate de specialist financiar, în interesul profesioniştilor şi al tehnicienilor.

— Adevărul este, declară Caridi înveselit, adu- cându-şi aminte de dificultățile ce le avea ca să poată convinge pe unchiul său să-i plătească chiria biroului, adevărul este că pentru astfel de servicii eu nu m-am adresat până acum niciodată unui bancher.

— în cazul acesta, domnule Caridi, va trebui să începi să te adresezi, îl sfătui financiarul fără să ezite. Orice om este dator față de s>ine însuşi, să facă avere Dumneata eşti bărbat tânăr; cariera dumitale a luat acum cea mai favorabilă întorsătură ; va trebui dec: să profiți re avantajele ce ți le oferă.

— Eu., cred că aveți dreptate, încuviință Caridi, emoționat de ceea ce va urma de aici înainte

— In cazul acesta, ce te determină să nu începi numaidecât ? întrebă Littenham fără să mai ezite.

— Dc. . adevărul este, că eu n -am ținut socoteală exactă de banii pe care i-am câştigat.. La mine banii au venit.. şi au plecat.

- Evident, înțeleg situația dumitale temperament de adevărat am politic
— Astfel, pentru a putea face c investiție ar fi cam greu
— Cum se poate, e,u cred că nu ar fi deloc. îmi închipui câ la orice banca creditul chimitale este nelimitat Afacerile financiare din ziua de azi, după cum ştii, se fac pe credit Dacă la fiecare tranzacție s-ar cere pla^f^a în numerar, afacerile s-ar opri cu totul. ISiu, numerarul este moneta măruntă a creditului şi nu reprezintă altceva, decât o înlesnire contabilicească.
— Nenorocirea este, stărui Caridi, că penitru a-şi deschide un credit, cel interesat trebuie să aibă credit. Este un fel de mecanism in continuă mişcare, după ce ai reuşit să-l porneşti, dar e foarte greu să-l porneşti.
— Copdării, nu vorbi copilării domnule Caridi. Adresează-te băncii Westover "Va considera drept o onoare, sâ poată trece numele dumitale pe lista clienților ei.
— M-aş simți şi eu foarte cnoiat, declară Caridi, dar în aceeaşi clipă conştiința lui de om politic se trezi şi-l facu sâ se oprească exact in momentul cel mai puțin oportun, dar.. liuîhm . domnule Littenham, credeți că ar fi corect ?..
Financiarul se îndreptă în fotoliu.
— Corect ? Cred că este pe deplin corect ca un bar bat să se îngrijească de cei care sunt mai aproape de el şi care-i sunt dragi,..
— Eu vă întreb, oare ar fi corect pentru mine, în calitate de membru al Congresului ?
— Crezi să un om politic este obligat să se sacrifice cu toată discreția, pentru a-şi servi pe față patria ? Sper că civilizația noastră, domnule Caudi, a trecut demult faza, când avea nevoie de sacrificii omeneşti
— Eu mă refer la eventualitatea când banca dumitale mi-ar oferi credit.
Financiarul pâra că se simte mai uşurat.
— O, va să zică despre asta este vorba ? Aş fi preferat să-mi faci această declarație chiar de la început. Uite ce, dragă domnule Caridi, pe lista clienților noştri preferați sunt trecuți senatori, diplomați, membrii ai Cabinetului, judec ători de la Curte* de Justitie ; un grnp format din tot ce America are mai strălucit, mai măreț şi mai bun în această privință nu trebuie să te tem: de nimic. Te găseşti în cea mai bună tovărăşie. Probabil, după cât bănuiesc eu, dumneata încă nu eşti lămu >t asupra felului de investiții ce ar trebui să le faci ?

Câteva secunde Caridi păru că se gândeşte la ceva, pe urmă-şi dete seama de întrebarea financiarului şi răspunse •

— Nu, încă nu sunt

— In cazul acesta va fi mult mai bme să laşi această sarcină in grija băncii . Tot aşa bănuiesc, că nu te-ai gândit nici la numărul de acțiuni pe care ai vrea să le achiziționezi ?

— Eu . nu am decât foarte puțini bani lichizi

Domnul Littenham îsi făcu vân't cu un evantai de hârtie subțire.

— Westover va avea grijă şi de amănuntul acesta

— Şi ce garanție aş putea eu sâ-i ofer ?

— Domnule Caridi, pachetul de acțiuni cumparate în contul dumitale, va fi păstrat drept garanție în contul datoriei Dar mult mai important şi mai presus de valoarea oricăror garanții materi; le, pentru garantarea acestei datorii, banca are numele dumitale nepătat, domnule Caridi.

CAPITOLUL XXVIII

După ce se termină convorbirea cu tatăl ei, Mary Littenham porunci să-l aducă pe Rai ah din cuşca lui, şi împreună cu musalirul ei, Onorabilul Henry Lee Caridi plecară de la castel pe jos, ca să-l însoțească până la poarta de ieşire de pe proprietate.

Uriaşul danez se bucura din cale afară de aceste plimbări în largul terenurilor şi acum când nu mai avea cureaua, se repezi zburdând în fața lor si începu să facă ocoluri largi, căci avea loc deajuns, pentru a fi grațios

Caridi mai Simțea şi acum o uşoară vâjâială prin creier, pricinuită de cuvmtele financiarului. Se indreptă împreună cu fata spre Peristilul Grecesc care se vedea în departare, nrofilat pe verdele întunecat al pinilor. După ce se depai tară de castel, de pe terasă se auzi cineva strigând şi domnişoara Littenham se opri şi începu să facă semne cu mâna spre grupul tinerilor.

Se uită la Caridi cu aceeaşi privire intimă şi admirativă, caracteristică între doi oameni care se uită cu superioară bunăvoință la un grup de tineri pe care-i consideră aroganți

— Dumneata stii, întrebă ea cu înțeles, că cel mai mare bazar din Megapolis nu plăteşte nici un ban moştenitorilor că^oi a le aparține imobilul ?

— Proprietatea bazarului nu rentează nimiC ?

— Rentează opt sau zece milioane pe an, dar direcţiunea bazarului întrebuinţează acest venit pentru plata salariilor, pentru îmbunătăţiri şi mai ştiu eu pentru ce. Moştenitorii, care nu au nici un fel de legătură directă cu afacerile, au fost deposedaţi

— Cred eă este ioarte greu, să trăieşti într-o casa ca aceasta şi totuşi să te mai gândeşti la,.. mecanisrr ui comercial, care contribuie la menţinerea ei, încuviinţă Caridi," încercând să îmblânzească lovitura îndreptată de fată spre cei de pe terasă.

^ — Da, cred că .ceea ce spui dumneata e adevărat, încuviinţă domnişoara Littenham, însuşindu-şi atitudinea binevoitoare a lui Caridi, dar nu prea înţeleg cum... Se opri.

— Ce nu înţelegi ? întreba bărbatul, presimţind câ oprirea această bruscă este o mărturisire

— O, nimic... absolut nimic..

Caridi nu era de acord să fie exclus în felul acesta din intimitatea sufletească a tovarăşei sale

— Domnişoară Littenham, ţin foarte mult să ştiu la ce te-ai gândit, zise el cu glasul grav. Avem atât de puţin timp, ca să putem sta de vorbă ; la birou suntem mereu întrerupţi de cineva.

Atât bărbatul cât şi fata se simţiră înfioraţi de sentimentul neprevăzut al apropierii sufleteşti dintre ei

— Să-ţi spun drept, nu-mi mai aduc aminte de ceea ce aş fi vrut să-ţi spun

— Ceva în legătură cu ceea ce dumneata nu înţelegi ccm ..

Constatarea câ el a urmărit fiecare cuvânt pronunţat de ea, îşi făcu efectul asupra domnişoarei Littenham

—- In fond nu este nimic important, doar că mă întrebam, cum se poate ca anumite oersoane să-şi ne- treacă toată viata, discutând despre jocuri sportive, despre curse, tablouri şi distracţii, când actualitatea. înţelegi,.. frământarea actuală a vieţii, prin ea însăşi este atât de complicată si... te absoarbe in întregime

— Evident, ai toată dreptate, încuviinţă Caridi, gândindu -se ia contractul dintre entuziasmul şi vitalitatea fetei de alături dejiel, comparată cu grupul static de pe terasă.

— Felul in care sunt organizate . toate acestea, şi făcu un gest cu care îmbrăţişă toată regiunea dimpreju- rul ei, este de sute de cri mai complicat şi mai pasionant decât orice sport. .

organizații bancare... ziare . fabrici de muniții ., politica măruntă, politica din Washington... crede-mă, nu ştiu dacă dumneata vezi situația în acelaşi fel, dar făptui ca tata reuşeşte să le mențină toate acestea ±n ec hilibru, face ca, hai să zicem, spectacolul dat de o echipa ele campioni de bridge, să mi se pară un joc naiv de copii

Caridi dete din cap in semn de aprobare.

— Va sâ zică adevăratele motive ale slujbelor dumitale experimentale sunt sporturi ?

— Parțial . dar tatăl meu a reuşit să adune toate acestea laolaltă şi eu aş vrea să le păstrez şi dacă se va putea, să mai adaug ceva la ele Dumneata nu vezi situația în acelaşi tel, domnule Caridi ?

— Te înțeleg întrutotul, declară politicianul, pre- ocunat de senzația uriaşei averi din apropierea lui şi ui- tându-şi cu toată sinceritatea de biroul cu o singură cameră din Lacksher Building, pe care unchiul său îl în. - chiriase pentru el

— M i se întâmplă foarte rareori să fiu înțeleasă., şi tot aşa numai rareori vorbesc cu cineva despre preocupările mele. iți aduci annnte de ziua când în biroul dumitale ți-am spus, că aş vrea sâ copiez pe Bertha Krupp : mărturisirea aceasta m-a făcut să mă simt nu tocmai la îndemână dupa aceea Mă gândeam : „Pentru numele iui Dumnezeu, ce te-a determinat să vorbeşti ca el despre astfel de lucruri ?"

Caridi se întoarse spre ea, îndemnat de o inteiegere neaşteptată.

— Va să zică acesta este motivul, care te-a determinat să te porți atât de ciudat după aceea ?

— Nu mi-am dat seama, că purtarea mea s-ar fi schimbat cu ceva

— O, te schimbaseşi... grezav de mult.

— Cum ?

— Uite cum .. în ziua aceea când am plecat şi te-am lăsat în birou, exact în momentul când era să ies ..

— Da ?

Caridi ezită

— in sfârsit... nu e nimic

— Te rog, domnule Caridi, protestă fata pe un ton ispititor, nu mă lasa ca sâ ghicesc singura la ce te-ai gândit.

Deputatul începu să râdă

— Când am început să-ți vorbesc despre amanuntul acesta, nu m-am gândit la tot ce va trebui să-ți spun

— Te rog, nu te ODri acum . adineaori când m-ai rugat să continui, eu te-am ascultat.

—- Nu sunt în stare să-ți spun ce m-a preocupat atunci — şi totuşi sâ ma respect pe mine însumi — mai ales că trecuse atât de puțin timp de când ne cunoşteam

— Evident că nu vei putea. Nimeni nu este în stare să-şi mărturisească gândurile intime şi totuşi să se mai poată respecta Aceasta este dilema impusă de morală Dacă încerci să falsifici adevărul, îți pierzi respectul de tine însuți; dacă nu 1 falsifici, îl pierzi tot aşa. Prin urmare poți foarte bine să-mi spui. căci şi într-un caz şi într-altul, ajungi la acelaşi rezultat

Deputatul îşi diese glasul

— Cred că ți se va părea foarte... huîhm cânu eram gata să ies din birou, pentru a pleca împreună cu Bing . dumneata nu-ți ma[1] aduci aminte..

— Ba da, îmi aduc.

— In sfârşit, eram. . gata să mă plec spre dumneata şi să te sărut,.. înainte de a ne despărți Te rog să mă înțelegi, se grăbi el să adauge, a tost o simpla nrş- care reflexă, fără intenția lipsei de respect

Fata ridică ochii şi se uită la el. apoi îşi continuă drumul spre penstilul alb, fără sâ zică nimic. Se opri în fața treptelor dc marmură şi se uită la mi'ca dulbină de apă

— Nu te-ai supărat ? întrebă Caridi sfios.

— Nu, sigur nu, dar acesta a fost motivul pentru care m-am decis sâ fiu mai rezervată

Caridi simți că i se taie respirația. Se întinse şi o apucă de mâna cu care se proptise de balustrada de marmură, convins, că tinând-o de mână în felul acesta, îi va fi mult mai uşor s-o facă să înțeleagă.

— Vrei să spui, că dumneata ai simțit. acelaşi. . ?

— Eu sunt de părere, că viața noastră sentimentala ar trebui să fie întotdeauna impulsivă, în felul acesta... dumneata ce zici ?

—- Da, fireşte numai în felul acesta

— Cred că este singura faptă morala ce ne mai rămâne nu e aşa ? r

După această invitație neaşteptată, Caridi ridică brațele, dar fata îl apucă de mână.

—- Nu, te rog .. nu acum, protestă ea cu glasul stins. De sărutat şi de Îmbrățişat, te poate săruta şi îmbrățişa oricine, dar sunt atât de putini oameni cu care- poți să stai de vorba. Evident.. ştiu dinainte... că după ce ai început restul nu mai are nici o importanță.

—- Spune-mi... ce urmăreşti anume ? întrebă Carid; şi ridicându-i mâna, i-o sărută.

— O, haide sâ vorbim .. despre noi., mamte de a continua

— Ce-am putea vorbi despre noi ?

— Nu tocmai muite

— In toată lumea aceasta noi nu suntem decât două entități . castelul de colo, dulbina de lângă noi şi pinii sunt numai cadrul verde-argintiu dîmprejurul nostru

— Sub dulbina aceasta este o cameră.

—- Ce este ? '

— O cameră, o Doltâ subterană A făcut-o tata

— Cu ce scop ?

— Probabil, după cât banuicsc eu se teme de o grevă ce ar putea sâ se declare intre muncitori, de o panică ce ar putea să izbucnească între deponenții băncii sale, de o revoluție a poporului . Este un fel de refugiu pentru cazuri de extremă nevoie.

Ținând-o aproape îmbrățişată, Caridi urmărea conversația aceasta fără nici o coeziune

— Cum de i-a trecut prin minte un astfel de gând ?

— Aici.. toată lumea face grevă .. ce se întâmplă în Europa ..

—- Te rog . arată-mi o şi mie.

— Ce . ? Europa ?

— Nu, Dolta de sub dulbină.

— Nu, nu se poate, nu putem coborî în această boltă .. Cred câ va fi mai bine sâ ne îndreptăm spre poartă, domnule Caridi

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu- mi mai spune domnule Caridi.

i

—- Cred că va fi inult mai bine să-ți spun în felul acesta. Vom lucra împreună m ac elaşi birou şi dacă mă voi obişnui să-ți spun Henry, s-ar putea foarte uşor, să nu-mi mai dau seama şi să-ți spun tot aşa şi de față cu alții.

—- Da... ai dreptate .

— INiu, te rog nu ma cuprinde in brațe . nu ma săruta aici asta este cu totul altceva .. acum nu ne vom mai opri

— Slinte Doamne ! Dumneata ce crezi ee-ar trebui să facem acum ?

Domnişoara Littenham se ridică in picioare şi ținându-l de mână, îl sili să se ridice şi el

— Haide, să mergem spre poartă.

— Nu vreau să plec

— Drumul prin pădurea de pini e lung

Caridi se văzu determinat, chiar împotriva voinței sale, s-o asculte.

— Ma simt ca şi când aş fi alungat din paradis, pro - testă el pe un ton sentimental

— Ascultă, domnule Cai idi, noi doi nu reprezentăm terasa, înțelegi ? Noi n-avem nevoie să jucăm teatru . cum fac toți ceilalți.

— Ce înțelegi prin cuvântul terasă ?

— O, toți oamenii aceia cu gusturi artistice care trăiesc numai pentru piezent. Tot ce reprezintă arta, este o concentrare intensa asupra prezentului şi morala, amanuntul care constitue prevederea, este o concentrare asupra viitorului. Aceasta este deosebirea între morală şi. arta . amandouă sunt pe de-a-ntregul egoiste, dar una primeşte bdete la ordin, câtă vreme cealaltă pretinde numerar

Bine. Mary, stărui bărbatul, haide să nu mai fim atât de prevăzători .

Domnişoara Littenhcm se depărtă, îndreptându-se spre pădurea de pini. Caridi se ridică şi api opiindu-se de ea, îi petrecu brațul împrejurul mijlocului

— Mar>, ascultă-mă... înțelege... eu te iubesc...

— Fii prudent şi gandeşte-te la Rajah, îl preveni fata cu glasul speriat

Ca." di tresări, gândindu-se că s-ar putea ca acest •câine uriaş sâ-l atace. Se intoarse şi se uită la el.

— Doar nu-ți închipui că ar putea...

— Eu nu ştiu... dar dacă s-ar repezi să te atace, te-ar putea ucide.

îşi continuă drumul, mergând liniştiţi alături, prin pădurea de pini, cu câinele care venea pe urma lor

— Nu cred că mi-ar face c eva. zise Caridi Doar mă cunoaşte Voi bea ca şi când amândoi, atât el cât şi domnişoara Littenham, ar fi fost nerăbdători să se cuprindă în braţe, dar prezenţa câinelui îi oprea.

— Explicaţia atitudinii mele de acuma, declară fata cu toată sinceritatea, este consideraţia fată de soţia dumitale

— Soţia mea ! Caridi rămase aproape înspăimântat îşi uitase cu totul de Ellora

— Da, persoane ca dumneata şi ca mine. nu pot să-şi uite atât de uşor de soţii şi de soţi. Nu ştiu de ce nu pot noi nu putem ..

-— Pe dumneata te doresc mai mult decât pe orice femeie De care am cunoscut o până acum ; ar fi divin ..

—- Da, dar eu n-aş fi dispusa să-mi asum rolul uneia dintre acelea . cum să le zic., unei soţii morg matice americane.

— Vrei să spui... o legătură trecătoare, zise Caridi puţin ruşinat

— Da, aş vrea ca viaţa mea sentimentală să fie mult mai demnă

— Evident, încuviinţă politicianul si rămase îngândurat

— Dumneata îti iubeşti se[f]ia, nu-i asa ?

— Adevărul este că un bărbat nu se gândeşte la iubire, când e in apropierea soţiei sale.

— Crezi că te-ai putea simţi fericit fără ea ? întrebă domnişoc ra Litt :nham, pe un ton cu totul impersonal când intrară în padurea de pim.

— M-aş simţi mulţumit, dacă aş şti că ea însăşi este mulţumită.

— Răspunsul di Lmitale impune aceeaşi întrebare, din alt punct de vedere : ea s-ar simţi fericită fără dumneata '>

— Cred că ar fi foarte fericită, dacă ar şti că in viaţa mea nu există altă femeie. Dacă aş reuşi sâ mă ridic la înălţimea idealului pe care şi-l face Ellora despre mine, nu cred că aş putea ajunge la o culme a pasiunii, care să întreacă pe cea a unei maimuţe ; aş deveni mai curând ceva ce se aseamănă cu un clapon sau cu un catâr

i

Fata nu zâmbi, când auzi răspunsul său plin de ci-n.lnsm îşi continuă drumul liniştită printre trunchiurile ca nişte coloane ale pinilor, în nuanţe ***terra de sienna.***

— Crezi că ar fi dispusă să primească o lichidare oaiecare ?

— înţelegi un divorţ ?

— N-avem mei un motiv să ne sacrificăm viaţa de dragul unei legături clandestine. Adevăratul scop al di-vorţului este să dea oamenilor posibilitate să-şi încerce noroci d a doua oară.

— Ascultă, Mary, declară Caridi cu glasul stăpânit, dacă Ellora nu va accepta acest divorţ, dacă se va împo nvi din toate puterile... eu... aş avea tot atât de puţin curaj să încep acest proces, pe cât aş avea curajul să asvârl din automobil un copil care a plecat să facă o plimbare cu mine.

— Poarta este imediat aici, la cotitura acestei poteci, zise fata.

Caiidi îşi reţinu respiraţia.

— Atunci va trebui să ne despărţim ?

— Da.

în clipa rmătoare îşi simţi sufletul inundat de îndoială gândindu-se că strânge în braţe o fată atât de divină ca aceasta. Din părul ei se desprindea o uşoară mireasmă care aducea cu mireasma pinilor pădurii dim- prejurul lor. Forma buzelor ei lipite de gura lui, senzaţia trucului şi a sânilor tari pe care-i simţea ne pieptul său, trezi m Caridi acelaşi extaz plin de făgăduinţe pe carc-l simţise şi în ziua când pe aeroportul din Washington, mâinile şi umerii lor se anropiaseră numai d"n întâmplare.

Restul drumului până la poartă îl facura cu intermi-tenţe şi întârzieri. începură să vorbească în şoaptă despre eventualitatea ca el să obţină imediat divorţul de soţia sa. Era singurul lucru şi singurul gest moi al ee-l puteau face

In apropierea lor uriaşul arlechin tăr< at începuse să amuşine. fără prea mult interes, la gura unei viziuni dintre rădăcinile unui pin

CAPITOLUL XXIX

La intrarea pe proprietate, unu] dintre servitori aştepta pe Caridi cu o maşină dc serviciu. Deputatul se urcă, făcu un semn cu mana spre Mary Littenham care se oprise în poartă, pe urma maşina apucă in lungul zidului de cărăm idă dimprcjurul castelului Littenharr

In timp ce se departa. Caridi fu copleşit de senzația că nu va mai avea niciodată ocazia «ă regăsească farmecul din care se desprinse acum După ce ajunse în drumul de țară, gândul căsătoriei eale cu Mary Littenham i se păru imposibil. Era fantastic să-şi închipuie, că va putea intra în această importantă familie. Dar afară de asta, evident, trebuia să țină seamă şi de Ellora.

Camioneta cobora zdrăngănind in lungui drumului, spre o haltă a liniei interurbane. In fața hangarului cu acoperişul în formă de V, şoferul opri şi Caridi coborî din maşină. Omul avea un carton care indica orarul trenurilor carc circulau duminica, sâmbăta şi în toate celelalte zile din cursul săptămânii. Ca orice om neobişnuit, avu nevcie de câteva minute pentru a se putea orienta.

— Cred, domnuie, că cel mult peste jumătate ceas, trebuie să sosească un tren, declară el fără convingere. Pe urmă ridică servieta lui Caridi, primi bacşişul şi după un „mulțumesc domnule" se urcă dui nou la volan şi plecă din nou la Fine Manor.

Vuietul unui tren interurban care se apropia, corectă informația greşită a şoferului. Un convoi electric compus din două vagoane, amândouă aproape goale, se opri în fața haltei. După ce Caridi se urcă şi plăti taxa, conductorul crezu de cuviință să-i spună câ este o zi frumoasă.

Caridi dete din cap dustiat şi începu să se gândească din nou la Mary Littenham

— Nu prea am ocazie sâ încasez taxă pentru bilete, în apropierea acestor proprietăți. Din stația de unde te-ai urcat dumneata, nu cred să am nici doi călători pe săptămână. Toți oamenii aceştia se duc la oras cu automobilele lor uriaşe Vezi zidul acela lung de caram dă. Unde se opreşte .. acolo se termina proprietatea lin Me- rritt Littenham..

— Pe proprietatea aceasta sunt copaci frumoşi, răspunse Car di, gândindu-se la fata pe care o lasase sub streaşina lor.

— Ihum, are şi putregai Am auzit că în slujba lui e un grădinar care nu face altceva, decât îngrijeşte de aceşti copaci... De, >amenilor le place aşa ceva, fără să mai vorbeşti de ceea ce doresc şi... pe cinstea mea . de ceea ce sunt în stare să-şi procure.

Vorbele conductorului păreau că depărtează şi mai mult de Caridi proprietatea Pine Manor. Ei au ca un strigăt, venit din mari depărtări, al vieţii lui fără complicaţii, adresat conştiinţei care se străduia să ajungă la înălţimea distincţiei grupului de pe terasă, a teoriilor complicate emise de financiar în biroul său sau al efortului straniu si izolat pe care-l făcea Mary Littenham, pentiu a iua în mâinile ei lumea care îi susţineau pe toţi.

La an ceas după aceea Caridi ajunse la Albemarle Apartments unde găsi pe Ellora într-o stare de nervi care era un fel de amestec între mulţumire şi revolta caracteristică unei femei care tremură de spaimă, că bărbatul ei a putut să aibă un accident de circulaţie, ca pe urmă să constate că nu i s-a întâmplat nimic ; că el a fost pur şi simplu neatent, dar n-a fosl călcat pe stradă

—- Pe unde ai 'îmbiat ?

— Domnul Littenham m-a poftit să-l vizitez la proprietatea sa.

— Doar nu Merritt Littenhrm[1]

— Ba da

— Ce .treaba avea eu tine ?

— Despre asta nu trebuie să vorbcsc nimănui .. M-a poftit să-mi deschidă un cont la banca Westo\er.

— Cum se poate, tu nu ai bani !

— Ştiu, dar e vorba de un cont de investii .

— Doar n-oi fi având acum şi bani pentru a face investiţii ?

— Sigur că nu am, Westover îmi va deschide un credit şi tot ce vor cumpăra în contul meu, va rămâne la ei, pentru a garanta acest cont.

Ellora ramase mirată, când văzu cât de simplu se poate face o investiţie.

— Ce să-ţi spun, Henry... totuşi eu cred, c-ar fi trebuit să-mi telefonezi, că vei intarzia. Am chemat aeroportul la telefon, ca să văd nu cumva au avut vreun accident de avion

— O, drăguţa de tine ' exclamă Caridi impresionat.

-— Desigur, ce altceva puteam să-mi închipui, când am văzut că nu te întorci acasă ?

Caridi întinse braţele spre ea

— Eliora, tu mă iubeşti cu adevărat ?

— O, dragul meu, sigur că te iubesc, mai ales când mă şi întrebi dacă te iubesc.

Se repezi în braţele lui, îi petrecu şi ea braţele împrejurul gâtului şi-l sărută cu patima, mulţumită câ nu i s a întâmplat nimic, că avionul a sosit fără accident şi câ el este viu şi sănătos

In aceeaşi seară, gândindu-se numai la simplul fapt al prezenţei soţiei sale, Caridi începu să se îndoiască nu numa. de posibilitatea unei uniri între el şi Mary Littenham, dar se întrebă şi dacă el doreşte sau nu această unire. In prezenţa Ellorei orice dorinţe fizice faţă de a'te femei dispareau. Femeia aceasta era un fel de libertina, scăpata din înlănţuirea tiranică a pornirilor sexului, si datorită prezenţei ei calme şi indiferente, actul specific al dragostei era redus la limitele celebrei fraze cinice a lui Voltaire.

Totuşi influenţa Ellorei fu un fel de soporific de scurtă durată Dimineaţa următoare, când deschise ochii şi lăsă pe soţia sa dormind în pat, Caridi se gândi că peste un ceas va zbura împreună cu Mary Littenham spre Washington şi gândul acesta îl făcea să se mişte ca la un strigat de alarmă.

In timpul cât se bărbieri, se îmbrăcă şi mâncă singur, se gândi a Mary Littenham care şi ea trebuie să-şi facă baia, să se Îmbrace şi să mănânce acum la P.ne Manor. Se gândea la suie însuşi, alături de ea, în calitate de adorator şi ajutând-o in planurile ei de a se conduce în lumea superioară care reprezenta avuţia, in mijlocul căreia trăia. Peste un ceas vor zbura din nou împreună spre Washington. îşi Simţi sufletul inundat de mulţumire. Se îmbrăcă foarte îngrijit, se uită la ceas, pentru a se convinge că va sosi la aeroport înaintea ei, pe urma eoborâ în stradă şi chemă o maşină

Când sâ se urce, .ridică mâna spre şofer şi-i spuse :

— Astăzi avem o zi admirabilă.

Şoferul porni maşina, dar rând auzi un vuiet puternic în urma lui, se opri pe marginea trotuarului, până când vuietul trecu înainte

— Ia te uită, murmură el şi facu un semn din cap. iară trece un afurisit de tanc

Caridi se întoarse şi văzu o maşină cuirasată care trece i în goană pe bulevard

— încotro se duce ? întrebă Caridi, a cărui bună dispoziţie îl îndemna să stea de vorbă

— Nu ştiu, adineauri când am venit să vă iau, am mai întâlnit două.

— Ai venit să mă iei ? se miră Caridi.

— Sigur, vin si vă iau in fiecare dimineaţă, din ziua când am aflat unde vă duceţi... N-ati băgat de seamă că în fiecare dimineaţă v-am dus eu ?

— Mi-am închipuit că este o simplă întâmplare, răspunse Caridi. care nici nu se uitase până acum la el.

— Nu, domnule, eu vă consider di eot un client statornic.. Da, cum vă spuneam adineuri. au trecut pe lângă mine şi destul de aproape, asa că erau gata să-mi zmulgă o aripă.

— De ce n-ai chemat un agent de stradă ?

Şoferul începu să râdă.

— Dă-i încolo, doar alături de şofer erau doi agenţi

Caridi zâmbi Vfn această dimineaţă, măruntele incidente ale vieţii i se păreau manifestări pline de haz. Ajunsese destul de aproape de aeroport, pentru a începe examinarea celorlalte maşini, în nădejdea că va putea vedea şi pe Mary. Din îndeletnicirea aceasta fu trezit de glasul şoferului, pe care-l auzi exrlamând mirat :

— Ia te uită ce de avioane .. Astăzi decolează un stol întreg.

Caridi întoarse privirea şi văzu două biplane uriaşe şi un monoplan cu aripile foarte joase, în partea de apus a câmpului de aterizare, înconjurate de trei camioane cuirasute şi un grup de poliţişti.

Când maşina lui Caridi se opri în faţa porţii, şoferul său strigă, adresându-se unui coleg :

— Ei, Jonny, ce-i spectacolul de colo ?

Johnny facu semn cu mâna spre gardienii care incărcau avioanele.

— Probabil. ai auzit de gâştele care fac ouă de aur ; sunt cele de colo

— Oua de aur.. Ce vrei să spui, cu ouă de aur,

— Camioanele acelea încarcă aur în avioane.

—• Mai dă-le dracului!

— Ihîm, nu ştiu ce râtan dă răspunsul la apelul adresat de guvern pentru varsarea aurului ce se găseşte liber în posesiunea tuturor particularilor din America, înțelegi Jimmy ? Dar după cât văd, aurul nu e liber de loc, ci e bâgat in saci strâns legați la gură... şi acum se cară, în Canada, sfârsi Johnny şi izbucni într-un hohot de râs.

— In afacerea asta eu nu. văd nimic de râs, declară şoferul lui Caridi.

— Nu râd de asta. Fireşte, milionarii încearcă să facă şi ei ce pot. Râd de mica mea Mary. A împlinit treisprezece ani. Ieri a expediat la Washington un ban de aur, de doi dolari si jematate, pe care i 1 -a dăruit bunicul ei, în ziua când a împlinit doi ani de la naştere Uitându-se la avioane, Jimmy se simți şi el contaminat de râsul lui Johnny.

Caridi coborî din maşină şi intră în aerogară. Se uită împreiurul său, alese un tânăr care scria ceva în- ir-un registiu, in dosul grilajului, şi apioplindu-se de el, bătu cu degetul.

— Avioanele cele de colo, întrebă Caridi cu glasul în şoaptă, transportă aur ?

Funcționarul se uită la Caridi. luă țigara din scrumieră, trase un ium, o puse la loc şi continuă să scrie m registru.

Refuzul acesta îl supără pe Caridi. îşi lipi obrazul de grilaj şi adăugă cu glasul liniştit, dar categoric :

— Tinere, numele meu este Caridi. Eu sunt deputatul dumitale şi plec la Washington. Guvernul are dreptul să afle, dacă se intâmplă ca cineva să transporte aur peste frontieră.

Funcționarul îşi primise pe semne instrucțiunile privitoare la loialitatea în chestiuni de afaceri.

— Domnule, dacă ai fi Iisus Christos în drum spre cer şi[1] te-ai opri să oati in fața porților de aur, chiar acolo cred că ai fi obligat să cauți pe cineva care are calitatea să-ți răspundă Eu nu am dreptul să-ți dau nici o lămurire.

i

Cariai îşi dădu seama de valoarea strategică a aluziei pe care o conţineau cuvintele funcţionarului. Ieşi din nou în faţa intrării şi văzu unul dintre camioanele cuira- sate ieşind de pe terenul aeroportului. îi aţinu calea şi strigă, pe tonul caracteristic al unui om de afaceri prosper :

— Te întorci în oraş pentru o nouă încărcătură ?

— Da.

— De astă dată, de ia ce bancă ?

— De pa aceeaşi bancă, domnule, banca Westover.

Caridi se dete la o parte şi ridică mâna, facându-i semn că a termina. Când se întoarce din nou spre staţiune. preocupat de tot felul de întrebări, în legătură cu utilitatea informaţiei ce o obţinuse, văzu pe Mary Littenham câ intră pe poartă. Fata se întoarse imediat, ca şi când ar fi întins braţul după ea, şi se apropie de tv Ca- ridi se întrebă numaidecât, oare ea ştie ceva despre ma- traoazlânurile tatălui ei. Se salutară mulţumiţi, pe urmă fata întrebă :

- Crezi câ va fi bine sâ luăm împreună acelaşi avion spre Washington ?

Caridi se întoarse şi se Uită la ea mâhnit

— De ce să nu-l luăm ?

Fata se aprinse uşor la obraz

— Prezenţa mea ar putea să influenţeze în oarecare măsură hotărârile ce vrei să le iei acum

Caridi ştia că ea se gândeşte la divorţ şi că even- tualitatea de a fi văzuţi împreună, îi va îngreuna situaţia. in cazul când ei msusi va cere acest divorţ.

— Am aşteptat cu atâta nerăbdare, ca astăzi să facem drumul împreună.

— Nu te gândeşti că tot a sa am aşteptat şi eu ? Toc- mai de aceea mi-am zis că va treDui să mergem separat.

— Auzi, se dă semnalul de plecaie.

— Eu voi pleca înainte, declară fata repede, dum- leata vei veni cu avionul următor. Te voi aştepta în birou.

Glasul ei şi felul în care pronunţă aceste cuvinte, iăcură pe Caridi să se înfioare de o voluptoasă mulţumire Fa[1] a intră pe poartă, aipai se întoai se si se uită la el, pe buze cu un zâmbet sfios şi cu ochii umezi, caracteristici femeii îndrăgostite

După ce plecă şi avionul se ridică in aer, Candi rămase nemi^ca* şi se gândi că va trebui să facă pregătirile de divorț, cât mai repede posibil. Singurul procedeu cuminte ar fi fost, să dea toată afacerea asta în seama unui avocat carc va intenta procesul şi astfel totul se va desfăsura în mod automat. Pe urmă după ce aeroplanul deveni un punct în zare şi dispăru în mijlocul norilor, gândurile sale se întoarseră din nou le exportul de aur al băncii Westover. Deputatul înțelese că este în posesiunea unei importante informații din domeniul financiar.

i

Aducându-şi aminte de entuziasmul cu care bancherul îi vorbise in ziua precedentă desnre oamenii care pun la dispoziția guvernului aurul pe care-l au, .râmase mirat de constatarea că el este în stare să-şi exporte stocurile de aur. Dmtr-uri anumit punct de vedeie lui Caridi i se părea câ predarea aurului nu este numai un gest exclusiv patriotic şi firesc, ci şi o obligație. Pe de altă parte, pumbându-se m lunga! peronului se întreba : oare pentru celalți bancheri n-ar fi prea târziu, ca să urmeze şi ei pilda dată de Littenham ? Considerațiile patriotice ale deputatuiui, față de prima alternativă, începeau să se destrame, pe măsura ce se gândea mai îndelung la a doua.

Cea mai mare nenorocire era, că el nu avea aur. Se gândi să se adreseze băncii Westover. care îi deschisese un credit, dar evident, astfel de operațiuni nu cădeau in sfera preocupărilor băncii.

Unul dintre avioanele încărcate cu aur. de la capătul ce[1] mai extrem, ai terenului, se puse in mişcare şi după ce se ridică în aer, se îndreptă spre miazănuapte. Amănuntul acesta determină pe Caridi sâ devină mai neliniştit si mai nerăbdător decât fusese până acum. începu să se gândească pe rând la toți prietenii săi : Gearing . Sawbray . Essary. Krauseman Se opri la Krauseman, dar dupa o clipa de gândire renunță la şeful politic Apoi cu toiul pe neaşteptate Caridi îşi zise câ probabil asociatul său, Sol Myerberg, va sti să exploateze această informație Sol era exact omul care ştia dinainte cum trebuie sâ procedeze față de orice problemă. El era un fel de prestidigitator care ar fi fost în stare să adune orice frânturi de informații care circulau prin aer, să le amestece cu o mulțime de alte amănunte pe care le cunoştea, pentru ca apoi să le exploateze în folosul său. Nimic nu putea fi destul de lipsit de importantă, pentru ca Sol să nu-i dea atenție

Caridi se rcipezi la telefonul public din stațiune, îşi chemă asociatul şi-i comunică ştirea pe care o avea.

Glasul gutural, caracteristic ovreiesc, al lui Myerberg se auzi tremurând emoționat la celălalt capăt al firului :

„— Ce fel ? Cred că nu vorbeşti serios ! Pentru numele lui Dumnezeu, se repetă aceeaşi poveste Ar f. trebuit să prevedem, că aşa se va întâmpla ! La apelul națiunii pentru reducerea circulației monetare, bancher'i americani răspund întotdeauna cu exportarea aurului lor peste frontieră".

— A'scultă, strigă Caridi, nu te-am chemat la telefon ca să mi ții lecții de istorie !

„— Nu, dar imi pare rau că am fost un prost... Unde eşti acum ?"

— La aeroport, în drum spre Washington

„— Ia o maşină şi vino imediat la birou¹'

— Sunt ob'igat ca peste două ceasuri să fiu la Washington

„— Ascultă, membrii Congresului pleacă la Washington când nu au nimic important de făcut... Aceastaîeste o ocupație la care te gândeşti numai când eşti liber Vei veni imediat la birou, decarecc trebuie să discutăm împreună această chestiune... Sfinte Doamne, ideea este a dumitale !"

— Bme, foarte bine !

Oar'di puse receptorul in furcă, ieşi repede din cabină, ezită un moment, apoi se îndreptă spre biroul telegrafului, ca să trimită un mesa] secretarei sate la Washington în care să-i spună că este reținut de afaceri. Imediat după aceea ieşi din clădirea stațiunii, chemă o maşină şi oferi şoferului un supliment de taxă, dacă va merge repede

Datorită unei judicioase indiferente față de semnalele roşii şi norocului cu celelalte, Caridi ajunse la Lecksher Building în douăzeci şi patru de minute şi treizeci de secunde. Când maşina se opri in marginea trotuarului, deputatul dadu şoferului un dolai in plus, pentru că se expusese unei amenzi şi primejdiei de a călca pe cineva, şi se grăbi să ajungă cât mai repede la ascensoare

Când ajunse la etajul al cincisprezecelea, în biroul lui Myerberg fu întâmpinat de o scenă de morală militantă. Tânărul Sstovia sta m picioare in mijlocul biroului şi Dave Meltolski orăcâia la el.

— Auzi ce idee, zbiera Meltofski. Ce idee dm partea unui practicant de birou, a unui funcționar de încredere, căruia i s-a atribuit o slujbă de răspundere, să ia, să scoată şi să-şi atribuiaseă în mod fraudulos mărcile poştale !

— Va trebu să ne procurăm o maşină de perlorat mărcile, interveni domnul Koch.

— Le-am lipit pe plicurile scrisorilor, declară tânărul Estovia.

— Domnul Koch te-a văzut când ai luat o coală întreagă de timbre şi ai ieşit cu ele din clădire. Unde erau sci sorile... în stradă ? Ce crezi că-şi va închipui domnul Caridi, oare este

membru al Congresului, despre un practicant de birou care se înjoseşte sâ fure mărci poştale ? Tânărul Estovia înghiţi în sec.

— Le-am lipit pe scrisori.

, Caridi scoase port-ţigaretul de aur şi luă o ţigară.

— Estovia, începu el, simţindu-se cu adevărat mâhnit, sunt foarte mirat că dumneata ai făcut o astfel de faptă ; mai ales după ce domnul Myerberg te-a adunat de pe stradă şi ţi-a încredinţat o slujbă de încredere.

— Eu sunt de părere câ ar trebui să chemăm un poliţist, interveni Koch.

— Tot aşa şi eu, răspunse Caridi.

Koch făcu semn, nu cu indiferenţă ci foarte serios, spre Caridi şi întinse braţul spre uşă.

— Ieşi afară din birou ! Eşti concediat, strigă el, adresmdu-se băiatului.

— Eu cred că nu trebuie să încurajăm hoţiile acestea mărunte, mai ales la tineri, declară Caridi, şi în- ehizându-şi port-ţigaretul, îi băgă în buzunar.

Mica hoţie a tânărului Estovia fu uitată de toţi cei din birou, dai orită apariţiei unui om mic de statură, Cn părul negru şi pomădat care se uită la ei şi se examină într-o oglindă

— Domnule Canarelli, exclama Meltofski cu admiraţie, domnul Myerberg a ti imis după dumneata... Sol! Sol ! A sosit domnul Canarelli.

Myerberg apăru în cadrul uşii biroului său particular.

— Joe, dumneata si domnul Caridi, vă rog să intraţi în biroul meu.

Când intră în bircul particular al lui Scl, împreună cu Canarelli, deputatul Caridi tresări uşor, dar îşi zise că oamenii politici sunt obligaţi să stea în contact cu toate clasele soc iale, şi Canarelli, sau altcineva, îi fusese de mare folos în cazul cooptării sa'e în Comisia Problemelor Militare

Myerberg închise uşa biroului în urma lor.

— Am reuşit Joe, să determin pe domnul Caridi, să vină să vorbească cu dumneata.

:— Da, acelaşi lucru mi l-a spus şi Meltofski la telefon.

— Ascultă Joe, ştiu că ai anumite griji în legătură cu investiţiile dumiiale Domnule Caridi, Joe se găseşte în faţa problemei unei investiţii zilnice de opt până la zece mii de dolari...

— Ascultă, îl întrerupse Canarelli, nu am câtuşi de puţin intenţia să cheltuiesc bani cu un om politic, gân- dindu-mă că-i voi recuoera Când contribui înţeleg să contribui cu adevărat. Dar nu vreau sâ cer politicienilor nimic ; nu vreau ca aceştia să-şi piaruă încrederea în mine

— Stai. pentru numele ui Dumnezeu, opreşte-te. interveni avocatul. De astă data nu este vorba de o contribuţie politică şi nici de o investiţie Este vorba pur şi simplu despre schimbarea destinaţiei depozituLu dum tale bancar, dintr-o ţară într-alta

— Ce nevoie am să fac această schimbare ?

— Spune-i dumreata, domnule Caridi... spune-i ce ai văzut !

Caridi se gâncM că ar fi trebuit să prevadă această eventualitate, chiar în momentul când telefonase lui Myerberg O vagă presimţire îl făcu să ezite, gândindu-se că situaţia aceasta ar putea să-i pricinuiască neplăceri, dar dacă se va întâmpla ca valoarea aurului să crească .. In orice caz aeum era r omentul să exploateze informaţia pe care o obţinuse la aeroport.

— Banca Westover Trust Company îşi expediază tot Stocul de aur in Canada, cu avioanele, declară politicianul, fără să clipească.

—- Pentru i are motiv ?

— Ei comedie, ţara a renunţat la etalonul aur, interveni avocatul preţul auiului a început să urce

— Dar ce rost are să-l trimită în Canada ?

— Din cauză că guvernul va confisca aurul tuturor. Apelul a fost publicat. Textul acestuia spune că se acordă fiecaruia o păsuire scurta, pentru a p-eda aurul de bună vc e. Toaie acestca sună foarte bine şi acorda marilor bănc timpul de caie au nevoie, pentru a-şi exporta aurul, ceea ce este exact scopul pe care l-a urmărit guvernul cu păsuirea acordată.

Canarelli rămase mirat.

— Guvernul nu ştia câ bancherii işi vor exporta aurul peste frontieră ?

Avocatul ridică mâna şi făcu un gest de nerăbdare.

— Să nu discutăm despre asta. Tocmai spusesem lui Caridi, că istoria se repetă. Tot aşa au procedat in timpul Războiului Civil Bancherii americani procedează în- totdeuna

în felul acesta Prin urmare ziua aceasta de grație le-a fost acordată, pentru a putea face exportul.

Domnul Canarelli începu sâ se enerveze.

— La V/est ove r am şi eu o mulțime de bani. Va să zică băieții de acolo exportă banii mei peste frontieră ş* speculeaza asupra diferenței de curs

— De, au tot dreptul sâ procedeze în felul acesta. Ei îți pot plasa banii în felul în care cred ei de cuviință Te-am chemat sâ vii la mine, ca să te întreb, poate vre' şi dumneata să expediezi ceva în Canada.

— Ei comedie, sigur că vreau Pentru un om cârc face meseria pe care o învârtesc eu, Canada este un pariu avantajos.

-— Pentru ceea ce urmăreşti dumneata, Mexicul este mult mai avantajos, dar în calitate de deținătoare de aur, Canada l-0 a înainte.

—- Stai să vedem, începu Canarelli, încercând să se gândească repede N-ar fi oare mai bine să mă pun în contact cu Serviciul de Transport Aerian, ca să-mi pună la dispoziție câteva aeroplane ?

— Va fi foarte bine, răspunse avocatul, apei după o clipă de gândire adaugă amănuntul cu aeroplanele să-l laşi în seama mea, iar dumneata vei ^orbi cu cei de la bancă.

Banditul dadu din cap în semn de încuviințare, întinse mâna după un aparat telefonic şi, ridicând receptorul, ceru banca Westover In timp ce aşteptau sâ primească legătura, Myerberg explică lui Canarelli marele avantaj de e avea ca asociat al Vrmei un membru al Congresului care este în strânsă legătură cu lumea financiară. Tn clipa aceasta telefonul lui Canarelli se auzi sunând şi omulețul cel oacheş începu sâ vorbească :

— Alo, 'Westover Trust ?... Dă-mi legătura eu Riehards... Vicepreşedintele Richards . Domnule Ri- chards, aici vorbeşte Joe Joe... Aş \rea să retrag ceva bani de depozitul meu. şaptesutecincizeci de mii .. nu, nu cec, numerar... nu, nu frate, prefer monedă, monedă de aur.. Cum ?... De ce nu se poate ?.. Vei vorbi cu Preşedintele. . Ascultă, lasă că vorbesc eu cu Preşedintele.. d i, dă-mi legătura.

Urmă o nouă aşteptai e, in timpul căreia Canare! rămase cu receptorul la ureche şi cu ochii îndreptat spre Myerberg.

— Ei comedie trebuie să vorbesc cu Preşedintele înainte de a putea retrage banii... Hello... ale" Joe Canarelli, Vreau să retrag şapte., luecincizeo' de îmi de dolari Ce ?... Starea critică monetară... Da, ştiu şi eu că este critică, din pricină că... Nu, nu vreau bilete la ordin, vreau banii în., ascultă, voi veni la bancă, să vorbesc cu dumneata, domnule. Littenham Perfect, via numaidecât.

Puse rcceptorul în furcă, se ridică repede în picioare şi se îndreptă spre uşă.

— Spune că ar fi un act de rea credinţă faţă de guvern, dacă în actuala criză ar face plăţi în aur Mă duc acum la el, sa-i spun, sau să-mi dea aur sau să-mi cedeze o parte din cantitatea pe care âu exportat-o în Canada.

Myerberg păru că se alarmează.

— Cred că ai putea să-i spui aceste cuvinte ca încercare, dar în locul dumitale eu n-aş stărui nrea mult.

— Dă-o-ncolo domnule, eu cred că poate să-mi plătească aurul sau să-mi cedeze o parte din transportul pe care l-a făcut în Canada. Când un bărbat îmi declară că-mi plăteşte banii pe care i-i înreedinţez, atunci am dreptul sâ-i cer să-şi respecte cuvântul

După ce pronunţă aceste cuvinte, dispăru.

Myerberg ridică din sprâncene şi începu să se frece cu latul mâinii pe bărbia trandafirie.

— Era singurul om despre care ştiam, deelară el, că are bani şi care ne va da şi nouă un comision, dacă va reuşi să câştige ceva, in această împrejurare

Car.di declară că probabil Canareili va sosi prea tîrziu, şi-şi exprima nădejdea câ banditul nu va exagera pretenţiile lui, dincolo de limita Îngăduită de lege.

Myerberg clătină din cap.

— Nenorocirea lui Joe este că el cere tuturor să-şi i respecte cuvântul, fără nici un fel de echivoc, exact cum procedează şi el Aşa ceva merge între cei care fac parte din banda excrocilor, dar el nu înţelege că în cercurile financiare respectabile, orice comract privitor la o acţiune viitoare, depinde de eventualitatea care prezintă maximul de profit . respectarea contractului sau perspectiva unui proces.

Caridi părăsi biroul, regretând indiscreţia pe care o făcuse. Cu toate acestea imediat ce ajunse în stradă şi plecă

spre aeroport, gândurile sale se concentrară d i nou asupra domnişoarei Litlenham Vru să-i telegrafieze ora când va sosi la Washington, dar renunță. Când ajunse din nou la aeroport, auzi un vânzător de ziare care striga cât îl ținea gura :

— Guvernul a ordonat predarea totală a auiului la Tezaur ! Citiți articolul privitor la aurul ce trebuie predat tezaurului S U A. ! Amendă şi închisoare ! Țineti-vă bine, nu dați plombele de aur lui Uncie Sam, şi veți trece la închisoare ! Citiți articolul despre aur !

Caridi intră pe poartă şi cumpără un ziar De la .prima aruncătură de ochi asupra titlurilor constat i ca ultima zi a răgazului acordat pentru predarea de our voie a aurului la ghişeele băncilor naționale, a 6 "pirat. Din această clipă păstrarea aurului devenea ilegală.

CAPITOLUL XXX

In avionul care-l duse de la Megapolis la Washington, deputatul Caridi se gǎndi la caracterul obligatoriu al dispozițiilor guvernului, privitoare la depozitele de aur şi se întrebă, dacă acestea vor reuşi să înlăture neînțelegerea ce părea că a izbucnit intre principalii doi susținător i politici ai săi, ex trocul şi bancherul. Relațiile dintre aceştia doi, fie paşnice fie potrivnice, puteau să influențeze nu numai cariera politică a lui Car.di, ci să se amestece şi în riața sa personală. Cri ca severă i a bancherului ar fi putut foarte uşor să înstrăir eze pe Mary Littenham de el Evenl ualitatea aceasta îl făcu să se cutremure de spaimă.

Un glas de alături de el, un glas neobişnuit, liniştit şi senin, ale cărui inflexiuni în tonurile de sus, păreau mai puternice decât bâzâitul motoarelor, se auzi spunând că au apucat înaintea expresului care părăsise oraşul Megapolis cu două ceasuri înainte de plecarea avionului lor.

Caridi constată că pe scaunul de alături de el s-a aşezat un preot. L'rmărind privirea acestuia, văzu un tren târându-se încet şi foarte departe, pe dedesubtul lor.

— Avionul nostru face ca trenul acesta să ni se pară perimat, nu-i aşa ? răspunse Caridi distrat

— Da. foarte curând va începe să circule toată lumea pnn ae[r], nu numai oamenii cumsecade, ci din nenorocire şi ticăloşii. Faptul acesta va îngreuna foarte mult sarcina poliţiei.

— Da. cred că aveţi dreptate, încuviinţă politicianul, continuând conversaţia, dar fără să-i dea urea multă atenţie.

— Din asta s-ar putea deduce, adăugă preotul că circi[1] aţi a pe calea aerului va grăbi prăbuşirea concepţiei morale şi religioase a lumii.

Caridi ramase puţin m/rat de această întorsătura a conversaţiei lor.

— ţ/H se pare că nu înţeleg tocmai bine ce vreţi să spuneţi

, — Eu cred că atunci când oamenii se bucură de libertatea nemăsurată a mişcării fizice, se mpune instituirea unui cod special de morală, căci altfel întreaga structură socială se va prăbuşi in haos.

— In locul dumitale eu aş spune, că dacă acorzi unui om cu porniri antisociale libertate mai multă, crimele lui vor deveni şi mai grave

— Nu, el se va organiza, va încerca să-şi stabilească criteriile sale proprii Când victimele lumii interlope ale metropo^i noastre, nu vor mai fi în stare să se apere,
ror înceta să mai fie victime, pentru a deveni un fel de servi. Gangsterul intră în relaţii de reciprocitate cu servii săi Fiecare dintre ei poate avea nevoie de celălalt. Eu sunt de părere că aceasta ar putea fi punctul de plecai e pentru o moralizare fundamentală şi fără nici un compromis a vieţii americane.

— Aceasta se îmbină astăzi cu asasinate, şantaje ş* răpiri, declară Caridi, fără să se simtă prea încântat de generalizările clei iculiu.

— îmblânzirea violenţelor este insăşi esenţa moralităţii, ripostă preotul Ideea sacrificiului, patimile impuse Domnului nostru Iisus Christos, sunt un măreţ simbol de violenţă pe care şi l-a însusit religia creştină. Şi to^ aşa victimele oricărei violenţe, prin moartea lor, prin incapacitatea lor de a trăi în mijlocul păcatului, Reprezintă

crucificări mărunte care deschid drumul înapoi,.' spre pace şi înfrățire.

— ALrmația dumitale mi se pare un argument straniu de încâlcit, în raport cu ortodoxia obişnuită, zise Caridi

— Nc eşti de părere că aceasta este tocmai justa interpretare a "razelor „Fericiți sunt ce' ce plâng", „Fericiți sunt cei. săraci cu duhul, căci aceia vor moşteni pâ- / mântui", şi in toate cele patru Evanghelii se repetă de nenumărate ori afirmația că „Toți cei ce îşi vor pierde viața, o vor găsi pre ea .."

Caridi ştia că astfcd de credințe erau simple superstiții demult perimate, dar cuvintele preotului păreau că le dtribuie un simulacru de adevăr. Clericul constată că tovarăşul său de drum a rămas impresionat, fie chiar în m)d trecător, căci începu numaidecât să-şi dezgroape amintirne.

— Am avut numeroase ocazii, când am repetat această făgâdUială a Evangheliilor, declară el şi pe urmă începu să-i spună c poveste de necrezut, cu o fată care fusese răpită de gangsteri şi căreia îi daseiâ drumul în mod temporar, pentru a veni la el la spovedanie, îd cele din urmă fata a fost vândută de bandiți, unui lupanar din Argentina.

Preotul stărui asupra buneicredințe, doved.te cu ocazia acestei odioase tranzacții şi afirmă, că aceasta înseamnă începutul cert al unei noi morale americane.

Cuvintele preotului revoltară pe Caridi, deoarece era sigur că el cunoaşte pe fata despre care vorbea, Şi cu toate acestea, afirmațiile lui erau fapte reale care se întâmplau. adeseori în mijlocul claselor de jos din oraşele ameri cane Gândurile ei se întoarseră din nou la Mary Littenham Se simțea- mulțumit, că ea şi fetele din categoria er sunt mai presus de brutalitățile vieții interlope Gândindu-se la acest amanunt, datorită simțului sau de loialitate inăs- cută, se simți mulțumit şi de faptul că soția sa Ellora este de asemenea mai presus de orice amenințare ce i-ar putea veni din partea gangsterilor

Când ajunse la destinație şi intră în bircul său din vechea clădire a camerei, Mary Littenham se ridică de la masă şi se apropie de el, dar se opri în mijlocul acestui elan de afecțiune, şi-l întrebă cu glasul stins .

— Ce este Henry, ce s-a întâmplat ?

— In avionul cu caie am făcut drumul până aici, un preot mi-a vorbit despre o tânăra americană care a fost transportată si vândută lupanarelor din America de Suld.

Fata întinse mâna şi-l apucă de braț, înduioşată :

— Henry, dacă eu nu-nn fac nici un gând din pricina felului în care este organizată lumea în cere trăiesc, tot aşa nu trebuie nici dumneata să-ți faci gânduri din cauza feluku m care este organizată lumea dumitale Deoarece a mea este cu adevărat... de necrezut. Ia de jilda. pe tata în rolul lui obişnuit, care este obligat., ce sâ-ti spun sâ arunce pe stradă sute de oameni, în timp ce în lumea dumitale n-ai aflat decât despre o singură fată care a fost transportata m America de Sud

— Adevărul este câ operațiile tatălui dumitale sunt mult mai abstracte

— Bine, dragul meu, dar cred că nu ai nici cea mai dcpartată legătură cu fata care a fost expediată în America de Sud Nu te mai gândi la ea. Pentru oamenii cumsecade, singurul mijloc- de a putea duce o viață liniştită, este să nu se gândească la cei nenorociți.

Il strânse de mână şi la contactul acesta, o forță interioară păru că-l îndeamnă să se apropie de ea. Fata se feri dm calea lui

— Nu, te rog, Henry nu aici în b'roul acesta ; astfel de gesturi nu se poate să le facem aici

— Bine, Mary, dar unde şi când ?... M-am gândit toată noaptea la dumneata. N-am putut închide ochii dir» pricina dorinței.

Evident, alirmația aceasta era neîntemeiată, dar în clipa accasta i se oăru şi lui că şi-a petrecut toată noaptea zvârcolindu-se, chinuit de dorința ce i-o trezea această fată aoorabilă

— Eu nu ştiu când.. Ai vorbit . n-ai vorbit...

— ..Cu soția mea ?

— Da.

Caridi resp'râ adânc şi se uită la ea cu ochii rugători.

— Nu. nu, n-am vorbit... Ascultă, Mary, când sunt împreună cu dumneata, nu înțeleg rum de sunt în stare să mă gândesc o singură clipă la Ellora, dar când sunt cu ea... Voi încerca să fiu foarte sincer... Nu sunt în stare să iau hotărârea şi să plec, ca s-o părăsesc pentru totdeauna. . Nu sunt in stare nici cel puțin să mă gândesc la o astfel de faptă. Ca să vorbesc cu ea despre divorț, ai fi tot atât, ca şi când i-aş propune să facă o călătorie in lună, sau ceva asem Inâtor... Dar când sunt împreună cu dumneata, prezența dumitale pentru mine este ca şi respirația pentru un om care se îneacă

Fata tăcu o vreme şi se uită la el

— Ceva m-a determinat să presimt că nu-i vei spune nimic,

— Ai presimțit ?

— Da .. Cred că am presimUt, din cauză că te iubesc. Presupun de asemenea, că numai datorită instinctului meu de a aduce o fărâmă de bunătate şi milă sm- _eră in cercul familiei Littenham, mă determină să te i abesc. Şi, adăugă ea cu glasul gra\, (red că această dragoste se datoreste şi instinctului de conservare. îmi închipui că o fărâmă cât de nemsemi Lată din personalitatea dumitale, transplantată in copilul pe care i-aş putea naşte eu, m-ar ajuta să mă acomodez mult mai uşor şi ma. echitabil cu toată lumea. îmi închipui că un om ca dumneata n-ar avea nici un motiv să-şi clădească o boltă sub apa unei dulbme, pentru a se apăra împotnva duşmanilor ce le trezeşte în drumul său.

Eventualitatea că ar putea să aibă un copil cu această fată, il impresionâ pe Caridi. întocmai ca un suflu din vecnea mitologie a Eladei, care permitea ca muritorii sâ se căsătorească cu zeitățile.

— Ascultă, Mary, trebuie să vorbes", voi vorbi cu Ellora şi-i voi spune.

— Nu nu... nu-i vei spune niciodată !

— în cazul acesta, daca nu-i voi spune... ce se va întâmpla ?

Fata se uită la el cu ochii îngânduraţi.

— La urma urmelor, dumneata tot dumneata rămâi.

— Ce vrei să spui ? întrebă Caridi nerăbdător.

— Vreau să spun, câ deşi sunt o femeie cu desăvârşire convenţională şi în mod firesc aş prefera, ca tatăl copilului meu să obţină divorţul, pentru a fi.liber şi a deveni numai al meu, totuşi nu sunt superst ţioasa. Nu voi admite ca omisiunile unei vechi ceremonii, instituită de străbunii noştri sălbatici, să aibă vreo influenţă asupra unui scop moral. Cred că| procedeul acesta ar fi ruşinos.

— Vrei să spui că ai .

— Da, m-am hotărât să iau un apartament aici la Washington. Tatălui meu ii voi putea spune, că-mi vine greu să mă întorc in fiecare zi acasă...

— Mary, eşti adorabilă

— Nu, nu, nu te rog ' Henry, Dumnezeu mi-e mar tor că-mi vine destul de greu să-mi păstrez cumDătul, în timpul cât stau

aici în birou, împreună cu dumneata, fără să mai întinzi brațele, ca să mă cuprinzi.. In orice caz, acum va trebui să pleci.

— Va trebui să plec ?

— Da. Membrii Comisiei dumitale vor ține redință.

— Ce Comisie ?

— Dragul meu. singura Comisie din care faci parte deocamdată, Comisia Problemelor Milnare Se întruneşte în noua clădire a Camerei. Eşti aşteptat să te prezinți imediat ce vei sosi.

— In cazul acesta, înainte de plecare, va trebui să mă săruți !

La câteva minute după aceea domnişoara Littenham îi spuse cu glasul tremurat :

-— Henry dumneata., eşti cel mai minunat bărbat . al emoțiilor mele.. pe care l-am cunoscut până acum

Caridi p'ecă la Întrunire, înfiorat de mulțumirea neaşteptată pe care o simte un bărbat căsătorit, față de o amantă. Încercă să-şi limpezează mintea şi să se gândească numai la şedința spre care se ducea. Ştia că fetele devin din ce în ce tot mai încântătoare şi mai frumoase cu fiecare zi ce trece, până ce se căsătoresc. Cu Ellora se întâmplase tot aşa. Se strădui din toate puterile sa-şi concentreze atenția asupra subiectului ce se va discuta m Comisii. Ir şedințele acestor comisii deputații aveau ocazia să-si servească Patria cu. adevărat... Se simțea profund mulțumit că va putea poseda pe Mary Littenham, fără să divorțeze de Ellora, deoarec e nu se simțea in stare de aşa ceva. Dragostea nouă, treziră din nou în viața lui, îl umplea de extaz.

înainte de a ieşi ain clădirea Administrației, îş' scoase port-țigaretul şi, stăpânit de un îndemn neaştptat, îl deschise şi oferi uşierului o țigară.

Când intră în sala de şc dințe d'n palatul cei nou al Camerei, găsi pe membrii Comisiei care începuseră discuția, aşezați în jurul mesei şi punând întrebări unui rruli'tar.

Militarul, îmbraeat în uniformă de colonel, pe guler cu aripile, insigna aviației, spunea :

— După părerea mea, domnule, la această întrebare eu aş răspunde, că avem nevoie de o bază aeriană în vecinătatea marilor lacuri.

— Care ar fi scopul unei astfel de baze ?

— Scopul tehnicienilor noştri militari este să ne asiguram frontiera, împotriva oricărei posibilități de surpriză.

— înţelegi în timp de război ?

— Domnul meu, din punct de vedere teoretic, Academia Militară, esre mereu pe picior de război.

— Unde ar trebui înfiinţată o astfel de bază aeriană ?

— In jumătatea de miazănoapte a Statului Illinois. Aceasta ar fi destul de departe spre răsărit, pentru a face legătura cu sistemul nostru de apărare din regiunea aceea ; ar fi la o depărtare de nouăsprezece până la douăzeci de ceasuri de litoralul din apus şi în mod firesc, ar domina marile lacuri, tributarele şi gurile ior.

Un membru al Comisiei întrebă, nu cumva această propunere ar viola condiţiile tratatului dintre America şi Canada, care prevede ca nici unul din aceste două state să nu-şi fortifice frontiera comună.

Colonelul răspunse, că din puncr de vedere tehnic o bază aeriană nu poate fi considerată drept o fortificaţie, ca este un mijloc ofensiv nu defensiv, prin urmare nu cade în prevederile tehnice ale tratatului.

Caridi interveni, întrebându-l dacă o astfel de hotărâre n-ar fi o violare a spiritului acestui tratat şi dacă n-ar fi mai bine să se respecte spiritul şi nu litera înţelegerii existente între America şi Canada ?

— Mie mi s-a pus această întrebare, în calitate de expert militar. Răspunsul pe care l-am dat, este dictat de consideraţiuni pur militare. Oportunitatea politică a unei astfel de măsuri cade în afară de sfera preocupărilor mele şi este de competenţa Comisiei.

Preşedintele se înclină, fără să se ridice de pe scaun.

— Iţi mulţumesc colonele... Academia de Război are planurile complete ale unei astfel de baze ?

— Sigur că da. Acestea fac parte din lucrările obişnuite.

— Vă mulţumim. Preşedintele se întoarse spre ceilalţi membri ai Comisiei. Şi acum domnilor, am în faţa mea o cerere a Societăţii Rumbourg-Nordensk Munitions & Arms Company, care cere ca un anumit procedeu pentru. fabricarea prafului de puşcă, aflat în posesia Ministerului de Razooi, să fie pus la dispoziţia întreprinderilor Rumbourg-Nordensk Company, pentru a fi comercializat pe pieţele străine.

Unul dintre membrii Comisiei întrebă, dacă procedeul acesta este un secret pe care îl deţine numai Ministerul de Război. Preşedintele îi răspunse afirmativ. Cel care puse

întrebarea ar fi vrut să ştie motivele pentru care un secret militar ar trebui pus la dispoziția unei în- trenrinderi particulare

— Domnul Orton care este membru al Comisiei, vă va răspunde la această întrebare, declară Preşedintele Dumnealui este cel care mi-a încredințat această cerere.

Domnul Orton nu se ridică de pe scaun, dar începu să Ie explice cu glas liniştit :

— Domnilor se pune pur şi simplu întrebarea : care valoare a procedeului Saylor-Rose doreşte guvernul s-o exploateze, valoa-ea miiitara sau valoarea comercială ? Valoarea lui militară depinde de viilor şi este mai puțin decât problematică, este improbabilă. în zilele noastre progresele tehnice sunt. atât de rapide, încât ar fi foarte puțin probabil ca acest procedeu special să nu fie depăşit de alte metode noi, cu mult înainte ae a fi America amestecată într-un război. Pe de altă parte, valoarea comercială a acestui procedeu este imediată, aci în fața noastră, dar este expusă la o levalorizare rapidă. Prin urmare se pune întrebarea : ce valoare doreşte Comisia să exploateze, pe cea prerentă sau pe cea problematică din viitor.

Unul dintre membri întrebă, de ce trebuie numaidecât ca acest procedeu să fie cedat întreorinderii Rum- Oourg-Nrrdensk Company.

Domnul Orton, care prezentase această cerere ridică brațele, ca şi când ar fi vrut să se mire de simplitatea întrebării formulate

— Singura posibilitate, pentru ca roadele muncii oa- menilor de geniu din America să poată fi plasate pe piața universală, domnule Preşedinte, este să se pună la îndemâna marilor întreprinderi. Vorbind din punct de vedere financiar, întreprinderile noastre sunt însuşi Statul nostru. Ele sunt distribuitoarele avuției noastre naționale. In timp de criză financiară, când națiunea noastră doreşte să sporească circulația fiduciară, reuşeşte să facă această sporire de circulație suplimentară, cu ajutorul împrumuturilor luate de la marile bănci şi de la întreprinderile industriale, ca o dobândă asupra valorii nominale. Prin urmare, nimic mai firesc, decît ca Ministerul nostru de Război să urmeze pilda tezaurului nostru şi sâ plaseze o invenție americană pe piețele străine, prin intermediul unei mari întreprinderi americane. în realitate acesta este singurul procedeu posibil, deoarece guvernul nu se

poate ocupa el însuşi de fabricarea şi comercializarea acestui exploziv. Un astfel de procedeu ar însemna o violare a preţioasei tradiţii americane, care prevede ca guvernul Uniunii să nu se amestece în afaceri comerciale şi să lase libere pieţele universale tuturor cetăţenilor ei, în mod egal şi fără să favorizeze pe nimeni.

Această declaraţie fu subliniată de aplauzele discrete ale membrilor aşezaţi împrejurul mesei.

— Comisia este de acord să voteze această ccrere ? întrebă Preşedintele.

In scurta pauză ce urmă după această întrebare, colonelul de aviaţie declară :

— Probabil n-ar fi lipsit de interes ca această Comisie să afle. că din punct de vedere tehnic războiul nu face parte din viitor, cum se pare că-şi închipuie unii dintre domnii membrii, ci este în prezent. Astăzi America, din punct de vedere tehnic, este în stare de război cu orice altă forţă militară şi orice combinaţii de forte militare posibile de pe întregul giob. Procedeul Comitetului de a ventila once secret sau avantaj ce s-ar găsi în orice moment la îndemâna Americii, înseamnă să slăbească în măsura respectivă securitatea prezentă a ţării noastre.

La aceste cuvinte Preşedintele ridică de câteva ori din sprâncene. Domnul Orton luă cuvântul :

— Aş vrea să aud în această privinţă părerea domnului Caridi, noul nostru coleg

Caridi îşi drese glasul şi se ridică în picioare.

— Domnilor membri, repiezentantul Academiei de Război a expus foarte limpede prima alternativă, emisa de domnul Orto i în cuvântarea sa. Dumnealui, am putea spune că a scontat biletele noastre la ordin în legătură cu un război actual şi le-a înlocui,; cu numerarul unui război actual tehnic, care se desfăşoară în prezent (pe obrazul celor dimprejurul mesei tresăriră zâmbete discrete de uşurare). Din nefericire ţara noastră se găseşte angajată într-un alt război, nu un război tehnic militar, ci un război comercial care se desfăşoară pe toate fronturile, împotriva tuturor producătorilor din lume. Conducerea la bun sfârşit a acestui război, serveşte drept singură temelie pentru sfârşitul fericit al oricărui război tehnic militar prezent, sau război adevărat In viitor. Problema care se îoune, domnilor, este dacă e mai bine să ajutăm pe soldaţii noştri din ateliere şi pe cei de la muncile agricole, acum cât timp au nevoie de ajutorul nostru, sau e preferabil să fa~em planul de ajutorare

a unor soldați în tranşee care într-o bună zi ar putea să aibă nevoie de ajuLorul nostru. După părerea mea aceasta este o problemă de imediată actualitate şi va trebui deci să procedăm în consecință.

Această primă manifestare a lui Caridi în Comisie, fu primită cu aplauze, parte din politețe, par Ie din cauză că interpretase destul de reuşit atitudinea adoptată de domnul Ortor, față de această chestiune. Cererea fu aprobată şi câți 'a membri ai Comisiei fură însărcinați ca sub conducerea domnului 0r.cn, să redacteze un proiect pe eare să-l prezinte Cor.gi esului

Caridi plecă mulțumit spre biroul său. Servise nu numai pe unul dintre susținătorii săi în alegere, Rum- bourg-Nordensk Munitions Company, dar fusese de folos şi intereselor lui Essary şi Rose Saylor, deoarece dacă Ministerul de Război îşi va însuşi invenția lui, în mod firesc trebuia să i-o şi platească.

Gândindu-se la Rose Sa> lor şi la relațiile probabile dintre ea şi Essary, Caridi se simți înfiorat de o uşoară fiyvidie, pe urmă îşi aduse aminte de Mary Littenham şi traversă în grabă distanța dintre vechea şi noua clădire a Camerii, şi peste câteva minute era din nou în biroul său.

CAPITOLUL XXXI

Onorabilul Henry Lee Caridi a stat toată noaptea treaz, întrebându-se care ar fi procedeul cel mai just șl mai demn. Ca toți oam nii amabili şi dezinteresați, onorabilul Henry Lee era un om foarte maleabil. Accepta cu uşurință sugestiile prietenilor şi cunoştințelor sale. De astă dată, în relațiile sale cu Ellora şi Mary Littenham, ar fi fost foarte bucuros să poată urma sfatul lor colectiv în ceea ce priveşte forma bunelor moravuri şi a moralei, dar din nefericire o astfel de soluție nu se putea aplica vieții americane.

A obține un divorț, era o problemă atât de simplă, ca şi a nu-l obține. Singurul criteriu aplicabil în această împrejurare, era dorința sa proprie şi fericirea celor două femei interesate în cauză. Prin urmare era o problemă pur individuală între ei trei. Publicul nu numai că nu era interesat în cauză, dar nu avea nici păreri în legătură cu această problemă.

în această dilemă morală dogma bisericii nu pu+ea interveni, deoarece cu jumătate de veac în urmă părerea bisericii în legătură cu o anumită problemă biologică se credea

că a fost inexactă şi astfel influenţa acestei organizaţii scăzuse mereu de atunci încoace, aşa că astăzi devenise aproape neglijabila, şi nici domnul Caridi, care era atât de uşor influenţabil, nu se gândi nici un mnment să facă apel la ea.

Astfel a stat şi s-a frăimâniat toată noaptea, întrebân- du-se care ar fi in actuala situaţie atitudinea cea mai justă şi mai demnă, când în realitate făcând apel la un sentiment religios cât de larg, ar fi putut să se bucure de ur. somn tihnit

In revărsatul zorilor, onorabilul Henry Lee ajunse la o hotărâ"e categorică şi nestrămutată şi începu să aţipească, exact în clipa când liniştea fu înfiorată de un ţipăt stins ce se auzea venind de foarte departe. Ţipătul se limpezea din ce în ce mai mult, pe măsură ce se apropia, pentru a deveni ţipătul unui vânzător de ziare. Băiatul striga din toate puterile :

„— Război ! Război ! Statele Unite fac pregătiri de război!"

Deputatul se ridică de pe pernă, clipi din ochi în faţa luminii cenuşii de la ferestrele camerei şi se întrebă : „— Cum ? Ce este asta ?"

Ţine'ele vânzătorului de ziare deveneau din ce în ce mai distincte.

Caridi coborî din pat, ieşi din apartament şi traversă hall-ul pustiu al palatului Albemarle, până la ieşire. Vânzătorul striga :

— Statele Unite silite să caice tratatul! Fortificarea frontierei spre Canada !

Caridi cumpără un ziar şi mâinile începură să-i tremure când îl despături In prima coloana văzu un articol privitor la şedinţa Comisiei Probtemelor Militare Reportajul conţinea o dare de seamă amănunţită despre expunerea făcută de reprezentantul armatei în faţa Comisiei şi sublinia că partea de Nord a Statului Illinois este locul cel mai indicat pentru o bază aeriană.

Caridi se simţi revoltat, pentru piima dată în viaţa sa, împotriva ziarului. Procedeul acesta de a publica cu litere mari pe prima pagină a ziarului, drept obiectiv practic afirmaţiile unui ofiţer care făcuse o simplă expunere teoretică a propunerii sale, i se părea lipsit de loialitate şi riscant.

Se întoarse şi se urcă din nou în pat, z'eându-şi că va trebui să doarmă puţin, dar imediat după acee^ sosi factorul cu un maldăr de scrisori. Se uită la ele şi începu să caşte, gândindu-se

mereu la somn, dar constată că una dintre scrisori era de la bancă.

Scrisoarea aceas+a îl nemulțumi. Nu putea să însemne decât cel mult că se găseşte din nou în încurcătură. Banca nu-i scria decât atunci când creditul său era depăşit. Ellora probabil făcea cheltuieli nebuneşti. îşi aduse aminte de rochia despre care spusese că vrea să şi-o cumpere şi se întrebă, oare câte rochii şi-o fi cumpărat în realitate

Ce femeie era soția sa ! El îşi sacrifica fericirea lui şi a lui Mary pentru a o face să fie mulțumită şi centru a o apăra în lumea ei minusculă, iar Ellora îşi lua vânt şi cheltuia două sau trei mii de dolari, fără să clipească !

Caridi se gândi, fără să mai murmure, că va fi mult mai bine să nu-i spună nimic, deoarece se găseau ex- tiem de multe femei care erau mult mai extravagante decât Ellora. Dar când deschise plicul, dintr-însul scoase o scrisoare de care era prinsă şi o anexă. Scrisoarea îi aducea la cunoştință că banca a cumpărat şi a vândut pentru contul său opt mii de acțiuni Alleghany Coaie & Coke, Inc. Anexa era cei tificatul unui depozit în creditul contului său, reprezentând o sumă de şase mii şapte suce cincizeci şi doi de dolari şi nouăsprezece cenți Se uită soeriat la certificat, pe urmă îşi dete seamă că scrisoarea nu era de la banca sa proprie, ci de la Westover Trust Company.

Notificarea băncii Westover îi sperie somnul şi făcu ne Caridi să se simtă foaiie bine dispus. Puțin după aceea apăru camerista, îi aduse de mâncare, şi ceva mai târziu, ca o manifestare a bunei sale dispoziții, se îmbrăcă şi plecă la birou.

în drum se opri în fața unui chioşc care vindea ziare tipărite în celelalte Staie ale Uniunii, pentru a vedea cum prezintă acestea şedința Comisiei Problemelor Militare. Afişele erau pline de titluri alarmiste „America face pregătiri pentru prevenirea unei agresiuni aeriene", „Statele Unite se înarmeaza împotriva Canadei", şi aşa mai departe, titlurile răsunătoare urmau unul după altul.

îndrăzneala presei americane abuzează de prietenia celui mai apropiat şi[1] mai simpatic vecin, îşi zise Caridi mirat şi nemulțumit. Se întrebă, oare nu ar exista un mijloc pentru a difuza în întregime desfăşurarea calm? şi prietenească a dezbaterilor Comisiei ? fn timpul cât stătu îngândurat în fața afişelor, auzi pe cinev3 că-l strigă pe nume. Se întoarse şi văzu

un tânăr speriat şi palid, cu trupul adus de spate, stând într-o maşină care se oprise în marginea trotuarului.

— Dumneavoastră sunteți domnul Caridi ? repetă el, ca şi când n-ar fi fost ne deplin sigur de identitatea politicianului. Eu sunt Lennett Wales, de la ziarul ***Tribune-.*** Bună propagandă, nu-i aşa ? zise tânăru[1] şi ridicând o mână de pe volan întinse arătătorul spre afişe.

Domnul Wales era exact omul cu care Caridi ar fi vrut să vorbească, aşa că îşi dete imediat drumul. .

— Cred că acesta este unul dintre cele mai condamnabile şi cele mai mari greşeli ziaristice ce mi-a fost dat să văd în viata mea. Nu suflă nici o vorbă, că discuția s-a desfăşurat în junii unei idei de pură strategie militară tehnică şi nu are nici o legătură cu un act de duşmănie față de Canada, cum nu are nici cu un act de duşmănie împotriva teritoriului ***Terrc del Fuego.***

Domnul Wales scoase din buzunar un pachet de țigări şi—1 întinse spre Caridi.

— Articolul explică adevărata situație.

— Dar. dar toată lumea va citi titlurile şi câți vor fi cei care vor citi şi articolul ?

— Asta eu n-o ştiu, răspunse ziaristul şi-şi aprinse țigara. Probabil a zecea parte dintre cei care citesc titlurile... sau chiar a douăzecea... în orice caz un procent toarte mic.

— Ce urmăresc ziareie care primejduiesc în felul acesta relațiile noastre de nrieten e ?

— Tirajul şi difuzarea, un titlu răsunător reprezintă o posibilitate accentuată de difuzare.

— în fe.'ul acesta reuşesc să ne creeze şi duşmănii, ripostă Car .di nemulțumit. Astfel de procedee nu pot fi câtuşi de puțin folositoare comerțului nostru cu Canada...

— Vă îndreptați spre partea de jos a oraşului ? îl întrerupse domnul Wales.

— Mă duc până la Lecksher BuîMing.

— Urcați-vâ în maşina mea. Mă duc până ia clădirea care este lipită de biroul dumneavoastră.

După ce Caridi se urcă, domnul Wales conduse câteva clipe maşina, fără să zică nimic. Puțin după aceea începu să zâmbească, repezindu-şi în jos colțurile gurii, în felul dispreţuitor, caracteristic ziariştilor când încearcă să zâmbească.

-— Prot abil ştiţi, domnule Caridi, că exploatând această chestiune, scopul nostru iniţial n-a fost să majorăm vânzarea.

— Bine, da în cazul acesta care a fost scopul iniţial ?

— Să abatem atenţia publicului şi să-l determinăm să nu bage de seamă că Ministerul Războiului a cedat întreprinderii Rumbourg-Nordensk Company procedeul de fabricare a unui exploziv.

Caridi îşi îndrepta puţin trupul în maşina care alerga cu toată viteza.

— De ce, acest procedeu era singurul cuminte pe care îl putea adopta.

Domnul Wales făcu un semn de aprobare cu mâna în care ţinea ţigara si atitudinea lui se schimbă, în mod aproape imperceptibil.

— Evident, evident, toate acestea eu le ştiu şi le ştii şi dumneata, dar oare publicul care nu judecă ..

— în felul acesta lucrător'i americani vor putea găsi de lucru şi în ţară va intra capital străin.

— Exact, dar în cazul când populaţia şi-ar face o idee greşită despre Ministerul de Război care cedează secretele militare pentru a fi exploatate de particulari...

— Nu este vorba de o exploatare particulară .. este numai quasi-particulară. Singurul mijloc pentru a da populaţiei americane de lucru, este intervenţia acestor "nari întreprinderi semi-publice.

— Sigur că da, noi doi cunoaştem acest amănunt, dar poporul american nu înţelege cât de ***semi*** şi cât de ***quasi*** sunt aceste întreprinderi. El le consideră drept Asociaţii a oamenilor bogaţi care sunt porniţi să bage America în propriile lor buzunare. Prin urmare dacă va afla că

Ivii ni sterul de Ră/boi preda secrete militare întreprinderilor, cum ți-am spus, publicul este prea simplist pentru a putea mțe'eqe finețurile unui astfel de procedeu şi va fi împotriva lui. Aceasta este explicația titlurilor răsunătoare

Caridi începu să înțeleagă atitudinea ziaristului şi adăugă pe un ton ceva mai blând .

— Eu nu cred că este necesar, să ne expunem primejdiei de a jigni Canada, numai pentru acest motiv.

—• Trebuie să ştii că mai este un motiv, ripostă domnul Wales, distrat.

Caridi se uită Ia el.

— Da ?... şi care este acesta ?

— Uite ce, dacă vom jigni de fapt Canada şi vom tulbura vechile relații de prietenie dintre noi, s-ar putea ca ambele națiuni să înceapă ridicarea unei serii de fortificații în lungul frontierei. în cazul acesta este aproape sigur că Rumbourg-Nordensk va obține contractele pentru clădirea acestor forturi în amândouă țările, deo; rece Rumbourg Company are un contract, pe bază oe reciprocitate- cu întreprinderile britanice şi franceze, pentru a nu încălca sfera de activitate, delimitată la teritoriile prevăzute pentru fiecare dintre ele. Națiunile pot rupe tratatele existente între ele, dar întreprinderile ie vor respecta pe ale lor. înțelegi, directorii ziarului ***Tribune*** trebuie să țină socotea[1] ă de toate aceste amănunte, deoarece ziarul şi fabrica de muniții aparțin amândouă grupului de interese Littenham.

Domnul Wales începu din nou să zâmbească ironlo şi viră spre marginea trotuarului.

— Mi se pai 2 că aici este biroul dumitale. Sper că voi avea şi de acum înainte plăcerea să vă mai iau în maşina mea.

Caridi îi mulțumi şi intră în clădire, gândindu-se puțin cam confuz la legătura dintre ziare, pacea internațională şi fabricile de muniții, dar în aceeaşi clipă toate preocupări: e lui de acum se spulberară, când văzu o fe- mtie pe care o cunoştea intrând în Lecksher Building Gi ăbi pasul, o ajunse şi i se adresă numaidecât:

— Ce faci domnişoară Saylor, ai ieşit astăzi foarte devreme... ce face Jim Essary ?

— E foarte bine... sau cel puțin era foarte bine, când m-am despărțit de el.

Felul în care îi dădu acest răspuns, făcu pe puricii sâ se alarmeze.

— Cum adică... ce s-a întâmplat cu Jim ?

-— S-au întâmplat două lucruri Au venit nişte oameni şi i-au cerut lui Jim să le plătească o taxă sau o chirie sau aşa ceva, pentru a se înscrie într-o asociație pentru protejarea laboratorului nostru.

— Pentru protejarea laboratorului ?

— D?, spuneau că-l vor proteja pentru şase dolari pe lună. Jim n-a vrut să plătească, aşa că oamenii au spart ferestrele şi au declarat că vor să-i dovedească motivele pentru care va a\ea nevoie să f e protejat.

Domnişoara Saylor era grozav de revoltată ; se făcu albă ca varul în timp ce-i povest[5] despre această jignire.

— Haide, să intram in birou, zise Caridi cu glas grav, cred că Myerberg va putea limpezi această chestiune.

Caridi se simțea jignit, din cauză că banda lui Canarelli îndrăznise să se ridice atât de sus, încât să atace pe fata aceasta şi pe Essary I se părea normei ca banditii să şantajeze pe negustorii de păsări, pe negustorii de legume şi lucrătorii din docuri, dar faptul câ atacaseră un vechi coleg de şcoală al său, îi da o senzație de nesiguranță.

—- Mi se pare spuneai, că ai avut două motive de nemulțumire. Care este celălalt ? întrebă Caridi, dupa ce intrară în ascensor.

— Iți voi spune în birou, răspunse fata cu glasul mai domolit, dar parcă ceva mai speriată.

Politicianul nu mai zise nimic, ci urcă liniştit împreună cu domnişoara Saylor. Simțea un fel de simpatie pentru această tânără femeie care era prietena fostului său coleg de şcoală. îşi zise că Essary ar trebui să se căsătorească cu ea. Cu siguranță pe el nu-l va împiedica motivul că este dinainte căsătorit cu altcineva. în cazul când totuşi ar fi căsătorit, de ce nu încearcă să divorțeze, pentru a se purta aşa cum se cuvine, față de o fată atât de distinsă ca ea ? Amănuntul că Rose trăia cu Essary, în afară de cadrul vechilor convențiuni, dar conform noilor concepții, părea că îi trezeşte interesul față de ea şi-l determina să se înduioşeze şi să încerce s-o apere. Pe urmă se simți chinuit

de o uşoară remuş- care, când se întrebă, oare gândurile acestea ale lui nu sunt un fel de lipsă de loialitate față de Mary Littenham ?

CAPITOLUL XXII

în biroul de la etajul al cincisprezecelea al palatului Lecksher Building, Caridi explică lui Sol Myerberg actul de sabotaj pe care l-a suferit Jim Essary din partea membrilor bandei lui Canarelli.

Avocatul cel scurt şi voinic făcu pe vizitatorii să' să rămână cu gura căscată, când îl auziră că exclamă mulțumit :

— Admirabil, excelent ! Dacă aş fi ştiut dinainte câ banda lui Canarelli v-a spart ferestrele, domnişoara Saylor, aş fi trimis eu însumi după dumneavoastră.

— Ce vrei sâ spui ? întrebă Caridi.

— Tocmai era să plec la o conferință în legătură cu această chestiune. întâmplarea domnitoarei Saylor, face parte din nenumărate cazuri asemănătoare, în care este Snteresat întregul cartier al fabricilor de muniții. Au fost adresate plângeri poliției, z'arelor şi societătii care fabrică aceste muniții, dar evident, nu s-a luat nici o măsură.

— Unde se va ține corferinta despre care vorbeşti ?

— în casa lui Krauseman. Din întâmplare voi putea aduce la cunoştința lui Canarelli, că domnişoara Saylor şi Essary sunt clienții mei şi în felul acesta laboratorul dumnealor va fi eliminat din campania de represalii.

— Cine va participa la conferință ?

— Krauseman, Canarelli şi domnul Corley, reprezentantul lui Rurrbourg-Nordensk ComDany.

Domnişoara Saylor deveni atentă :

— Spui că domnul Corley va fi de față, în numele Întreprinderii Rumbourg Company ?

— Tocmai... de ce ?

— Cred că întreprinderea a trimis pe un dsmn oa să vorbească cu mine... n-a vrut să-mi spună cine l-a trimis. dar cred c-a venit din partea lui Nordensk... Tocmai acesta este motivul pentru care am venit acum la dumneata.

— Cel care a venit -la dumneata a fost domnul Corley ?

— Nu ştiu, căci n-a vrut să-mi spună nici cum îl cheamă.

— Şi ce-a vrut de la dumneata ?

— A vrut să-mi cumpere dreptul asupra procedeului de fabricare a explozivului inventat de Essary.

— Ce ți-a oferit ?

— O mie de dolari.

— O mie, ce !.. exclamă Carid^ năucit

— Exact, o mie de dolari, repetă fata pe un ton nemulțumit. Mi-a spus că el reorezmtă o '"mportantă Societate care ar vrea să exploateze formula mea, înregistrată pe numele meu la Ministerul Războiului. Spunea că îmi oferă o mie de dolari drept recompensă, dacă voi renunța la partea ce mi se cuvine d'n această intenție.

Caridi era revoltat.

— O mie de dolari... Aceasta este cea mai mare neruşinare de care am auzit vreodată în viața mea 1

— Astfel de cazuri se întâmplă destul de des, interveni Mj eroerg. Societățile şantajează uneori pe micii Inventatori, amenințându-i cu procese şi oferindu-le sume mai mult de formă . Dumneata ce i-ai răspuns, domnişoară Saylor ?

— I-am scus să voroească cu avocatul meu.

— Ai procedat corect, încuviință Caridi.

— Stai să vedem, se grăbi Myerberg speriat, unde te-ai întâlnit cu omul acesta... Sper că nu în laborator.

— O, nu, la asta m-am gândit imediat, mi-am dat seama că în felul acesta va înțelege că procedeul a fost •inventat de Jim... Nu, am o verişoară în North Park I-am dat adresa ei şi ne-am întâlnit acolo.

— Eşti o fată strălucită, domrişoară Saylor.

Avocatul dădu uin cap.

In timpul conversației ce se desfăşură între ei. Myerberg stărui asupra amănuntului, că ar fi bine să primcască orice suma ce ar putea să stoarcă de la străinul acesta, deoarece dacă chestiunea ar ajunge în fața Tribunalului, va fi aproape imposibil să nu fie descoperit adevăratul inventator. Şi în cazi[1]! când se va afla că inventatorul este Essary, procedeul va deveni în mod automat proprietatea întreprinderii Fumbourg şi ei na vor mai primi nimic.

După ce ajunseră la această soluție, aproape imposibilă, a problemei, plecară toți trei la conferința cu Krauseman.

In maşină Myerberg părea enervat. Se uita încruntat la circulația ce se scurgea pe lângă automobilul lor Caridi se uita din când în când la fata care se aşezase demnă între el şi asociatul său. Apoi, pentru a-şi explica interesul şi simpatia

ce o simţea faţă de ea, declară că este ruşinos ca o fată de condiţia domnişoarei Saylor, să fie plictisită de bandiţi.

— Cu asta se va termina foarte curând, interveni Myerberg. Ceea ce mă preocupă pe mine, este îndrăzneala lui Canarelli şi a bandei sale care încearcă să şantajeze marea industrie. Nu e nici o primejdie să şantajezi oamenii din clasa mijlocie : aceştia nu sunt organizaţi. Rolul lor politic este de puţină importanţă şi nu au presa la îndemâna lor, dar marea industrie dispune de toate aceste mijloacc. Pentru aceleaşi motive este primejdios şi centru marea industrie să exproprieze partea de pradă a bandei. Aceste două forţe hotărâtoare pentru viaţa americană, ar trebui să se obişnuiască să-şi respecte în mod reciproc puterea lor.

— Dumneata vorbeşti, ca şi cum ai fi de acord cu gangsterii, declaiă domnioşara Saylor şi se uită dintr-o parte la el.

— Eu nu sunt nici pentru, nici contra lor. Constat pur şi simplu faptul, că aici în Amcrica ne găsim în fata unei grupări noi care tinde să ajungă la putere. Actualmente această grupar? este ceea ce noi numim clasa criminalilor, dar nu trebuie să uiţi că aproape toţi marii plutocraţ' americani şi marile întreprinderi americane r-au început existenţa ca simpli criminali. Evident, dupâ ce manoperele lor au reuşit, şi-au votat şi şi-au redactat legi pe temeiul cărora nu mai sunt consideraţi criminali. De pildă pentru Merritt Littenham a fost cu totul legal să-şi voteze o gratificaţie de un milion de dolari din beneficiul lui Westover Trust Company. In orice caz însă, banii aceştia nu i-ar fi putut lua de la un deponent care ar putea să se apere împotriva rapacităţii lui. Acesta este subiecl ul ce se va discuta în conferinţa de astă-/i.

Probabil Myerberg ar fi discutat mai cu de-amănuntul istoria marilor bogăl aşi araei leani, dar maşina lor intră în parcul răsădit cu flori pe care Krauseman îl întreţinea pe cheltuiala oraşului — în faţa casei sale.

Imediat dupâ aceea intrară toţi trei în casa lui Krauseman şi fură întâmpinaţi de camerista California. Negresa îi salută şi le spuse că domnul Canarelli şi celălalt bărbat au sosit. Ii conduse în lurgul unui coridor întunecat, la intrarea căruia era o armură de cavaler cu lancea în mână. Se opri în faţa unei uşi şi după ce bătu, anunţă că

domnul Myerberg a sosit. Glasul profund al lui Krauseman îi răspunse, să-l poftească înăuntru.

Grupul intră şi Caridi constată câ în odaie mai erau trei inşi. In conversaţia acestora intervenise o pauză, pe jLirfnJt Canarelli începu din nou să vorbească !

In legătură cu aurul acesta, am telefonat azi dimineaţă băncii Westover, domnule Corley.

Auzind numele „Corley" Caridi simţi o uşoară nemulţumire, la gândul că domnişoara Saylor este obligată să întâlnească pe omul acesta şi aici.

Cu mâna albă, domnul Corley făcu un gest caracteristic pentru un director.

-- Bine domnule Canarelli, fabrica de muniţii nu are nici o legătură cu Westover Trust Company. Aceasta este o organizaţie cu totul aparte.

Banditul mic de statură şi cu părul negru se plecă spre reprezentantul fabricii

— Dumneata n-ai nici o legătură cu banca ?

-— Nu, eu sunt cointeresat numai la casele pe care în' rpprinderea le pune la îndemâna lucrătorilor.

— în cazul acesta, n-are nici un rost să-mi p'erd vremea cu dumneata, declară excrocui fără să ezite Eu vreau să stau de vorbă cu cel care conduce ambele pungăşii.

Când auzi epitetul acesta, domnul Corley îşi drese glasi il

— Nu există un asttel de om. Banca Westover şi fabrica noastră nu au nici o legătură una cu alta.

— Acesta este un adevăr, Joe, interveni Krauseman cu glasul lui gutural.

Canarelli îşi netezi părul.

— Atunci care este motivul că ai venit să vorbeşti cu mi ne ? Dacă banda dumitale nu poate obţine de la bancă ceea ce doresc eu, atunci nici eu nu po+ face, dom rule Corley, ceea ce-mi ceri Dumneata ai venit să-mi ceri ceva, dar nu-mi oferi nimic în schimb, ca să putem sta de vorbă Cred că nu te-ai gândit să-mi ceri să renunţ la colectarea taxelor ce se cuvin Asociaţiei pentru Protejarea Proprietăţii celor ca^e stăpânesc fabricile de muniţii, nu-i aşa ?

Domnul Corley făcu un gest deznădăjduit.

— Chiar dacă Societatea Fabricilor de Muniţii ar putea determina banca să-ţi elibereze aur în contul depozitelor

dumitale, ceea ce este imposibil, aceasta totuşi nu va putea să-ți satisfacă cererea, deoarece astăzi procedeul ar fi ilegal.

Canarelli se întoarse spre K[r]auseman.

— Ar fi trebuit să mi se dea de ştire, ca eu să-mi Dot transporta aurul atunci când Litte: iham şi l-a transportat pe al său. Eu sunt tot atât de patriot ca şi Littenham, şi dumneata ştii acest lucru, domnul Krauseman. An. contribuit cu şaizeci de mii de dolari pentru campania partidului republican şi cu şaptezeci de mii de dolari pentru campania partidului democrat. Sunt tot atât de patriot ca si Littenham. Dacă aş fi fost informat la 'timp, toate acestea nu s-ar mai fi întâmplat.

— Ascultă, protestă Corley, ceea ce s-a întâmplat e bun întâmplat. Cu ziua de ieri nu le mai intâlneşt[5] pune-mi, cât îmi ceri acuma, ca să opreşti pe oamenii dumitale să mai plictisească pe funcționarii noştri în c asele lor ?

Dar hand'tul era un om tot atât de realist, ca şi bancherul cu care vorbea.

— Cer ca Westover Irust Company să transfere în contul meu, la Montreal Bank, cinci sute de mii de dolari, din cantitatea de aur transportată in Canada.

— Bine, dar te-am rueat să înțelegi, exclamă deznădăjduit directorul fabricii de muniții, că aurul depus la Montreal, nu mai aparține acum lui Westover Trust. El este în posesia unei societăți formate în sânul băncii, da" care nu are nici o legătură legală cu banca. Nu e responsabilă în nici o formă ue datoriile, contractele, obligațiile sau defecțiunile băncii. însăşi banca n-ar fi în stare să-ți plătească depozitul, cu aurul deținut de o societate străină.

Canarelli zâmbi ironic.

— Va să zică nu poți face nimic ?

— Absolut nimic.

— Nici banca nu poate face nimic ?

— Nici ea.

— Nici Societatea Fabricilor de Muniții ?

— Ea cu atât mai puțin.

— Perfect. I Uite ce... dumneata totuşi vei putea face ceva pentru mine.

— Ce anume ?

— Să duci un mesaj.

Domnul Corley ezită un moment.

— Cui ?

— Celui care conduce fabrica de muniții, celui care a înființat în sânul băncii noua societate din Canada, bărbatului aceluia.

— Nu înțelegi, că nu es^e o persoană anume !

— **Are** dreptate, Joc, interveni Myerberg cu bunăvoință. legea privitoare la întreprinderile anonime, care la început fusese destinată să evite răspunderea personală a acționarilor pentru datoriile întreprinderii, a fost extinsă în mod implicit, pentru a evita răspunderea acestora şi pentru cazurile de furt.

Canarelli continuă, tot atât de rigid, ca şi când nu l-ar fi auzit.

— Spune-i omului aceluia din partea mea, că eu nu sunt agentul său încasator. Spune-î că în oraşul acesta toți oamenii mărunți, cum sunt băcanii, măcelarii, avocații şi doctorii, toți sunt agenții săi, eu însă nu sunt. Banditul se ridică în picioare, apoi se apropie de domnul Corley şi-l bată pe umăr, ou un gest de sti anie superioritate. Spune-i din partea mea, că atunci când îi încredințez un dolar, ca să mi-l păstreze, am dreptul să cred câ mi-l dă înapoi, când voi avea nevoie de el

Prm mintea lui Caridi trecu o stranie împerechere de idei, gândindu-se că severele legiuiri bancare din China, nu-şi datorează originea calmei traditii financiare amcricane, ci au devenit rigide şi severe din cauza atitudinii briganzilor chinezi

Domnul Corley se ridică repede in picioare Era un bărbat bine legat, îmbrăcat cu grijă si de statură mijlocie.

— Sunt convins că au există nimeni, cui i-aş putea spune asa ceva, repetă el, uitându-se enervat la micul bandit din fața lui, şi eu personal nu am nici un fel de legătură cu această chestiune.

-— Dumneata lucrezi peni ru fabrica de muniții ? Nu-i aşa ? întrebă Canarelli uitându-se cu atenție la el

— Sunt Vicepreşedintele acestei Societăți.

Canarelli dete din cap şi se îndreptă spre uşă.

— Perfect^ îi vei spune ceea ce ți-am spus eu acu n.

După p^lecarea lui Canarelli, domnul Krauseman şi cei patru musafiri ai săi râmaseră o clipă nemişcaţi în faţa focului din cămin.

— E regretabil că nu i se poate da în Canada partea de aur pe care o pretinde, declară bătrânul german. Este tot ceea ce cere şi exact locul unde cere să i se dea

— De ce tocmai acolo? întrebă domnul Corley, ridicând uşor din umeri.

— Pentru că valoarea dolarului aur nu fluctuează, şi nu poti şti niciodată dinainte momentul, când Joe va fi obligat să treacă în Carada.

— Nu există absolut nici un mijloc de a obliga o societate din Canada, să plătească pe un excroc, ca să înceteze de a mai plictisi fabricile de muniţii din America, declară domnul Corley, şi respiră adânc.

— Oameni: s-au obişnuit sâ-mi spună „Şef politic" declară domnul Krauseman liniştit, dar n-am făcut niciodată altceva, decât am jucat rolul unui mijlocitor intre interesele financiare pe de o parte şi interesele grupăr criminalilor, pe de alta.

— Nu vi se pare, domnule Krauseman, că situaţia aceasta este destul de tragică ? întrebă domnişoara Saylor.

— Fste o situaţie plină de răspunderi. Eu apăr crezul democratic al guvernului, domnişoară Saylor, la care poporul din America poate face aoel şi-l poate întrebuinţa în scopuri naţionale, oricând va găsi de cuviinţă.

Myerberg zâmbi.

— Constat că dumneata eşti păstrătorul Sfântului Mir... dar în acelaşi timp .-reaşezi şi taxe pentru păstrarea lui.

— Nu cred că un protestant sau un catolic ar fi în stare să spună aşa ceva, răspunse bătrânul german cu g'asul grav.

îşi conduse invitaţii în hmgul coridorului întunecat şi trecură împreună prin faţa armurei goale care ţinea lancea în mână ; după ce se înclină în faţa lor, le deschise uşa de la ieşire.

în parc se opriră toţi oatru şi se întrebară unul pe altul încotro se duc, cum fac cei care sunt în căutarea unui taxi

— Eu mă duc până la Lecksher Building, deolară domnul Corley. Vreau să vorbesc cu avocatul domnişoarei Saylor, ca să-mi cedeze drepturile ce le are asupra procedeului de fabricare a exDlozivului ce se găseşte acum la Ministerul de Război.

—- E admirabil! exclamă Myerberg. Ne ducem cu toţii acolo... Cunoşti pe domnişoara Saylor ?

— Da, am cunoscut-o în casa dumneaei din North Park.

— In cazul acesta este o coincidenţă fericită, declară Myerberg cu vădită plăcere. Domnişoara Saylor m-a însoţit până a; :i, deoarecc eu ştiam că voi avea ocazia să cunosc pe unul dintre conducătorii fabricii de muniţii, zi'e el şi zâmbi. Ca să-ţi spun adevărul, mi-am închipuit că v outea ob+ine o indicaţie de la omul acesta, în privinţa valorii adevărate a procedeului. Nici n-am visat că vom întâlni pe acelaşi om, care va veni la noi, să ne ofere o tranzacţie de cedare a acestui procedeu.

Domnul Corley zâmbi.

— Cred că a fost şi pentru mine o surpriză.

Maşina sosi şi se instalară toţi patru

— Ei, domnule Corley, începu Myerberg ; imediat ce se aşezară comod pe scaune. Ce valoaie credeţi că ar putea avea procedeul acesta pentru fabrica dumneavoastră ?

— Ca să vă spun adevărul, domnule Myerberg, răspunse Corley, avocaţii fabricilor de muniţii s-au şi ocupat de problema dacă întreprinderea noastră mai are sau nu nevoie de drepturile domnişoarei Saylor asupra acestui procedeu. Se întoarse spre Car'di. cum au obiceiul oamenii obişnuiţi să vorbească în şedinţa Consiliilor şi să se adreseze celui cu care vorbeşte, privindu-l din faţă : chestiunea aceasta a fost acum încredinţată Ministerului de Război şi Ministerul de Război a transferat drepturile de fabricaţie asupra Societăţii noastre şi...

Myerberg aprobă din cap.

— Aceasta este exact amănuntul despre care voiam să vă vorbesc şi eu. De ce adică să nu aumită întreorin- derea dumneavoastră, ca domnişoara Saylor să încaseze valoarea invenţiei de-a dreptul de la Ministerul de Război ?

— Ideea aceasta este foarte bună, aprobă domnul Corley.

— In cazul acesta, pentru a limpezi chestiunea, să zicem că dumneata ne-ai semna o simplă cedare a drepturilor întreprinderii asupra acestui procedeu.

— De. nu cred că voi putea face aşa ceva, domnule Myerberg.

— De ce ?

— Pentru că un singur director nu are calitatea să semneze Soc[1] etatea în mod obligatoriu. Eu procedez în mod absolut impersonal, în calitate de reprezentant şi nu pot decide nimic singur.

— Bine, dar ai venit aici ca să ne propui această tranzacţie !

— Însărcinarea mea este limitată la o ofertă în numerar, şi nimic altceva.

Puţin după aceea, maşina ajunse la Lecksher Building, unde lăsă pe domnişoara Saylor, Myerberg şi Caridi, apoi îşi continuă drumul spre fabrica de muniţii, cu domnul Corley.

CAPITOLUL XXXIII

Pe trotuarul din faţa intrării, domnişoara Rose Saylor se opri şi se uită dezamăgită la cei doi tovarăşi ai ei.

— Ce l-a determinat să plece în felul acesta ?... Credeţi că bănuieşte că eu...

Myerberg dete din cap.

— Evident... cred că n-a fost simplă coincidenţă, că cel care trebuia sâ vorbească cu Canarelli, trebuia să vorbească şi cu dumneata, în legătură cu invenţia. N-am reuşit să-i spun lui Joe, să poruncească oamenilor săi, să nu se mai apropie de laboratorul dumitale

— Afară de asta nu mi-a făcut nici o ofertă, murmură domnişoara Saylor.

Haide să ne urcăm în birou şi vom vorbi şi despre această chestiune, o invită Myerberg.

— Nu, eu mă întorc acasă. I-am .ipus lui Jim că nu vom profita nimic de pe urma invenţiei lui... O-o... la revedere, eu trebuie să plec.

— La revedere, strigă Myerberg înveselit. Să nu te gândeşti nici un moment la ur proces. în cazai când lucrurile

vor ajunge atât de deparre, cred că vom reuşi să respingem pretențiile Societății asupra invenției lui Jim.

—- Ascultă, domnişoară Saylor, eu plec spre aero- aoort şi dacă vrei, te voi conduce o bucată de drum, se oieri Caridi.

—- Eu nu merg în partea în care te duci dumneata.

— Se poate să nu mergi, dar voi merge eu în partea in care te duci dumneata. Făcu un semn cu mâna spre Myerberg şi vru să cheme altă maşină.

Femeia probabil simți intenția lui de a o proteja.

— Mi-ar parea rău să te fac să te abați atât de departe din drumul dumitale.

Caridi fluieră şi făcu semne cu mâna.

— Taxi... aici . opreşte aici !

Dupâ ce se urcară iadauga :

— Inchipuie-ți ghinion... să fie exact acelaşi om... de, în orice caz, nu e nevoie să-ți faci griji din cauza asta. Eu cred că mai curând sau mai târziu Societatea tot ar fi aflat... înțelegi, că este vorba despre invenția lui Jim.

— Da, dar am fi putut lua pe ea cel puțin două mii de dolari

Caridi se uită cu atenție Ia ea.

— Dumneata şi Jim contai pe .. aceste două mii de dolari ?

întrebarea pusă pe tonul acesta, o făcu să ezite.

— Ca să-ți spun adevărul... nu... n-am contat în mod special pe aceşti bani.

Caridi rămase mirat. Se îndreptă puțin în scaun, ca să se uite mal bine la ea.

— Mie mi se pare că da ! exclamă el.

— Nu. . Crede-mă, n-am contat.

Caridi făcu un gest Impulsiv şi o apucă de mână.

— Ascultă, domnişoară Saylor, cu mine poți să fii pe deplin sinceră... eu şi Jim am fost col°gi de Facultate, îl ştiu că este un om care munceşte din greu... că este sfics şi că nu încearcă niciodată să se imoună Pe cei care se devotează cercetărilor ştiințifice, eu i-am considerat întotdeauna drept oameni care au anumite drepturi față de semenii lor. Au aceste drepturi, ei sunt conducătorii întregului nostru progres şi alaturi de ei, noi toți ceilalți nu suntem altceva decât exact ca nişte călă tor[5] in vagoanele unui tren, a căi ui locomotivă este condusă de oameni ca el...

— Tot în felul acesta l-am judecat şi eu pe Jim, întotdeauna, declară fata.

— Prin urmare, te rog să-mi spui acum, care este adevărata situație ? stărui Caridi. [1]

După o nouă ezitare de câteva clipe, fata îi explică :

— Astăzi nu mai lucrează în echipă completă, în sălile laboratorului principal, ci numai patru zile pe săptămână. Nu are voie să scrie nici articole ştiințifice pentru reviste... evident, Societatea se teme să nu-i scape vreo indiscreție... Pentru acelaşi motiv, nu are voie să țină conferințe, deşi a fost invitat în mai multe locuri, ca să vorbească şi o Societatea culturală i-a oferit un contract, ca să țină o serie de conferințe cu subiecte ştiințifice. N-are voie nici să-şi lase mustață ..

— Ce să-şi lase ? o în ti erupse Caridi

— N-are voie să-şi lase mustață, repetă fatali încercă să zâmbească. Directorul laboratorului a declarat că Societatea nu este de acord, ca oamenii angajați pentru cercetări ştiințifice, să poarte mustăți, dar deşi un singur bărbat cu mustăți, n-ar fi nu ştiu ce lucru extraordinar, totuşi ar crea un precedent.

Caridi începu să râdă din toată inima, aşa că zâmbi şi fata, dar se grăbi să adauge :

— Când am aflat despre amănuntul acesta, am fost foarte supărată.

— îmi închipui că ai fost supărată, încuviință politicianul, presimțind că datorită acestei conversații, a reuşit să stabilească între el şi tovarăşa sa de drum o foarte plăcută camaraderie.

Maşina ajunsese în regiunea unde erau casele din colonia fabricii Un îndemn neaşteptat de bunăvoință, determină pe Caridi sâ-i spună :

— Ascultă, domnişoară Saylor, îți voi spune ceva destul de neobişnuit, dacă vei avea amabilitatea să nu protestezi.

Tânăra femeie făcu ochii mari şi se uită la el.

— Da... despre ce este vorba ?

— Uite ce, invenția lui J[i-]m mi-a dat ocazia sâ câştig ceva parale.

— Invenția lui Jim ?

— Da.

— Cum a putut să-ți dea ocazia ?

— îmi pare rau, dar nu-ți pot da nici un fel de explicație... pur şi simplu mi-a da+ ocazia.

— Da ?...

— Şi din clipa când m-am urcat în maşina aceasta, mi-am dat seama, că dacă nu ar fi intervenit acest ***fuux pas*** din partea firmei mele, dumneata ai fi reuşit să obții mia de dolari de la domnul Corley.

— Cc amestec are firma dumitale în afacerea asta ?

— Myer **Derg** n-ar fi trebuit să te invite, să pleci împreună cu el de la Krauseman Dacă te-ar fi lăsat în birou, aşa cum ar fi fost datoria lui să procedeze, dumneata şi Jim ați fi reuşit să câştigați ceva cu această invenție.

— Bine, dar el nu ştia ce »e va întâmpla.

— Datoria unui avocat este să prevadă ce s-ar putea intampla, căci tocmai pentru acest motiv este plătit, declară Caridi cil convingere.

— Da... răspunse fata, puțin cam încurcată... hai să presupunem câ el a prevăzut ce se va întâmpla ?

— în cazul când firma din care fac parte a contribuit la pierderea pe care Jim a suferit-o, m-am gândit că poate ar fi indicat, să-i ofer o compensație.

Dcmnişoa ra Saylor tresări -şi se uită mirată la el.

— Să-i oferi o compensație ?

— Da... mai ales că, după cum ți-am spus, invenția lui mi-a dat ocazia să câştig mult mai mult decât o mie eie dolari.

— Să-ți spun drept, n-aş putea primi de la dumneata o mie de dolari, pentru Jim ! îngâna fata.

— Ai răbdare, stărui Caridi şi o bătu din nou pe mână Dumneata eşti singurul mijloc caro îmi dă posibilitatea să-i ofer aceşti bani. El m-a ajutat ca să câştig banii despre care am vorbit, iar eu am contribuit la pierderea banilor pe care ii putea câştiga ei Dacă înțelegi, ar fi imposibil să nu primeşti o... Se opri, pe urmă încercă să se explice dintr-o singură răsuflare : înțelegi, domnişoară Saylor, aceştia sunt bani câstigati din politică.

— O !

— Şi pentru banii din politică nu se eliberează chitanță şi nici nu eşti obligat să dai nimănui socoteală, aşa cum se obişnuieşte la casieriile băncilor sau a caselor de schimb. Nici nu se întâmplă decât foare rareori, să se discute despre astfel de bani. Sunt exact ca şi reiigia creştină, exjstă,

trăieşte printre noi, dar nimeni n-o bagă în seama ; este un fel de răsplată invizibilă, pentru gesturi de loialitate intangibilă ; dovada nemărturisită a lucrurilor pe care nimeni nu le vede. De vreme *ce* în politică asa ceva este lucru de toate zilele, nu văd motivul pentru care Jim Essary ar refuza să primească o parte din ceea ce ain obținut eu, datorită lui.

tn **timDul** cât îi ținu această cuvântare caraghiuasa, Caridi scoase carnetul de cecuri şi completă unul cu suma de o mie dolari, la ordinul lui James Essary, pe urmă îl rupse din carnet şi-l întinse domnişoarei Rose.

— Te rog, dă 1 lui Jim şi explică-i ce ți-am spus. Nu este obligat să-l primească, dar spune-i că-i aparține. fie că-l va primi, fie că nu.

Fata inLinse mâna foarte încet după cec şi se uită la el curioasă. Privirile i se tulburară.

— Adevărul este că are mare nevoie de aceşti bani, declară ea cu glasul sfios.

In fața acestei emoții, Caridi se simți îndemnat s-o-cuprindă în brațe şi să încerce s-o îmbărbăteze. Ş; totuşi mai credea şi acum că face un gest generos, față de un vechi coleg şi prieten. Era profund convins că acesta este motivul care explică gestul său.

La rândul ei, Rose Saylor nu mai zise nici ea nimic.

CAPTTOLUL XXXIV

Când onorabilul Henry Lee Caridi opri maşina şi Iţesa Saylor coborî în faţa laboratorului particular al lui Jim Essary, se desparţi de tânăra femeie care ducea mia sa de dolari si plecă mai departe, chinuit de presentimentul a ceva incomplet şi fără nici o justificare, ca si când n-ar fi ştiut ce-i mai îămâne de făcut de aici înainte. Spuse şofeiului să dea drumul maşinii, indiferent încotro .. dar să meargă înainte. Şoferul înaintă încet printre şirurile monotone de clădiri, cu toate casele în acelaşi stil, din rartierul fabricilor de muniţii ale oraşului. Dar nu mult aupă aceea se întoarse spre el şi-l întrebă cu spontaneitatea caiarteristică şoferilor :

—- Dacă vrei sâ faci o plimbare, nu preferi să te duc undeva, unde este mai frumos decât pe aici ?

Propunerea aceasta trezi interesul lui Caridi. Ar fi preferat sâ poată lua cu el Ape Rose Saylor, să facă o plimbare împreună prin regiunea din apropiere, care era îmbrăcată in podoabele primăverii. Se gândi să se întoarcă la laborator şi s-o întrebe, nu cumva i-ar face plăcere să vină cu el, dar îndemnul acesta trecu prir mintea lui şi se destrămă, deoarece îşi dadu seama că ar f> o purtare neobişnuită din partea lui Dacă s-ar fi gândit ia asta şi ar fi ruga c-o să facă o plimbare cu el, înainte de a coborî din maşină, ar fi fost cu totul altceva, dar atunci nu putuse prevedea o astfel de eventuali late .. In timpul cât dialectica aceasta înfioră gândurile lui numai la suprafaţă, se plecă spre şofer şi-l întrebă mecanic :

— Ştii cum ar trebui să ieşi din cartierul acesta, ca să poţi ajunge la Pine Manor ?

— Da, domnule, aş putea să cotesc spre răsărit, să apuc pe drumul Clear Creek, şi drumul acela, domnule, ne va duce de-a dreptul la destinaţie.

— Perfect... dă-i drumul !

Caridi se lăsă in spătarul scaunului şi şoferul demară în viteză, stimulat de destinaţia precisă spre care se duceau.

Starea neobişnuită a nervilor săi trezi în sufletul lui Caridi un fel de nelinişte, pricinuită de mişcarea perpetuă dintr-un loc într-altul. Alerga în continuu : cu a- vior.ul, în trenuri, cu maşinile, me'eu ocupat, dar cu ce scop ? îşi

închipuia că în cal bate de politician, organizează țara, aşa ca populația să poată trăi într-însa mult mai mulțumită ; dar nimeni nu trăia mulțumit şi rimem nu va putea fi mulțumit; casele acestea respingătoare şi uniforme, erau exact lucrurile pe care le promova el. Peste câteva minute gândurile i se limpeziră, imediat ce masira ieşi din colonia fabricilor de muniții, ca să apuce pe şoseaua Clear Creek.

Parcurile îngrijite din lungul şcselii îl făcură să se linistească şi tranziția aceasta fără importanță parcă-i da iluzia stabilității. înşirate pe ambele părți ale drumului, vedea rânduri întregi de merisori cu floarea albă ca de scamă şi trandafirie, întocmai ca un aşternut ae nori prin care se strecoară razele soarelui, cascade de flori care stăteau nemişcate, ca un peisaj fermecat, şi se uită la el, zâmbind fără încetare Impresionat de această privelişte, se gândi la cecul ce-l dăduse domnişoarpi Rose Saylor, ca la un gest de amabiMtate din partea sa, dar în acelaşi timp începu să-şi facă socoteala, cât îi mai rămâne din mana cereasca ce-i venise de la banca Westover. Pe urmă gândurile i se abătură în altă parte şi se întrebă, cum va nu tea explica lui Mary Littenham sosirea aceasta a lui, fără a fi anunțat. Putea, fireşte, să invoce un pretext orecare, în legătură cu biroul, dar nu reuşise să ia nici o hotărâre, când marina ajunse la sidul înalt de cărămidă care împrejmuia proprietatea Littenham. Maşina făcu drum paralel cu zidul acesta, pe o distanță de aproape o milă, apoi intră pe poarta monumentală, dea- surora căreia scria. „Proprietate narticulaiă. — accesul interzis".

Din întâmplare, Caridi n-avu nevoie să inventeze nici o scuză, pentru a explica această vizită a sa la Pine Mancr Când se opri în fața casei, Marj Littenham apăru din mijlocul eternului grup de pe terasă şi cobor cu mâinile întinse spre el.

— Ce amabilitate neobişnuită din partea dumitale .. Dar ar fi fost mposibil ca pe o zi ca aceasta, să-ți pierzi timpul in oraş... Haide să te prezint prietenilor mei.

După ce ajunseră pe terasă, porunci lui Cari să prepare un cocktail, apoi adaugă : Sarah, îți prezint pe demnul Caridi, deputatul pentru care lucrez eu la Washington.

— Sper că vei înțelege... îmi pare bine, domnule Caridi, zise femeia şi zâmbi, apoi se întoarse, ca să cor- tinuie

conversația întreruptă Earl, ideea aceasta a dumitale "Ste de origine franceză.

—Fireşte, ar putea fi de oi igine franceză, răspunse- Earl râzând.

— Nu s-ar putea, şi să nu fie ? se auzi un al treilea glas.

— Naționalitatea orig.nii nu importă, admirația şi farmecul femeilor cu care nu eşti căsătorit este amănuntul care face posibilă orice viață sexuala sinceră, în cadrul . in cadrul relațiilor matrimoniale; băgați de scamă... am zis în caarul, nu în afară de acesta.

— Şi tot asa farmecul bărbaților cu care nu eşti că-sătorită, interveni glasul unei femei.

—Se ştie că sexul este împărțit în două tabere ostile, încuviință Earl.

— Juuecând pe temeiul ideii dumitale, Earl, interveni un bărbat, căsătoria este exact ca si Wall Street ; se menține, datorită biletelor de credit.

Earl deveni grav, în rapo-t cu cocktailurile ce le- băuse.

— Astfel, aceasta dovedeşte că necesitățile erotice au nevoie de aceeaşi varietate de stimulente, ca si cele estetice. Prin urmare ar trebui recunoscute, ca făcând parte clin estetică şi cultivate în conformitate cu disciplina din Universitate.

— înțeleg că este vorba numai din punct de vedere. . informativ, se auzi glasul unei fete.

Earl începu să se frământe neliniştit.

— Ascultați ce vorbe ! Ai dreptate, n-ai decât să faci haz... Doamnelor şi domnilor, mi se pare că am ajuns să trăim într-o epocă a concepției morale americane, în care obiceiurile noastre originale puritane au fost degradate, pentru a deveni subiect de glumă... Vă întieb, e just acest procedeu ?

Lui Caridi, conversația de pe terasă îi făcea întotdeauna impresia că se desfaşoară între oameni ale căror gânduri nu se manifestă decât in expresii lipsite de seriozitate, exact cum şi trupurile lor nu se manifestau decât in jocurile sportive. Afară de asta, păreau că se găsesc cu toții in\r-G faza de destindere, întocmai ca bărbații şi femeile care abia au terminat actul dragostei.

Mary Littenham probabil înțelese sentimentele politicianului, căci îl apucă de braț.

— Hai să plecăm dintre oamenii aceştia, îi propuse ea.

Porunci iui Cari să dea drui nul lui Rajah din cuşcă şi apucă spre pădurea de pini, pe cărarea ce ducea spre coloanele greceşti clin depărtare.

— Care este motivul sosirii dumicale ? întrebă ea cu toată sinceritatea. Sunt extrem de mulțumită c-ai venit.

— Să-ți spun adevărul, doieam să te văd începu Caridi. Pe urmă se gândi câ față de Mary Littenham îşi poate perm'te luxul să-i spună tot ce gândeşte, aşa că adăugă : am făcut un drum eu maşina, afară din oraş, împreună cu o femeie şi după ce am lăsat-o acasă, m-am simțit neliniştit, aşa r-am venit încoace.

Câteva clipe fata îşi continuă drumul în tăcere şi Caridi începu să se teamă că amfitrioana sa nu este cu nimic mai încântată de faptul că-i vorbeşte despre o altă femeie, decât ar fi fost Ellora, soția sa. Câinele Rajah apăru săltând printre trunchiurile arămii ale pinilor şi se opri cu toată demnitatea lângă stăpâna sa.

. — Cred că prezența femeii pe care ai dus-o cu maşina, ți-a făcut plăcere, nu-i asa ?

— Da, fireşte, încuviință Caridi, întrebându-se nu cumva aceste cuvinte ale ei se datoresc geloziei.

— Înțeleg, că femeia aceasta te-a atras... într-un fel cu totul special ?

— Aş vrea să-ți spun ce-am făcut. Caridi simți un îndemn să-i mărturisească toate gândurile lui.

— Da. spune-mi.

—- I-am dat un cec de o mie de dolari

Domnişoara Littenham se uită la el mirată

— Serios, i-ai dat ?

— Adevărul este că nu i l-am dat pentru ea. EsLe prietena unui vechi coleg de şcoală al meu, căruia nu-i merge tocmai strălucit, dar crede-mă omul acesta merită o soartă mai bună. Datorită lui, am reuşit să câştig o considerabilă sumă de bani, aşa că i-am trimis un cec.

— Te-ai gândit sâ faci gestul acesta, după ce te-ai plimbat cu femeia aceea în maşină ?

— Da, aşa este.

— Pe urmă te-ai despărțit de ea si din cauza neliniştii ai venit aici ?

—- Şi asta e adevărat, încuviinţă Caridi, puţin mirat

Domnişoara Littennam zâmbi.

— Eu cred c-ar fi mai bine să spui, c-ai dat fetei o mie de dolari, cu scopul ca aceşti bani să-i dea apoi colegului dumitale de şcoală.

— Cum adică, nu înţeleg ce vrei să spui !

— Chestiunea este foarte simplă, îl asigură fata, zâmbind mereu şi rumeni ndu-se uşor la obraz, iar amănuntul câ ai simţit dorinţa să vii aici, după ce te-ai despărţit de ea, e^te un compliment extrem de măgulitor pentru mine.

— Fireşte, am dorit să te văd. Mă simţeam abătut şi dorinţa aceasta este explicabilă.

Domnişoara Ii'ttenham îl apucă de braţ cu amândouă mâinile şi-l scutură uşor.

— Ilenrv, esti un barbat adorabil, pe care nu l-au putut influenţa subtilităţile.

— N-aş putea spune că vorbele acestea sunt un compliment.

Fata îşi continuă drumul in tăcere, zâmbind uşor şi urmărind cu ochii mişcările graţioase ale uriaşului ei câine tărcat.

— Ascultă, spune-mi ce-ţi închipui despre mine ? întrebă Caridi mai mult în glumă, dar cu toate acestea ar fi vrut să ştie adevărul, căci nu se simţea tocmai în apele lui

-—- îmi dai voie să-ţi repet o idee fantastică pe care mi-a debitat-o într-un rând Dr. Snell ?

— Da . de ce nu, încuviinţă Caridi care parea că din cine ştie ce motive a reuşit să nu se mai sinchisească de Dr Snell

— Spunea că galanteriile bărbaţilor faţă de femei, când nu au nici o speranTă sau chiar intenţia ae a le poseda, sunt probabil.. în ultima analiză... un fel de pro- creaţie mintală. —

— Cum adică, ce-a \rut să spună ?

— Aplicând ideea aceasta la aventura dumitale .

— Te rcg, Mary, n- a fost o aventură.

— Apiicând ideea la aventura dumitale, deoarece mi se pare că a fost o aventură foarte plăcută, înseamnă că ai încercat sâ-ţi imprimi imaginea în sufletul femeii aceleia. Dar tot ce este adânc gravat în sufletul unei femei, face par le dmtr-insa. Dacă va naşte cândva un cop 1, impresia

aceasta va modela în oarecare măsură ccpilul ei. Astfel, galanteria dumitale, strădania dumitale de a-ți imprima imaginea în sufletul fetei, a fost un act de reproducție spirituală Teoria aceasta mi se pare extrem de interesantă şi plină de îndemn, când stai să te gândeşti. . la posibilitatea, ca un copil să primească o mulțime de moşteniri prenatale, datorită mamei sale, si adăugate la calitățile personale ale bărbatului pe care-l iubeşte si căruia i s-a dat.

— Aceasta este cea mai fantastică teorie pe care am auzit-o în viață.

— Fste un motiv pentru cai e galanteria, curtuoazia şi dragostea de a plăcea ar trebui cultivate în mijlocul rasei omeneşti, deoarece bărbații galanți si curtenitori se răspândesc.,. întocmai ca peştii. Bărbatul dezagreabil va fi pur şi simplu eliminat din ordinea reproducerii spiritual

Caridi începu să râdă.

— Fără îndoiala Snell era un bărbat căruia ii placea să facă glume şi avea umor.

— O, foarte mult. Spunea că cel mai profund impuls omenesc al nostru este reproducerea Numărul nesfârsit al divorțurilor noastre din America îl expiica, luându-l drept un efort inconştient al rasei spre reproducere, pentru a separa vreme de un secol toate perechile de căsătoriți care nu au copii şi care urmăresc in mod conştient numai plăcerea, prin controlarea naşterilor şi a sterilității. Acesta este motivul pentru care femeile şi bărbații se căsătoresc, dar nu fac copii, divorțează şi se căsătoresc din nou şi nu fac copii şi continuă in felul acesta... ceea ce reprezintă conflictul dintre conştient şi inconştient. Divorțurile, spunea el, sunt ca şi zbaterea inconştientă a unui sinucigas care s-a spânzurat.

— Huihm, huîhm, constat că Dr Snell era de fapt un om plin de umor, declară Caridi serios, dar cu glasul tiemurând de ironie.

în timpul conversației îşi petrec ură în mod reciproc brațul împrejurul mijlocului şi înaintau incet pe cărarea ce ducea spre peristllul grecesc.

— Mary, întrebă Caridi şi respiră adânc, ce crezi că vom face de aici înainte ?

Fata deveni serioasă.

— N- ai pomenit nici o vorbă.. nimănui [9]

— Nu... şi ştiu că niciodată nu voi pomeni Mâine dimineaţă voi plcca la Washington cu avionul, continuă fata cu glasul domolit, şi după ce voi ajunge... voi căuta un apartament.

— Un apartament., pentru dumneata ?

Fata dădu uşor din cap, fără să se întoarcă spre el

Continuându-şi drumul, Caridi îi strânse mijlocul mai cu putere şi se simţi înfiorat de o plăcută slăbiciune La capătul pădurii de pini se opriră şi se uitară la dulbina pe marginea căreia se legănau flc le de crin. Puţin -dupa aceea, îndemnaţi de o consimţire tacită, se -apropiară îmbrăţişaţi de intrarea în bolta ce se găsea sub luciul apei. în fundul aleii, la mari depărtări, puteau vedea 'turnurile îngălbenite ale clădirii Pine Manor. în faţa peretelui care închidea intrarea în refugiul lui Mer- ritt Littenham, cei doi îndrăgostiţi se opriră Caridi se uită la fată şi o întrebă dacă vor intra în boltă.

— Dacă vrei, de ce să nu intrăm ?

îngenunche şi începu să caute resortul peretele mobil de marmură. Cu mâinile ttermurând, găsi resortul şi pertele lunecă într-o parte. Câinele se apropie şi începu să amuşint deschizătura.

— Pleacă de aici, Rajah, porunci fata ; alungă-l de a'ci Henry.

— Haide, pleacă de aici ! repetă Caridi şi intră în deschizătura bolţii.

Uriaşul danez se retrase puţin şi se opii, uitându-se la ei. Caridi ridică braţele ca s-o primească. întinse mâna şi puee peretele în mişcare, iar după ce se închise, făcură câţiva paşi, ţinânctu-se strâns, prin lumina verde ce se cernea din aşternutul de apă de deasupra lor.

Pe un perete al camerei era o canapea şi un raft cu cărţi Cei doi îndrăgostiţi ajunseră Ia canapea, se aşezară şi începură să se sărute, cu extazul interminabil al primei abandonări. Bărbatul îi mângâie braţele, pieptul fri imos, şi mâinile i se încurcară într-un nasture al bl Jzei cu care era îmbrăcată. Fata respiră şuierător, apoi ridică mâna şi-şi deschise nasturii bluzei.

O uşoară remuscare, caracteristică oamenilor din clasa de mijloc, se trezi în sufletul lui Caridi, când se gândi că este

în stare să accepte de la Merritt Littenham un cec şi pc urmă să-i necinstească fata.

— Mary. exclamă el cu glasul tremurat, presându-şi obrazul între sânii ei, dacă... dacă nu te-ai dat niciodată... nimănui... pentru mine, ca să te iau... în felul acesta.,

Trupul fetei se cutremură de un fior.

— O, iubitul meu, eu te iubesc... orice femeie te-ar iubi... eşti cel mai adorabil şi cel mai romantic...

CAPITOLUL XXXV

Când onorabilul Henry Lee Caridi se întoarse acasă, la drăguța sa soție Ellora, o sărută, dar in timpul acesta, prin fața ochilor lui mai tremura incă imaginea tulbure a lui Mary Littenham

— Am fost la birou, ca să discut anumite lucruri cu Sol Myerberg, îi exnlicâ ei.

E'lora îşi exammă soțul cu atenție.

— Ce fel de lucruri ?

Caridi îi relată, cu un uşor suflu de interes, ceea ce făcuse împreună cu. Sol la Krauseman.

— Mi se pare, spuneai, că ți-ai petrecut tot timpul cât ai lipsit de acasă în biroul lui Sol ?

— 3me, draga mea, am plecat de acolo, răspunse Caridi în vesel[5+]

Era foarte mulțumit de sine, când se gândea că va avea posibilitate să se bucure de Mary Littenham, fârâ să divorțeze de Ellora. nu numai din cauză că soția sa era o ființă naivă şi fără importanță care avea nevoie de protecția lui şi la care el însuşi ținea, dar şi pentru că Ellora şi căminul sau erau un fel de asigurare împotriva lui însuşi şi a lui Mary Liitenham, pentru a-i opri să se aventureze prea departe. în calitate de om căsătorit, îşi dădea seama de acest amănunt, cât se poate de limpede

— Nu eşti de părere că senatorul Loree a avut o atitudine extraordinară, când a cerut să se facă cercetări în domeniul crimelor ? întrebă Ellora.

— Ce să facă ? întrebă Caridi.

— Da, a cerut să se instituie o Comisie a Senatului care să facă cercetări in domeniul crimelor săvârşite pe teritoriul Statelor Unite ; n-ai ştiut de asta ? Ziarele de după amiază au fost pline de această ştire. Toţi vânzătorii de ziare strigau pe toate tonurile.

— Mă întreb, ce înţelege Loree cu cercetările în domeniul crimelor ?

Caridi începu să se gândească adânc la crime, la corupţie şi la organizaţiile politice ale oraşului. Era un sistem care debutase prin crime şi datorită corupţiei ajunsese la favoritismul politic, păcrunsese în cluburile politice şi astfel îşi făcuse loc între oam 2nii de toate zilele care se puteau adresa unui prieten, memDru al unui club, care la rândul lui vorbea cu agentul din colţ şi acesta îi permitea să-şi parcheze maşina pe marginea trotuarului din faţa casei, unde o ţinea tcată noaptea .. totuşi procedeul acesta nu avea nimic contrar legii

In mijlocul acestui sistem care susţinea pe Senatorul Loree, pe Caridi şi pe Bing, pe Orton şi pe toţi ceilalţi membri ai Congresului, senatorul Loree propunea desrhideroa unei anchete, pentru a constata unde încetcază negrul şi unde începe albul. Dar imediat în mintea lui Caridi păru că se face lumină

— Mi se pare câ am înţeles, Ellora, această înseamnă că interesele grupului Littenham încep să reacţioneze împotriva banditilor.

— Ce vrei să spui ? întrebă Ellora şi continuă să se uite la el cu toată atenţia.

— Este o neînţelegere, un fel de feud, care a izbucni* de o parte între fabricile de muniţii şi banca Westover, iar de cealaltă între banda lui Canarelli.

— Ce au de împărţit unii < u alţii ?

— Conducătorii băncii Westover au înfiinţat o Societate pe acţiuni şi au tiansDOrtat în Canada aurul banditului, pe care l-au depus în contul lor propriu.

—- Procedeul a fost legal ?

— Cand s-a desavârsit, a fost legal. Şi de fapt banca nu putea face altceva, decât să exporte aurul. Daca nu l-ar fi exportat, guvernul ar fi redus valcarea monedei şi ar fi confiscat aurul, ceea ce ar fi însemnat o reducere a capitalului social al băncii. Evident, condi icător ı instituţiei nu puteau admite aşa ceva.

— Rine, dar ce i-a determinat pe aceşti conducători, ea aurul exportat în Canada să-l depună pe numele lor propriu ?

— Ca să înțelegi, atunci când s-a făcut această tranzacție, procedeul a fost pe deplin legal... aurul era la pariiate. De atunci încoace a urcat. In cazul când un director de bancă are posibilitate să-şi însuşeasca jumătate din depunerile clienților săi, ar părea straniu să nu şi le însuşească Spune drept, există vreun om în Amer>ca, despre care ai putea presupune că n-ar face asa reva, dacă i s-ar da ocazia ?

— S cum de se amestecă în această chestiune Canarelli ?

— A avut ceva bani la bancă ; acum el cere să i se cedeze o parte din aurul exportai in Canada Canarelli este un bandit şi nu admite ca banii lui să fie înghițiți de marile întreprinderi, cum suntem obişnuiți noi ceilalți. El nu se împacă cu gândul acesta. Pentru a se despăgubi de ceea ce a pierdut la Westover, a început să terorizeze casele din colonia fabricilor de muniții, care sunt propuetatec lui Littenham

— Cum procedează ?

— Făcând şantaj, cum să procedeze ? Banda lui a mers atât de departe încât a încercat să şantajeze chiar pe un cm atât de distins cum este Essarj. Cred că lucrurile au ajuns prea departe când ..

— Pe prietenul tău Essary ?

— Da, tocmai de aceea m-am gândit că lucrurile au ajuns prea departe. Essary face parte din clasa oamenilor c umsecade, ca şi noi El nu erte nici băcan, nici precupeț, nici negustor de costume de haine, prin urmare nu face parte dintre oamenii care în mod obişnuit plătesc biruri bandei lui Canarelli De astă dată însă constat că au început să atace şi clasa profesionist[1] lor. Aş vrea sa ştiu şi eu, unde se va opri indrazneala lui.

— Ştirea aceasta n-a fost publicată în ziarele de după amiază.

— N-a fost, dar am aflat-o azi dimineață de la prietena lui Essary, care a fost împreună cu noi la Krauseman.

Ellora făcu o stiâmbatura şi dete semnilicativ din cap.

— îhâm, am bănuit numaidecât, că ai fost undeva cu o femeie.

De astă dată Caridi înțelese că întreaga conversație cu soția sa, nu fusese altceva decât o încercare din partea ei, de a afla numele femeii cu care a stat în ziua aceea de vorbă Procedeul acesta al ei se repetase de sute de ori până acum, dar niciodată nu-şi dădea seama destul de repede de ceea ce urmăreşte, pentru a se cpri la timp.

— Ia spune-mi, unde ați fost împreună ? întrebă Ellora cu glasul calm, dar stăruitor

— Bine draga, ți-am spus doar, c-am fost la Krauseman, repetă el evaziv.

— Şi după aceea ?

— Vrei să întrebi unde am fost eu cu ea după aceea ?

— Da, vreau să întreb unde ***am fost eu cu en după*** aceea, repetă Ellora cu sarcasmul specific feminin

— Unde să fiu... fireşte, am condus-o cu maşina până acasă.

— Şi de ce-a trebuit s-o conduci cu maşina până acasă ?

.—-, Ascultă, Ellora, cred că eu sunt un om care se respectă.

— Da, chiar foarte mult dar respectul acesta al tău se concentrează mai ales asupra unor anumite femei

— Perfect, hai să discutăm chestiunca aceasta din celâlali- punct de vedere. Să presupunem că astăzi căminul tău ar ti fost atacat de bandiți şi că Jim Essary a\ea de discutat cu tine o chestiune de afaceri, tocmai la celălalt capăt al oraşului. După cele întâmplate, te găseşti intr-o îngrozitoare stare de nervi şi ți-e frică să te întorci singură acasă Iți închipui că dacă în astfel de împrejurări, Jim Essay nu te-ar însuți, până acasă, l-aş mai putea considera prieten şi om de onoare ?

— Dar, dar ei doi nu sunt căsătoriți.

— Sfinte Doamne, Ellora, dar ce iportanță are asta !

— Are cea mai mare importanță posibilă... Tocmai acesta este motivul pentru; care tu ai însoțit-o până acasă !

— Ellora ! Ellora ! Ce motive eşti în stare să inventezi, ca să-mi poți face reproşuri fără nici un fel de temei !...

—l Acesta este adevarul motiv pentru care te-ai dus cu ea.

— Şi ce este dacă nu sunt căsătoriţi ? Cel puţin jumătate dintre bărbaţii şi femeile care trăiesc în acest oraş, nu sunt căsătoriţi.

— Asta nu-i adevărat.

— Fireşte, am exagerat puţin, dar foarte mulţi sunt necăsătoriţi.

—- Vezi, aşa mai merge, dar eu nu sunt de acord, ca soţul meu să conducă acasă o femeie care nu este căsătorită cu barbatul în casa cări 11a trăieşte.

— Ascultă, Ellora, cred că nu ai pretenţia ca oameni dm clasa noastră socială să facă deosebire între prietenii lor, şi sâ aleagă de o parte pe cei căsătoriţi şi de alta pe cei necăsătoriţi.

— E adevărat, nu se poate, admise Ellora, cu părere de rău, căci n-am putea începe o astfel de cruciadă : ar însemna sâ ne facem de râs.

— Da, suntem obligaţi să primim lumea aşa rum este • răul împreună cu binele, neghina împreună cu grâul. Dacă vom reuşi să ne pâstiăm în lumea aceasta un colţişor, Ellora, care sâ fie luminos, strălucitor şi curat, înseamnă că ne-am făcut pe deplin datoria în viaţă.

Metafora aceasta îmnresionâ pe Ellora. Avea o rezonanţă eciesiatică pe care ea o accepta întotdeauna, ca pe ceva căruia nu se poate să te împotriveşti. Se apropie de el şi îi puse mâna pe braţ

-— Ascultă, dragul meu, începu ea, cu glasul abătut, dar împăcat. Dacă se va întâmpla vreodată să te plictiseşti de mine şi îşi vei da seama că eu te împiedic să te apropii de femeia pe care o iubeşti cu adevărat, va fi de ajuns să-mi spui un singur cu rânt, şi-ţi voi reda libertatea. Nu vreau câtuşi de puţin, dragul meu, să devin o piedică în calea fericirii şi a succesului itău, pentru nimic în lume.

Ridică ochii înlăcrimaţi şi tulbuii spre el şi era convinsă în adâncul sufletului ei, că fiecare cuvânt pe care l-a pronunţat, înţelege să-l ia în serios.. deocamdată.

Din sufragerie se auz'ră lovituri de gong cu care servitoarea îi anunţă că serveşte masa Trecură amândoi in camera de alături şi se aşezară la masa împodobită cu fieri şi argmtarie în timpul câ+ mâncară, prin mintea lui Caridi trecură şi se destrămară fel de fel de gânduri. Gelozia statornică a Ellorei, care până astăzi nu avusese nici un

temei, sau cel puțin nici un temei fizic. Pe urmă îşi zise că e mult mai bine ca Ellora să bănuiască ceva în legătură pe Mary Littenham. Singură amintirea prietenei sale fu deajuns, ca inima să-i ba*ă mai violent. Se întreba, când va avea din nou ocazia să se întâlnească cu ea. Pe urmă gândurile lui se concentrară într-un sentiment de milă şi duioşie față de Ellora. Arăta atât de irncă. de neajutorată şi de tristă, cum sta aşezată departe de ei, ia celăla't capăt al mesei. Era un fel de copil bănuitor şi neliniştit, şi afară de ei nu avea pe nimerii care ar fi putut-o ajuta. Dar acum, adevărata lui personalitate, esența reală a lui, se deportase de această soție, luată de un curent pe care după cum spunea el însuşi, nu-l putea nici stăp;ni nici opri Dacă ar Ei putut trăi cu toată sinceritatea sufletului şi fățiş, împreună cu aceste două femei... dar asa ceva era oprit. Pentru o astfel de Situație soluția obişnuită era să amputezi o parte din viața sentimentală, cu ajutorul divorțului, sau să te fereşti de ochii lumii. în America, a doua soluție era urmata cu toată credința. Lumea în care trăiau ei, nu putea suporta pe un bărbat sau o femeie care admitea fățiş, că în sufletul său există mai mult decât o singură iubire

— La ce te gândeşti, Henry ? întrebă Ellora.

— La mormoni.

Ellora rămase consternată.

— Henry, cred că nu te-ai aşezat acolo pe scaun, să te gândeşti că ar fi bine să fii mormon !

— Da de unde, dragă, sigur că nu. Doar nu-ți închipui despre mine că aş fi in stare să mă gândesc chiar pe ascuns la degradanta eventualitate a poligamiei ! Procedeul acesta este împotriva legilor naturii, prin urmare este cu atât mai mult împotriva legilor lui Dumnezeu.

— In cazul acesta, de ce te-ai gândit la mormoni ?

— Foarte simplu... îmi repetam în minte istoria țării mele şi. ajunsesem la mormoni.

— Iți repetai în minte istoric ?

— Da... înțeleg, în Congres. . propunerile ce le facem trebiriesc susținute cu exemple din istorie şi tot aşa combatem şi propunerile pe care le fac deputații <_are ne sunt adversari...

In ajutorul capacității de invenție a lui Caridi, interveni exact în clipa aceasta soneria de la intrare Ellora se întoarse spre servitoare :

— Vezi dacă este omul de la spălătorie şi în cazul acesta să vină numai mâine dupa bani. Auzi ce idee. sâ vină să te deranjeze în timpul mesei. "

Amănuntul acesta pentru Ellora era tot atât de supărător, ca şi banuiala că soțul ei îi este necredincios Nemulțumirile şi supărarea ei, nu făceau nici o deosebire de~ motive.

Fata se întoarse numaidecât :

— Este domnul şi doamna Jim Essary, anunță servitoarea.

Ellora se uită mirată la ea. Pe urmă îi, făcu un semn cu mâna :

— Ssst ! Nu vorbi atât de ta'˙e, căci nu sunt căsătoriți.

Caridi se ridică şi intră pe urma soției sale în salon, simțindu se uşor neliniştit de această vizită neaşteptată a lui Essary Era atât de zăpăcit, încât uită să-i prezinte soției sale.

— PofT'm înăuntru, J'm, îmi facc plâcerc să vă văd, atât pe tine cât şi pe domnişoara Saylor...

— N-am avut plăcerea până acum să cunosc pe domnul Essary şi domnişoara Saylor, declară Ellora cu inocență.

— O. te rog să mă ierți dragă, domnişoară Saylor, soția mea, da-mi voie dragă să-ți prezint pe Jim Essary . Ți-am vorbit atât de mult despre amândoi.

— Te rog, te găseşti în fața doamnei Jim Essary, corectă inventatorul şi începu să zâmbească.

— Pentru Caridi urma o pauză chinuitoare Simți un fel de dezamăgire, la ştirea că fata căreia îi dase o mie de dolari, întrebuințase imediat banii pentru a se căsători

— Oameni buni, doar nu v-ați dus la Ofițerul Stării Civile, ca să vă căsătoriți ! exclamă Ellora mirată.

— Ba da, ne-am dus... astă seara... Acum câteva minute, declară Rose şi zâmbi

— Cine şi-ar fi închipuit... cum de v-ați gândit ? în aceeaşi clipă Ellora îşi dadu seama că întrebarea ei este lipsită de tact. aşa că o schimbă numaidecât : cum de v-ați gândit să vă căsătoriți chiar astă seară ? întrebă ea, ca şi când cei doi tineri s-ar fi căsătorit mereu, când într-un cartier când în altul şi întregul el interes s-ar fi concentrat

exclusiv asucra întrebării, cum de aleseseră tocmai seara aceasta.

— Adevărul este, că noi plecăm, răspunse Essary, dar nu ştim pentru câtă vreme şi pentru a simplifica problema paşapoartelor şi toate celelalte, ne-am căsătorit.

- — O, va să zică plecaţi in stăinatate, admirabil ! Caridi se gândi dezamăgii;, nu cumva vor întrebuinţa mia de dolari pe care o dase lui Rose, pentru a risipi făcând o călătorie în Europa, în ˙mpul cât el, omul cinstit care munceşte din greu şi care este stăpânul acestei mii de dolari, va fi dterrninat să stea acasă.

—- Da, încuviinţă Rose cu glasul liniştit, plecam în Japonia.

Soţii Caridi rămaseră din nou miraţi Ellora declară :

— Mi se pare că nu sunteţi deloc încântaţi de această plecare !

— Nu, nu suntem câtuşi de puţin, admise Rose.

Lui Caridi i se păru că începe să înţeleagă motivul acestei plecări neaşteptate şi întrebă :

— Din cauza lui Kumata ?

— Exact, încuviinţă Essary care părea mulţumit, că prietenul său Caridi a ghicit motivul.

— Am cedat lui Kumata aparatul electric cu care Jim a omorât şoricelul, îi explică Rose Mi se pare că dumneata l-ai văzut, domnule Caridi ?

— Da, l-am văzut, l-am văzut când a omorât cu el un şoarece.

— Ce grozăvie ! se înfioră Ellora.

— De ce, draga mea, a fost numai un şoarece, interveni Caridi.

In nuntea deputatului itresâri un gând întunecat, aproape lugubru, dai" gândul acesta fu alungat numaidecât de convingerea, că firma sa va încasa de la domnul Kumata un comision, din vânzarea aces[f]ei invenţii.

— Mi-a cerut să plec şl eu cu el în Japonia, îi explică Essary, deoarece sunt singura persoană care cunoaşte mecanismul acestei invenţii Mi-a spus că guvernul japonez îmi va pune la înde nână toate înlesnirile şi o echipă de tehnicieni care să mă ajute, pentru a fabrica o maşină în mărime naturala. Adevărul este că eu voi fi directorul întreprinderii care va exploata această invenţie.

— Admirabil, încuviință Caridi, gândindu-se dm nou la consecințele acestei vânzări . şi ce înseamnă o maşină de mărime naturală ?

— Huihm . o maşină destul de mare... pentru a putea face dovada... rezultatului practic pe care-l va *da

— Da . evidenit, afară de scopul bănesc al acestei tranzacții, în calitate de inventator, e Eoarte firesc . să constați efectul maşinii.

— Sigur, am bănuit chiar de la început că vei fi de acord cu această intenție a mea. Myerberg a fost extrem de încântat, când a constatat că i-am cedat lui Kumata această jucărie

— Ihâm... ținând seama de ceea ce ți s-a întâmplat cu prima invenție, cred că nu se va găsi nimeni care să te condamne.

— Tot aşa mi-a spus şi Myerberg, adăugă Ess< ry Eu aş fi preferat să exploatez această invenție aici în țară, în. în propriul nostiu interes, dar... aici nu poți fi sigur de nimic...

— Despre ce vorbiți voi doi acolo ? 11 întrerupse Ellora.

-— Uite ce dragă, jim a predai Ministerului de Război o invenție a sa, şi cine ştie datorită cărei împrejurări această invenție a fost cedată fabricilor de mu'" ții, astfel că acum încearcă să plaseze o nouă invenție . dar m altă parte.

— Nu va obține nimic pentru prima lui invenție ?

— Eu . nu cred că va obține.

— Spune drept, nu e ruşinos !

în odaie se făcu din nou tăcere.

— Nu ştiu când vom avea ocazie să ne întâlnim din nou, începu Rose.

Cind aveți de gând să plecați întrebă Caridi — De, nu cred că mai e nevoie să ne pierdem vremea pe aici din cauza explozivului aceluia, declară Essarv. Afacerea asta s-a pierdut. Vom pleca fără să mai întârziem Şi .-. am venit astă seară la tine, Henry. ca să-ți mulțumesc pentru.. pentru ceea ce mi-ai trimis astăzi . Ți-am adus-o înapoi... nu voi mai avea nevoie de ea. J Astăzi ar Dani mai mulți decât as fi îndrăznii vreodată să visez. Iți fac această mărturisire, fură nici un înconjur, îndemnat de gestul pe care l-ai făcut pentru mine astăzi după masă. Inventatorul părea impresionat. Glasul îi tremura de recunoştință. Scoase cecul din buzunarul dinăuntru al hainei şi-l întinse lui Caridi.

— Cecul acesta îţi aparţine Jim, declară Caridi, re- ti ăgându-şi mâna.

— Dacă aş avea iievoie de el, l-aş păstra dar nu am nevoie Totuşi îţi mulţumesc de mii de ori şi din adâncul sufletului.

Caridi luă cecu[1] Soţii Essary mai întârziară câteva minute, pe urmă declarară că vor avea foarte mult de lucru cu împachetatul aparateler din laborator, şi puţin după aceea plecară.

Ellora nu zise nimic, până când usa nu se închide în urma vizitatorilor săi, dar imediat după aceea izbucni -

— Henry Caridi, ai dat femeii acesteia o mie de dolari ?

Carjdi se uilă la ea înspăimântat.

— Ai dat bani acestei pungăşoaice ?

— Draga mea, n-ai vâzuit că Jim mi i a adus înapoi ? Uite cecul, poţi constata singură, că este la ordinul lui Jim, şi-i întinse foaia de hârtie.

-— Da. dar i l-ai dat ei ! intenţia ta a fost sâ i-l dai ei ! O ! G ! O ! şi începu sâ se vaite.

Caridi întinse braţul şi o cuprinse de mijloc.

— Taci ! Taci, draga mea, nu ţipa aşa ! Sfinte Doamne, cerul i l-am dat lui Jim...-pe el este numele lui. Lula, Lula, adu-mi din camcra de baie sticlele de săruri aromatice [1] Dragă, te rog să te linişteşti! Doar nu vrei să se adune lumea din Albemarle la usa noastră ?

CAPITOLUL XXXVI

A doua zi dimineaţa, un ziar proaspăt sosii de la ti-pografie oferi onorabilului Henry Lee Caridi ultimele ştiri ale zilei. Pe prima pagină ziarul publica o dare de seamă despre uriaşele manevre navale pe care le făcea flota americană in Oceanul Pacific. Ca la un reflex neînsemnat al acestor manevre, deputatul se gândi la Essary şi la Rose Saylor — astăzi doamna Essarj —- şi la jucăria electrică pe care o duceau cu ei în Japonia. Totuşi nu putea condamna pe Essary, din cauză că încerca sâ obţină ceva în schimbul acestei invenţii, în loc să o lase să cadă in mâna Societăţii care-l exploata.

Din pagina următoare a ziarului, politicianul aflã despre furtunile de nisip, dezlănţuite în Statele din Vestf-în regiunile unde cu apre barca guvernului recoltele fuseserã ingropate sub brazde, pentru a reduce rezervele naţionale de alimentare a populaţiei şi a ridica în felul acesta preţul recoltei la o limită negociabilă pe pieţele internaţionale.

Asociaţiile feminine convocaseră o mare întrunire naţională la Washington. Armata federală işi asumase supravegherea caselor din colonia Fabricilor de Muniţii

Caridi clipi din ochi şi citi din nou această ştire, Armata federală... casele din colonia Fabricilor de Muniţii... Dispoziţia aceasta probabil va zădar* aci noul şantaj al lui Canarelli, în cazul când nu va reuşi să cumpere şi pe comandanţii armatei federale, aşa cum cumpărase poliţia Statului

Caridi se întrebă, în ce calitate poate interveni Comandamentul Poliţiei Federale în aceste manopere de corupţie municipala. Fără îndoială Merrit Littenham reuşise şi de astă dată să tragă sforile.

Gândindu-se la el, în mod firesc Caridi îşi- aduse aminte de Mary Littenham, pe care, datorită ştirilor pu - blicate în ziar, o uitase pentru câteva clipe. împături dm nou ziarul şi—1 aşeză alături de farfuria soţiei sale, gândindu-se mulţumit, că aceste articole nu vor reuşi s-o determine Bă se gândească la aceleaşi amănunte la care se gândea el acum. Se ridică de la masă, îşi luă pălăria şi bastonul de Malacca, pe carc-l purta de un timp încoace, şi ieşi în stradă, să găsească un taxi. La jumătate de ceas după aceea, când Caridi ajunse ia aeropoi t, începu să caut; cu ochii pe Mary Littenham.

N-avea nici un motiv să-şi închipuie că ea va fi la aeroport. Se înţeleseseră să nu plece niciodată împreună la Washington, deoarece ar fi fost imprudent, să fie văzuţi prea des împreună. Cu toate acestea, când constată că ea de fapt nu este la aeroport, Caridi se simţi dezamăgit şi deprimat.

Se mira că Mary poaie fi atât de stăruitoare în hotărârea luată, pe urmă se întrebă dacă şi ea ţine la el tot atât de mult, cât ţine el la ea. Se înţeleseseră ca el să plece cu avionul de orele zece şi ea cu cel următor, care pleca la orele unsprezece. Dacă ordinea de plecare ar fi fost inversă, fară îndoială s-ar fi aranjat asa fel, ca el să sosească la

aeroport, exact în clipa când avionul ei va decola şi în felul acesta să-i poată face un semn de bună urare.

La urma urmelor, se vor revedea în orice caz, cel mult peste două ceeasuri jumătate. Scoase ceasornicul din buzunar. La doi asprezece jumătate vor fi din nou împreună... probabil după târguieli prin oraş, pentru aranjarea apartamentului din Washington, pe care spunea că vrea să-l închirieze.

Cu siguranţă, gândurile lui Caridi ar fi continuat să se desfăşoare în felul acesta, tot drumul până la Washington, dar exact în clipa aceasta fu trezit de glasul unui călător de lângă el

— Ia uită-te colo, în partea din fundul aeroportului, incepu străinul emoţionat, vezi aeroplanul acela roşu în care este un tânăr cu părul alb ?

— Da... şi oe-i cu asta ?

— Este unul din banda lui Canarelli, care ia lecţii de zDor. Nu e decât un băiat, şi totuşi se spune despre el că are o mulţime de parale... Am aflat că a început să cumpere aeroplane.

Caridi cunoştea chiar pe Canarelli, prm urmare nu-l interesau prea mult membrii bandei lui Totuşi îi veni să zâmbească, gândindu-s-e, că după ce aurul lui Canarelli a fost furat de Littenham, banditul începe să organizeze un serviciu aerian pentru eventualitatea unor cazuri similare, ce ar putea interveni de aici înainte.

—- Ia ui'tă-te la el ! Ia uiltă-te la el ! exclamă străinul, urmărind cu ochii aeroplanul cel roşu. Face loopinguri ! Un începător să facă looping !

— De unde ştii că este începător ?

— Mi-a spus gardianul . Banditii aceştia au o îndrăzneala fără pereche

— Nu ştiam că amatorii pot lua lecţii de zbor pe terenul aeroportului

~— O, nîci nu le iau. Lecţiile se dau in altă parte A aterizat cu aparatul aici şi a decolat din nou Şcoala de zbor estet în altă parte, undeva in regiunea de răsărit a oraşului In orice caz sunt foarte mulţumit, câ am avut ocazie sâ văd un bandit adevărat.

Când se urcă în avionul ce trebuia să-l ducă la Washington, Caridi avu grijă sâ nu se aşeze în apropierea calatorului acesta, totuşi continuă să se gândească la el, o

mare parte din timpul cât dură călătoria Atitudinea străinului față de gangsterul din rvion, justifica motivul pentru care lumea interlopă putea să-şi facă nesupărată afacerile. în America erau milioane de oameni care judecau situatia ca şi străinul din apropierea lui

Gândul acesta păru lui Caridi original şi corespunzător vederilor unui bărbat de Stat, aşa că se hotărâ să-l împărtăşească şi secretarei sale, imediat ce va ajunge la Washington.

Cu toate acestea, când avionul ajunse la destinație şi el apucă în lungul bulevardelor oraşului, pentru a ajunge la Capitoliu, uită cu totul mcidcntul despre care r pomenise străinul. .Se întrebă, oare domnişoara Littenham va închiria cu adevărat apartamentul despre care vorbise în ziua precedentă ? Dacă-l va închiria, toată viața lui se va transforma şi va deveni divină. Gândul câ va trebui sâ mai aştepte un ceas în birou, înainte de sosirea ei, ca să-i mai. spună odată că va închiria apartamentul, i se părea mult mai chinuitor, decât drumul pe care fusese obligat să-l facă fără ea Dupa ce ajunse la clâ Lrea Administrația Captoliului şi apucă in lungul coridorului spre biroul său, se întrebă, ce-ar fi dacă Mary l-ar aştepta in dosul uşii şi-i va cădea în brațe, imediat ce va intra. Gândul acesta îl impresionă atât de mult, încât inima începu să-i zvâcnească de emoție, când deschise usa biroului. Dar biroul era gol. Pe urmă îşi aduse aminte că ,în timpul călătoriei de nuntă, înitr-un rând Li 1 ora apăruse din dosul unei uşi a apartamentului lor şi-l sarutase. Amintirea aceasta pricinui o reacție a sentimentelor lui Caridi şi rămase în picioare în mijlocul biroului, chinuit de senzația tulbure a remuscărilor pricinuite de amintirea soției sale

Pe sub usa biroului îl băga-erâ o telegramă. O ridică gândindu-se mereu la soția sa, şi o deschise.

Era de la So[1] Myerberg şi spunea :

Afaceri politice de extremă imporimiță. Intonrce-te imediat MegapolU. Te aştept la amiază Myerberg

Caridi se întunecă Ia față şi se uită la mesajul oe care-l ținea în mână. Gândul să se întoarcă imediat la Megapolis, fără sâ vadă pe Mary Littenham. i se parea 'mposibil Se

gândi să cheme pe Sol la telefon şi să-l întrebe ce vrea, dar ştia că imediat ce va auzi glasul lui Sol 'a celalalt capăt al firului, evreul acesta dinamic îl va determina să se întoarcă, chiar împotriva voinţei sale Pe urmă îşi zise că nu există nici un fel de problemă în care ar putea să fie el însuşi interesat în mod deosebii, deoarece acum obţinuse un loc în Congres. Se gândi aooi la eventualitatea unei probleme de interes federal, cum ar fi de pildă proiectul pentru înfiinţarea unui port. Myerberg îi va cert să pună toi ul în .mişcare, pentru ca cine ştie ce prieten al său să obţină concesiunea lucrărilor.

Acesta trebui să fie motivul telegramei lui Myerberg. sau ceva asemănător, dar in orice caz nu înţelegea de ce anume ar fi el obligat să alerge când încoace, când încolo, între aceste două oraşe, întocmai ca o paiaţă...

In timpul cât prin minte i se înşirară gândurile acestea, Caridi se apropie de aparatul telefonic şi forma numărul ***patru-unu-unu,*** pentru o convorbine interurbană. Când duse receptorul la ureche, văzu o foaie de hârtie pe care era scris ceva, aşezată pe capacul maşinii. Se întinse după ea şi o luă în mână. Simţi o uşoară tresărire, când constată că e scrisul lui Mary J .îttenham. Asta însemna că seara trecută, înainte de a paraşi biroul, ea luase hotărârea, să nu mai închirieze apartamentul şi probabil avea de gând să plece şi din slujbă.

Gândindu-se Ia toate aceste chinuitoare eventualităţi, cu o mână deschise pucul şi începu să citeasca .

Am sosit azi dimineaţa cu aeroplanul de orele opt, ca să am timp să găsesc -un apartament. Voi cautǎ pe Jay Street, o casă nu prea scumpă şi nici pretenţioasă. Voi încerca să mă prezint şi să trăiesc deocamdată sub numele de Mary Smith sau Broum. Hotelurile mai importante ar fi prea zgomotoase, pentru a locui in ele în mod permanent. Iau o maşina de culoare verde pe care o vei putea descoperi foarte uşor pe Jay Street, in cazul când vei avea nevoie de vune, pentru o lucrare neprevăzută, înainte de a mă întoarce... Mary.

Caridi citi scrisoarea şi respiră uşurat. In receptorul ridicat la ureche auzi pe cineva repetând :

„— Masa de comandă ! Distanţă lungă ! Mas i de comandă u<

— îmi pare rău domnişoară, e o gieşeală ! Eu am chemat alt număr.

Caridi puse receptorul în fure ă, ieşi repede din birou încuie uşa şi chemă o maşină, ca să-l ducă pe Jay Street

J Street, sau cum se exprimau întotdeauna cei din Washington, pentru a obține o adresă mult mai consistentă decât o simplă literă ae alfabet, este o aiter- de comunicație largă, pe. margini cu copaci neîngrijiți şi cu case modeste, despre oaie nu-ți vine să crezi câ ar putea fi locuite. Pereții exteriori ai caselor sunt de cărămidă învechită, cu ferestrele largi şi câte un turnuleț pe acoperiş.

Caridi spuse şoferului câ este m căutarea unei maşini de culoare verde care s-a oprit undeva în această stradă şi-l rugă, ca el .sâ urmărească cu atenție un trotuar, in timpul cât el va urmări celalalt . In felul acesta înaintară in lungul strazîi pană când ajunseră la o trecătoare de nivel a liniei ferate peste care nu era viaduct Schimbai ă destinația de veghe şi se întoarseră înapoi. Puțin după aceea şoferul văzu maşina oprită în marginea trotuarului pe care acum îl supraveghea el Caridi rămase mirat.

— îmi închipui câ maşina a trecut strada de la un trotuar la altul, în timpul cât noi ne-am continuat drumul, declară deputatul.

— Eu îmi închipui de asemenea, că asa trebuie să se fi întâmplat, aomnule. răspunse şoferul şi opri aparatul, în timp ce Caridi cobori în stradă.

Deputatul se apropie de o casă de cărămidă roşie, cu trei etaje şi urcă emoționat cinci trepte, ca să bată cu ciocanul de alamă la uşa intrării. Dar înainte ca ecoul loviturilor să se fi stins în interiorul casei, auzi glasuri aprop" ndu-se. Uşa se desch'se şi în fața lui aparu Mar/ Littenham, o fernie bătrână cu capul înfăşurat într-o broboadă şi un tânăr blond, într-un halat tocit, care se opriseră în vestibul. Domnişoara Littenham începu prezentările .

— Iată unchiul meu despre care v-am vorbit. Doamnă Seobutts, di imnealui este unchiul ineu, domnul Lynch şi domnul acesta unchiule, este domnul Gazzoo.

— Tocmai spuneam nepoatei dumnea\oastră, că astăzi ar fi imposibil să găsească la Washington un apartament mei frumos decât acesta şi la prețul pe care i l-am cerut.

— Dar nu are baie, interveni Mary, nemulțumită, nici una dintre casele din strada aceasta nu au băi. Arn vizitat aproape o duzină de apartamente

— Va să *lică* ați văzut, domnişoară, interveni proprietara mulțumită. Nici o casă din Washington nu are baie proprie. Au băi, dar nu au băi de fiecare apartament ; marele avantaj al acestui apartament este tocmai faptul că se găseşte în apropierea camcrei de baie. Domnul care a plecat din apartamentul acesta abia săptămâna trecută, chiar dacă ar fi dormit, şi ceilalți locatari de la etaj ar fi încercat să se strecoare in baie înaintea lu:. scârțâitul treptelor scării îl trezea din somn. aşa că sărea din pat şi intra în baie înaintea lor. L-am auzit în mai nn ilte rânduri procedând în felul acesta ; dumneata nu l-ai auzit d°mnule Gazzoo ?

— Ec nu numai că l-am auzit, dar l-am şi văzut în mai multe rânduri intrând în baie înaintea mea, confirmă domnul îmbrăcat în halatul negru

— Acesta este îotivul pentru care am anunțat la ziar „baie semi-personală", ii explică doamna Sebbutts.

— Câți chii iaşi aveți în casa aceasta ? întrebă Caridi.

— Douăzt ci şi patru.

— Şi n-aveți decât o singură cameră de baie !

— Ca să-ți spun adevărul, eu n-o întrebuințez Eu dorm Ia subsoi şi-mi fac treburile cum pot.

— Dar, Sfinte Doamne, douăzeci şi patru de persoane...

— Da, aşa este, dar dumneavoastră sunteți toți funcționari ai Statului ?

— Da suntem.

— Atunci se potriveşte foarte bine.

— Ce vrei să spui... că se potriveşte fc arte bine ?

— E foarte simplu, toate birourile Statului au fixat ore de lucru aşa fel, ca funcționarii să aiba timp să facă baie înainte de a pleca la birou. laxă de pildă domnul Gazzoo Dumnealui este copist la Biroul Brevetelor. Tocmai acuma aşteaptă să-i vie rândul la baie. Dar nu este obligat să plece la birou înainte de douăsprezece fără un sfert. Prin urmare totul se potriveşte de minune

— Este exact, aprobă domnul Gazzoo, veți constata că aici la Washington, slujba în birourile Statului a fost organizată pe baze ştiințifice, pentru a putea preîntâmpina lipsa băilor

— Dar de ce nu se gândesc proprietarii caselor să instaleze mai multe camere de baie ? întrebă Caridi mirat.

— Nu sunt obligați, îi expl'că funcționarul ; casele care dau camere mobilate sunt pline, prin urmare propr"- et.aiii nu au nevoie să se mai gândească la instalarea camerelor de baie, care le-ar pncinui numai cheltueli suplimentare, dar fără să câştige nimic de pe urma lor.

— De ce nu intervine guvernul, ca să clădească case de raport corespunzătoare

— As'a ar însemna o încălcare a drepturilor particulare, de către concurența Statului In acelaşi timp Statul îşi dă seamă că are posibilitate să lucreze cu funcționari mult mai numeroşi, imparțindu-le timpul în aşa fel, încât chiar în actuala situație să poată face baie mult mai uşor, decât dacă ar avea o baie personală. Prin urmare va trebui să recunoaştem că totul se potriveşte de minune cu intenția Statului, de a proc ura fiecăruia de luci u

Probabil conversația aceasta ar fi continuat să se desfăşoare pe teren teoretic, dacă 11-ar fi întrerupt -o Mary care declară :

— Vom face o încercare, pentru o lună de zile. Cât ar face chiria pentru o lună ?

Doamna Sebbutts începu să facă socoteala :

— Să vedem Pe săptămână face cinzeci şi şapte de dolari şi jumătate, dacă vreți s-o plătiți cu luna, cred că va trebui să vă fac o reducere g Să zicem cincizeci şi- sapte de dolari pe săptămână. Asta face .. de patru ori şapte, douăzeci şi opt... de patru ori cinci face douăzeci, şi doi de'.a mână. douăsute douăzeci si opt de dola] pe lună.

— Tocmai, interveni Gazzco, proprietarii din Washington procedează la socoteli pe baze tot atât de ştiințifice ca şi Statul. E deajuns să examineze o singură dată un funcționar, ca să-ți poată spune exact cât câşt.gă pe luna, si să-i ceara o chirie ca din ceea ce a câştigat să nu-i mai rămână decât taxa de tramvai, ca să se poată duce la birou şi să se întoarcă acasă pe jos .

Vâjâitul apei de la robinet şi o uşă cârc se închise la etaj, făcură pe domnul Gazzoo să-şi strângă halatul împrejurul trupului şi să se repeadă in sus pe scară. Sosise pentru ei ceasul de baie.

Când Caridi şi secretara sa particulară se urcară în maşina verde carc-i aştepta, politicianul începu să protesteze împotriva intenției de a închiria o astfel de casă, dar fata îi răspi inse. că a dorit întotdeauna să se convingă în felul în care trăieşte poporul străzii. In fața realizării apropiate a dragostei acestei fete, orice nemulțumire împotriva apartamentului i se destrăma din minte. Se întoarseră la clădirea birourilor Capitoliului învăluiți în miresmele primăverii, a cărei apropiere se simțea chiar în lungul acestor străzi murdare din Vashii igton. Cei doi îndrăgostiți, aşezați in maşina verde, se uitau unul la altul, ținându-se de mână si aşteptau nerăbdători intimitatea apartamentului lor propriu.

Când intrară împreună în clădirea, birourilor, uşierui întinse Iui Caridi o telegramă Deputatul o luă şi apucă repede pe coridor, spre biroul său Descuie uşa şi intrară împreună. O închise uşor şi nesimțit, pe urmă el şi fata deschiseră brațele şi se repeziră unul spre altul, cu extazul nebunesc şi aproape dureros al îndrăgostiților care nu s-au mai văzut de aproape douăzeci şi patru de ceasuri

— Mary, murmură el cu glasul sugrumat, eşti atât de dulce... ca o floare vrăjită de dragoste... îmi virte să cred că nu te-am mai văzut d^-o veşnicie... aş prefera să luăm un a] lartamcnt mai bun.

— O, iubitule, apartamentul acesta îți face impresia unei case de pionieri. Fste exact ca o casă dintre acelea în care trăiau coloniştii pe viemea când străbunicul bu- n" ului meu a venit să se statornicească în această țară... când nu erau nici băi... nici mobile... când nu era nimic altceva decât America primitivă... In primele nopți ne vom simți foarte bine

— Noaptea aceasta... noaptea nunții noastre . vom dormi toată noaptea unul în brațele altuia . Făcură o pauz", pe urmă continuată sâ vorbească, sarutându-se inteimitent. i

— Crezi că ne vom plictisi unul de al tul ?

— Curr je poate, iubito, să te gândeşti la aşa ceva ! protestă Caridi.

— Nu uita Henry, că ceilalți oameni se plictisesc întotdeauna, repetă fata, şi e mai bine să considerăm situația din acest punct de vedere .Nu se poate să dureze. Să

ne des:arcam sufle tul până în fund. atâta vreme cât fiecare dintre noi mai simte dorința. Eu nu sunt determinata de împrejurări, ea sâ devin pentru tine o povară, cum în majoritatea cazurilor se întâmplă cu celelalte femei şi ceilalți bărbați Eu nu voi încerca niciodată să te rețin din toate puterile lângă mine, atunci când vei vrea să meigi in altă parte, şi devreme ce nici unu'l dintre noi nu va fi stânjenit în mişcările sale... s-ar putea să rămânem mereu împreună, deoarece.. deoarece ne iubim unul pe altul.. Crezi că aşa ceva ar fi posibil ?

— Iubita mea ! Adorato, eu cred că tocmai cealaltă alternativă ar fi imposibilă... să ne despărțim cândva unul de altul... Nu, nu mi-am închipuit niciodată, că ar putea să existe o femeie < are să fie ni imai drăgălăşenie şi duioşie... [1]

Această avalanşă de oratorie congresională fu îrtreruptă de zgomotul produs de clanța uşii. Caridi şi secretara sa se despărțiră câ1 ai clipi şi fiecare dintre ei luă o atitudine nepăsatoare şi calmă, în măsura în care le prmiteau obrajii a prinşi şi respirația agitată

Uşa biroului se deschise şi apăru un băiat de la Oficiul Telegrafic

— Expeditorul aşteaptă răspuns, anunță el cu glasul răguşit.

— Da da, încuviință Caridi şi se gândi nemulțumit, că poate băiatul a observat ceva, pe urmă îşi dete seamă că nu are nici o importanță, chiar dacă un băiat de la Oficiul Telegrafic ar fi observat ceva. Stai să vad . şi deschise plicul.

-— De la cire este ? întrebă Mary. încercând să pară calmă şi indiferentă.

— Myerberg . spune că mi-a trunis două telegrame cu care mi-a cerut să mă întorc astă seară la Megapolis.

— Serios ? Unde sunt ? exclamă Mary.

— Da, este exact . una o am în buzunar, pe masă °ste a doua şi a treia o citesc acum

— Doriți să dați vreun răspum, domnule ? repetă băiatul. Exueuitorul a cerut răspuns.

— Da .. ia răspunsul acesta.. „Imposibil să vin asta seară MegapoLs Importante afaceri Legislative... Şedință de noapte". Dragă,, unde vor să ajungă cu şedințele de noapte ale Comisiei, tot timpul cât durează ses'unea legislativă...

corectează fraza... „Importantă şedința de noapte a Comisiei".

— Stai un moment, domnule Caridi, chestiunea aceasta trebuie să fie importantă, interveni secretara. Domnul Myerberg a trimis una după alta trei telegrame El nu este omul care să stăruiască, decât cel mult in cazul când are motive temeinice

— Dragă, ştii foarte bine câ astă seară nu pot pleca fiind vorba de o şedință de noapte a Comisiei t

— Ba da, vei putea

— Bine, Marj. dar nu te gândeşti la obligațiile mele legislative, stă'ui deputatul

— Ascultă, tinere, contramandă fata, ia răspunsul acesta. „Voi sosi la Megapoli° cu avionul de orele zece Aşteaotă-ma" Semnează „Caridi". Vom cina împreună aici şi ne vom întoarce cu avionul de noapte, căe astă seară vom avea lumină de lună . cred că va fi lună plină

Tânărul rupse blancheia pe care o începuse si după ce o aruncă în coşul de hârtii, începu să scrie alta

CAPITOLUL XXX VII

Se întâmplă exact cum prevăzuse domnişoara Littenham : fu un zbor de noapte pe lumină de lună. printre ncrii călători şi uşori ai primăverii, iar în jurul lor tremura etericul farmec al unei călătorii de nunta. Dar după ce îndrăgostiții se despărțiră în fața aeroportului din Megapolis şi Caridi plecă spre Lecksher Building, nemulțumirea lui împotriva lui Sol Myerberg devenea din ce în ce mai adâncă. Asa câ imediat ce se pomeni față în față cu Myerberg, în birou] său particular şi se uită la individul acesta cu parul des şi negru, începu să protesteze :

— Ce naiba te-a determinat să-mi telegrafiezi mereu, in toate părțile ?

Myerberg întinse mâna după el. — în sfârşit, slavă Domnului, bine c-ai venit Am primit telegrama dumitale în care îmi spuneai că vel veni; dar ceva parcă m-ar fi îndemnat să nu-i dau crezare

— De ce să nu-i dai crezarc ?

— Nu semăna de loc cu dumneata n-ai scris-o dumneata.

— Nu, a scris-o secretara.

-— Prin urmare dacă n-ai scris- o dumneata, mă te rneam să nu fi plecat de la birou, fără să te mai întorci, iar secretara dumitale sâ-şi fi închipuit că vei veni, ***clacă*** in timpul după amiezii te vei întoarce

Caridi nu crezu necesar să discute cu el amanun- tu], dacă a fost sau n-a fost la birou, când a expediat acesta mesajul.

— In sfârşit, acum că sunt aici, spune-mi ce vrei ?

— Da. evident, iţi voi spune... Ce părere ai despre Senat, Caridi ?

Nemulţumirea deputatului se topi toată dintr-odatâ.

— înţelegi legătura dintre mine şi Senat ?

— Da, dumneata cum ţi se parc vântul acesta care bate in pânzele corăbiei ambiţiilor dumitale ?

Myerberg se gândi cât dc încântată va fi SSaT-y Littenham şi cât de bine se potriveşte această eventualitate cu planurile făcute de ea

— De, eu fireşte aş fi de acord... dar Loree este senator

— Sigur că este senator, dar iute ce a tăcut... a încalcat cu Drutalltate drepturile acestui Stat, cu intentia de a-şi asigura simpatiile grupărilor de jefuitori. Avocatul debită aceste fraze cu răpăiala grăbită ebraică a consoanelor si mtinzând vocalele.

— Ce-a făcut ? întrebă Caridi mirat

— A violat drepturile Statului... Joe ! Joe ! Vino încoace şi spune domnului Caridi ce-a -făcut senatorul Loree.

O uşă interioară din biroul particular ai avocatului se deschise şi banditul mic de statură şi cu părul negru apăru în cadrul ei şi se uită în oglinda de sticlă burată ce era fixată pe uşa exterioară a biroului

— Joe. po\esteşte-i domnului Caridi ce a făcut senatorul Loree.

Italianul incepu să vorbească cu glasul curgător, care contrasta cu engleza lui Myerberg.

— A instalat oameni la fabrica de muniţii, pentru a zădărnici încasarea taxelor puse de mine.

—- Ce fel do oameni ?

— Din poliţia federală.. agenţii guvernului, îi explică italianul cu revoltă stăpânită.

— Pe ce temei., cu ce drept ?

— Mi-am trimis oamenii mei acolo, continuă banditul, pentru a încasa ceea ce Littenham mi-a fui at cu banca lui Şi acum l oree vine şl mă opreşte, când eu am plătit pentru el cheltuielile electorale, de fiecare dată când a candidat Loree îmi instalează la fabrică poliția federală, pentru a zădărnici încasarea birului pus de mine.

— Nu înțeleg, cum a reuşit sâ obțină concursul poliției federale, pentru o chestiune care priveşte numai poliția Statului, repetă Caridi,

— Tocmai acesta este motivul pe care se va Întemeia campania dumitale, interveni Myerberg entusias- mat. Loree s-a adresat Curții Federale şi a susținut că fabricile de muniții execută o comandă pentru un Stat străin şi că oamenii lui Canarelli se amestecă în problemele comerțului nostru exterior In felul acesta a obținut ca supravegherea fabricilor de muniții să fie făcută de poliția federală. /\cesta este pur şi simplu un nou artificiu, cu ajutorul căruia guvernul federal işi extinde puterea in paguba suveranității Statului. Este o inechitate fără precedent, în scopul cte a uzurpa autoritatea poliției unui Stat liber şi independent, sub pretextul schimbului internațional dintre State Este o jignire adusă înțelepciunii înaintaşilor noştri care au întemeiat sistemul nostru de guvernământ, o batjocura la adresa demnității Statului şi o îngrădire a libertății personale ! Atitudinea aceasta a iui o vom putea aduce în fața judecății popo rului si la viitoarele alegeri îi vom putea tea mandatul !

— Eu plătesc Statul şi poliția oraşului, declară Canarelli cu glasul liniştit şi categoric, iar când îmi trimit oamenii ca să încaseze ceea ce-mi datorează banca, mă împiedic de reprezentanții guvernului care nu vor să stie de nimic. S-au instalat acolo, puțin le pasă de orice le-ai spune şi cu prezența lor împiedică desfăşurarea normală a afacerilor mele

— Şi ce anume îmi cereți mie să fac ? întrebă Caridi.

— Să protestezi împotriva încălcării drepturilor Statului şi astfel să faci începutul campaniei dumitale, pentru a fi ales în Senat

— Tocmai ceea ce voiam să spun, se_ repezi banditul, vreau să am un senator al meu. Nu mai pot continua să împart şi de aici înainte un singur senator, impreună cu

Merritt Littenham. începând de astăzi vom fi dor oameni deosebiți : Merrit Littenham şi eu

— Joe vrea să spună câ va trece cu toată influența lui politică de partea drepturilor Statului, îi explică Myerberg EI crede în aceste drepturi şi este destul de patr'ot. să-şi cneltuiască averea muncită din greu, luptând pentru ceea ce crede că reprezintă supremul ideal guvernamental

— Foarte b'ne, dar abstracție făcând de ceea ce doreşte sau nu doreşte Joe. declară Cardi, un guvern puternic centralizat, dispunând de puteri despotice, este împotriva spiritului Constituției Americane şi a poporului american

— Ai auzit, Joe ? strigă Myerberg mulțumit Domnul Caridi judecă situația mai presus de micile intrigi ale momentului, şi se inspiră din istoria poporului american, cum se cuvine să facă un bărbat de stat şi un patriot

— Ce-mi ceri să fac în această clipă ? întrebă Ca- rid', gândindu-se la Mary Littenham şi întrebându-se dacă ar exista oare vreo posibilitate ca, chiar în această seară să se întoarcă cu avionul împreună la Warhington

— Ceea ce va trebui să faci, este motivul alergaturii noastre de astăzi după dumneata, îi explică Myerberg, Va trebui să-ți depui candidatura chiar în cursul acestei zile. Va trebui sâ redactezi o cerere semnată de preşedintele partidului dumitale şi de douăzeci şi patru de cetățeni, cu şaizeci de zile înainte de alegere Aceasta este a şaizecea zi înainte de alegere. Petitia dumitale trebuie prezentată la Cap.toliu, chiar înainte de miezul nopții.

Urgenta situatiei impresiona pe Caridi.

— Domnule Canarelli, chestiunea aceasta este cu totul nouă pentru mine. Va trebui să studiez situația cât mai profund posibil îmi dai voie sa mă consult câteva mini ite cu asociatul meu ?

— Sigur că da, încuviință italianul si se îndreptă spre biroul de alaturi, examinându-se în oglinda burată de la uşă şi netezindu-şi părul pomădat.

— Sol, incepu Caridi cu glasul stăpânit, eu, . am anumite operațiuni de investiții^, la Westover Trust Company

— Şi cât... ai anume ?

— Uite ce . Am cumparat un pachet de acțiuni miniere şi nu mai departe decât ieri, am realizat un câştig de aproape şapte mii de dolari.

— Iluihm, huihin, asta s a întâmplat probabil dupa ce ai fost cooptat în Comisia Problemelor Militare, nu-i aşa ?

— Da.

Cred câ-ți dai seama, cum de altfel este firesc, că Joe acesta a contribuit la cooptarea dumitale in Comisie. MI se pare ți-a spus chiar m biroul acesta, că va interveni şi a intervenit

- — Eu mi-am închipuit că după ce am am făcut investiția la banca Westover...

— Ascultă prietene, în politică trebuie să proredezi politiceşte Nu se poate să admiii ca vreo persoană sau concesiile obținute de la o persoana să intervină intre dumneata şi o autoritate superioară, unde ai avea posibilitatea să-ți serveşti țara din toate puterile

— Da, amănuntul acesta îl înțeleg şi eu

— Motivul care să justifice o astfel de atitudine, nu poate fi niciodată convingerea personală în domeniul politic, Henry, deoarece aceasta nu există ; este patriotismul.

— La acest am[5]nunt nu m-am gândit niciodată, dar admit că aşa este.

— Şi această situație de senator pe care ți-o oferă Canarelli, este de enormă importanță Face din dumneata un om de legătură între lumea interlopă şi între straturile suprapuse ale societății, aşa că vei putea controla, îmblânzi şi civiliza în oarecare măsură, elementul "riminal al țării şi vei putea apăra ponorul.

Caridi sta în picioare şi aproba. •'

— în cazul dumitale, Henry Caridi, cu ocazia ce ți se oferă şi talentul dumitale. ar îndemna să săvârşesti un act de înaltă trădare, dacă ai admite ca între dumneata şi marea mulțumire de a-ți servi țara, să intervină o favoare trivială, obținută de la Merrit Littenham !

— înțeleg, Sol Mai avem timo ca până Ia miezul nopții să putem trimite petiția ?

— Totul este pregătit, petiția a fost -edactată şi este semnată de cetățeni c umsecade şi cu vaza, aşa că nu mai aşteaptă decât să fie semnată de dumneata. Canarelli are tm aviator cu numele lang, un tânăr îndrăzneț, care-ți ^ a duce petiția la Capiteliu în mai puțin de o oră.

— Dar crezi că dacă voi intra în această campanie electorală, aş putea obține voturile alegătorilor împotriva lui Loree, care este susținut de Ki auseman ?

— Eu şi Joe am întemeiat o organizație care este a noastră proprie. [1]

— Vorbeşti serios ?
— Şi am vrea ca de astă dată s-o punem la încercare. i
— Să presupunem că masa alegătorilor se va trezi la realitate, în timpul acestei campanii şi va interveni ?
— O, te rog, nu este vorba despre o alegere prezidențială . prin urmare nu se va putea întâmpla aşa ceva.

Târziu în aceeaşi seară, când Onorabilul Henry Lee Caridi părăsi biroul lui Sol Myerberg, pentru a se întoarce acasă, argumentele invocate de asociatul său, îi mai vâjâiau încă prin minte Ş a că pentru acesta argumentele întrebuințate nu erau altceva decât oratorie cazuistică, dar el, Henry Lee Caridi, cu idealismul său anglo-saxon, va încerca să pună în practică ceea ce asociatul său formulase în cuvinte Se gândi, oare Mary Littenham va fi în stare să înțeleagă lupta pornită de el, pentru apărarea drepturilor Statului, împotriva candidatului tatălui ei. senatorul Loree . Dreptui tle Statului garantează individualismul american Amănuntul fără im portanță, că banditul făcea apei la concursul său pentru a estorca birurile puse de el, nu era un argument împotriva unui principiu salutar de guvernământ, care dăi nuia, ca o prețioasă moştenire, din timpurile confederării coloniilor americane... '

Debitul acestei cuvântări pe care o ținea lui Mary Littenham, încercând să o convingă de echitatea candidaturii sale, se opri cu totul pe neaşteptate, când se gândi la prezența ei imediată. Dacă n-ar fi fost vorba despre această candidatură a sa, în clipa aceasta el ar fi fost în brațele ei.

Ceva mai târziu, când intră în Albemarle Aparf- ments, se gândi la Ellora şi la mulțumirea ce o va simți in calitate de soție a unui senator. Aceasta va fi compensația ce i-o va oferi, pentru faptul că Mary Littenham era a^um amanta sa : un fel de balansare a conturilor. Şi va fi de asemenea foarte firesc, ca un bărbat cu o situație atât de importantă, să beneficieze el însuşi do aceste două posibilități.

Intră în dormitor, trepidând de mulțumire, că va avea ocazia să spună Ellorei ceva ce îi va face plăcere. Se plecă asupra patului de alături şi o atinse uşor pe brațul, rotund şi alb care se odihnea peste învelitoare.

— Ellora ! Ellora ! zise el în şoaptă.

Femeia tresări uşor şi deschizând ochii se uită la el speriată.

— Cât e ceasul ?

— Ellora, voi candida în alegerile pentru Senat, îi spuse el mulțumit.

Cuvintele lui părură că nu-i fac nici o impresie.

— Unde ai fost până acum ?

— în biroul lui Myerberg, răspunse Caridi încântat, unde am discutat amănuntele candidaturi' mele. Am trimis petiția cu avionul Cred câ acesta trebuie să fie acum în zbor spre Washington.

— Femeia aceea, Connie Sttot, a fost în birou împreună cu voi?

— Dragă soție, trezeşte-te, Connie Sttot este Connie Myerberg, prin urmare nu se poate ca atunci când vorbeşti despre ea, să întrebuințezi fraze ca „femeia aceea".

— Prin urmare nu ai condus-o acasă cu maşina ;i nu i-ai dat o mie de dolari ?

— Pentru numele lui Dumnezeu, draga mea, înțelege, mi-am pus candidatura pentru Senat

— Tu ai întotdeauna obiceiul să conduci femeile măritate cu maşina si să le dai câte o mie de dolari...

Somnul o toropi din nou. Se uită la soțul ei printre pleoape, Dentru a se convinge că nu s-a întors acasă, după ce şi-a liniştit pornirile trupului în brațele unei femei străine şi întinse capul pe pernă ca să adoarmă foarte liniştită.

Caridi încetă să se mai gândească la viitorul său politic şi începu să se ocupe numai de situația dintre el şi Ellora. Era pe deplin ccnştient de bănuiala ce trecuse adineaori prin mintea ei, şi se întrebă de ce se revoltă soțiile atât de mult împotriva inconsecvenței soților lor, când le interesează atât de puțin ceea ce soții fac pentru ele.

Gândurile 'acestea continnar- să-l preocupe tot timpul cât îşi făcu ba.a şi se pregăti de culcare. Câne" feri învelitoarea patului, răspunsul la întrebarea de adineaori începu să se limpezească. Un soț este mult mai nerăbdător şi mai agresiv in atitudinea lui dinainte de actul sexual decât după consumarea acestuia. Avantajul unei soții este să despoaie pe soțul ei de extazul acesta inițial şi să aibă grijă ca celelalte femei să nu-i mai poată pri- cinui vreo mulțumire. Procedeul acesta era măsura de apărare a resurselor propriului ei cămin, la carc ar trebui să se gândească orice bună gospodină. Caridi se uită spre soția sa

adormită. Evident, ea n-ar fi fost niciodată în stare să formuleze o astfel de teorie. Instinctul acesta trăia într-ânsa, ca o rămăşiță a experiențelor rămase drept moştenire de la străbunicile muncite din ereu şi flămânde, care se întindeau foarte departe în trecut, până la Adam.

CAPITOLUL XXXVIII

A doua zi dimineața, după ce Caridi mâncă singui şi plecă spre Washington, Ellora încetă să-l mai preocupe şi se gândi numai la ceea ce va zice M^ry Littenham despre candidatura lui în alegerile senatoriale. In drumul spre aeioport cumpără trei-patru ziare şi în maşină începu să le răsfoiască.

Pe pagina întâi a ziarului ***Tribune*** nu era nici o ştire în legătură cu candidatura sa. începu să răsfoiască ziaiul. puțin intimidat, şi pe pag-na a cincea, într-o coloană cu titlul : ***Situația politică,*** găsi un paragraf de trei rânduri care nra pomenea nimic despre el, în mod special. Paragraful anunța candidatura sa, penitru locul în Senat, care devenea vacant pe urma expirării mandatului lui Herbei t M. Loree şi adăugă că senatorul Loree îşi va pune candidatura pentru succesiune. Pe aceeaşi pagina, era un articol de două coloane în care se descria viața şi realizările senatorului Herbert M. Loree Pe pagina a patra ea un lung editorial intitulat : ***Educația membrilor Congresului*** în care autorul vorbea despre temeritatea unui tânăr membru al Camerei, lipsit de experiență şi fără trecut, care şi-a pus candida cura la alegerile senatoriale împotriva unui capabil şi mare patriot care ani de zile a fost o podoabă pentru demnitatea pe care a deținut-o. Pe urmă autorul articolului continua să deplângă incapacitatea publicului de a judeca măsura de
pregătire a
candidaților. ;

Au trecut demult timpurile (spune i editorialul) ***rând uara noi v tr* era atât de puțin populată, incăt alegăto-vil era in & sură să înțeleagă, să cunoască şi să deosebească*** U,MI ***de altui***

*un grup de 6andiduți. Astăzi nopornl nu ştie nimic in legătură cu candida*ii care se \prezmtă în alegeri, decât cel mult* c< i *mnt susținuți de către o presă favorabilă.* TIn *medic* nu *poate traia un pacient nici pentri: durere de cap, fără să fi dat dinainte un excnnent in fața Comisiei Colegiului Medical. Un vocat nu se poate prezenta in fața unei Judecătorii de Ocol, fără să fii obținut dinainte o hcență, pentru a putea practica avocatura. Până şi un agent imobiliar trebuie să dovedească clienților săi, că este bene inforraut, înainte de a putea vinde o bucată de teren Numai cci care aspiră la demnitatea d< a reprezerta națiunea noastră în fața lumii, cei ccne ne fac legile, conduc industria țării noastre, cei care îi controlează destinul, sunt admişi să-şi asume răspunderea acestei demnități, cu ajutorul oricăror mij louce şi mutre pazlăcuri ce le stau la îndem^nu, fără ca cineva să-i întrebe dacă au absolvit cel vutin o şcoală primara*

Editorialul acesta nemulțumi pe Caridi Se vedea limpede că era îndreptat împotriva sa şi că făcea aluzie că d este om lipsit de educație Întrucât îl privea pe el, ar fi dorit din toată inima ca cei care aspiră să aibă un rol în viata politică a țării, sâ se bucure de o educație specială Ar fi fost gata să voteze cu toată convingerea, dacă ar fi reuşit să convingă şi pe ceilalți colegi ai săi, înființarea unei Universități politice la Washington, care din punct de vedere al educației politice să corespundă cu educația militară ce se da în Academiile Militare din West Point şi Annapolis Ar fi fost de aeoi d ca intrarea într-o astfel de şcoală să fie cea mai mare onoare scolastică ce o poate oferi națiunea reprezentanților săi Acesta ar fi scopul pentru care ar fi fost în stare să-şi sacrifice ultima picătură de energie şi pricepere, dar . ceilalți membri ai Congresului nici nu voiau să audă.

Luă al doilea ziar şi începu să-l răsfoiască Aci văzu fotografia sa tipărită sub titlul : ***Un strălucit membru tonăr al Congresului candidează în alegerile senatoriale.*** Se uită încântat la fotografie şi se întrebă, în ce măsură va putea atrage atentia maselor americane, care se interesează de evenimentele la ordinea zilei. La un ceas şi un sfert după aceea, când avionul ateriză ia Washington, ziarul acesta, cu fotografia lui, era păturit la el în buzunar.

Urcând coasta colinei pe care era clădirea Capitoliului, se simți înfiorat de îndoială, gândindu-se la felul în r-are Marv va primi candidatura sa în alegeri pentru Senat. NeLniştea aceasta devenea tot mai chinuitoare, pe măsură ce se apropia, şi puțin înainte de a ajunge la biroul său, scoase ziarul din buzunar, mai examina odată fotografia, apoi întinse brațul pe fereastra automobilului şi-l lăsă să-i cadă din mână.

După ce desăvârşi această nouă formă de ***hara-ldrl,*** rămase liniştit, în maşină, fără să se mai gândească la nimic, până când corstată că înaintează cu mare greutate şi foarte încet. Se uită pe fereastră, ca să vadă ce este şi constată că şoferul îşj făcea loc pe mijlocul unui uriaş cortegiu de femei care defilau.

Puțin după aceea şoferul dcte la o parte deschizătura de sticlă dintre scaunul luî şi interiorul maşinii şi întrebă, dacă este de acord să apuce pe altă stradă, dar îi spuse cu toată sinceritatea, că in cazul acesta taxa va spori cu cel puțin o zonă.

Caridi era gata să aprobe, dar se gândi sâ mtrebe cine sunt femeile acestea care defilează

— Sunt membrele Asociațiilor Feminine din toată țara, domnule, răspunse şoferul Vm în fiecare an la Washington, pentru a-şi alege un preşedinte

— încotro se duc acum ?

— Spre Capitol iu, domnule.

— Par foarte agitate.

— Da, domnule, o paradă a femeilor este întotdeauna agitată şi se frământă fără folos... Parcă ar încerca anume să fie la înălțime

Caridi continuă să examineze din macină convoiul femeilor care înaintau încet în lungul bulevardului Pe urma băgă de seamă că cele dm fruntea cortegiului purtau de fiecare grupare câte un drapel. Trecu apoi cel puțm pe 1 ângă o duzina de astfel de drapele şi pe toate scria :

CIOPLIȚI ROCKY MCUNTAINS!
CIOPLIȚI ROCKY MCUNTAINS!
CIOPLIRI ROCKY MOUNTAINS!

Impresia pe care i o făcea înaintarea înceată a acestui cortegiu, i se pă^r^ea familiară. încercă să-şi concentreze atenția asupra unui anumit loc şi asupra unei anumite date, dar în aceeaşi clipă textnl drapelelor ce treceam pe lângă el se schimbă. De la mijlocul cortegiului[1] până la coloana celor carc mergean în frunte, drapele'e purta® inscripția :

ÎMPODOBIT! Elf ORALUL!
ÎMPODOBIȚI LITORALUL!
ÎMPODOBIȚI LITORALUL!

Cand Caridi ajunse la biroul său din vechea clădire a Camerei, vederea picioarelor dinapoi ale uriaşului câine danez care se culcase peste pragul uşii deschise a biroului său, îi aJmrgă numaidecât din minte impresia caraghioasă pe care i-o făcuse defilarea cortegiului femeilor Intră în birou şi reuşi să determine câinele să-l lase să închidă uşa, apoi întinse brațele spre Mary Littenham.

După ce primul avânt al revederii lor se domoli şi se simțiră în stare să vorbească şi despre altceva, decât despre dragostea lor, domnişoara Littenham îşi aduse aminte de o întâlnire :

— Ascultă, Henry a telefonat doamna Sassinet care te roagă să vii la recepția organizată de ea, astăzi înainte de amiază la Hotel Farragut.

— Cine este doamna Sassinet[1]

— Nu-ți mai aduci aminte, de femeia aceea care a venit într-o după amiază şi te-a rugat să votezi un proiect de lege, pentru a sculpta statui din piscurile Rockies

— A, da ! Am văzut cortegiul, când am venit încoace cu maşina.

— Mi-a telefonat să te trimit numaidecât la receoția organizată de ea, deoarece vrea să se fotografieze împreună cu dumneata.

— De Ce vrea să se fotografieze împreună cu mine ?

— Este corn insă câ procedeul acesta va fi o publicitate utilă atât pentru dumneata cât şi pentru ea. Şi-a pus candidatura la preşedinția Federației Asociațiilor Feminine, pe temeiul proiectului elaborat de ea : „Ciopliți Rocky Mountains".

Candi se întrebă, cum va reuşi să explice Ellorei motivul ce l-a detei minat să se fotografieze împreună cu o femeie străina, în cazul când se va întâmpla ca ea să vadă o astfel de fotograiie. Era aproape sigur că soția sa va ajunge la o concluzie cu totul lipsită de temei.

— Adineauri am văzut şi o serie de drapele pe care scria : „împodobiți litoralul..." Ce înseamnă asta ?

— O, aceasta este deviza giupării adverse, a doam- neie Lofton-Biitrom. Ea candidează la pieşodinție împotriva doamnei Sassinet. Şi de vreme ce contrarul lui : ***Ciopbiți Rocky Mountains*** este ***Împodobiți litoralul,*** această deviză s-a impus de la sine.

— Dar înseamnă ceva anume ?

— Sigur că da, doamna Loftcn-Biltrom cere Congresului să voteze un credit de cinci milioane de dolari, centru înfrumusețarea porturilor americane, aşa că străinii să rămână cu o bună impresie, când sc apropie de litoralurile noastre. Ea invită membrii Congresului, pentru a se fotografia, la Hotel Imperial. Prin urmare, as^ cultă-mă, dacă e sâ te ajut în alegerea de senator, atunci pleacă imediat la Farragut şi fotografiază-te cu doamna Sassinet. Procedeul acesta va impresiona mii de femei care au drept de vot

— In alegerea mea de senator ! exclamă Caridi şi se uită la ea.

— Sigur că da. Si ascultă, azi dimineață înainte de a pleca de-acasă, ți-am tăiat fotografia din ziar Iți dedică un articol foarte frumos. Iată-l E foarte bine să păstrezi aceste tăieturi de ziar. deoarece dacă se va întâmpla ca ***News*** să se întoarcă împotriva dumitale, vei putea publica în propriul lor ziar, ca anunț, articolul pe care l-au scris m favoarea dumitale. Procedeul acesta mi l-a revelat şi Dr. Snell, spunând că este un

subterfugiu rusinos, la care apelează uneori politicienii... Părerea mea este, că dacă începem acum campania împotriva candidatului tatălui meu, va trebui să fim pregătiţi şi pentru această eventualitate.

CAPITOLUL XXXIX

Atitudinea spontana şi entuziastă cu care Mary Littenham adoptă candidatura sa pentru Senat, avu un dureros efect moral asupra Onorabilului Henry Lee Caridi.

îndreptându-se cu masma spre Farragut Hotel, se simţi copleşit de sentimentul din ce in ce mai puternic, că nu va putea lua pe Mary Littenham drept o amantă Fata aceasta se dovedise partizana şi prietena lui, fără nici un fel de rezerva, chiar împotriva candidaturi tatălui ei, senatorul Loree, prin urmare nu putea să o trateze în felul acesta îşi dădea seamă c-ar fi fost ruşinos să-i răsplătească spontaneitatea cu un sentiment mai prejos decât sentimentele ei. Luă deci hotărârea categorică, de a urma cât se poate de strict tradiţia de onoare si morală obişnuită între oarienii din clasa bogată a populaţiei americane Va divorţa de Ellora şi se va căsători cu Ma~y Littenham.

In timpul campaniilor de evanghelizare ale Statelor din Sud se repetase de nenumărate ori afirmaţia, că atunci când un păcătos îşi mărturiseşte păcatul şi-l regretă din toată mima, pacea lui Dumnezeu se coboară în sufletul lui. Dm nefericire în America, pentru religiile care trec dincolo de Washington, spre miazănoapte.. Dumnezeu nu există, dar cu toate acestea după ce Caridi luă această hotărâre categorică, în armonie cu pornirile sale sincere şi superioare, simţi că asupra lui s-a coborât o linişte şi o mulţumire care chiar dacă nu era de provenienţă divină, era totuşi de domeniul psihologic. Astfel, preocupat de problema EUora-Mary Lit- tenham, se îndrepta nerăbdător spre Farragut Hotel,, pentru a se convirge cum va reacţiona faţă de doamna Sassinet.

Strada dimprejurui a două grupuri de case din apropierea hotelului era blocată de femei. Ţinta lor era- sala cea mare în stil gothic a hotelului, deoarece aci e^a carticrul generai al forţelor ***Ciopliţi Rodsy Mountuins.*** In cealaltă parte a oraşului, la Hotel Imperial erau adunaţi partizanii devizei ***împodobiţi litoralul.*** Aceste două grupuri beligerante îşi declaraseră război, în formă de ceaiuri. Asociaţiile feminine adverse organizaseră fiecare câte un ceai

In lungul coridorului central erau postaţi oameni îi uniforma de serviciu a hotelului, care strigau la intervale regulate :

— Pentru recepţia doamnei Sassinet, traversaţi coridorul până la capăt [1] Pentru recepţia doamnei Sassinet traversaţi coridorul pâna ia capăt '

Când intră în hotel, Candi văzu un bărbat care-şi făcea loc printre femeile îngrămădite, ducând pe umăr un aparat

fotografic uriaş Politicianul încercă să-şi taie drum spre el Fotograful ii făcu semn.

— Di imneata eşti domnul Caridi ?

— Da, strigă deputatul

— Am fost trimis aici de G***azettc,*** ca să te fotografiez împreună cu dcamna Sassinet !

Caridi făcu un gest de încuviințare şi—i ajută să-ş* instaleze aparatul şi cutia cu magneziu, in mijlocul adunării Lui Caridi i se păru că această cutie este de prisos.

— La ce ai mai adus-o şi pe aceasta când suntem în pHnâ lumină de zi ? strigă el din mijlocul femeilor care se frământau şi ciripeau întocmai ca un stol de păsări într-un coteț.

— Praf în aer... furtuna de nisip din Vest care a ajuns pâna aici... tempereazâ razele scurte... întocmai ca. lumina calmă a după amiezii

— Cme a mai auzit de aşa ceva ! exclamă Caridi. în momentul acesta o femeie grasă care era nemulțumită, deoarece prevedea că rochia ei uşoară va fi toată boțită înainte de a ajunge în sala de recepție, începu să se frământe în apropierea lcr şi strigă :

— încetează, şi nu mă mai îmbrânci !

— Îmi pare rău ! răspunse fotograful, ca să se scuze, Eu sunt de la ***Gazette...*** aparatul acesta poartă "vina.

Femeia se întoarse spre grupul dimprejurul ei şi strigă din toate puterile :

— Ascultați, toată lumea să asculte, omul acesta a venit de la ***Gazette !*** Câteva femei se întoarseră şi se uitară la ea. Altele duseră strigătul mai departe :

—- Este fotograful de la ***Gazette !***

— Dați-l afară !

— Da^i-i la cap ! Spageți i aparatul!

— Ziarul acesta şi-a bătut joc de noi şi de programul nostru !

Cât ai clipi, Caridi rămase îngrozit, când văzu că femeile incep să pălmuiască pe bietul fotograf, să-l înghiontească şi să-i calce în picioare aparatul şi luminile de magneziu pe care i le smulseră din mână. Politicianul începu să strige, încercând să-l salveze din mâinile lor, dar bietul fotograf, fără pălărie şi cu hainele în dezordine era purtat ca de valuri şi aruncat dintr un loc în- tr-altul, spre ieşirea hotelului. Văzu un om din serviciul hotelului care sări în calea victimei şi încercând să-l «pere, deschise o uşă laterală, ca să dispară imediat împreună

Caridi însuşi fu purtat de valurile femeilor furioase şi se simți dus fără să vrea în lungul coridorului, ca în cele din urmă să ajungă în salonul unde doamna "Sassinet îşi organizase recepția Doamna Sasiinet era îmbrăcată în rochie de gală şi avea două cununi de orh •dee. câte unul pe fiecare umăr. in loc de bretele la rochie. Ajutoarele ei, fete tinere îmbrăcate în

toalete albe, care considerau însărcinarea l.oi de acuma diept o onoa re specială, îşi făceau loc încet şi cu greutate printre femeile îngrămădite în sală

Când doamna Sassinet constată că a apărut un bărbat, îi facu semn să se apropie de ea. Fetele imbracate în alb se repeziră numaidecât în calea lui, ca să-i facă loc.

— Senatoare Cariii, strigă femeia cu orhideele, sunt încântată c-ai venit! Doamnă Kantle, doamna Al- sop, doamnă Ininan, dați-mi voie să vă prezint pe scumpul meu prieten senatorul Caridi, care a contribuit mai mult decât oricare alt membru al Congresului la reuşita celebrei noastre devize ***Ciopliți Rocky Mountams.***

— Contribuția mea la reuşita acestui proiect a fost neînsemnată, dar mulțumirea şi mândria ce mi-a pricinuit-o este enormă, declară Caridi inclinându-se în toate părțile spre femeile din jurul său.

— Nu fi prea modest, senatore !

— Şi în acelaşi timp trebuie să resping deocamdată şi titlul de senator ce mi-l atribuiți, protestă Caridi.

— S-ar putea ca acest titlu să fie o convingere prematură a noastră, declară doamna Sassinet, dar noi nu greşim niciodată. Va fi ales, nu e aşa, fetelor ?

— Va fi ! Sigur că va fi ! Vom vota cu dumneata, domnule senator ! Noi femeile îți vom asigura reuşita Am citii despre ascensiunea dumitale meteorică, domnule senator [1]

— Aleg» rea senatorului Caridi în Congres este în legătură foarte apropiată cu propria mea alegere în fruntea Asociațiilor Feminine [1] strigă doamna Sassinet, dând din cap şi zâmbind

— Mae, care este motivul că faci această declarație ? se auzi un glas din mijlocul femeilor

— Dumnealui este primul membru al Congresului cu care m-am consultat în privința uriaşei noastre mişcări patriotice ***Ciopliți Rocky Mountains.*** Cuvintele ei [ură subliniate de un ropot de aplauze. Acesta este motivul care mă face să fiu convinsă, că amândoi vom reuşi în alegeai, adăugă ea cu glasul ridicat. Cred cu toată convingerea, că steaua vieții noastre face acelaşi drum de ascensiune !

Urmă un nou ropot de aplauze, mult mai puternic, în clipa aceasta Caridi ajunsese destul de aproape, pentru a nutea strânge mâna impunătoarei femei, aşa că nu mai era nevoie să vorbească strigând. O nouă femeie întrebă pe doamna Sassinet, de ce afirmă că steaua lor face acelaşi drum.

— Uite re, Jane, imediat ce ain ajuns la Washing ton, am vrui să aflu dacă voi reuşi în alegeri aşa că m-am dus la un ghicitor .

— Da.

— Acesta mi a spus că drumul stelei mele se întâlneşte cu drumul descris de steaua unui barbat oacheş, şi frumos

Caridi se înclină în fața e

Jane ridică din sprâncenele smulse şi date cu creionul.

-— De unde ştiai draga mea, că este vorba despre steaua ta politică ?

— De .. la început n-am ştiut, dar m-am infcrmat.. L-am întrebat : vorbeşti despre steaua mea politica ? şi ghicitorul mi-a răspuns : da fireşte, vorbesc despre cteaua dumitale politică. Tot ce se "a întâmpla bărbatului aceluia oacheş si frumos, ti se va întâmpla şi dumitale.

Din mijlocul grupului de femei care formau hirouî Asociației, se auziră exclamații şi strigăte de mirare.

— Nu vi se pare straniu, felul acesta în care a pre- \ azi it ?

— în orice caz este un sâmbure de adevăr înțelegeți. un sâmbure de adevăr în afirmațiile lui. în aceeaşi clipă un glas sceptic interveni :

— Neajunsul este, dragă Mae, că alegerea ta va f£ înainte de alegerea domnului Caridi, prin urmare ceea ce i se va întampla dumnealui, nu poate să fie o pre- \edere pentru cazul tău.

Dm mijlocul femeilor se ridică un hohot de râs. Doamna Sassinet rămase o clipă zăpăcită, dar Caridi intc"veni :

— Este un nou gen de profeție şi este mult mai avantajos, când profeția se face în felul acesta, succesiv.

Cuvintele lui fură p-imite cu o nouă fui tună de râsete, mai ales din parea femeilor care nu erau tocmai sigure de intenția cuvintelor pronunțate de el şi Caridi îşi dete seamă câ a reuşit să câştige voturi.

Doamna Sassinet făcu semn uneia dintre fete

— Unde este fotograful ? întrebă ea.

-v- Fotograful, doamna Sassinet ? repetă fata uitân- •du se peste marea de capete diinpre jurul ei

— Da, am rugat ziarul ***Gazctte*** să trimită un fotograf care să ia un instantaneu al domnului Caridi şi . •al celorlalte care suntem aici.

— Doamna Sassinet, interveni Caridi eu glasul sfios, fotograful a intrat odată cu mine, dar huîhm, huîlim. a plecat din nou

— A plecat din nou ?

— Da... înțelege-ți, şi-a făcut drum printre doamne, puțin cam violent . în mână cu aparatul şi cutia de magneziu .. aşa că băieții din serviciul hotelului l-au înconjurat şi l-au scos pe o uşă laterală.

— Bine i-au făcut, striga una dintre femei, ziarul ***Gazette*** şi-a bătut joc de întrunirile noastre. Nu mă in-

teresează, că fotograful lor a fost dat afara: din cauză că n-a ştiut cum trebuie să se poarte

Doamna Sassinet făcu gestul generos a unui mare politician înăscut.

—- Ascultaţi fetelor, ce vină avem noi că ziariştii sunt bădărani ; fotografiile noastre trebuie să apara în ziare Telefonaţi să vină ua alt fotograf

Cuvintele ei fură repetate m la-'gul salonului de-, recepţie şi pe coridorul de afa^ă.

„Telefonaţi la ***Gazette*** să trimită un alt fotograf şi aşa mai departe până când strigătul se stinse şi nu-l mai auziră.

— In timpul acesta, scnatore Caridi, propuse doamna Sassinet, dumneata vei rămâne aci între noi şi te rog ca data viitoare să fii pregătit, pentru a ne apăra pe noi femeile împotriva grosolăniei reporterilor fotografi ai presei din Washington.

CAPITOLUL XL

La trei zile după areea Caridi primi de la Myerberg o somaţie urgentă, să se întoarcă la Megapolis. Când luă avionul spre Megapolis, gasi pe colegul sau. Onorabilul Josiah Bing, care pleca spre miazănoapte, pentru a face un turneu de inspecţii la pescăriile Statului Onorabilul Josiah parea expansiv ş± după ce se instalarf în nacelă, îi spuse că a primii însărcinarea să inspecteze pescăriile Statului, deoarece îi place ca în timpul vveek- end-ului din sezonul călduros, să pescuiască, păstrăvi

— E încă răcoare, adaugă el, dar m-am gândit totuşi să plec, ca să mă conving dacă năstrapurile au început să se urnească

Caridi il asculta distrat, gândindu-se la relaţiile dintre el şi Mary Littenham în fiecare zi, de când începuse Congresul Asociaţiilor Feminine, se aşteptase ca ea să-şi petreacă o noapte în Washington, dar în loc de asta, în fiecare după amiază, pe înserat, se întorcea cu avionul la Pine Manor şi-şi ducea şi câinele Deputatul nu voia să stăruiască ca ea să rămână la Washington, mai ales acum când era hotărât să divorţeze de soţia sa şi să se căsătorească, înainte de a începe să trăiască împreună sub acelaşi acoperământ. Cu toate acestea concursul tăcut pe care i-l acorda, pentru a duce această hotărâre la bun sfârşit, i se părea extrem de chinuitor Astfel, acuma nu gasea ce sâ răspundă Onorabilului Josiah.

Totuşi liniştea şi tăcerea unui tovarăş de drum nfl putea impresiona niciodată pe domnul Bing. îşi duse mâna la cheutoarea hainei.

— Caridi, ia uită-te la gardenia aceasta, ai idee cât a costat ?

Când Caridi ridică ochii şi-i răspunse că n-are- idee, floarea aceasta în mod firesc îi aduse aminte de Mary Littenham a cărei absenţă i se păru şi mai dureroasă.

— O sută şaptesprezece mii de dolar' anual... pe guvern, nu pe mine. Atât costă pe guvern furnizarea florilor pentru «jheutorile hainelor domnilor membri ai Congiesului şi... a prietenilor acestor cheutori. Congresul este cu adevărat o adunare extraordinară. M-am între bat de multe ori, de ce nu împart între ei tezaurul Sta- teloi Unite şi să plece în Mexic sau în alte părţi din America de Sud, dar membrii n-au luat încă nici o hotărâre. Mi se pare că în planul acesta este ceva ce nu se potriveşte tocmai bine. . în orice caz ceva care-i opreşte să meargă atât de departe. Bărbatul cel gras se uită la tovarăşul de drum, pe urmă îl întrebă înveselit : Ce gânduri negre te preocupa ?

Caridi încercă să găsească o explicaţie şi-şi aduse aminte de felul în care fusese tratat de ziarul ***Gazette.***

— O, va să zică asta este, ripostă domnul Bing cu indiferenţă ; de, n-ar fi trebuit să baţi pe fotograful care a venit să te fotografieze. Evident, a fost un gest galant din partea dumitale, să aperi doamnele ; în calitate de deputat din Sud, tot aşa aş fi procedat şi eu, dar aş fi ales probabil un şofer din stradă, ca să le apăr împotriva acestuia... sau pe cineva care să fie mai puţin gălăgios decât un reporter de gazetă

— Eu nu l-am bătut, dim] lotrivă, i-am dat ajute*, protestă Caridi. L-am apărat împotriva câtorva femei furioase care se repeziseră la el. Reporterul a scris acest articol aşa cum l-a scris, fără nici un motiv întemeiat

Domnul Bing începu să râdă cu hohote.

— Pentru Dumnezeu, omule, ai meritat ceea ce ţi s-a întâmplat! Te ridici împofc va doamnelor care trebuiau fotografiate împreună cu dumneata ! Ce purtare condamnabilă ! Ar fi trebuit să dai individului la cap. chiar numai pentru motivul că a îndrăzmt să mai existe* in prezenţa doamnelor.

— I aş fi dat, dar nu p[1] iţeam ajunge până la el, căci începuseră să-l buşească ele singure.

Domnul Bing clătină din capul uriaş.

— Crede-mă, între cei din Nord şi cei din Sud este 'o mare deosebire. Orice Asociaţie feminină din Statele de Sud s-ar fi dat frumos ia o parte şi ar fi lăsat p[r>] cel care le însoţeşte, să facă fotografului de petrecanie Femeile din Nord însă nu pot pune nici un temei pe însoltorii lor, căci iată că dumneata ajuţi individului acestuia să scape Prin urinare bielele doamne trebuiau să facă şi ele ce pot In orice caz femeile din Sud se deosebesc de cele din Nord.. S-ar fi stăpânit, probabil din cauză

că se mişcă mai greu, cum se întâmplă cu toți cei din Sud sau eventual datorită expeiienţelor nenorocite din trecut pe care le-au moştenit de la mamele lor . sau ceva asemănător.

Caridi zâmbi spre domnul Bing care în cal'taie de reprezentat al celor di.n Sud făcea intctdeauna violente ironii la ad-es.a celor din Nord.

Domnul Bing însă era dezamăgit de cuvintele de apreciere pe rare le auzise pronunţate la adresa lui, deşi era convins că şi-a făcut pe deplin datoria

La Megapolis inspectorul pescăriilor luă un alt avion care se îndrepta spre miazănoapte şi Caridi plecă de-a -dreptul la biroul lui Myerberg.

Când aîunse la destinaţie, Myerberg ca întotdeauna era nerăbdător să-l vadă. Avocatul scurt şi gros se ridică de la birou, cu graba caracteristică oamenilor de proporţiile lui, şi-i înunse o carie poştală

— Ia uită-te la asta, zise el pe un ton foarte serios.

Caridi i-o luă din mână şi se ui';ă la ea curios Era "o carte poştală ilustrată, cu o vedere a unui zgârie-nori din San Francisco Pe partea unde era adresa, mai erau şi următoarele rânduri :

In absenţa noastră vom vota pentru tine din Honolulu. 'Mult noroc de la familia Essary.

Caridi rămase impresionat de atenţia lui Essary şi 3 soţiei sale

— Atenţia lor dovedeşte multă prietenie.

— Nu numai prietenie, ci mai dovedeşte şi altceva, ripostă Myerberg în felul său incisiv.

— Ce anume ?

— Oamenii aceştia ţin la dumneata. I-ai ajutat în- tr-o mică afacere pe care au făcut-o, ai încasat comisionul d.i vânzarea invenţiei lui Essary în Japonia şi totuşi oamenii aceştia mai ţin la dumneata.

Lui Caridi îi venea să râdă de aceste explicaţii.

— Da, continuă Myerberg, în firea dumitale, Caridi, este ceva care-ţi asigură prietenia oamenilor. Cred că ai putea fi simp itizat aproape de toată lumea De pildă, Asociaţia Alegatorilor Independenţi care te-a ajutat la începutul carierei dumitale politice, singurul motiv al acestei organizaţii caraghioase a fost că le plăcea...

—- Te rog, de ce spui că este caraghioasa ?

— Pentru că nici unul dintre ei nu s-a gândit la propriile sale interese Nici nu bănuiau că vor reuşi sâ te aleagă în Congres şi astăzi, după ce te-au ales. nici- unul, dintre membrii ei nu vino să-şi formuleze pretenţiile Nu, atitudinea lor a fost un gest fără nici un scop anumit. Este exact ca atunci, când ar

fi mizat ceva la ruletă, numai pentru motivul de a vedea cum se învârteşte roata

— Nu înțeleg, parcă spuneai ceva despre o idee...

Myerberg deveni serios.

— Ia loc

Caridi se aşeză. Myerberg se întoarse la scaunul său turnant şi se plecă spre Caridi.

— Littenham are de gând să inunde cu bani această circumscripție, pentru a te trânti în alegeri

— De unde ştii ?

— Mi-a spus Krauseman O uarte din aceşti bar.i i-au şi fost pusi la îndemână, Mi-a oferit şi mie trei mii de dolari şi mi-a propus să lucrez pentru Loree

— Cred că nu i-ai primit ?

— vireşte că i-am Drimit Eu am primit întotdeauna bani de la Krauseman, de fiecare dată când începea o campanie electorală.

— Bine, dar di imneata nu eşti., Cred câ nu m-ai chemat aici, ca să-mi spui că vei lucra pentru Myerberg îşi trecu mâna prin fața obrazului, ca şi când ar fi vrut să alurge o mus^â.

— Da-o-ncolo, sigur că nu ; voi demisiona din organizația lui Krauseman. Acesta este motivul care te determină întotdeauna sa demisionezi : iei paralele pe care le poți lua, pe urmă începi să lucrezi pentru ad\ersar. Nu-ți face gânduri din cauza aceasta, deoarece procedeul este o simplă chestiune de formă.

Caridi se gândi câteva clipe la felul de a interpreta al asociatului său. pe urmă declară :

— Foarte bine, şi în ce măsură mă interesează această chestiune pe ruine ?

— Uite ce . sunt obligat să te lucrez pe dumneata

— Cred că nu vrei să spui . că mă vei lucra cum ai lucrat pe Krauseman ?

— Da de unde, Doamne fereşte ! Dar evident, dumneata, în calitate de membru al Congresului, nu se poate să nu dai acestui cuvânt interpretarea care-ți convine. Nu, eu înțeleg sâ lucrez. , să fac anumite lucruri, cu inteligența şi mâinile dumitale.

Satira evreului era prea efusivă, pentru a putea fi pe gustul lui Caridi care era catolic.

— Foarte bine, va să zică înțelegi... să lucrezi.

— Şi cu toata parerea de rău va trebui sâ-ți atrag atenția, că banii lui Canarelli sunt pe terminate Banca Westover a dat iama prin fondurile ***şefului*** şi cred că este uşor de înțeles, că Joe spumegă de mânie când vede că Littenham i-a luat banii şi-i întrebuințează pentru a susține o campanie politică împotriva candidatului său... şi acum când am ajuns aici, cred câ nu mai ai nici un motiv să-ți faci remuşcări din cauza noastră, pentru

c-am luat lui Krauseman trei mii de dolari pe care îi vom cheltui în interesul dumitale : am luat o singură picătură din butoiul plin pe care ni l-a supt Littenham. '

— Din acest punct de vedere sunt de acord, că ste ma numelui dumitale nu are nici o pată şi cin ;tea dumi tale este fără prihană. Dar spune-mi, te rog, ce vrei să-mi ceri acum ?

— Iată . ce-ţi cer : cum ţi-am spus, banii iui Joe unt pe terminate şi dacă vei reuşi să fi ales, va trebui să acoperi diferenţa fiscală între ceea ce cheltuieşte Littenham şi ceea ce poate cheltui Joe... Să completez[5]... mţelegj , cu personalitatea dumitale. cu farmecul... cu amabilitatea... cu sex-appel-ul dumitale...

— Vrei să spui că va trebui să cutreier c'rcumscr p- ţiile de votare şi să ţin discursuri ?

— Tocmai, exact ceea ce voiam să spun. In orice caz, te log să mă ierţi îmi vine greu să spun unui candidat pe oare-l susţin I „Du-te si vorbeşte poporului, ca să-l determini sâ voteze cu dumneata". .,întrebuinţează personalitatea dumitale şi strădueşte-te să fii ales" Procedeul acei-ta de a obţine voturi, este extrem de subversiv.

— Subver siv, faţă de ce anume ?

— Faţa de un bun regim. Dumneata nu ştii că atunci când un bărbat are personalitate, numai rareori se întâmplă să mai aibă şi altceva ? El place pur şi simplu,, întocmai ca un comediant sau ca o femeie. Ţi-am spus ca o situaţie şi demnitate politică trebuie întotdeauna cumpărată sau vândută. Fiecare vot trebuie să-l clăteşti, nu sâ-l seduci şi să-l câştigi prin vervă oratorică. Când un bărbat are cu ce cumpără voturile, asta înseamnă că este capabil să şi câştige bani Este un cm de afaceri şi un conducător şi are toate calităţile pentru a deveni legislator şi şef politic Dar . când un candidai este obligat să iasă în faţa alegătorilor şi să le ceară votul.... când este obligat să se arate în public şi să ţină discursuri asta înseamnă că se coboară foarte jos , că se pretează la cea mai condamnabilă corupţie politică. Astfel de procedee se întrebuinţează destul de des în alte părţi ale ţarii noastre... în Vest şi în Sud... dar. slavă Domnului, capitaliştii noştri din Nord au reuşit până acim să fereas ă circumscripţia noastră din Uniune, de acest des- mâţ al propagandei. Şi care este rezultatul ? Fezultatul este că Statele din răsăritul Americii au avut întotdeauna posibilitate să trimită reprezentanţi capabili în Congres şi s-a menţinut fără nici o greutate hegemonia politică a naţii ini[1] !

— îmi ceri să ţin discursuri ?

— Nu numai să ţii discursuri, ci să faci un răsunător început. Sâ provoci o uriaşă demonstraţie populară, pentru un motiv oarecare, în favoarea dumitale. Să trezeşti dm somnolenţe clase, mijlocie, care de obicei nu votează şi nici nu-şi

vinde voturile, pentru a o aduce la urnă Cu alte cuvinte să umpli aceste urne cu voturile cât mai numeroase ale acesl or alegatori indiferenți, sentimentali si incoruptibili, încât gruparea lui Littenham să nu fie în stare să influențeze alegerea în defavoarea dumitale

Cardi înțelese că asociatul său vorbeşte extrem de serios şi rămase îngândurat.

—• Nu cred că voi fi în stare să scriu un discurs care să poată DUne publicul în mişcare, aşa cum crezi dumneata

— Discursul nu contează prea mult. Canarelli îti poate găsi un scriitor fantomă, care să-l scrie în locul dumitale. Totul este subiectul pe care-l întrebuințezi, pentru a pune în mişcare masa alegătorilor.

— Subiectul ?

— Sigur că da, acesta este piatra de încercare a oo- liticn americane ; nu are subiect pe care sâ se întemeieze... n'mic din ceea ce ar rmpresrona masele... Trebuie să găseşti un subiect cu care să-i trezeşti, care să-i intereseze .. să le pricinuiască emoții., subiectul acesta nu trebuie să se adreseze inteligenței, ci emoțiilor lor

— Stai un moment, protestă Caridi, de ce-mi spui toate acestea ?

— Deoarece clasa intelectualilor americani uzează de dreptul ei de vot şi este plătifă, fie într-un fel fie în- t.r-altu'1. Aceasta reprezintă ***maşina*** de vot Ceea ce trebuie să uimăieşti dumneata, este vasta majoritate pe care n-o interesează mciodată situația politică şi votează la întâmplare, dar căreia trebuie să-i arăți limpede situația economică, sau s-o impresionezi în mod cu totul deosebit, Înainte de a vota. Vei fi obligat să-i încălzeşti şi să topeşti seul indiferenței în care este învelită această uriaşă turmă de alegători americani, dacă vrei să ai o cât de mică posibilitate de a fi ales senator, în loc ul lui Loree.

Car di îşi dete seama de adevarul pe care-l ascundeau cuvmtele şi sarcasmele colegului său îşi trecu mâna peste bărbie.

— Prin urmare, care crezi că ar putea să fie subiectul cel mai indicat ? întrebă el.

— ihim, aceasta este întrebarea., care ar putea să fie ? Trebuie să fie un subiect dramatic sau ceea ee numesc actorii un spectacol reuşit, deoarece în emisiunile de radio va trebui să se emuleze cu Loate numerele şi comediile muzicale d.fuzate de reclama comercială. Simplul motiv, că dumneata vorbeşti despre politică şi despre probleme care mtereseazf țara întreagă, nu este dea- juns pentru a determina pe un alegător să întoarcă butonul aparatului, ca să taie debitul frazeologiei unui cântăreț, şi să te asculte pe dumneata. In realitate acesta ar putea fi tocmai un motiv care-l va determina să întoarcă

butonul aparatului, în timpul cât dumneata vorbeşti, ca să asculte pe altul.. Prin urmare subiectul dumitale va trebui să fie un spectacol de teatru desăvârşit.

Caridi se opri în fața ferestrei etajului al cincisprezecelea de la Lecksher Building şi încercă să se gândească la subiectu[1] care ar putea sluji la montarea unui spectacol desăvârşit pentru uriaşul bulgar de seu al voturilor americane. Nuanțele delicate de primăvară ale cerului spre care se uita, îi treziră în minte, cu perversitatea caracteristică a primăverii, gândurile în legătură cu Mary Littenham. Dacă va merge prea departe în campania ce o va duce împotriva tatălui ei, va ajunge fără îndoială la un punct când' va trebui s-o piarda. Astfel, în loc să încerce sâ inventeze un subiect dramatic, Caridi începu să se gândească în mod serios, că poate ar fi mai bine să se retragă din această campanie.

Myerberg care habar nu avea de această dezertare a generaiisrmdui său, îşi mângâie cu latul mâinii obrazul rumen şi proaspăt ras, producând un sunet ca susurul dc frunze, pc urmă ridică mâna mai sus şi începu să se scarpine în capul cârlionțat, apoi o întinse şi apăsă pe butonul soneriei.

în uşa bircului apăru băiatul de serviciu.

— Pofteşte pe doimnu l Meii ofski înăuntru, porunci avocatul şi se întoarse spre Caridi : Meltofsky este cu desăvârşire inaccesibil pentru orice sentimentalism, dramă, patriotism sau emoție de orice natura, aşa că ne va putea spune eu totul dezinteresat, care ar fi subiectul menit să pună în mişcare marele public american.

în timpul cât pronunță aceste cuvinte, uşa biroului se deschise şi intră un bărbat deşirat, cu obrazul prelung şi galben, şi cu ochii căprui bulbucați sub pleoapele ca de om adormit. Myerberg începu să-i explice felul subiectului de care Caridi iar avea nevoie în timpul campaniei sale pentru Senat, şi înainte de a fi terminat ce «ivea de spus. Meltofski Îngână cu glasul catifelat al evreului ortodox :

— Impozitul pe venit.

— O, impozitul pe venit, repetă Myerberg îngândurat şi dete din cap Da. m-am gândit şi eu la asta. Myei berp întrebuința această frază la crice propunere ce i-o făcea Meltofsky : Dar... al cui impozit pe venit, al lui Li1 tenham sau al lui Loree ?

— Al oricăruia, răspunse Meltofsky pe un ton ca de cântec : niciunul nu l-a plătit

Myerberg începu sâ bată cu degetele botocănoase în tâblia biroului.

— Nu, sigur că nu l-au plătit.

— Impozitul pe venit al lui Littenham — pe care nu l-a plătit, — trebuie sâ fie atât de imens, încât va pare cel puțin dramatic, dacă nu absurd, adaugă Meltofsky.

— Cum adică... absurd ? Ce vrei să spui ? întrebă re- rjede Myerberg.

— Vreau să spun, că este atât de mare încât un american obişnuit nici nu-şi poate da seama ce înseamnă o .astfel de sumă, ci devine pentru el pur si simplu fantastică, aşa că nu va provoca în mintea lui nici' un fel dc reacție.

Myerbe"g dete din cap.

— Meltofosky, îmi smulgi cuvintele ,din gura. înainte de a le putea pionunța.

— Uneori se întâmplă să ți le smulg, răspunse Meltofsky dezinteresat.

— Prin urmare vom renunța la ideea aceasta, ai ? întrebă Myerberg pe un ton agresrv.

— Nu, aceasta va fi introducerea.

—- Introducerea ?

— Sigur că da, în această campanie dusă împotriva lui Loree vor trebui să fie două sau trei motive de atac. Când pleci la atac, ar' fi imposibil să întrebuințezi la început acuzația cea mai importantă, deoarece în cazul acesta alegătorii s-ar plictisi înainte de alegere. Prin urmare pentru a le atrage atenția, vei avea la început nevoie de un atac mai puțin grav. Vei jongla cu această acuzație tot timpul, până când vei atrage atenția publicului asupra ta, şi imediat după aceea vei formula c acuzație mai gravă. Ia de pildă o simfonie de Bee- t.hoven ; să presupunem că Beethoven ți-ar expune motivele majore înainte de a-ți prezenta foarte simplu tema..

Myerberg ridică mâna spre Meltofsky

— Am înțeles, şi se ir toarce spre Caridi. Asociatul meu este nebun după muzică, după muzica clasică, dar slavă Dc mnului, eu sunt mult mai american, decât să mă pol opri la aşa ceva.. Prin urmare, eşii de părere că pentru noi ar fi mult mal bine să începem imediat un prcces de urmărire a lui Littennam, pentru impozitul neplătit asupra venitului ?

— Numaidecât, ca introducere, întrebuințând fireşte termenul acesta din punct de vedere simfonic.

-— In cazul acesta, cum crezi că ar trebui început procc sul ?

— Nu e nevoie să-l începem. Este de ajuns să dovedim Administrației Financiare că Merritt Littenham nu şi-a plătit impozitul asupra venitului Administrai a Financiară şi fiscul sunt exact ca pietrele morii Macină tot ce le bagi în coş. înțelegi, până acum nu li s-a atras niciodată atenția. Oamenii extrem de bogați au contat întotdeauna pe concursul justiției

-—- Prin urmare vei avea grijă de asta ? întrebă Myerberg.

— Cel mult în timp de o săptămână voi avea toate dovezile.

— Te rog, ai grijă... şi-acum care va fi a doua bomba, a marii noastre ofensive, menite să trezească atenția poporului şi

să-l determine să vină la vot, fără să i se ofere nimic ? Ia spune Melftofsky ?

Tânărul cu pleoapele pe jumătate închisc, se sprijini pe spătarul scaunului, îşi duse mâna la frunte şi păru că a adormit cu total.

— Ca să vă spun adevărul, n-am studiat situaţia mai de aproape... murmură el cu glasul stins, ca şi când s-ar 11 trez-t cLn somn... Interesele publice... evident omul acesta jefuieşte publicul de multă vreme, de ari îndelungaţi... '

— Motivul acesta este răsuflat... nu mai are niciun efect asupra publicului. Este exact ca şi când ai încerca să trezeşti simpatia publicului faţă de victimeie bandelor de excroci. Amândouă aceste motive s-au banal.zat şi nu mai pot fi exploatate

— E adevărat... aşa este... murmură Meltofsky şi dete dm cap, fără să deschidă ochii.

în momentul acesta Caridi luă hotărârea că, în cazul când nu doreşte să fie prins in vârtejul acestei uriaşe furtuni politice, de pe urma căreia cu siguranţă va p. erde pe Mary Litienham, va fi mult mai bine să dizolve tânărul său partid politic, până mai ere timp. îsi drese glasul şi tuşi de câteva ori, cum fac oamenii care sunt determinaţi să vorbească, înainte de a-şi limpezi in minte ceea ce ar vrea să spună.

— Te-a* gândit la ceva ? întrebă Myerberg.

— De... nu.. sau mai curând da... Aş vrea să vă spun că din acest punct de vedere eu mă găsesc într-o situaţie extrem de dificilă.

— Cum adică ?

— Uite cum, banca Littenham a făcut... câteva investiţii. . pentru conţi il meu. . care au reuşit atât de bine, încât am câştigat apioape şapte mii de dolari. închi- puiţi-vă situaţia în care mă făsese... Am acceptat acest serviciu şi la sfârşit mă întorc împotriva binefăcătorului meu...

— Binefăcător ? se miră Myerberg.

— Da, domnul Littenham este cel care a intei venit în această chestiune.

— Ce serviciu i-ai făcut ?

— După cum stii, eu am fost cooptat în Com sia Pro blemelor Militare şi în calitatea aceasta an stăruit ca Ministerul de Război să cedeze fabricilor de muniţii dreptul ele a comercializa formula secretă a lui Essaryᵥ închip uindu-mi, fireşte, *că* Ministerul de Război va plăti lui Essary invenţia şi astfel va ajuta pe unul dintre clienţii n ostii.

Meltnfsky deschise ochii şi mişca arătătorul spre cei doi barbaţi.

— Iată motivul !

— Cum adică ? t resări Myerberg

— întreprinderile Littenham vând secrete militare» duşmanilor de peste hotare.

— Nu putem exploata acest, pretext, interveni Caridi. am pledat chiar eu în favoarea acestei tranzacții.

Myeroerg înțelese numaidecât motivele asociatului său.

— Pentru Dumnezeu, omule, aceasta n-are mei o importanță ! strigă el şi obrazul i se făcu negru-rosu, dai cauza entuziasmului. Masele populare nu vor afla niciodată că dumneata ai favorizat această tranzacție, mai ales când o întrebuințezi împotriva iui Littenham şi a lui Loree in timpul empaniei dumitale electorale.

— Da, dar cuvântarea mea se găseşte în procesele verbale ale Ccngresului.

— Perft ct, las-o să stea acolo, nimeni nu citeşte dosarele Congresului.

— Da, dar Loree va scoate procesul verbal şi-l va publica, pentru a-l aduce la cunoştința publicului.

— Nu-l va crede nimeni. Toți îşi vor închipui că este vorba de o sol[1] icărie politica. Cuvântul nostru de ord.ne va f. : „Loree trădează ființa populației americane." Să nu spuneți „patria" sau „națiunea" sau „Mi- nisterulu de Război", nimic din toate acestea.. veți spune „ființa populației americane". Aceasta este un termen mai intim, mai personal, şi va determina pe omul străzii să simtă că gulerul îl strânge de gât şi-l ^a obliga să voteze împotriva lor.

CAPITOLUL XLI

După ce petrecu o noapte toarte neplăcută, Onorabilul Henry Lee Caridi fu trezit foarte de dimineață de sunetul unui aparat de radio din apartamentul de deasupra locuinței sale. Prin liniştea dimineții putea auz i aparatul destul de limpede. Glasul specific al speakemlui "Profesionist anunța calm şi măsurat, dar cu o uşoară nuanțare hazlie :

„Furtunile de nisip bântuie cu furie în Vest... ^Profesional Boy a ieşit în frunte la alergările Preakness, plătind trei şaptezeci şi cinci.. Deputatul Henry Lee Caridi pleacă a doua oară la atac, formulând senzaționala acuzație, că un important magnat al fabricilor de muniții a vândut în străinătate unul dintre cele mai importante şi mai fatale secrete de război ale Americiu Campania lui se îndreaptă împotriva conspirației deputaților care au ajutau pe acest magnat să desăvârşească înşelăciunea şi pune toată răspunderea în sarcina senatorului Loree, pentru locul căruia în Senat deputatul Caridi a pornit acum această campanie acerbă..."

Caridi încetă să mai asculte şi rămase consternat, când se gândi cât de neîntemeiate şi totuşi cat de politice vor pare

aceste acuzații Evident, trebuia să aleagă exact senatorul pe care îl combătea şi să-l acuze că a vândut un secret ce aparținea Ministerului de năzboi.

In acelaşi timp înțelese că va pierde cu toată certitudinea pe Mary Littennam. Ar fi imposibil să oonti- nuie pregătirile pentru a trăi împreună cu el în aceea; i •casă, câtă vreme el formulează acuzații atât de grave împotriva tatălui ei şi a senatorului Loree, partizanul său.

Gândul acesta îl făcu să se simtă rău de la stomac. Trebuia sâ bea un whisky şi coborî din pat, intră m bucătărroară şi-şi turnă un pahar. Era încă devreme, dar îşi zise că va mâne i ceva, pe urma va face o lungă plimbare până Ja aeroport şi probabil după aceea te va simți mai bine Dejunul fu foarte simplu. Cafeaua, fulgii de ovăz şi ouăle fiei seră în timpul cât se bărbi eri şi se îmbracă După ce mâneă, lasă pe masă tacâmurile, ca să le ridice servite area şi plecă să-şi facă plimbarea. Imediat ce ieşi din palatul Albemarle, atenția îi fu atrasă de lumird tulbure roşcată ce învăluise oraşul. Până acuma nu văzuse niciodată un astfel de fenomen. Culoarea în partea de răsărit părea trandafirie închisă şi devenea de un roşu întunecat, ca petele de sânee, spre apus. Lumina aceasta fantomatică îi făcu să tresară şi in primul moment, ca orice om neinițiat în domeniul ştiințific, îşi închipui că este un "iemn rău pentru întreprinderea sa de acum Stând şi uitându-se spre cer, prin minte îi trecu o frântură ae cântec de leagăn : „Seară tristă, zori de pală, va fi azi furtună iară".

Când cooorâ pe trotuar şi plecă la dmm, un măturător îmbrăcat în alb, îndemnat de faptul că era atât de dimineață, se opri cu târnul în mână şi ridică un braț spre cer :

— Dimineață roşie, domnule.

— Da. aşa este.

— Se spune câ e din cauza prafului.

— A prafului ?

— Da, domnule, ziarele scriu că furtunile de nisip din Vest fac ca cerul să devină rosu.

— O... va să zică acesta este motivul O superstiție primitivă şi copilăroasă păru că se destramă din sufletul lui Caridi. Va să zică rofeața aceasta de pe cer nu era o simplă amenințare împotriva sa. Cerul se roşise din alte motive : Ai v reun ziar ? întrebă Caridi.

Măturătorul scoasc din octigă un număr pătuiit. Când deputatul vru să-i ofere doi cenți, omul clătină din cap şi refuză.

— Nu e nevoie, domnule

în zorii dimineţii măturătorul este şi el om ca ceilalţi: oameni. Abia mai târziu, în timpul zilei, când circulaţia se înteţeşte, începe din nou să coboare scara socială.

Ziarul pe care i-l dădu măturătorul fu un fel de balsam nejustificat pentru nemulţumirea ce i-o pricinuise- cerul încins ca de pară. Publica ştirea câ la Washington doamna Sassinet a fost aleasă Preşedintă a Federaţiei Asociaţiilor Feminine, şi Caridi îşi aduse aminte de profeţia ghicitorului ei, că steaua acestei femei face aceiaş- drum cu steaua lui... indiferent de ceea ce ar fi vrut să ăpună. Evident, Caridi nu credea nimic din toate superstiţiile acestea băbeşti, dai era vorba de semne şi prevtstir" în cer şi în ziare, atunci era mai bine ca acestea să fie în favoarea şi nu împotriva lui. în orice caz, lectura ziarului îi restabili îndeajuns buna dispoziţie, pentru a opri o maşină cu care-şi continuă restul drumului până la aeroport. Peste şaptezeci şi cinci de minute era la Wcshington.

Când apucă in lungul condorului spre biroul său, simţi o adâncă uşurare văzând capul tărcat al uriaşului Rajah care se întinsese peste pragul intrării. Domnişoara Littenham nu-l părăsise ' Probabil venise să-i spună că va pleca, dar deocamdată nu plecase. Se opri, încercând să găsească un argument sau o explicaţie pentru a o face sâ înţeleagă motivul atacului împotriva tatălui ei» când îl acuza de neplata impozitului asupra venitului şi de trădare a ţării sale, dar nu-i trecu nimic prin minte, decât senzaţia nelămurită că a fost silit sâ faca ceea ce a făcut şi câ este obligat să lupte cu spatele acoperit.

Că nele premiat la expoziţia canină ridică ochii spre el, pe urma îi întoarse indiferent, ca să se uite în altă parte.

Când intră în biroul său, Caridi se întreba repede, oare n-ar'fi lipsă de tact din partea lui, sâ se apropie de secretara sa şi să o sărute, cum făcea de obicei. Ar fi putut în orice caz să-l oprească, dacă n-ar fi fos^ dispusă pentru astfel de gesturi Dar înainte de a-şi fixa atitudinea, domnişoara Littenham era în braţele lui, cu buzele lipite de gura lui şi învăluindu-l într-o mireasmă vare părea mai curând un miros al câmpului proaspăt într-o dimineaţă de primăvară, decât o simplă mireasmă de floare.

— Nu crezi că ai venit piea devreme ? întreba fata în şoaptă, după ce se desprinse din lunga lor îmbrăţişare.

— De ce continui să vii atât de devreme ? întrebă Caridi, uitandu-si cu toiul de nedreptatea ce o făcuse tatălui ei.

Fata îşi depărta obr azul de al lui şi zâmbi, uitându-se la el întrebătoare.

— Vin . ca sâ aranjez apartamentul nostru.

Lui Caridi i se păru că picioarele nu mai sunt in stare sâ-l ooarte.

— Mary ! vorbeşti serios !

Fata dete din cap şi se iută la el înduioşată - Sigur, dragul meu. . am instalat o baie, am adus ceva mobilă... şi am aranjat o cameră în care să fie o mică sufragerie, şi am instalat o plită

Caridi se uită la ea mirat.

— Ce zice proprietara... cum o'cheama ?

— Doamna Sebbutts... nu zice nimic, se mulțumeşte să se uite mirată Dormta care pană acum a stat la pândă în sufletul lui Caridi, din cauza indoelnicei sale campanii împotriva lui Merritt Littenham, îl copleşi cu putere uriaşă.

— Ascultă iubita mea, stăi ui el, strângând-o în brațe, haide să petrecem noaptea aceasta îfi apartamentul nostru .

Fata se feri din calea lui şi-i puse un deget pe buze.

— Scumpule, apartamentul nu e încă terminat şi nu putem sâ ne instalăm, înainte de sfârşitul alegerii tale ca senator.

— Ai auzit despre campania mea ?

— Fireşte .. am citit ziarul

Caridi nu se simţi tocmai bine. Ar fi dorit din tot sufletul să alle felul în care ea şi tatăl ei au primit învinuirile lui şi urmărirea pentru impozitul asupra venitului. Dar cum nu putea să-i pună o astfel de întrebare, schimbă \ orba :

— Ce legătură are cam pan. a mea, iubito, cu noaptea noastră de astazi ?

— E foarte simplu, ar fi imprudent să ceri divorţur de prima ta soţie sau să trăieşti cu mune în mod clandestin, în timpul căt durează această campanie, pentru a obţine un loc de senator. Din ac est punct de vedere lumea este foarte sucită. Dintre doi candidaţi care au aceleaşi calităţi, publicul alege întotdeauna pe cel ale cărui divorţuri şi legături amoroase sunt cât mai departe în trecut. Prin urmare de ce să-ţi pui singur piedici ?

Ca de obicei nici de astă dată nu putea invoca motive cu care să contrazică logica fetei. Cu părere de rău Caridi fu determinat să renunţe la noaptea aceasta, de dragul unei nopţi care putea veni mai târziu, la o dată nehotărâtă încă. în acelaşi timp era nerăbdător să afle cum de viitoarea sa amantă este în stare sâ treacă pe de-a-ntregul cu vederea atacul îndreptat împotriva tatălui ei. P.espiră cdată adanc şi o întrebă pe un ton care era prea liniştit, uentru a putea fi şl firesc

— Ai văzut articolul ce l-a publicat despre mine ziarul ***News,*** azi dimineaţă ?

— Da, l-am văzut.

— Ce... a zis tatăl (dumitale despre el ?

Domnişoara Littenham strânse mâna lui Caridi cu entuziasm şi dragoste.

-— O, a fost încântat !

— C*ed că nu vorbeşti serios ?

— Da, spunea că ai mai mult talent politic, decât toţi tinerii pe care i-a sprijinit în alegeri, ani de-a rândul

Caridi se dete la o parte şi se uită ia ea mirat.

— A spus el aşa ceva ?

— Da, şi speră că în această campanie vei reuşi să înlături pe Loree. Spunea că meriţi succesul.

— Cum adică... nu... s-a supărat din cauza că am ...

Caridi înghiţi în sec... am pomenit de... despre Ministerul de P.ăzboi ?

— Sigur că nu, exclamă fata entuziasmată. Candidaţii pe care îi susţine tatăl meu, îl ataca întotdeauna cu violenţă... înţelegi .. pentru a câştiga încrederea maselor populare Procedeul acesta îl ajută să tacă economi... deoarece ru este obligat să cumpere prea multe voturi. Vei obţine foarte multe voi uri, în mod cu totul gratuit.. Dar azi dimineaţă când a citit afirmaţia dumitale despre- vânzarea în Japonia a unui se cret de război, a declarat că această acuzaţie este pur şi .simplu o lovitură de geniu

— Cum se poate ?

— Foarte simplu, acuzația aceasta nu numai că va contribui la alegerea dumitale, dar va trezi şi atenția publică asupra Japoniei şi va da pocioilitate, ca o nouă şi importantă descoperire militară să fie cedată pentru exploatare fabricii de muniții. N-ai constatai., că de- fiecare dată când un ziar de tiraj vorbeşte despre eventualitatea unui război cu Japonia, alarma aceasta este urmată de o importantă comandă ce se cedează fabricii., de muniții ? Da, tata este de părere câ ideea dumitale cu vânzarea in Japonia a unui important secret militar, este o variație mult mai utilă, decât vechea snerietoare cu războiul E[1] spunea, Henry, că tu vei deveni într-o. bună zi un ,mare barbat de stat.

In aceeaşi clipă se auzi sbârnâitul telefonului. Domnişoara Littenham se apropie de birou şi ridică receptorul. In timp ce el sta năucit în mijlocul odăii, o auzi spunând :

—- Biroul domnului Henry Caridi... este chiar ea la aparat... O, ce mai faceți doamnă Sassinet ? Dați-mi voie să vă felicit, pentru alegerea dumneavoastră în importanta demnitate de .. Cum ? Ce este asta ?... O, doam: ia Sassinet!... O, ce grozăvie! . Da, desigur, voi veni numaidecât ! Aşeză receptorul în furcă şi se întoarse spre el, palidă ia obraz ca varul : Va trebui să plec în- tr^un suflet pâna la Farragut !

— De ce, ce s-a întâmplat ?

— Doamna Sassinet este în mare încurcătură. A de-misionat din demnitatea de preşedintă şi se întoarce acasă. Vrea să vorbească cu mine.

— Dragă, dar ce i s-a întâm plat ?

— Soțul ci.. îți aduci aminte de proprietarul rural care a îngropat sub brazde recolta de la douăsprezece mii de acre într-o regiune din Vest... a fost surprins de o,, f'iruună dt nisip şi omorât.

în timpul cât Mary se pregăti de plecare, Caridi se gândi la doamna Sassinet. Tragedia ei îl făeu să se mfioare de o presimțire tulbure, deoarece un ghicitor îi spusese că destinul ei este legal de al lui Totuşi, in mod firesc, situația aceasta era in întregime ***non seqwtur.*** Cum ar putea nenorocirea întâmplată acestei femei, să influențeze propriul său viitor ?

Numaidecât după aceea începu să se gândească la faptul că matroana telefonase lui Mary Littenham să T"nă şi să-i spună câteva cuvinte de mângâiere, imediat după ce aflase despre moartea năprasnică a soțului ei. Doamna Sassinet nu vorbise cu Mary decât o singură dată, dar •chiar in clipa aceasta de profundă durere, apelase în mod instinctiv la ea, conştientă că prezența fetei în apartamentul ei de hotel, îi va aduce o lar^ă publicitate şi va contribui la strălucirea ei socială Cari li îşi dete seama câ matroana es*e o femeie toarte

îndemânatică şi că nu i s-ar putea întâmpla nimic, fără ca ea să găsescă imediat atitudinea cea mai indicată.

După ce Mary Littenham plecă in misiunea ei de simpatie. Caridi o urmări de la fereastră şi o văzu că face semn unei maşini care trecea pe la capătul aleii Se gândi cât de miloasă este fata aceasta ; avea uri suflet tot atât de frumos ca şi trupul ei desăvârşit. Faptul că ținea la el, că îl iubea, 1 se părea ca un imn de slavă. Uitându-se după maşina care o ducea în lungul aleilor -din fața Capitoliului, dispariția ei i se păru întocmai ca susurul unui vânt care se stinge departe printre crengile copacilor unei păduri.

In timpul zilei fata nu se mai întoarse la birou şi «după amiază Carii ii plecă la Megapolis iară s-o mai «revadă.

CAPITOIUL XLII

In săptămână ce **urmă** după aceea, Onorabilul Henry Lee Caridi nu **se** mai prezentă la biroul său din Washington, deoarece era ocupat cu campania sa electorală. Myerberg şi Meltofsky erau cei care irdrumau campania din Megapolis. Ei organizau partea delicată şi fățişă a manevrei sale politice, privitoare la întrunirile la care **Drebuia** să vorbească. Tot ei se ociroara **şi** de partea practică a **reclamei.** Myerberg constată mirat, că asociatul său are un glas care poate fi reprodus cu uşurință, aşa că trimise pe Caridi la un fabricant de placi de gramoton,. unde ținu nenumărate filippice împotriva lui Littenham care trădase secrete de război americane, în schimbul urui câştig vulgar, şi acuza pe Loree de trădare, din cauză că susținuse în fața Senatului aceasta tranzacție. Discu-rile acestea urmau sâ fie întrebuințate pe toate străzile oraşului, de cele şase automobile cu megafoane pe care le cumpărase Joe Canarelli, în vederea acestei campanii.

Afară de asta, Myerberg fixă datele când Caridi trebuia să apară în localurile cluburilor, la festivaluri, la campionatele de box, la expozițiile de pictură şi în toate părțile unde era o adunare mai rriare de oameni. Ceru iertare candidatului său, din cauză că era obligat să-l supună acestor corvezi.

— Suntem obligați să economisim banii lui Joe, îi spunea el, străduindu-ne să atragem de partea noastră toate aceste voturi libere, la care nu se gândeşte nimeni. Joe este foarte pornit şi viva ca în ziua alegerii sâ dispună de un număr covârşitor de voturi. înțelegi, Li- ttenham şi-a insusit o mare parte **din disponiDilul** lui Joe, astlel că ***şeful*** **vrea** să-şi aibă **victoria dinainte** asigurată.

Caridi nu prea înțelegea situația N-avea nimic împotrivă, ca acest Canarelli să-şi desfaşoare toate forțele în favoarea lui, dar nu era in .stare să înțeleagă mobilul acestei atitudini şi ceru Iui Myerberg să-i explice.

— Este cât se poate de simplu, declară avocatul pu- ;in răstit Senatul este treapta ce urmează s-o urc i Ştii foarte bine că băncile şi marile întreprinderi au obiceiul să exploateze Statele. Astăzi acestea nu mai sunt în puterea lor. Şefii locali şi lumea interlopă au pus mâna pe ele, dar băncile sj întreprinderile mai au si astăzi în puterea lor guvernul federal, totuşi nu-l [r]or putea avea pc vecie. Nu cred că Joe va reuşi să pună mâna pe guvern cu aceeaşi uşurință cu caro a pus mâna pe Stat, dar in orice caz. poate face o încercare. Va veni timpul când m fața Tribunalelor Federale nu vei mai putea condamna pe un bandit, exact cum nu-l poți ccn- danma astăzi în fața Tribunalelor Statului C'ănd vom ajunge timpul acesta, şantajul organizat va fi o meserie tot atât de respectată, pe cât este astăzi meseria de bancher. Inteligentele cele mai strălucite ale Americii vor participa la înflorirea acestei meserii. Conți şi duci sărăciți, din Europa, vor veni în stoluri în America, pentru a cere în căsătorie fetele marilor bandiți americani care au făcut avere într-un mod care se aseamană foarte de aproape, cu felul în care s-au îmbogățit nobilii lor înaintaşi. Astfel stigmatul că marile averi americane se datoresc comercializării, va fi înlăturat, si fâra îndoială vom avea ocazia să vedem şi ziua când până şi capetele- încoronate din Eurcpa, îşi vor alege regine din America. Prin urmare Sprijinind pe Joe Canarelli săvârsesc un mare act patriotic şi contribui la înălțarea prestigiului social al națiunii mele

Ideea părea aproape fantastică, dar era in ritmul vremii. Cu şaizeci de ani în urma, cine s-ar fi gândit că Societățile pentru exploatarea petrolului şi a căilor ferate, care abia râsăriseră ici-colo, vor putea pune mâna pe guvernele Statelor şi deci cu atât mai puțin pe națiuni ? Cu douăzeci de ani în urmă, cine s-ar fi gândit
că bandiții îşi vor putea avea guvernul lor ? Ideea emisă de avocat, era o viziune a unei societăți americane mai nobile şi mai puțin comercializate, mult mai asemănătoare cu societatea europeană, pe care o vor introduce criminalii şi bandele de santajişti şi de pungaşi din America

— Ce fel de schimbare socială şi morală îți închipui că va putea interveni, după ce în cele din urmă gangsterii vor reuşi să pună mâna pe Guvernul Federal *T* întrebă Caridi curios.

— în primul rând şi înainte de toate eu cred că în-demnul guvernului nostru de a-şi ocroti supusii va fi mult mai sincer, declară Myerberg, deoarece gangsterul va fi în

legătură mult mai strânsă cu omul de toate zilele cu omul străzii şi prin urmare va simpatiza cu el.

„în cazul acesta fără îndoială vom avea posibilitate- să ne bucurăm de o nouă şi înviorătoare recrudescență a simțului de «onoare» în viața americană, ceva asemănător cu ceea ce a fost in statele din Sud, în timpul războiului civil. In toate părțile unde puterea nu este întemeiată pe forță şi pe şicană, simțul de oncare răsare,, cum răsar florile in straturi. Legea forței brute impune îrtotdeauna şi favonzează dezvoltarea simțului de loialitate, de cavalerism şi de bravură. Legea şicanei şi a comercializării, impune şi favorizează şmecheriile, lipsa, de loialitate, scepticismul şi prima consecință a scepticismului este ştiința aplicată Prin urmare sub dominat'a excrocilor, țara noastră va înceta să mai fie o națiune de derbedei şi inventatori, ca să devină o națiune de evanghelizatori militanti Vom înceta să mai clădim fabrici şi să construim vapoare de război, forturi şi biserici Aceasta va continua până când excrccii vor epuiza in întregime rezerva de. capital acumulat sub regimul Comercial al derbedeilor şi inventatorilor. Vom ajunge apoi la o anarhie din care va răsări din ncu sistemul de comercializare şi ciclul evoluției se va repeta"

Caridi începu să râdă înveselit de caraghioslâcurile lui Myerberg, pe urmă se întrebă ce vor face oare bandiții. dacă vor reuşi sâ puna stăpânire pe Guvernul Federal ?

Myerberg îşi scoar.e ceasornicul din buzunar — Peste un sfert de ceas va trebui să vorbeşti în fața unei întruniri a Asociației Proprietarilor Imobiliari din Strada Cincizeci. Atitudinea dumitale în fața acestei adunai 1 va trebui sâ fie un fel dc făgăduială, că le vei da ajutor împotriva Asociației de Protejare a Proprietarilor imobiliari a lui Canarelli, din Strada Cincizeci. Peste un ceas fii jumătate eşti aşteptat în docuri, pentru a saluta vasul ***Galhc*** care aparține Societății Havre şi vine din călătoria pe care a facut-o la Buenos Aires şi înapoi la Megapolis. Datoria dumitale față de aceştia este să le făgăduieşti încetarea încasam birului pus asupra lucrătorilor din docuri. De aci te vei duce la întrunirea Asociației Negustorilor de Pasari unde tot aşa vc fulgera împotriva lui Canarelli şi le vei făgădui supnmarea mediată a birului asupra comerțului de păsări. Dar în timpul acestor cuvântări, deschide bine ochii şi nu uita, să afirmi in gura mare ***ce*** Littenham a vândut Japoniei secrete militare americane. Afirmația aceasta îi va scoate din minți. Oamenii aceştia sunt acum obişnuiți să plătească birul gangsterilor, aşa că amănuntul acesta nun supără prea mult. Pe urmă ei ştiu dinainte că în această împrejurare nu vei avea mei o posibilitate să-i ajuți Ie va face

plăcere să te asculte, când vei ataca pe Canarelli, pentru propria lor satisfacție morală. Dar, chestiunea cu .Japoi na, amanuntul că Loree a susținut vânzai ea în Japonia a unui secret militar american, va itrezi în sufletul lor elanul patriotismului de la o mie şapte sute şaptezeci şi cinci şi vor vota pentru dumneata, până la ultimul om Mergi inair.te, ca vaiere, şi dă voie vulturului american al libertății sâ scoată țipetele de alarmă, care să răscolească lumea !

Buna dispoziție a avocatului determină pe Caridi sâ simtă fiorul succesului apropiat fşi însemnă itinerarul] şi părăsi biroul. în drum, se opri la un chioşc de ziare şi cumpără câteva, ca să le citească în maşină. Până să ajungă la destinație, începu să le răsfoiască. Ziarul ***Tribune***, care era recunoscut ca organ al lui Littenham, nu pomenea nimic despre el Totuşi ***News*** care deobieei polem˙ :â cu ***Tribune*** din toate punctele de vedere, vorbea despre Caridi, ca despre un patriot care atacă cu toată vigoarea trădarea plutocraților, cum atacă cu acelaşi curaj neînfricat, tâlhăriile comise de gangsteri.

Caridi reciti această frază, intrebându-se ce-o fi urmărind autorul cu această afirmație, deoarece ştia că ziariştii din Megapolis simțeau o macabră plăcere, să facă aluzie la ceea ce credeau în realitate despre un candidat,, în cadrul articolelor de laudă pe care le scriau Procedeul acesta nu urmărea nici o intent.ie lipsită de loialitate, ci era destinat pentru propria lor plăcere şi a acelor ***coynoscenti*** care cunoşteau chițibuşurile politicii municipale şi a Statului.

Un alt ziar publica un editorial extrem de interesant, în legătură cu furtunile de nisip din Vest, şi spunea :

Viața celor câteva sute de americani din Vest, care au jost omorâți de furtunile ele nisip, este un preț foarte mic pe care trebuie să-l plătim Hn schimbul eroziunilor făcute de vânt în solul nostru, eroziuni care vor necesita cheltuieli de zeci de milioane de dolari, pentru refacere, şi care ne mai oferă si beneficiul suplimentar, că nu contribuie la sporirea rezervelor naționale cu nici o oca de hrană şi nici un cot de îmbrăcăminte. Cheltuiala aceasta va fi o măreață investiție de muncă, pe de-cuntregul lipsită de rentabilitate, destinată exclusiv refaccrii regiunilor den Vest şi repunerii lor în starea în care erau înainte ca administrația noastră să fi ordonat îngroparea recoltelor sub brazde şi lăsarea pământului în paragină. Întâmplarea aceasta este un fel de cooperare a lui Vumnezeu cu eforturile făcute de guvernul nostru din Washington si orice american cu judecată limpede • trebuie să considere dezastrul acesta drept una dintre cele mai mari realizări politice, înregistrate de istoria țărzi noastre.

Caridi se uită Ia titlul ziarului, pentru a se convinge dacă articolul era o satiră sau o argumentație serioasă, deoarece ar fi fost imposibil să înțeleagă sensul şi scopul ce-l urmăreşte,

înainte de a se convinge, dacă ziarul este pentru sau împotriva administrației

Peste câteva minute, Caridi ajunse la destinație şi-şi desfăsură prima cuvântare Se ținu strict în cadrul indicațiilor primite de la Myerberg şi atacul său împotriva lui Loree, care vânduse îri Japonia secretele Ministerului de Război, fu pumit cu lungi Ei furtunoase aplauze.

La a doua întunire din docurile Societății Havre, Caridi avu ocazia să constate materialul solid din care au fost construite. Căpitanul Bodeau al vaporului ***Gcllic*** instalase un megafon în salonul principal al vasului, ca .astfel cuvântarea lui Caridi să poată fi ascultată şi de lumea îngrămădită pe cheiuri. Când .Caridi se urcă pe vapor, în mijlocul lumii adunate pe chei, văzu o mulțime de lucrători din docuri, aşa că se hotărî să renunțe la orice aluzie în legătură cu birul gangsterilor Prin urmare când căpitanul Bodeau ,şi ofițerii vasului îl întâmpinară în capul pasarelei şi-l conduseră în salonul de gală, Caridi renunță la cuvântarea dmainte plănuită şi improviza următoarele cuvinte :

— Căpitane Bodeau si ofițeri ai vasului ***Gallic,*** călători veniți din străinătate şi concetăteni americani, am venit astăzi aici, in calitate de reprezentant al oraşului meu, al Statului şa al patriei mele, pentru a saluta so- isirea în portul nostru a unui va= uriaş care va circula neostenit pe aşternutul verde a celor Şapte Mari, tesând covorul fermecat al progresului nostru comercial, ştiințific şi reciprocitatea artistică, prietenia intre națiuni şi unitatea noastră religioasă

Cuvintele acestea fură subliriate de o furtună de aplauze şi Caridi continuă cu înflorituri retorice să laude decorațiile murale ale salonului şi să sublinieze că geniul francez este tot atât de desăvârşit în construirea vapoarelor rapide, pe cât este de desăvârşit în decorarea lor interioară.

Cuvântarea lui se desfăşură in felul acesta, cam zece până la douăsprezece minute, ceea ce era tocmai deajuns, pentru ca o adunare de oameni să asculte cu îngăduință cuvintele unui orator care vorbeşte fără sâ urmărească nimic anume.

Dupâ ce termină, publicul se scurse spre celelalte încăperi ale vaporului, ca sâ admire proporțiile şi luxul. Capitanul Bodeau şi ofițerii săi ridicară paharul în cinstea lui Caridi, pe urmă îl însoțiră pâna la pasarela nare cobora în port. Caridi apucă în lungul cheiului, simțind mereu admirația ce o trezise în mijlocul celor din saicn, deşi îşi dădea seama, că ac um el este un simplu necunoscut care s-a rătăcit în mijlocul mulțimii de oameni de pe cheiurile ciocuri ior Indreptându-se spre stradă, învăluit in acest anonimat, observă un preot, o tânără

călugăriță şi o femeie bătrână şi prost îmbrăcată care se opriseră în pragul intrării depozitelor din doc-uri Călugărița îmbrăcată în hainele ordinului ei şi bătrâna cea grasă într-o rochie zdrențuită," se cuprinseseră în brațe şi plângeau, 'în timp ce preotul sta mai la o parte, si se uita la ele Îngândurat, pc obraz cu expresia melancolică, obişnuită intre oamenii din tagma sa.

în timpul cât Caridi se uită la ei, clericul făcu semn unei maşini, pofti pe cele două femei să urce şi după ce se înclina în fața lor, maşina plecă numaidecâl

Obrazul preotului i se păru cunoscut, aşa că veni mai ' aproape. Acesta la rândul său se întoarse şi văzând pe Caridi, întrebă cu oarec are sfială .

— Nu sunteți dumneavoastră domnul cu care într-un rând am făcut drumul cu avionul, din oraşul aresta până la Washington ?

Caridi simți interesul trecător ce ți-l evoca revederea unui fost tovarăş de drum

— Da, eu sunt.. şi acum ne-am întâlnit din nou, ca să vedem împreuna sosirea \ aporului ***Gallic*** în port ?

— Eu am venit în calea unei călătoare care a sosit cu acest vapor, îi explică preotul şi după o clipă adăugă : Tocmai acesta este motivul pentru care te-am recunoscut. . şi mă gândesc la ciudățenia acestei coincidențe.

— Coincidențe ? repetă Caridi rmrat

— Da .. iți aduci aminte despre ce am vorbit în avion ?

Deputatul încercă să se gândească.

— Nu cred că-mi voi putea aduce aminte, despre ceea ce am vorbit... sau mai bine zis, noi am vorbit despre mai multe subiecte,.

— Da, fireşte. Pe mine mă preocupa amintirea unei fete, şi ți-am spus întâmplările prin care a trecut, iar acum dumneata apari din nou în fața mea, as a din întâmplare, ceea ce mi se pare o extraordinară coincidență.

— A unei fete ? întrebă Caridi cu interes, şi încercă să-şi amintească : da, îmi aduc aminte că mi-ai vorbit despre o fată.

— Da, despre tânara Estovia.

— Vrei sâ spui câ această călugăriță...

Preotul dadu din cap şi obrazul său de ascet străluci de mulțumire.

— este Paula Estovia care s-a întors.

Deputatul se simți copleşit de mirare şi de suflul romantic, caracteristic bisericii catolice.

— De unde vine acuma ?

— De Ia Baenos Aires.

— Prin urmare dumneata ai ştiut tot timpul unde se găseşte ?

— Nu. n-am ştiut, dar am scris Episcopului Diecezei din Buenos Aires şi i-am spus cum a venit la mine la confesional şi cum, din cele ce am aflat ulterior, a căzut din nou în mâna răpitorilor ei. L-am rugat sâ încerce, poate va reuşi să dea de urma ei. Adevărul este că m-am interesat de ea in ma> multe capitale din America de Sud Acum două săptămâni am primit o telegramă din Buenos Aires care-mi da de ştire, că Paula se va întoarce cu vaporul ***Gallic***

Cu toată mirarea şi senzația romantică a fiorului ce-l stăpânea acumă, Caridi presimți eventualitatea foarte depărtată, că această întoarcere ar putea implica pc Canarelli într-o nouă încurcătură şi ar putea influența in oarecare măsură şi campania sa politică Eventualitatea aceasta era de fapt foarte depărtată, dar politica este o acțiune extrtm de susceptibilă față de evenimentele depărtate ce s-ar putea produce. Din adâncul acestcr gânduri se trezi şi răspunse preotului cu glasul grav :

—- Este foarte straniu, să te gândeşti la efectul ce-i pot avea întâmplările asupra lucrurilor din apropierea noastră şi la rezultatele pe caro le produc. Aproape îți vine să crezi că viața este dirijată de o anumită forță rațională.

— întâmplările ? întrebă preotul.

— Sigur câ da, întâmplările, neprevăzutul, accidentele, norocul sau cum vrei dumneata să-i zici.

— Din ziua când Paula a dispărut, eu m-am rugat do trei ori în fiecare zi, ca să se întâmple ceea ce s-a întâmplat, declară preotul

Caridi îşi aduse imediat aminte cu cine vorbeşte şi că preotul are cu totul alt calificativ pe care-l aplică împrejurărilor care au contribuit la întoarcerea fetei. In aceeaşi clipă simți un fel de greutate, aproape o uşoara indispoziție pe care i-o trezea întotdeauna noțiunea Dum- nezeirii.

CAPITOLUL XLIII

întoarcerea Paulei Estovia pricinui Onorabilului ' Henry Lee Cariei o uşoară nelinişte. Fireşte, era mulțumit câ fata reuşise să scape din mijlocul obscenităților unui lupanar din America de Sud care i se păreau mult mai îngrozitoare, decât cele ale lupanarelor din America de Nord. dar nenorocirea era câ ea se întorsese tocma' atunci, când Canarelli se străduia să facă nu mare gest patriotic, alegându-l pe el, Henry Caridi, in Senat Daca presa va afla

despre această întoarcere şi o va exploata împotriva lui Canarelli, consecinţele politice ale acestei campanii, puteau foarte uşor influenţa propaganda sa proprie.

Tocmai acum domnul Canarelli desfăşura o activitate de înalt patriotism şi de mare folos In fiecare zi trimitea trei automobile cu megafoane, să circule în lungul străzilor dm Megapolis şi megafoanele acestea intonau imnuri de slavă la adresa lui Caridi, aparatorul secretelor militare americane. ,.Votati cu Car[1] di, paznicul Ministerului de Război !" tunau megafoanele .,Votaţi împotriva vânzării secretelor militare americane, de către grupările plutocratice

Când auzi glasul sten toi ilor acestora răscolind stră- , zile, partea lui de contribuţie în vânzarea către o putere străină, a procedeului descoperit de Essarj, i se des- trămă din minte şi i se părea că el a fost întotdeauna împotriva acestor negocieri ascunsp si înşelătoare Alte automobile cu megafoane stăruiau în largul oraşului, asupra necesităţii încasării de la cei hogaţi a impozitelor -asuora venitului şi terminau întotdeauna cu fraza stereo ipică „Votaţi pentru Caridi, paznicul exterior al veniturilor interne" Dacă ar fi fost vorba de venituri externe, in mod firesc ar fi devenit şi el paznic -interior, de dragul contrastului şi al euphoniei. Cu toate acestea şi reclama acestor megafoane pricinuia lui Caridi o anumită nemulţumire Se întreba, ce efect va avea această reclama asupra lui Mary Littenham şi dacă tatăl ei va discuta cu ea această problemă, fi-va oare in stare să-i explice, în ce măsură această furoare îl va putea ajuta în operaţiunile sale financiare

Gândindu-se la ea, îşi aduse aminte că de zile întregi nu şi-a mai văzut secretara Îşi terminase seria cuvântărilor ce trebuia sâ le ţină, aşa că telefona lui Myerberg, că va pleca la Washington, de unde probabil nu se va întoaice decât ziua următoare

Dar de astă dată află, că Myerberg mai organizaşi™[1] două întruniri, chiar pentru ziua aceea, la care Caridi ar fi trebuit să vorbească, şi începu sâ protesteze cu toată violenta împotriva unei astfel de dezertiuni Caridi îi răspunse câ el are obligaţii in Congres şi acestea primeaza faţă de orice interese persoanele. Astfel, plecă m cea mai mare grabă spre aeroport şi luă primul avion care să-l ducă la Capitoliu.

In realitate se simţea extrem de plictisit de seria neîntrerupta a discursurilor ce trebuise să le ţină şi simţea un fel de sete sau de foame fizică, de a se vedea pur şi simplu aşezai in fata prezenţei calme a lui Mary

Littenham. Capul îi vâjâia de metafoiele şi tropii neîntrebuințați şi în timpul,zborului se gândea la Mar]- ca la o vestală, care îl va feri de toate supărările şi nemulțumirile ; vorbele ei erau o binecuvântare, frumusețea -ei o taină s^fântă Fata aceasta era curcubeul făgăduințelor ce străluceau pe cerul vieții sale. Comparațiile acestea oratorice i se păreau că prea seamănă cu deputatul Bing şi Caridi se întrebă nu cumva el trăieşte intr-o regiune Situată prea la Miazâ-Noapte, pentru a le putea întrebuința în discursurile sale, când se adresează unui auditoriu feminin aşa câ ar fi probabil să piardă voturile acestor femei, când le va numi „curcubeele făgăduințelor" din viața unui bărbat

Când ajunse la vechea clădire a birourilor, sa^ta pe uşier şi apucă în lungul coridorului, convins că in pragul uşii biroului va vedea capul uriaş al lui Rajah, uii ându-se plictisit, la nimic anume. Dar uşa biroului său era închisă şi constată imediat că este încuiată.

Absența lui Mary îl făcu să se simtă dezamagit Astăzi renunțase Ia obligațiuni importante, pentru a putea veni s-o vadă, dar ea tocmai acuma lipsea Descuie uşa şi intră Toate ferestrele erau închise şi aerul din birou neprimenit Pe parchet in fața uşii era un maldăr Oe scrisori Părea că odaia n-a mai fost întrebuințată de câtăva vreme Se simți cuprins de o uşoară nemulțumire Ieşi din birou şi se duse până la intrarea în clădire.

— Domnişoara Littenham a \enit astăzi la birou ? întrebă el uşierul.

— Nu, domnule

— N-a lăsat vreo scrisoart !

— Nu, domnule.

—- In cazul acesta... probabil ieri a fost la birou ?

' — Eu . nu cred să fi fost, domnule Azi dimineață au venit trei domni care voiau să vorbească cu dumneavoastră, dar n-a fost cine sâ-i primească.

— Huihm-huihm în razul acesta n-a mai fost pe aici de alaltăieri ?

—N-as putea să vâ spun Probabil a venit şi a plecat, in timpul cât eu m-am schimbat din serviciu

— Dar fără îndoială ai fi putut observa, dacă a tre cut pe lângă dumneata ?

Us'erul râse scurt

— Domnişoara este fiica lui Merritt Littenham pe Preşedinte l-aş observa imediat, dacă ar intra

Caridi se întoarse în birou şi încercă să-şi explice motivul pentru care secretara sa n-a mai venit de zile- întregi la slujbă

Se gândi înspaimantat, că ar putea sâ fie bolnavă, dar în acelaşi timp o teamă nelămurită părea că pune stăpânire pe el, cand îşi aduse aminte, că probabil atacurile sale împotriva tatalui ei au devenit prea violente, chiar pentru ea, aşa că-l părăsise.

Acceptă în mod categoric teoria că este bolnavă, Se apropie de aparatul telefonic şi cercetând lista suburbană din Megapolis, chemă °ine Manor. Se aşeză pe scaun şi timp de un sfert de minut începu sâ bată nerăbdător cu degetele în tăblia biroului, uitându-se pe fereastră, spre aleea în lungul căreia o văzute pentru ultima dată.

— Allo, Pine Manor Ti . Aici Henry Caridi. Domnişoara Mary Littenham este acasă[9]... Când se va întoarce ?... Se va întoarce a£tă seară ?... Ascultă, aş vrea să-i las un mesaj care să-i fie predat imediat ce se va întoarce.. Spuneți-i să mă cheme la telefon aici in Was*lington, sau la biroul meu dm Megapolis, sau la mine acasă în Megapolis in ordirea aceasta, înțelegi ? Washington la început, biorul din Megapolis după aceea şi locuința mea din Megapolis la urmă Mulțumesc foarte mult Cine ? Eu . Acum sunt în biroul meu din vechea clădire a Camerei, la Capitoiiul din Washington . Da, mai stau vreme de un ceas sau două bună ziua

Candi puse receptorul în furcă şi se miră care o fi motivul că valetul din Pine Mancr stăruise in mod special să afle ande se găseşte el acum şi cât timp va întârzia aici. In acelaşi timp întrebarea valetului i se păru explicabilă : ar fi dorit să-i spună lui Mary exact unde-l poate găsi, în cazul când ea se va întoarce acasă în curând,

Rămase abatut. deoarece trebuia sâ admită câ presupunerea sa n-a fost exactă. Fata nu era bolnavă. Pe u[r]ma se revoltă împotriva tacticii politice pe care o întrebuințase împotriva tatălui ei.

întinse mâna după un maldăr de scrisori, se aşeză pe •scaun, deschise cateva şi începu să citească o frază ici, una colo, în timp ce se gândea, cum ar putea face pe Mary să mțeleaga că el nu are nici o legătură cu ancheta deschisă împotriva tatălui ei, pentru impozitul asupra venitului. în intimitatea sufletului său era convins, că acesta era motivul pentru care secretara sa l-a părăsit.

în timpul cât stătu la birou, uitându-se la scrisori şi fonnulându-si apărarea, uşa se deschise şi apâru un bărbat de vârstă mijlocie, cu înfățişarea lipsită de orice importanță. îi spuse câ-l cheama Sturgis.

— Am încercat sâ vorbesc ieri cu dumneavoastră, dar nu erați în birou.

— Nu, ieri am ținut discursuri ia Megapolis.

— Alaltăieri ați fost la birou ?

— N-am fost, de două săptămîni nu m-am mişcat din Megapolis.

— în timpul absenței dumneavoastră nu aveți pe nimeni care să aibă grijă de birou ?

— Mi-am închipuit că secretara mea particulară va fi aici, dar -se vede câ n-a venit nici ea

— Dar dumneavoastră ştiati, că ea nu este la birou ?

Cuvântul introductiv pe care îl întrebuință omul. acesta când îşi formulă întrebarea, acest „dar", făcu pe Caridi să bânuiasca imediat că ceva nu este în regulă. Altfel străinul acesta l-ar fi întrebat, începând cu **„pi** in ui mare Prin urm tre dumneavoastră nu ştiați că ea nu este la birou". Caridi se uită la el cu atenție.

— Nu, nii-am închipuit că secretai a mea este la birou.

Vizitatorul său părea că se interesează în mod spccial de întorsătura pe care o luase conversația lor.

— Când ati văzut-o ultima dată ?

— De ce-mi pui această întrebare ?

— Ca să vă soim foarte sincer, îi explică străinul şi zâmbi' in semn de scuză, eu îeprezint o Societate care se ocupă cu instalarea birourilor şi rechizitele ce se întrebuințează. Vreau să întocmesc o situatie statistică a personalului de birou .. câte ore lucrează funcționarii în bi- rou; cu cât s- ar putea reduce timpul de lucru, dacă s-ar întrebuinta metodele noastre moderne de echipament..

Cardi făcu un cest de nerăbdare

— Eu n-am nevoie de nici un fe] de echipament

— Eu nu încerc să vă vând nimic. Vreau pur şi simplu să întocmesc o statistică, incluzând biroul dumneavoastră, pentru a dovedi într-o situație grafică, câte m » de ani de lucru pierd întreprinderile americane, din cauza că nu adoptă echipamentul nostru.

Caridi încearcă să zâmbească.

— Nu crezi că procedând în felul acesta, iei o atitudine potrivnică programului administi ației, încercând să introduci lucru mai mult, în loc să faci economie 'de timp

La rândul său zâmbi şi vizitatorul.

— Cred că asta nu va putea dura vreme prea îndelungată Şi-acum, spune-mi când ai vazut-o ultima dată pe domnişoara Littenham ?

Caridi se gândi un moment.

— Iți mai aduci aminte de ziua când a venit ştirea, că soțul doomnei Sassinet şi a găsit moartea undeva în Vest, în mijlocul unei furtuni de nisip ?

— Aş putea afla data de la oficiile telegrafice . De atunci n-ai mai văzut-o ?

— Nu, a ieşit din birou şi a luat o maşină, exact din fața acestei ferestre şi a plecat la Farragut Hotel, ca să vorbească cu doamna Sassinet

Agentul pentru vânzarea rechizitelor de birou dădu ingandurat din cap

— Şi in timpul acesta dumneata unde ai fost ?

-— Va să zră vret să te infoimezi şi despre mine ?

— Dacă nu ai nimic împotrivă... totul se reduce la risipa de timp a funcționarilor de birou

— Ți-am spus că am fost la Megapolis.

— Pe unde anume, la Megapolis ?

— în toate părțile.. Am ținut discursuri electorale.

Străinul de+e din nou din cap şi îptrnbâ foarte prudent

— Nu cumva îți aduci aminte, unde ai fost alaltăieri, cam la orele două şi un sfert după amiază ?

Caridi se uită cu stăruință la el.

— Pe dumneata nu te interesează mobi[1] ierul de bi rou, nici nu te gândeşti cel puţin la mobilier de birou ; de ce nu vrei sâ-mi spui ce naiba urmăreşti ?

Domnul Sturgis zâmbi insinuant.

— Cred că la această oră din zi nu se putea să faci nimic grav. Ora aceasta nu este indicată pentru ca un bărbat să-şi poată face de cap

Caridi Înţelese că nu are nici un motiv să ascundă datele exacte când a vorbit la întruniri^ aşa că scoase dm buzunar itinerarul întocmit de Sol Myerberg.

— Ce oră te interesează ?

— Două şi un sfert.

Caridi ccntrolă lista.

— Plecam, sau mă pregăteam să plec de la Prince Henry Hotel, din Strada Cincizeci

— Şi unde te-ai dus ?

— Am plecat spre... Caridi consultă din nou lista . am plecat spre Havre .. dar se opri imediat, înfiorat de o uşoară nelinişte.

— Da.. ai plecat spre Havre... sub'inie domnul Sturgis.

— Spre docurile Societăţii Havre Line, sfârşi Caridi.

Domnul Stuigis deveni atent.

— Docurile Havre Line, din Megapolis ?

— S'gur că da

— Ce ai căutat acolo ?

— Trebuia să ţin un discurs pentru a saluta vaporul ***Gällien***

Domnul Sturgis se ridică în picioare şi se înclină in faţa lui, fără să ma: zică nimic

— O, domnule Sturgis, strigă Caridi în bătaie de joc, îţi voi cumpăra un aranjament complet al echipamentului dumitale, pentru economisirea timpului în orele de bi rou.

— Da, răspunse domnul Sturgis netulburat, va veni un a't reprezentant al nostru, ca sâ vă ia comanda ; pe mine mă interesează numai datele statistice. . Bună ziua. Şi ieşind din birou, apucă grăbit în lungul coridorului

Politicianul se întrebă, care poate să fie adevăratul motiv pentru ca domnul Scurgis să vină şi să vorbească cu el, când cu totul pe neaşteptate îşi' aduse aminte că Paula Sstovia se întorsese cu vaporul *Callic.*

Un fior de spaimă îi fugi în lungul trupului. Teama, la început tulbure, câ prezența fetei ar putea fi pusă în legătură cu Canarelli şi astfel va zadarnici propria sa campanie, se trezi în sufletul său cu întreită vigoare Omul cu care vorbise, era probabil o iscoadă de a lui Loree, şi iată că el, Rary Lee Caridi, admisese fără să ezite, că s- a dus să întâmpine vaporul cu care Paula Estovia se întorsese în America Clătină dm cap în semn de dezaprobare şi-şi zise că a fost un dobitoc, când a admis în fata unui om cu totul străin, astfel de posibilități şi tocmai în momentul când el este in plină campanie şi când adversarii săi erau gata în orice moment să înceapă un atac necruțător împotriva sa, întrebuințând cel mai neinsemnat pretext.

capitolul xliv

De astă dată, datorită absenței iui Mary Littenham, Caridi înțelese că a făcut drumul până la Washington fără nici un motiv. Totuşi mai nadăjdu^a că Mary îi va da de ştire şi ii va explica motivul absentei Probabil s-a gândit să-şi ia un concediu, în timpul cât el va lipsi de la birou.

în aceeaşi după amiază, după ce ajunse la Megapolis, se duse la un birou şi întrebă pe Connie Myerberg, nu cumva i-a sosit vreo sciisoare.

in timpul cât Connie ceicetă mapa de scusori si clătină din cap, Caridi constată mirat, că simpatia spirituală şi fizică ce existase între el şi Connie, a dispărut cu totul, din ziua când ea s-a căsătorit cu ool. De față cu alți bărbați, calitatea ei de femeie măritată o făcea să pară aproape neutralizată din punct de vedere sexuaL

— Aştepți o scrisoare, Henry, sau ai întrebat dm întâmplare ? întrebă ea, in glas cu aceeaşi veselie cu care vorbea altădată

— Aşteptam să-mi sosească o scrisoare.

— Te voi chema imed'at ce va sosi în ce birou te pot găsi ?

— Cred că voi fi în biroul lui Sol.

— El este ocupat . discută cu un client. Mai bine aşteaptă în biroul lui Meltofsky ; sau stai aici cu mine.

în apartamentul acesta uriaş Caridi avea si el o încăpere în care era biroul său propriu, dar unde nu intra nicicdată, decât atunci când avea nevoie.]\iu ţinea să întârzie aici lângă Connie, deoarece efectul făcut de invitaţia ei, se destrămă numaidecât

— Voi intra în biroul lui Meltofsky Dacă as rămâne aici, aş începe să flirtez cu dumneata.

Connie se uită la el şi zârnbi mulţumită. Se gândi că este Uii bărbat destul de serios, pentru a putea fi încântată de cuvintele lui.

— Eine, te voi căuta în b.roul lui Meltofsky.

Caridi intră în biroul asociatului său mai tânăr, gândindu-se că ar fi imposibil ca Mary Littenham să-l părăsească, fără să-i spună o smguiă voi bă Ea fusese întotdeauna o fată spontană şi sinceră.

Meltofsky sta aşezat în faţa biroului pe care ardea o lampă cu umbrarul verde, a cărei lumină cădea De un maldăr de acte. Afară era o zi strălucitoare de primăvară, dar biroul lui Meltofsky nu avea nici o fereastră exterioară, aşa că trebuia să întrebuinţeze întotdeauna lumina lămpii Când intră Caridi, tânărul său asociat ridică privirea şi c'ipi din ochii trişti şi bulbucaţi".

— Am început să fac conturile preliminare a'.e cheltuielilor dumitale. declară el bătând cu cre·onul in maldărul de hârtii din faţa sa.

— De ce ?

— Pentru a completa dosar.ul piivito^ la Legea Practicilor Corupţiei al magistratului delegat cu conducerea acestei a egeri. Un raport preliminar i se predă exact înaintea alegerii şi un raport definitiv, la zece zile după alegere.

— Toate sumele acestea s-au cheltuit cu campania pentru alegerea mea ? întrebă Caridi mirat.

— Sigur, Joe a fost obligat sâ plătească şefii politici, luptătorii de box, banditii şi toate forţele care conduc societatea noastră, ptntru ca alegerea sa să se desfăşoare în mod echitabil.

— Echitabil ?

— S au ca să fie sigură, adăugă Meltofsky, pentru a-i oieri sinonimul calificativului piecedent

— L^Titc ce, declară Caridi îndemnat de o inspiraţie subită, probabil va fi mai bine ca eu să nu examinez aceste conturi. După cum ştii, singurul titlu ai unui candidat

american la demnitatea de reprezentant al națiunii, et.te inocența sa politică şi presupunerea că în realitate fl nu ştie că prietenii săi fac cheltuieli in interesul alegerii sale Na-mi convine să pierd dreptul la această inocență, stând aici cu lumneata şi vazându-te că te ocupi cu verificarea acestor conturi.

Pe obrazul scofâlcit şi palid al lui Meltofsky tremură un zâmbet uşor.

-— După cum ți-am spus, cei mai mulți dintre alegători au venit cu totul dezinteresați la urnă .. Ban: i au fost întrebuințați pentru plata celor care supra\ eghează şi care veghează ca funrționarii care se ocupă de totaL- zarea voturilor, să facă socoteala în mod loial.

— Cred că nu întrebuințezi in mod serios acest cuvânt ?

-— Dimpotrivă, îl întrebuințez. Sunt convins că poporul este de partea dumitale Eu cred că acuzația cu muniția vândută Japoniei, a reuşit sâ-si facă efectul Dupa parerea noastră tot ce ne rămâne de făcut, este sâ avem un număr destul de mare de indivizi care să stea gata, cu revolverele în mână împrejuiul localurilor de vot, pentru a împiedica maşina electo-ală a oraşului să voteze de două ori

— Va sâ zică trebuie să plătiți tot felul de oameni îndrăzneți, care să supravegheze localurile de vot ?

-—- Evident, acesta este mitocul cu oare ce* de afară trebuie să bată pe cei dinăuntru... Cu ajutorul cinstei... a cinstei militante şi fățişe Grupul celor dinăuntru este întotdeauna necinstit... şi sunt anume acolo, pentru a fi necinstiți. Opoziția care este afară, este întotdeauna cinstită... deoarece deocamdată nu poate face altceva.

— Dacă dumneata te găseşti acum m continuarea desfăşurării unei activități virtuoase, atunci nu văd motivul pentru care n-aş putea să fiu şi eu de față

— Ai dreptate. Am început să aieg câteva dintre conturile acestea care vor fi corespunzătoare raportului nostru preliminar, destinat magistratului care conduce alegerea, pentru a constata cât s-a cheltuit până astăz'

— Bine. vezi să nu faci vreo greşeală Nu uita că onestitatea câştigă întotdeauna... Totuşi cred că va fi mai bine ca eu să plec.

In momentul când Caridi se pregătea să părăsească biroul, telefonul lui Meltofsky începu să sune. Politicianul

făcu o mişcare instinctivă spre aparat, exact în clipa când avocatul cu obrazul prelung ridică receptorul.

— Alo, începu el cu glasul adormit, pe urmă continuă mai înviorat : O alo, dumneata eşti domiTşoară Mary ? Îmi pare foarte bine că mai aud de dumneata...

Caridi se apropie de el şi întinse mâna după receptor.

— E pentru mine ? înl rebă el mecanic.

Meltofsky ridică privirea şi se uită la el, pe ui mă acoperi microfonul cu latul mâinii şi clătină din cap, în timp ce asculta.

— Nu, este prietena mea, îi explică Meltofsky şi continuă convorbirea

M urarea lui Caridi, caracteristică oricărui bărbat, că o femeie oarecare ar putea iubi şi pe a't bărbat, în afară de el însuşi, fu de astă dată extrem de exagerată în raport cu Meltofsky. Iesi din nou în sala de recepţie şi după ce comunică doamnei Connie, că dacă va veni ceva pentru el, îl va putea găsi la Sol, intră în biroul lui Myerberg.

Când îl văzu că apa±e. Mverberg sări în picioare şl. cu un gest triumfător ridică pumnul în aer

— Caridi, i-am dat gata, mi se spune că bătrânul Krauseman cheltuieşte banii, oa apa din cataractele Niagarei, dar nu-i foloseşte la nimic

— Crezi că ne bucuiăm de simpatia publicului ?

— Sunt convins că am reuşi't să determinăm alegător" sâ voteze, pentru că doresc şi ei să voteze. Acum dacă nu vei fi prea nerăbdător

— Ce vrei să spui cu prea nerăbdător ?

— înţeleg să nu trezeşti entuziasmul alegătorilor prew devreme şi altfel să le dai timpul necesar să se liniştească, înainte de ziua alegerii. Va trebui -să-ţi dozezi spectacolul in med corespunzător, pentru a obţine voturile... exact cum trebuie să dozezi un spectacol de comedie muzicală, pentru a face publicul să radă.

Caii di deveni serios şi încercă să stăruiască asupra acestui subiect.

— Ascultă Myerberg, adăugă el cu glasul grav, crezi că cineva dmtre oamenii lui Canarelli, sau el însuşi a comis v^eo greşeală ?

Myerberg păru că se gândeşte.

— Eu nu ştiu de aşa ceva... de ce ?

— Acum două sau trei ceasuri m-a "izitat nneva m biroul meu de la Washington şi mi-a pus tot. felul de întrebări, în legătură cu tânara Estovia.

My erberg se uită la el speriat.

— A venit la dumneata, de-a dreptul pentru a se informa despre Paula Estovia ?

•— Nu, dar mi-a cerut să-i spun exact unde am fost in timpul cât a sosit vaporul ***GaVic*** şi fireşte tocmai la sosirea vaporului ***Gallic*** eu eram în docuii.

Myerberg rămase năucit.

— Ce legătură are acest ***Gallic*** cu Paula Estovia ?

— Ei comedie, fata s-a întors cu acest vapor.

— S a întors ! Este aici la Megapolis ?

-— Da, am văzut-o şi eu ; bătrâna venise s-o in+âm- pire la debarcader.

— Sfinte Doamne i Aista pentru noi este o lovitură îngrozitoare ! Probabil au adus-o înapoi, pentru a o întrebuința împotriva noastră în timpul campaniei... în afacerea asta trebuie să fie amestecat şi Loree !

— Nu cred asa ceva . Un preot catolic mu-a spus că a trimis scrisori în toave Capitalele dm...

— Cum se poate să nu-ți dai seama . că afirmațiile lui sunt simple pretexte ? De astă dată Loree e sigur că va exploata scandalul Estovia împotriva lui Canarelli.. şi Împotriva dumitale...

—- Acum fata este călugăriță

— Fugi frate, nu te lăsa prostit... călugăriță... nici vorbă . mâine o vor întrebuința împotriva noastră, şi cum este ajunul alegerilor... timpul este tocmai de ajuns, pentru ca alegătorii să-şi aducă aminte si prea scurt pentru noi ca să mai putem nega orice amestec în această afacere. Ne va face mult rău '. poporului nu-i place negoțul cu sclavele albe. La abstract nu le place nici bărbaților acest negoț, desi îl practică la concret. Am prevenit pe Canarelli, să renunțe la afacerea aceasta... era prea riscantă

— Bine, dar ți-arn spus eă fata ***este*** călugăriță.

Myerberg păru că se gândeşte

— în sfârsit, dacă e adevărat ceea ce-mi spui. fără îndoială opoziția a .aflat despre întoarcerea fetei, chiar dacă această întoarcere n-ar fi pusă la cale de ei. Omul care a venit la dumneata la birou, a încercat să dezgroape un cadavru şi să-l puna în saro'na aumitale.

— Aceasta este mai aproape de adevăr Aş fi preferat să nu fiu de față la sosirea vaporului ***Gallic.***

— Tot asa si eu.

— Eh, ce facem acum ?

— Aş putea să-i spun lui Joe Canarelli, că s-a întors.

— Nu, eu cred că n-aş face asa ceva.

— Totuşi ar fi bine să o supraveghem.

— Prefer s-o lăsăm in pare... Ce ar fi dacă Joe ar ajuta pe doamna Estovia să-şi înceapă din nou comerțul de siropuri.. Acesta ar fi un spectacol pentru popor ?

Myerberg clătină încet din cap.

— N-u-u-u... un bun politician niciodată nu-şi revine asupra minciunilor pe care le-a debitat şi nici nu îndreaptă un râu pe care l-a făcut. Dacă reuşeşte să uite cât mai repede aceste greşeli, atunci poate fi sigui că publicul va proceda tot asa Nu, ringuru* lucru ce ne rămâne de făcut, este să stăm binişor şi să pregătim câteva plăci pentru megafoane, în care să explicăm că dumneata eşti reformatorul care la început ai salvat familia Estovia din ghearele bandiților. Poporul va crede această afirmație. prm urmare nu-ți[1] mai face nici o bătaie de cap.

în aceeaşi seară, când se întoarse spre Albemarle Apariments, Caridi nu ținu socoteală de sfatul lui Myer-oerg, ci începu dm nou să-şi bată capul, gândindu-se la cazul Estovia. Totuşi pe măsură ce se apropia de casă, preocupările lui politice se liniştiră şi începu să se întrebe, nu cumva Mary Littenham a chemat pe Ellora la telefon. Astfel, imediat ce intră în casă şi dădu ochi cu soția sa, o întrebă pe un ton cât mai indiferent posibil, dacă n-a sosit vreo telegramă de la sccretara sa

'Ellora se uiîtă încruntată la soțul ei.

— De ce, ce fel de telegramă aştepți ?

— Ui ce ce, nu mai ştiu de urma ei.

Drăguță femeiuşcă clipi din ochi.

— Sper câ nu eşti emoționat din pricina asta ?

— Dimpotrivă sunt, căci am constatat că lipseşte de la fc^rou de nu stiu câtă vreme... de zile întregi. Nu ştiu ce corespondență *a rezolvat si ce mai este de făcut. Biroul este grozav de dezorganizat şi eu sunt acum în plină campanie pentru Senat.

Ellora examină cu atenție obrazul soțului ei, m timpul cât îi ținu aceasta disertație

— Heniy, începu ea bănuitoare, cred că acesta nu este singurul motiv care te face isă te frămânți ?

Politicianul înțelese numaidecat sentimentul de gelozie care cupi insese pe soția sa şi atitudinea aceasta, adăugată la nemulțumirea pricinuită de tânăra Estovia şi incertitudinea in .egatură cu Mary Littenham. îl făcu să-si pu.rdâ cumpătul

— Te rog, Ellora, lasă discuțiile acestea ; ce altceva îți închipui că ar putea să fie ?

— Ai puitea să fii mdragc tit de ea ' Eu am bănuit demult, Henry Caridi, câ asa se va întâmpla

Caridi o apucă de braț.

j— Linisteste-te ! Nu te-aprin ie, tocmai acum !

— Va să zică e adevărat ! E adevărat ! O, Heniy, de ce nu mă poți tu iubi uumai pe mine şi ce te face să iubeşti pe toate celelalte femei, afară de mine ?

— Stai, ascultă ! Asculita-mă un smgur minut şi încearcă să-ți păstrezi cumpătul |

Stăr uința lui îi procură o criză de isterie.

— Ce crezi c-aş mai putea eu asculta ?

— Nu-ți dai secma că secretara mea este o fată bogată ?

— Dc'jf"^

— Câ probabil este cea mai bogată fată din America, o fată c<a.re dispune de sute de milioane.. care ar fi în sitare să umple toată ca^a noastră cu bani !

— Da, e adevărat, admise Ellora mirată de ceea ce vrea să-i spună

— Ce interes ar avea o astfel de fată, caie disDune de atâta avere, să alerge după un bărbat; are tot ce-şi doreşte, prin urmare la ce i-ar folosi un bărbat ?

Ellora se indignă în propriul ei interes.

— Doar nu-ți' închipui, câ femeile aleargă după bărbați, numai ae dragul banilor pe care-i pot obține de la e. ?

— Sigur că peri tiu asta aleargă ; ce altceva ar putea urmări ?

— Vrei să afirmi că toi aşa procedez şi eu ?

— Tu nu, aceasta nu este o chestiune personală, eu vorbesc despre femei in general Femeile nu vor să muncească, dar țin să aibă bani de cheltuială, aşa că se căsătoresc. toate sunt la fel, dar tu nu eşti la fel cu ele.

— Bine, dragul meu, începu Ellora aproape împăcată, eu stau arci acasă si mă chinuiesc tot felul de gânduri... asa că mă întreb dacă tu mă iubeşti

— Fireşte că te iubesc, cu tot devotamentul şi toată patima, o asigură Caridi cu glasul uşurat.

— Dacă se va intâmpia vreodată, iubitule, să nu mă mai iubeşti, spune-mi fâra nici un înconjur şi eu ma voi feri din calea ta. Nu vreau să stau nici o clipă intre tine şi... femeia pe care o iubeşti cu adevărat.

Glasul Ellorei era plin de duioşie Se simțise profund mulțumită de cuvintele lui Caridi, care declarase că toate femeile sunt mercenare .. afară de ea.

CAPITOLUL XLV

Nimeni nu cunoştea adevărul exact în legătură cu îeuui în care se desfăsura .alegerea Din zorii zilei automobilele cu megafoane începură să cutreiere sectoarele unde erau caisele lucrătorilor, sectoarele caselor de raport, ale teatrelor, ale prăvăliilor, seetoaiclor financiare, şi difuzau cu glais de tunet tiădarea magnatului mu ni ti dor şi repercusiunile pe care această trădare le va avea asupra bunei credinţe şi integrităţii personale a senatorului Loree, . care era omul lui Littenham.

Nimeni nu putea afirma dacă între milioanele de locuitori, îngrămădiţi in oraşul Megapol's, este cineva care dă atenţie, crede sau ascultă aceste acuzaţii, şi nici nu pute - cunoaşte adevărul, înainte de numărătoarea voturilor care se făcea în aceeaşi seară. Probabil mai mult de o treime dintre cetăţeni nici nu bănma câ e zi de alegeri.

Totuşi lupta se desfăşura neobişnuit de viulent. împre- jurul localurilor de vot stăteau roată tineri întunecaţi, cu mutre de şobolani si boxeri de statură uriaşă, care supravegheau oamenii veniţi la vot şi controlau pe fiecare. în lista oamenilor lor de încredere. Când se întâmpla ca un pompier sau un funcţionar de la Primărie să voteze odată si după oarecare timp să se întoarcă, pentru a vota a doua oară, tinerii cei cu mutre de şobolani îi înghionteau în pântece cu ţeava revolverului ascuns în buzunar şi-l sfătuiau s-c ia la picior, până când se mai uoate.

Unul dintre cei care încercă să repete votul, începu să protesteze spunând :

— Da-o-ncolo, Mickey, am fost plătit să votez a doua oaiă.

LHr gangsterul continuă să-l busească cu ţeava pistoT lului automat, până când individul renunţă să mai facă servicii politice in schimbul banilor primiţi de la Krau- .seman.

Puţin înainte de amiază apăru ziarul ***Tribuve*** care pu- bhea cu titluri uriaşe ştirea câ alegerea este condusă de gangsteri şi că e primejdios ca alegatorii să se apropie dc localurile de vot; că aceasta este cea mai ruşinoasă şi frauduloasă alegere, impusă

populației din Megapolis. Ceea ce. exprim at în alte cuvinte, Îndemna că maşina electorală nu funcționează în conformitate cu vederile ziarului *Tribune.*

Onorabilul Henry L°e Caridi votă pentru el însuşi, pe urmă se întoarse neliniştit spre Lecksher Building. Nu ştia nimic desp-e ceea ce se întâmplă în restul oraşului.

Nu ştia nimeni, deoarece numai faptele senzaționale, excepționale şi crimina'e ce se întîmplau în cuprinsul oraşului, găseau ecou in ziare şi ceea ce ştia lumea, erau numai ştirile publicate de presă.

Ca-idi urmărea ziaro'e, pentru a se convinge dacă opoziția exploatează aman an iul cu întoarcerea tinerei Estovia, dar constată că cel puțin pentru momei# ziarele nu pomenesc nimic despre ea.

Ajuns la Lecksher Building, constată că Myeruerg fixase o ultimă cuvântare ce trebuia s- o tină în aer liber, la încrucişarea Străzii a Paitra cu Lynn Avenue. Punctul acesta era în apropierea localurilor de vot si fusese anume ales, pentru că dacă se va întâmpla că vreunul dintre alegători să asculte cuvântcrea lui Carîdi, să se poată duce •de-a-dreptul le urnă şi să voteze, până când afirmațiile candidatului îi ma< sunt proaspete în minte.

Caridi întreba pe asociatul său, dacă scandalul Estovia a fost exploatat de cineva. Myerberg îi făcu semn 'spre un maldăr de ziare de pe biroul său.

— In ziarele de dimineață nu am descoperit nici o aluzie. Nu ştiu ce vor face ziarele de după aimiază. Va trebui să fim gata, să negăm tot ce ne vor pune în cârcă. Dar acum te poftesc să pleci spre Patru şi Lynn ri sâ-ți tii discursul. înainte de a interveni ceva neaşteptat, care să te oblige să răspunzi.

Caridi coborî din nou în stradă, chemă o maşină si porunci şoferului să-l ducă la încrucişarea Patru şi Lvnn. Maşina apucă m lungul străzilor aglomerate din sectorul italian, din ghetto, sectorul nmenilor, cartierul chinez, o colonie suedeză şi în cele din urmă ajunse în colțul unui parc de la încrucişarea dintre Patru şi Lynn.

Aici Caridi fu întâmpinat de o fanfară germană pe care o trimisese Myerberg pentru a aduna publicul care să asculte cuvântarea lui Şeful fanfare un bărbat vornic, cu obrazul aprins, care cânta din trompetă, întrebă pe Caridi, dacă este de acord,

ca după terminarea cuvântării sale să cânte ceva ? La.;început Caridi îi răspunse că nu e nevoie, dar când văzu că fanfara se pregăteşte să plece şi majoritatea publicului oprit in strada se ia după muzicanţi, îi rugă să rămână.

Când Caridi se urcă pe estrada improvizată, o parte din lumea adunată începu să se împrăştie Ceilalţi veniră mai aproape de el, cu gândul să-şi îmbogăţească cunoştinţele de limba engleză, ascultând cuvântarea unui om cu educaţie. Foarte puţini dintre ei eiau curioşi să af'e ce are de spus In mijlocul grupului adunat în punctul acesta, erau cel mult o duzină dt\ votanţi înscrişi în liste. Cei care treceau pe jOs în lungul bulevardului, se opreau o clipa şi ascultau, ca apoi să-şi vadă de drum. Oratorul începu :

— Doamnelor, domnilor si concetăţeni ai mândrului oraş Megopolis Nu am intenţia ca în lupta împotriva senatorului Loree, pentru un scaun în mijlocul maturului corp de legislatori, Senatul American, nu am intenţie, cum v-am spus, să întrebuinţez cuvinte de critică nici să dezgrop o recentă manoperă a senatorului Loree în Senatul Uniunii Americane, ale cărei consecinţe sunt strigătoare la cer.

Cuvintele acestea fură subliniate de aplauzele celor care se găseau în apropierea lui.

— Nu. eu vreau să duc aiceastă campanie pe planul superior al discuţiei îognce, încinse în jurul principiilor de guvernare, în privinţa cărora concepţiile senatorului Loree şi ale mele sunt diametral opuse. Nu vreau nici cel puţin, doamnelor şi domnilor, să aduc în discuţie escrocheria cu docurile in care senatorul Loree, de conivenţă cu Ellis & Hays, doi dintre cei mai corupţi indivizi ce au putut să treacă prin faţa unui tribunal, care au clătit un asasin sau care au primit lovituri de picioare, cum vă spun de conivenţă cu ei, a mituit membrii Consiliului Municipal pentru a le vinde docurile din South Street pe suma de cincizeci şi una de mii de dolari şi a obţinut aprobarea acestora pentru a ,le revinde şantierelor Minton Steamship Company pentru suma de douăsute optzeci şi şapte de mii dolari, ceea ce înseamnă, domnilor şi doamnelor, că a furat din buzunarele dumneavoastră douăsute treizeci şi şase de mii de dolari, adică aproape un sîert de milion. Cum vă spun nu am intenţia să vorbesc despre aceste matrapazlâcuri ale senatorului Loree. Aceasta este o chestiune fără importanţă. Este un fel de

muşuioi intre munţii ticăloşiilor sale ; este un fior prevestitor al cutremurului inechităţii sale.

„Nu mă voi ocupa astăzi cu răsunătoarele lui afaceri, cu jefuirea rerusinată a banilor publici, cu pirateria lui nemiloasă care l-a stigmatizat, l-a dezonorat si l-a condamnat ch_ar din ziua când a intrat în viaţa politică. Pe acest om c~re până astăzi a fost reprezentantul sectorului al optulea şi în Washington un fel de sperietoare de ciori în Senat".

Se ridică o nouă furtună de aplauze, iar după liniştirea acestora, vânzătorii de ziare care treceau prin apropierea grupului, se auziră strigând

„Ultimele ştiri în legătură cu asasinii care pazes<~ urnele !" „Ultimele ştiri despre gangsterii care conduc alegerea de astăzi kg

— Doamnelor şi domnilor, continuă Caridi pe un ton mult mai grav, am venit astăzi în faţa dumneavoastră, pentru probleme mult mai importante, deoarece jaful senatorului Loree în averea dumneavoastră nu înseamnă nimic. Sheakespeare a ilustrat acest procedeu cu o admirabilă frază „Cel care îmi fura punga, fură ce-mi prisoseşte". Ei[1] ridic o acuzaţie mult mai gravă. Eu ridica degetul acuzator spre un paricid a cărui inimă şi mâini sunt tot atât de negre ca şi grătarele infernului şi care trădează cu bună ştiinţă mijloacele de apărare ale Ame- ricii, unei ţări duşmane ! Spre unul care de dragul aurului loveşte cu pumnalul în pieptul care l-a alăptat !

„Alţii n-au decât să facă, dar eu refuz să fac cârdăşie sub scutul imunităţii senatoriale şi să trcc cu vederea o cupiditate a[f]ât de josnică şi o trădare atât de revoltătoare

„Când senatorul Loree a admis vânzarea secretelor militare americane ale Ministerului de Război, unor agenţi militari străini, pentru a se îmbogăţi pe sine însuşi şi a reîmbogăţi fabricile de muniţii al căror rândaş este, înseamnă că depăşeşte limita îngăduinţei parlamentare îşi trece el însuşi numele în lista infamiilor istorice, alături de Benedict Arnold. Guy Fawkes, Themistocle- şi Juda Iscarioteanul. Ma refer la formula explozivului militar, proprietatea armatei americane, vândută de Eumbourg-Nordemk Company unui agent japonez, vânzare susţinută în Comisia Problemelor Militare a Senatului de unul cu numele Herbert M. Loree '"

Aplauzele se ridicară din nou, pe urmă din partea cea mai exfrema a grupului se auziră iarăşi glasurile vânzătorilor de ziare, petrecute de râsete. Caridi nu ţinu seamă de acesl amănunt, ci-şi continuă atacul. Hohotele de râs deven'ră mai puternice şi o parte dintre ascultători începu să se scurgă în lungul bulevardului. Dar veniră alţi trecători care le luară numaidecât locul şi oratorul îşi termină cuvântarea, cerându-le să se ducă la urne si sâ voteze împotriva principalului trădător, Herbert M Loree.

Oratorul coborî de pe estradă şi conducătorul fanfarei germane, care era un băiat cumsecade, începu un marr plin de elan şi Caridi plecă împreuna cu mulţimea care-l înconjurase.

Câţiva inşi continuară totuşi să se uite după el si să râdă liniştiţi, iar după aceea Caridi auzi un vânzător de ziare care striga :

„Demascarea lui Caridi care vinde secretele militare l Citiţi despre Caridi, membru al Congresului..."

Caridi rămase năucit, se apropie de vânzător şi luă un ziar. Numeroşi indivizi din apropierea lui erau cu ziare în mână. Constată dintr-o singură privire că era ziarul ***Nens*** care cu mult înainte de asta 11 susţinuse campania. întoarse paginile grăbit şi pe contrapagina editorialului descoperi o scrisoare particulară, tipărită sub titlul „Glasul Poporului". Era o dare de seamă amănunţită a pledoariei ţinute de el în faţa Comisiei Problemelor Militare a Camerei, în favoarea vânzării explozivului Ministerului de Război, către o ţara străină Autorul articolului sublinia acerba campanie purtată de Caridi împotriva senatorului L^ree, care comisese aceeaşi inadver-tenţă în Comisia Senatului.

Caridi se uită mirat la articolul acesta. ***News*** ii fusese întotdeauna favorabil şi acuma admisese ca unul dintre cititori să scoată la lumină ciolanul acesta îngropat arhiva Congresului, întoarse spatele spre grupul din apropierea sa şi-şi văzu de drum, convins că numai foarte puţini dintre ei vor vota şi că in realitate el nu era cu nimic intr-o încurcătură mai mare decât senatorul Loree ; de fapt situaţia lui era ceva mai favorabilă, deoarece Loree nu îndrăznise să întrebuinţeze niciodată în cuvântările sale incidentul cu explozivul, pe când el, Caridi, îl atacase cu toată îndrăzneala pe acest temei Acesta va fi un

avantaj în favoarea sa. El nu încercase să muşamalizeze această afacere, ci o întrebuințase în mod loial si fațis, ca orice om cinstit

Candidatul se urcă intr-o maşină şi plecă spre casă, continuând să se justifice în felul acosta, față de propria sa conştiință. Pe uimă se uită pe fereastră şi constată că maşina trece prin apropierea redacției ziarului ***News*** Poruncii şoferului să oprească şi duoă ce coborî, luă ascensorul care să-l ducă la etajul al zecelea unde era redacția, întrebă de radactorul-sef şi imediat după aceea fu introdus într-un birou, plin de tot felul de hârtu. Caridi se prezentă şi arată omului aşezat la birou, articolul jignitor din ziar.

— Nu înțeleg, cum de s-a publicat acest articol, declară Caridi. Ziarul ***News*** mi-a fost întotdeauna favorabil Nu cumva articolul aresta a fost publicat din greşeala ?

Redactorul şef era un bărbat cu părul cărunt, cu mâini neliniştite şi obrazul ca de piatră.

— Nu, n-a fost publicat din greşeală, răspunse redactorul. A fost tipărit, dacă vrei, cu intenții malițioase ; de fapt s-a tipărit contrar instrucțiunilor primite de la secretarul domnului Littenham

— Secretarul domnului Littenham ! exclamă Caridi.

— Sigur că da, dumneata nu ştiai că ziarul ***News*** este al lui Littenham ?

-—- Eu mi-am închipuit că el are ziarul ***Tribune !***

— II are, dar crede că este mult ma[1] avantajos să stapâneasca atât ziarele conservatoare cât şi cele ale op< ziției dm oraş

— Bine, dar ***News a*** purtat întotdeauna cam pa violente împotriva intereselor lui Littenham {

Redat torul-şef ridică o mână tremură idă, ca sa-i explice.

— Când se întâmplă ca ziarul ***Tribune*** să înceapă o campanie favorabilă pentru gruparea Littenham, valorile unei anumite întreprinderi ale lui încep de obicei sa se urce şi domnul Littenham vinde. Când ***News*** atacă întreprinderile sale industriale, se întâmplă uneor" ca valorile să scadă, şi in astfel de cazuri domnul Littenham începe să cumpere. Evident, reacțiunea provocată la bursă, nu este niciodată sigură, dar

totuşi se întâmplă uneori să fie util, să speculezi avantajele oferite de ambele ziare.

— Şi scrisoarea aceabta, zise Caridi bătând cu degetul în exemplarul ce-l avea în mână, Littenham a publicat această scrisoare pentru a determina ziarist ***News*** să se întoarcă treptat împotriva mea, fără intenția de a comite o schimbare de atitudine ziaristică ?

— Nu, nu este câtuşi de puțm voi ba despre aşa ceva. Scrisoarca a fost ticluită aici în birou şi publicată sub un nume fictiv. Am făcut-o pe prepria noastră răspundere şi ne-am dat seamă, că din cauza ei am putea fi concediați.

Caridiu se uită la el mirat.

— Dacă L-ttenham nu are nimic împotriva mea, atunci te rog să-mi spui, dumneavoastră ce urmăriți ?

— Noi ziariştii care mai păstrăm încă o fărâmă de omenie, ne-am dat seama că nu mai putem face drumul împreună cu banda dumicale, domnule Caridi, ripostă redactorul cu glasul liniştit.

— Nu mai puteți face drumul cu banda mea ? Vrei să spui că nu puteți admite să acuz pe Loree, de o vină pe care am săvârşit-o şi eu ?

— Pentru numele lui Dumnezeu... nici vorbă de aşa ceva... toți politicienii întrebuințează astfel de apucături.

— In cazul acesta ce naiba...

— Foarte simplu, fata, aici e vorba despre fată ! strigă redactorul cu glasul schimbat.

— Fata... ce fel de fată ?

— Fata care a fost răpită.

întinse mana şi se sprijini de colțul biroului, să zică scandalul de care se temuse, se întorcea acum mpotriva sa, în felul acesta straniu şi aproape neprevăzut.

— Când ați aflat despre întoarcerea ei ? întrebă el şi-şi umezi buzele.

— Despre întoarcerea ei ?

— Da

— Cum se poate, fata nu s-a întors până acum. Canarelli a încasat o jumătate milion în aur, dar nu vrea să-i dea drumul pană mâine, după terminarea alegerilor.

— Nu vrea să-i dea drumul, tinerei Estovia. .

— Ce tot vorbeşti domnule, nu e vorba despre ea ci despre fiica lui Littennam .. Mary Littenham ! Am şi scris articolul şi aşteptăm să-i dăm drumul... Ce s-a întâmplat, dumneata nu ştiai că... partizanii dumitale...

Redactorul sări în picioare şi prinse pe Caridi în brrţe'e lui slăbite.

— Wilson! Smith ! strigă redactorul. Să vină cineva repede ! Aduce-ţi un pahar de whisky Mi se pare că omul acesta a les'nat.

caPITOlul xlvi

După ce Caridi părăsi redacţia ziarului A*ievjs,* cel cu numele Wilson, care adusese paharul de whisky, se adresa redactorului şef :

— Se poate, ca el să nu fi ştiut nimic din toată afacerea asta ?

— Sigur că nu ştia mmic, declară ^edactorul-şef, pe urmă discutară câteva clipe împreună, despre măsurile de prevedere ce treDuie să le ia oamenii politici, pentru a nu cunoaşte decât foarte puţin, sau în general nimic, din matrapazlâcurile partizanilor lor.

Pe trotuarul din faţa intrării. Smith, portarul, urmări pe Caridi, până când se urcă într-o maşină.

— Sunteţi sigur, domnule, că vă simţiţi mai bine ? întrebă Smith. Aş putea să ţlă mai aduc un pahar de whisky, dacă vreţi.

Caridi îi răspunse că totul este în regulă Cu răspunsul acesta ar fi vrut să-i dea să înţeleagă, că simţurile sate au început din nou să funcţioneze normal. Porunci şoferului să-l ducă la Westover Trust Company. Dar după ce maşina se puse în mişcare, îşi dete seama, câ nu a^e nici un motiv să mearga la Westover Trust Company, asa câ strigă spre şofer

— Nu la Westover... nu la Westover, şi capul începu să-i tremure.

— Unde locuiți, domnule ? răspunse şoferul impresionat. Vă aduceți aminte de adresa dumneavoastră ?

— Du-mă la Lecksher BnUding.

— Cred că dumneavoastră nu locuiii acolo, domnule.

— Acolo am biroul.

Şoferul constată că pasagerul său nu este beat; probabil era bine amețit, dar totuşi ştia nnde vrea să meargă. Prin urmare viră în formă de ***U,*** tocmai într-un punct unde astfel de viraje nu erau admise, dar şoferii de taxi lucrau mână în mână cu agenții de stradă, şi imediat după aceea sosi cu Caridi în fața palatului Lecksher Buiiding.

Politicianul se duse de-a-dreptul la Sol Myerberg şi intră în biroul său particular. Avocatul nuc de statură şi bine legat, se uită la el şi exclamă cu glasul gutural :

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce ți s-a în tâmpit ?

— Dumneata ştiai... că Ma-y Littenham a fost răpită ?

Myerberg sări în picioare şi se uită la el, cu ochi' negri ca două mărgele.

— Nu ! Când s-a întâmplat asta ?

— ...probabil de câteva zile.

— Cine a răpit-o şi unde au dus-o. . ?

Caridi făcu un gest deznădăjduit.

— Canarelli, eu aşa cred... nu ştiu unde au dus-o., nu cunosc nici un amănunt în legătură cu ece-*stă răpire ., am aflat din întâmplare.

Avocatul continuă să se uite mirat la şeful său politic.

-— Ce nenorocire, să orimim această ştire tocmai acum... atât eu cât şi dumneata !

— Cere-i s-c aducă înapoi ! Snune-i s-o ducă înapoi, acasă !

— Pentru numele lui Dumnezeu, Caridi, eu nu pot face aşa ceva... Eu nu dictez lui Canarelli, ci îl scot nu- m ai din încurcături.

— Ii vei spune... s-o ducă imediat acasă.

— Ai rabdare... afacerea aceasta... erte îngrozitoare... o lovitură cumplită... Cândeşte-te la situația în care se găseşte Canarelli... şi la situația dumitale.

— Ascultă, îl întrerupse Caridi cu glasul stins, noi eram... îndrăgostiți unul de altul făcusem... pregătiri ca să trăim împreună.

— O... Dumnezeule Doamne... Myerberg întinse mâna spre asociatul său. Ia loc... te rog, ia un scaun ! Oi-ioi-ioi ! Ce încurcătură i

— Fă ceva, numaidecât !

Myerberg se apropie de el şi-l luă de umeri, ca să-l determina să se aşeze pe scaun. Făcu un gest ca să-l liniştească.

— Da-mi voie să-ţi aduc ceva de băut.

— Nu, nu ; am băut.. în redacţia ziarului ***News.***

— Ascultă, va trebui să procedăm .. cu cea mai mare prudenţă... Va să zică despre răpire ai aflat în redacţia ziarului ?

— Mi-a spus unul dintre redactori.

— El de unde ştia ?

— O. ştiau cu toţii, dar nu vor publica articolul despre răpire decât mâine., după alegere... căci altfel banditii n-ar mai da drumul fetei.

Myerberg se aşeză şi el pe marginea unui scaun din apropiere, gata să sară în orice clipă şi să dea ajutor asociatului său.

— înţeleg... Care va să zică trebuie să fie Canarelli... Inteligentă lovitură... numai după alegere... Păcat că ai aflat despre afacerea asta, înainte de a se termina.

— Ascultă, Myerberg, cere să dea fetei drumul, ca să se întoarcă acasă

— Foarte bine... Dar ai răbdare... Nu s-ar pntea să vorbeşti cu mine liniştit, vreme de cinci minute ?

— Pe urmă vei cere să-i dea drumul din...

— Ascultă, omule, în legătură cu Canarelli nu pot să-ţi făgăduiesc nimic. Eu nu sunt decât avocatul său şi nimic altceva.

— Voi vorbi eu cu el, adu-l aici, telefonează-i să vină aici !

— Stai, ai răbdare, Ilenry. dă-mi voie să-ţi spun şi eu câteva cuvinte... dacă te vei întâlni cu Canarelli, să ştii că nici Arhanghelul Gavril nu va fi în stare să convingă juriul unui Tribunal, că n-aţi pus la cale această lovitură împreună Nu sta cu el de vorbă !

— Nu mă interesează juriul unui Tribunal şi nici altceva, spune-i să vină aici.

— Şi-i vei spune chiar dumneata, ca mâine... după alegere să dea drumul fetei ! Acesta este procedeul cel mai cuminte !

Măsură de prudență. Dacă se va afla că Mary Littenham a fost răpită, pentru a obține banii cu care să fie acoperite cheltuielile alegerii dumitale să ştii că nu vei putea obține un singur vot !

— Cu care să fie acoperite cheltuielile alegerii mele ?

— Ei comedie, sigur că da. Littenham a furat lui Joe aproape toți banii lichizi pe care-i avea. A adus poliția federală, ca să împiedice pe Joe să--şi încaseze birul Joe avea nevoie de bani, ca să poată plăti pe cei care veghează asupra alegerii, ca votarea să se facă în mod cinstit, deoarece ştiam cu toții că vei fi ales, dacă votarea va fi sinceră. Joe avea nevoie de bani, pentru acoperirea cheltuielilor sau altfel se expunea să piardă tot. Eu nu ştiam că plănuieşte să răpeasca pe Mary Littenham, dar acum când stau şi mă gândesc, îmi dau seama că acesta era singurul procedeu logic. Trebuia să obțină numaidecât banii săi de la Westover, într-un fel oarecare. Aceasta a fost ultima lui carte. Prin urmare să lăsăm toată afacerea asta până mâine...

Caridi întinse arătătorul spre partizanul său.

— Telefonează-i să vină ! Adu-l aici ! Vreau să-mi dea pe Mary Littenham înapoi . Numaidecât !

Myerberg examină pe tovarăşul săi[1], apoi făcu un gest deznădăjduit, se apropie de birou şi ridicând receptorul telefonului, strigă : „Chema-ți pe Canarelli", apoi se întoarse din nou la Caridi

— Crede-mă, este o mare nenorocire, că ai aflat despre această afacere. în vremurile bune, prietenii unui candidat politic aveau grijă să nu afle niciodată, cât de mare este fondul obținut prin turpitudini, de care dispun şi nici în ce scop îl întrebuințează. Cu atât mai important este amănuntul acesta astăzi, când trăim în mijlocul bandelor de excroci şi de răpitori ai copiilor Singura cale posibilă pentru America, în scopul conservării integrității morale a conducătorilor ei este, ca niciunul dintre catLdi lați să nu afle nimic în legătură cu originea fondurilor întrebuințate pentru campania lor. Ținând seamă de aceste amănunte, mai vrei şi acum să vorbeşti cu Joe Canarelli ?

— Sunt în stare să renunț la tct ce am, pentru a scăpa pe Mary Littenham din mâini e gangsterilor şi a tăietorilor de capete.

— Bine, dar nu înțelegi că ea este în puterea lor.. de mai bine de o săptămână... Cred că se poartă față de ea, ca față de o

regină, deci încă zece ceasuri de aci înainte... ce înseamnă zece ceasuri ?

— Zece ! înseamnă un milion de ani !

Aparatul te'eionic începu să sune. Myerberg ridică receptorul.

— Joe, tu eşti? Am aflat adineauri. demnul Caridi a aflat şi el acum câteva minute... cred că ştii... dumneata înţelegi. V^ei să vii până Ia mine ?... Da, sigur, ştiu că este imprudenţă... Sigur, o imprudenţă condamnabilă, dar demnul Caridi este... este ca un ieşit dm minţi... nu se mal poaite stăpâni.. Da, din cauza fe+ei ! Myerberg mai ţinu receptorul în mână, vreme de jumătate minut, apoi îl aşeza In furcă : Vine. Acum, după ce Joe a admis să vorbească cu dumneata, ar fi bine s-o iei încetişor, Henry. Joe este unul dintre cei mai generoşi oameni de pe pământ. Pentru un prieten ar fi în stare să facă orice şi tocmai acesta este motivul c-a ajuns unde este acum. Pe cuvântul lui noţi pune temei. Acesta este motivul pentru rare bandele vor reuşi să stăpânească America : sunt oameni de încredere şi se ţin de vorbă. Evident, vor fi obligaţi să instituiască noi legi, deoarece legislatura noastră actuală a fost făcută de avocaţii trusturilor şi a emanat din ideea cupidităţii, ca ideal al fraudei ascunse şi nu al tâlhăriei făţişe şi cinstite .

Continuă să voroească fără să se întrerupă, încercând în felul acesta să alunge gândurile negre ale asociatului său Caridi nu.-! asculta, decât în mod intermitent. Gândurile lui alergau spre Mary Litteiiham. Cu totul pe neaşteptate în clipa aceasta înţelese motivul pentru care străinul acela îl vizitase în biroul său din Washington şi încercase să afle cu toată prccizia unde fusese el în timpul răpirii lui Mary Littenham. Străinul acesta nu venise să obţină informaţii în legătură cu Paula Estovia, ci cu Mary Littenham Dacă agentul acesta ar fi dat cărţile pe faţă şi i-ar fi spus imediat adevărul, poate ar fi reuşit sâ intervină şi să-i dea un ajutor, dar acum, atât de târziu... numai Dumnezeu ştie prin ce a trecut, la ce insulte a fost expusă şi la ce torturi fizice

Singura mângâiere, în clipele acestea îngrozitoare, era gândul că Mary nu l-a părăsit. îi rămăsese credincioasă. Dacă va mai avea vreodată parte să-i fie redată, ştia dinainte cum va trebui să procedeze pentru a divorţa de Ellora. Va pleca în Nevada şi va răspândi ştirea aceasta în cercuri cât mai largi posibile, pentru a oteri lui Mary o situaţie indiscutabilă în

societate. Apoi, după ce se va căsători cu ea, va continua să se bucure de toată liniştea şi fer.circ? ce i-o poate oferi viața în America.

Uşa biroului se deschise şi intră un bărbat mic de statură, care ridică mâinile amândouă şi-şi netezi părul pomădat. Se întoarseră numaidecât amândoi spre bandit.

-— Joe, începu avocatul, nu te-aş fi chemat să vii aici, dacă nu ar fi fost inevitabil. Domnul Caridi a aflat întâmplarea cu Mary Littenham, abia acum un ceas. Este profund consternat şi cere să fie dusă acasă, cu orice preț şi imediat. Fata... aceasta, este prietena sa.

Canarelli se uită cu gura căscată la deputatul din fața lui.

— Prietena lui, Sfinte Atotputernice, eu n-am ştiut nimic !

•— ISiu, dumneata n-ai ştiut... nimeri n-a ştiut... nici n-a bănuit nimeni... Astăzi nimeni nu mai ascunde astfel de lucruri ; dar ascultă Joe, nu-i aşa că o vei aduce imediat înapoi ?

— Domnule Myerberg, declară banditul, care poate pentru prima dată in viață se simțea emoționat, înțeleg sentimentele domnului Caridi; ştiu ce înseamnă, când un bărbat se îndrăgosteşte de o femeie. Da, eu înțeleg. Odinioară, înainte de a deveni bandit, eu am fost întreținutul unei fete. Eu ştiu ce înseamnă dragostea...

— Prin urmare îi vei da drumul imediat ?

Omulețul făcu un gest deznădăjduit.

— Domnule Myerberg, cu afacerea asta am însărcinat pe Whitey Lang. După ce a răpit-o, ar fi fost imposibil să treacă frontiera Statului, fără să intre în conflict cu autoritățile federale. Dar ar fi fost tot atât de imposibil, să poată ateriza fără primejdie, chiar pe terenul vreunui aeroport din Statul acesta, având o astfel de femeie prizonieră în carlinga aparatului. In momentul acela şi-a dat seamă, că noi vom putea obține banii de la tatăl ei, fără să-i redăm fata numaidecât, căci alegerea era un pretext bine venit.

Amândoi se uitară cu ochii mari la gangster.

— Vrei să spui. că nu este... la dumneata ? întrebă Myerberg cu glasul stins.

— Nu, Whitey mi-a spus, că nici n-a îndrăznit să se întoarcă şi să se uite la ea... Se temea că dacă se va uita la ea, nu va fi în stare. . nu, el...

Omulețul se întrerupse, ca şi când prin fața ochilor lui s-ar fi desfăşurat o dramă invizibilă, apoi declară cu glasul sugrumat.

— Nu pot s-o aduc înapoi, deoarece fata este moartă.

CAPITOLUL XL i7!!

In timpul emisiunii de radio din aceeaşi seară, speakerul întrebuinţă trei secunde din buletinul de ştiri, pentru a difuza următoarea informaţie :

— în campania pentru alegerea pe Senat Caridi a bătut pe Loree cu douăsprezece mii şase sute şi şaptezec şi unu de voturi. Mollison a înfrânt pe Quillerby cu paisprezece mii... şi acum doamnelor şi domnilor vom difuza în continuare aventurile celor mai favoriţi comici americani Gaddo şi SquiX, despre care vă aduceţi aminte că ieri erau pe cale săşi facă un ranch pentru creşterea preţioşilor şoareci de mosc în stepele Siberiei... Urmează domnul Caddo... Hello, Squix...

Caridi se întinse să închidă aparatul. Ellora ridică mâna. în semn de protest.

— Nu-l închide, mie îmi place Gaddo şi Squix. Sunt atât de caraghioşi, şi s-ar putea să comunice şi câteva ştir: noi în legătură cu alegerea. Se uită apoi cu atenţie la soţul ei : Nu pari deloc încântat de ştirile pe care le-ai auzit adineauri.

— Dimpotrivă, sunt foarte încântat.

— Ce este... Ce ţi s-a întâmplat ?

— Nimic... absolut nimic, Ellora.

— N-am auzit până acum de cineva, care să fi fost aies în Senat şi să arate .a>tât... Vechea bănuială i se tren din nou : Henry, spune drept, iubeşti pe altcineva si nimic în lumea aceasta nu-ţi mai poate face plăcere, câtă vreme eu sunt soţia ta ; mei chiar alegerea ta în Senat ?

Politicianul nu ştia dacă e bine să-i spună sau să nu-i spună că Mary Littenham a murit. Numai formularea acestor cuvinte în gând, fu deajuns ca să evoce imaginea fetei când coborâse în lungul aleilor din faţa Capitoliului, pentru a se duce să spună un cuvânt de mângâiere doamnei Sassinet... Când plecase cu automobilul spre moarte, deoarece asasinatul li se păruse mai sigur şi mult mai uşor, decât deţinerea ei în captivitate.

în cele din urma spuse Ellorei toi ce ştia.

Mica femeie rămase îngrozită.

— Până acum eu n-am auzit despre nimeni dintre cei pe care-i cunosc, că ar fi fost răpit.

— Totuşi... ea a fost.

Femeia făcu ochii mari şi se uită la Caridi-

— Henry... cred că... n-ai iuoit...

Bărbatul ridică .mâna în silă.

— Finora, tu. cred că chiar dacă servitoarea noastră Luia ar f: fost asasinată în felul acesta, nu s-ar putea să nu te impresioneze.

— Nu... n-aş fi în stare de asa ceva. M-ar impresiona foarte mult. Eu sunt o fire foarte impresionabilă.

— A lucrat atâta vreme în biroul meu.

— Da, şi era şi bogată. Când se întâmplă ceva oamenilor bogaţi, ţi se pare mult mai grav, din cauză că ei au atâtea posibilităţi să se bucure de viaţă... Nu ştii în ce fel a fost asasinată ?

— Nu . nu... Cred că va fi mai bine să mă duc să mă culc.

— Fără îndoială, nu te simţi deloc bine, du-te şi încearcă să te odihneşti.

O sărută mecanic, intră în dormitorul său şi închise usa. Famase vreme îndelungata, aşezat pe scaun, scoţânduşi parţial hainele, ca apoi să se oprească îngândurat şi să înceapă din nou să se dezbrace, când îşi aducea aminte. Puţin după aceea prin uşa închisă pătrunse zgomotul pricinuit de emisiunea lui Gaddo şi Squix. Debitul imbecilităţilor lor facea pe Caridi să simtă un fel de silă de la stomac.

D'mineaţa. următoare ziarele erau pline de răpirea lui Mary Littenham. SUD titlul -tipărit peste pagina întreagă „Răpirea fiicei lui Merritt Littenham'' erau publicate cel puţin jumătate duzina de versiuni ala diferitelor faze ale acestei crime.

Gangsterilor li se plătise suma de un sfert de milion de dolari in aur. Banii fuseseră predaţi echipajului a două avioane uriaşe care aterizaseră în mijlocul unui câmp deşertic şi trebuiau să plece spi e destinaţie necunoscută. Banditii făgăduiseră că Ma-y Littenham se va întoarce la Pine Manor, în aceeaşi zi la orele zece. O uriaşă mulţime de

oameni, spuneau ziarele, a şi ieşit din oraş, pentru a vedea întoarcerea bogatei moştenitoare.

Un alt articol purta subtitlul „Jeffrey Littenham a fost de față la răpirea sorei sale".

Cand s-a întâmplat tragedia, Jeffrey Littenham, fratele viei mei, se găsea pe terasa din Pine Manor, împreună cu un grup de prieteni. Grupul invitaților a observat un aeroplan coborând spre terenul liber de dincolo de pe- ristilul grecesc. De la această depărtare cei de pe terasă îşi închipuiau că a sosit vreun invitat şi l-au aşteptat să vrnJ spre castel. Jeffrey Littenham, fratele victimei, a luat binoclul şi a văzut pe soră-sa şi uriaşul danez Rajah ieşind din mijlocul pădurii de pini. Fata s-a apropiat de avion şi probabil a început sâ vorbească cu aviatorii. Pe urmă a fugit inapoi spre câinele care o aştepta Cei doi străini păreau că în primul moment nu îndrăznesc să se apropie de ea, văzând uriaşul câine danez care o păzeşte. Totuşi au început imediat să se apropie, cu toată băgarea de seamă. Uriaşul câine a rămas nemişcat, când cei doi răufăcători au lovii-o în cap, probabil cu mânerul unui pistei şi după ce a căzut, unul dintre ei a ridicat-o în brațe şi a dus-o sp. e aeroplan.

In intervalul acesta la Pine Manor s-a dat alarma. Servitorii, invitați şi membrii' familiei s-, u repezit să-i dea ajutor, dar avionul s-a ridicat in aer, înainte ca ei să pcată ajunge la locul tragediei.

După tuate probabilitățile răpitorii se informaseră dinainte despre obiceiurile domnişoarei Littenham şi au potrivit sosirea aparatului lor aşa fel, ca să coincidă cu întoarcerea fetei din biroul de la Washington.

Un alt articol mai scurt, sounea că Whitey Lang, un gangster notoriu şi aviator încercat, a fost arestat de poliția oraşului, fiind bănuit că este părtaş la această crimă. Dar a fost imediat liberat pe cauțiune, la intervenția lui Myerberg, Meltofsky, Koch şi Grannan, avocații însărcinați cu apărarea lui.

O ediție ulterioară anunță că domnişoara Littenham nu s-a întors la orele zece a.m. Grupul de curioşi a aşteptat până la amiaza, pe urmă a început să se împrăştie. Edițiile de amiază ale ziarelor purtau titlurile : „Moştenitoarea milionară nu a fost încă eliberată din mâna răpitorilor.

Magiatul finanțelor, Merritt Littenham, renunță la orice nădejde de întoarcere a fiicei sale".

Ediția de la orele patru după amiază a ziarelor, apăru cu alte titluri senzaționale...

„Trupui moştenitoarei milionare a fost găsit zdrobit în munții din apropierea frontierei de apus a Statului. Se crede că a fost azvârlită din aeroplanul cu care o luaseră răpitorii".

Fiecare dintre aceste ediții ale ziarelor carc apăreau din oră în oră, fu vândută în sute de mii de exemplare, în Megapobs şi pe întreg teritoriul Statelor Unite.

Din fericire cercetările începute de justiție şi ancheta parlamentară, împreună cu furoarea trezită de gazete, fură molcomite şi îmblânzite pentru Caridi de moartea dureroasă a lui Mery Littenham. Tragedia aceasta îmblânzi toate gesturile sale şi toate loviturile ce le primi mai târziu.

Când Ellora îl întrebă, speriată, care este motivul deprimării sale continue, îi răspunse că se teme, ca nu cumva catastrofa aceasta să aibă vreo urmare şi asupra carierei sale de senator. Ceva mai târziu, când încercă să scape de gândurile chinuitoare ce-l preocupau, ducân- du-se la birou, fu întâmpinat de o nouă avalanşă de ziare care anăreau in alte oraşe ale Uniunii şi care toate uur- tau diferite date. Pe urmă văzu foarte multe titluri care purtau numele său, dar toate temperate de cuvântul „presupus", pentru a se feri de eventualitatea unei urmăriri în justiție.

„Senatorul-ales Caridi, presupusa unealtă în estorcarea prețului de răscumpărare".

„Caridi, presupusul uneltitoi împotriva propriei sale secretare".

„Senatoiul-ales Caridi, presupusul duh rău care a inspirat asasinarea moştenitoarei Littenham".

Caridi se opri în iața afişelor, încercând să-şi dea seama de consecințele acestei vaste şi dureroase reclame Ea însemna sfârşitul carierei sale politice. în acelaşi timp se termina şi cariera sa de avocat. Se întrebă ce va putea face de aci înainte ? Fueese ales în Senat...

îşi continuă mecanic di umul spre biroul de avocatură din Lecksher Building .şi luă ascensorul până la etajul al cinsorezecelea. Găsi sala de aşteptare plină de oameni de paie. Fuseseră adunați o duzină şi mai bine de indivizi

lipsiți de importanță, dar îmbrăcați cu grijă, pentru a se pune garanți pentru oricare dintre gangsterii care ar fi putut să fie arestați de jandarmeria Statului sau de poliția orașului.

întregul birou avea înfățișarea unei întreprinderi care fremăta de activitate, în vederea unui scop extrem de grav și neobișnuit. în clipa când Caridi intră, Sol M}-ei'bei-g ieși din biroul său particular în sala de așteptare, Avocatul cel mic de statura și puternic legat, făcu un gest spre primele rânduri ale grupului care aștepta.

— Voi băieți veți merge acum la triDunalul judecătorului Pfcifferman și veți semna cererea pentru Whitey Lang. Până la această oră cred că poliția orașului l-a ridicat.

Dintre oamenii de paie, șase inși se ridicară de pe scaune și ieșiră din birou, ca să se îndrepte spre ascensoare.

Myerberg ciătină din cap spre Caridi.

— Proastă afacere ! Proastă afacere ! Suntem întocmai ca o annată în timpul unei bătălii. Situația aceasta este ceva ne noi pregătim și pe care o așteptăm. Dar știm că este afacere proastă, de fiecare dată când lucrurile ajung până aici. Este acel instinct, acel sentiment care reprezintă temelia civilizației noastre. Haide în biroul meu ! Trebuie să-ți arăt ceva.

Caridi intră, fără să zică nimic. După ce intră și Myerberg, și închise ușa pe urma lui, se uită la el îngrijorat :

— Dă-mi voie să-ți dau ceva de băut, ca să-ți mai vii în fi^e...

— Nu, n-am nevoie de n'mie.

Avocatul ezită, pe urmă îi făcu semn spre biroul său pe care era un maldăr de ziare.

— Uită-te la ele Le-am cumpărat azi dimin eață, în drum spre birou. Toate au început să te sfâșie. Ai devenit pentru ele vânatul cel mai de preț.

— Da, venind încoace, am văzut afișele de la chioșc"rile de ziare.

— Dar n-ai citit ziarele !

— M-am uitat numai la afișe.

— Trebuie să știi că toate ziarele de pe tot întinsul țării cer în cor, ca răpirea să fie considerată drept o Ciimă federală.

— Da, înțeleg că ziarele vor pleda pentru această definiție... Wbitey şi Joe Canarelli probabil nu sunt amenințați de nici o primejdie dm partea autorităților Statului şi ale Municipiului ?

— Nu, nu sunt- amenințați.

— Prin urmare, este cât se poate de firesc pentru țoală lumea, să ceară ca răpirea să fie definită drept o crimă federală.

Myerberg întinse degetul şi-l mişcă în fața şefului său politic.

— Da, dar procedeul acesta ar fi o dezerțiune de la principiul drepturilor suverane ale Statului.

— Ce se va întâmpla, dacă prirjcipiul drepturilor suverane nu va putea fi respectat ? întrebă Caridi deznădăjduit.

— Nu face nimic... idea va cădea în desuetudine, dar va fi pu°ă din nou în aolicare. O aocrî acum şi când va deveni iarăşi de actualitate, dumneata vei fi în fruntea mişcării.

— Mi-ar fi imposibil să fac aşa ceva, câtă \ rem; mă învinuiesc ch.ar acum de complicitate .. Jumătate din ziarele acestea formulează „presupuse" acuzații împotriva mea.

— Ai răbdare, opreste-te un moment. Avocatul se gândi : prima dată ai aflat despre această tragedie în redacția ziarului ***Neius,*** nu-i aşa ?

— Da, aşa este.

— Cino ți-a comunicat această ştire ?

— Unul dintre redactori.

— Bine... e foarte bine. Vino să mergem împreună până la redacția ziarului ***News,*** zise Myerberg şi-şi luă pălăria.

— De ce ?

— Avem nevoie ca în această împrejurare ***Neirs*** să fie de partea noastră. Ziarul ştie că dumneata eşu nevinovat. Cunoscând acest amănunt, va susține teoria dumitale, cu drepturile suverane ale Statului. înțelegi, dacă nu vei reuşi sâ fii susținut de câteva ziare, Co igresul va fi obligat să deschidă o anchetă Împotriva dumitale. Dacă există un mijloc pentru a opri aceaetă publicitate ostilă...

— Nu cred că mă mai interesează.

— Da, dar gândeşte-tc la partizanii dumitale, la alegătorii care te-au urmat şi au votat cu dumneata ! Te-au urmat fără să fie plătiți. Campania dumitale a fos+ primul semn ce s-a constatat de ani de zile, a trezirii interesului public. Haide, sa mergem la redacția ziarului ***News*** şi să vedem ce putem face.

— Bine, voi merge ; dar pentru mine nu mai are nici o importantă, fie că va ieşi într-un fel, fie că va ieşi în altul. De vreme ce... se opri. Se gândi că de vreme ce Mary a murit, adevăratul motiv al cawerei sale în Congres a încetat să mai existe. Haide, să plecăm, zise el cu glasul stins şi ieşiră împreună din birou.

După ce ajunseră in fata palatului ***Neivs,*** Caridi întrebă de Smith, negrul care-l ajutase să se urce m maşină. Politicianul rugă pe Smith să-l conducă la redactorul cu care vorbise in ziua când a fost la îedactie. Smith conduse pe cei doi vizitatori în biroul domnului Hen- derson.

Redactorul se uită la ef cu indiferență şi-i pofti pe scaun.

— **Am venii să voi bim** cu dumneata, domnule Kenderson, **îi** explică Myerberg, deoarece după cât ştiu eu, dumneata eşti singuiul om în stare să repa n o dureroasă nedreptate ce se face demnului Caridi

— Cum adică ? întrebă redactorul, fără nici un îndemn în glas, dar şi fără dezaprobare.

— Dumneata ai comunicat domnului Caridi ştirea despre răpire, nu e aşa ?

— Eu i-am comumcat-o ?

Caridi rămase consternat.

— Atitudinea şi cuvintele mele, în această împrejurare, nu v-au făcut impresia, că eu nici nu bănuiam poFioilitatea ştirii pe care mi-ați comunicat-o ?

— Mi s-a părut că ați rămas impresionat în clipa aceea credeam că sunteți gata să vă pierdeți cunoştința, admise redactorul.

— Prin urmare, dacă ați fost martorul unei astfel de emoții şi de mirare, sugeră Myeroerg, nu deduceți că ați fost cel dintâi care i-ați dat această ştire ?

— Ştiu că pentru domnul Caridi a fost o lovitură, încuviință redactorul, eliminând anume cuvântul „mirare".

— Domnule Henderson, începu Myerberg ceremonios, dumneata eşti în măsură să respingi dezastruoasa campanie care pune numele domnului Caridi în legătură cu răpirea şi asasinarea secretarei sale. Cred că ar fi un gest de cea inai pură echitate, să confirmaţi un caz de inocenţă despre care dumneavoastră aveţi cunoştiinţă.

Domnul Henderson rămase câteva mmute îngândurat.

— Vă daţi seamă că o astfel de cunoaştere intimă a situaţiei despre care vorbiţi, în calitatea mea de particular, r-ar putea influenţa ştirile şi ati[f]udinea politică a acestui ziar ; în realitate nici nu are nici un fel de legătură cu ele.

— îmi dau sean ia de acest amănunt ***acum.***

— Pentru eventualitatea când s-ar încerca împiedicarea domnului Caridi de a-şi lua locul în Senat, sunt gata să fac această declaraţie — întemeiată pe cunoştinţele mele personale — în favoarea domnului Caridi, în faţa Comisiei de Anchetă.

— înţeleg, răspunse Myerberg şi buzele groase îi tresărirâ. Mai este un amănunt despre care aş vrea să vă vorbesc. Aţi văzut că ziarele din tot cuprinsul ţării formulează cererea aproape unanimă, ca guvernul federal să legifereze procedura faţă de cazurile de răp i.

— Da, asta e adevărat, încuviinţă domnul Henderson pe un ton de întrebare.

— Nu vă daţi seama, că orice încălcare a suveranităţii Statelor este în contradicţie cu spiritul UniunN Amtericane ?

— Sistemul poliţiei noastre de Stat s-a prăbuşit, în faţa eforturilor corupţiei politice.

— Asta este o afirmaţie întemeiată, dar scopul este de a restaura sistemul de guvernare al Statului, nu de a-l distruge. Intr-o anumită privinţă, Statele sunt un fel de piedică în calea guvei nului federal însăşi dezinteresarea aceasta a guvernului nostru federal, i-a dat o posibilitate de a scăpa de aseivirea imediată şi completă şi l-a ferit de orice murdărie şi scursori ale guvernelor Statelor. Guvernul central a fost destinat pentru rolul de arbitru şi de purificator al organizaţiei Statelor şi nu pentru a fi o substituire a acestora.

..Singurul n lijloc pentru o ţară atât de vastă ca a noastră, de a se apăra împotriva unei uriaşe, iresponsabile si

probabil a unei birocrații corupte, sunt guvernele separate ale Statelor, acestea fiind adaptate fiecare propriei lor populații şi necesităților lor personale".

Pe obrazul indiferent al domnului Henderson tremură o umbră de zâmbet.

— Domnule Myerberg, nu cumva dumneata eşti apărătorul lui Joe Canarelli ?

— Da, sunt.

— Nu cumva cererea dumitale de a menține suveranitatea Statului este un fel de raționament avocățesc ?

— Orioe proces în fața oricărei Curți de justiție reprezintă un efort pentru adaptarea legii la scocurile pentru care a fost creată. Punctul acesta de vedere este cel mai altruist şi mai patriotic pe care îl poate adopta un avocat. Dar, domnule Henderson, presa este un agent moral liber, şi nu are de aparat nici o cauză.

Domnul Henderson rîrlică degetul şi facu un semn de negație.

— Presa este un agent moral lioer care nu are de apărat nici o cauză... şi începu să se cutremure de râs.

CAPITOLUL XLVIII

Odată cu scurgerea timpului starea de indignare împotriva senatoruiui ales, care fremătase adânc în largai întregului teritoriu al Statelor Unite, începea să se stingă.

în fiecare zi Onorabilul Henry Lee Caridi se ducea până la chioşcul cu ziarele interurbane şi constata domolirea revoltei ridicate împotriva lui, înfiorat de noi nădejdi.

în timpul furtunii până şi optimistul Myerberg parea speriat şi îngândurat, dar pe măsură ce se apropia primăvara, sângele de oriental începu să se încalzească şi individul acesta scurt şi gras, se învioră din nou şi reuşi să privească situația ceva mai calm.

într-un a din zile Caridi veni la biroul din Lecksher Bwilding, pentru a discuta cu Myerberg, care ar fi momentul

cel mai indicat pentru a se prezenta la Capitoliu şi a cere admiterea sa în Senat. Dar când văzu pe asociatul său, constată că este cu totul schimbat. Myerberg citea un document juridic pe o hârtie groasă. îl întinse pe birou şi făcu semn lui Caridi, cu un gest grav care indica presimțiri negre.

— în sfârsit . a sosit, declară el si respiră adânc, apoi începu sâ citească :

„Adresa de ia Comisia Specială de Anchetă a Cheltuielilor Campaniei Senatoriale..." Myerberg încruntă din sprâncene şi se uită la document.

— Mi se pare foarte ciudată expresia aceasta „Cheltuielile Campaniei".

— Nu spune nimic despre... nimic altceva? întrebă Caridi.

— Nu, am aici un exemplar al adresei şi crtația, ca să te prezinți în fața Comisiei Speciale, pentru a răspunde la acuzațiile ce ți se aduc.

Caridi luă adresa în mână şi începu să citească :

Senatului Statelor Urate

Se prezmtă Merritt Lttt?nham din Meqapolis, petiăonarul care notifică intentia de a contesta şi cu aceasta înaintează şi completează contestația sa împotriva alegerii lui Henry Lee Caridi ca senator, !în locul Onorabilului Herbert M. Loree. Şi cere o anchetă împotriva mijloacelor nelegale întrebuințate de numitul Henry Caridi şi de agenții şi reprezentanții săi, care au împărțit sume importante de bani pentru a influența alegerea, precum şi împotriva cazurilor de amestec si intimidare a alegatorilor in timpul alege~ilor.

— Nu pomeneşte nimic despre... despre domnişoara Littenham, declară Caridi

— Nu, probabil a fost prea deştept, ca să poată face asa ceva.

— Ge vrei să spui ?

— Fiică-sa ținea foarte mult la el, nu-i aşa ?

— Aceasta a fost impresia mea, chiar de la început.

— Probabil ea i-a spus despre... raporturile dintre dumneavoastră. Prin urmare a renunțat să introducă în adresa sa orice acuzații de crimă.

Caridi nu se gândise până acum la această posibiiiiate. Dar cuvintele asociatului său păreau că-i liniştesc o

durere ascunsă, când se gând. că proprietarul a cel puțin jumătate din totalitatea ziarelor care îl atacaseră cu arâta violență pentru complicitate la moartea domnişoarei Mary Littenham, în adâncul sufletului său era totuşi convins că nu are nici un temei pentru a ridica o astfel de acuzație împotriva sa. Constatarea aceas[f]a îi tiezi o vagă nădejde, că într-un fel oarecare, drepia+ea va tiebui totuşi să iasă la lumină şi să spele stigmatul aruncat asupra numelui său.

— Ai prieteni în Congres ? întrebă Myerberg.

Caridi se gândi. In calitate de membru al Congresului, ales de cetățenii din Megapolis, avusese numai rareori ocazia să stea de voriiă cu ceilalți deputați, colegi ai săi. Deputații din Megapolis nu aveau obiceiul sâ fie in relații cu reprezentanții obişnuiți din provincie şi din celelalte State ale Uniunii.

— Ce nevoie am... de un prieten ? întrebă Caiidi.

Myerberg se uită la asocatul său.

— Dacă înaintaşii dumitale ar fi îndurat şi ei ceea ce am îndurat noi, evreii, în timpul istoriei rasei noastre, nu mi-ai pune o astfel de întrebare. Motivul pentru caie ai nevoie tocmai acum de un astfel de prieten, este ca să-ți servească de apărător în fața Comisiei de Anchetă.

— A, da, declară Caridi, am aoroape jumătate duzină de colegi care ar fi ioai te bucuroşi să mă servească în această împrejurare

— Ar fi mult mai bine, pertru această apărare, să ai un coleg care este membru "în Congres, decâ[f] să te adresezi unui avocat. Ar face impresia ca şi când Congresul pe care-l părăseşti, ar avea toată încrederea in dumneata

— Sigur, colegii mai au încredere în mine.

— Perfect Ia această adresă, pleacă la Washington şi înțelege-te cu unul dintre prietenii dumitale, care să te reprezinte

Caiidi plecă, întrebându-se căruia dintre prietenii săi s-ar putea adresa. Prin minte îi trecură unul după altul : deputatul Orton. reprezentantul fabricilor de muniții din propriul său Stat, care nu considera nic[1] odată un proiect de lege împotriva războiului destul de sever, pentru a-l putea vota ; Winton, calmul domn Winton din Comisia Secțiunilor;

deputatul Davies, deputatul Dab- ney. Prietenii lui Caridi erau ca un curcubeu, o strălucitoare mulțime care acoperca întreg orizontul, dar când încerca să se apropie de ei, aceştia rămâneau departe în fundul orizontului.

în cele din urmă, după ce procedă la alegerea prin eliminare, gândurile lui se fixară asupra Onorabilului Jc.iah Birg, reprezentantul absurd s_cmi-grotese pe care-l cunoştea. Se întrebă, oare deputatul Bing ai putea să-i fie de folos in areastă împrejurare ? Bing era un om ferm şi dispunea de o uşurință în exprimare, cu fraze bombastice si pitoreşti, care corespundeau foarte bine oratoriei ieftine din Sud, dar care nu puteau fi la înălțimea unei anchete în fața Senatului Statelor Unite. Totuşi Bing era un om extrem de binevoitor şi Caridi prebim- țea, că în calitate de apărător va fi destul de îndemânatic, chiar dacă apărarea lui va fi prolixă.

Dupa ce ajunge la. Washington, Caridi se duse numaidecât la biroul Onorabilului Josiah Bing care era la etajul al treilea din vechea clădire a Camerei. In drum spre el, Caridi trecu prin fața uşii propriului său birou şi uitându-se la această uşă, în mod instinctiv se aşteptă să vadă capul uriaş şi tărcat al lui Rajah, întins peste prag. Pe urmă se gândi cu ' amărăciune, că aacă acest câine, cu patru premii de la expozițiile canine, ar fi fost o simplă jigodie de maidan, fără îndoială cu credința caracteristică acestor animale, ar fi aparat pe Mary Littenham împotriva tragediei ce se abătuse asupra ei.

Ş; apropiindu-se de ascensor, în închipuirea sa, Rajah deveni un fel de simbol al băncilor, al întreprinderilor, al fabricilor de muniții, al celor puternici şi bogați din America modernă care stau nepăsători, in timp ce sute de milioane de americani... prin minte îi trecură versurile unui "echi poem... „Sunt aici întocmai ca un câmp întunecat, răscolit de strigăte de spaimă şi de fugă, în largul căruia armate neştiutoare se încaeră în miez de noapte"... armate neştiutoare...

Când intră în biroul domnului Bing, deputatul voinic şi greoi se ridică de la birou.

— Ia te uită, demnul Caridi... Cred c-ar fi mai bine să-ți spun senatorul Caridi.. dă-mi voie să te felicit.

— Iți mulțumesc foarte mult.., am venit să vorbesc cu dumneata.

— Da, poftim. Deputatul se întoarse spre stenograful său c Oscar... Senatore Caridi, dumnealui este Oscar, fratele cumnatei mele... Oscar, ai grijă să trimiți scrisori tuturor familiilor ale căror naşteri şi decese le vei descoperi publicate în ziarele din circumscripția Steuben şi Elder. Trebuie să fim la zi cu luci ările, aici în Congres. O, Senatore, n-ai idee cât aş dori să am şi eu puțin răgaz, ca să mă pot ocupa de importantele probleme care sunt la ordinea zilei. Dar cum am spus întotdeauna, prima datorie a ui du deputat este să se gândească la alegatorii săi. Este obligat să-şi întrebuințeze toată energia pentru a menține pe alesul lor în demnitatea ce i-au atribuit-o.

în timpul acesta domnul Bing conduse pe Caridi într-o cameră separată şi cu un gest ceremonios, caracteristic omului din Sud, îi oferi un scaun.

— Senatore, sunt cu totul la dispoziția dumitale.

— încă nu sunt validat în demnitatea de Senator, declară Caridi.

— Nu, dar aceasta este o simplă cnestiune de formă.

— Nu este o simplă chestiune de formă. în realitate acesta este motivul pentru care am venit la dumneata.

Domnul Bing ridică din sprâncenele stufoase.

— Sunt foarte mirat, Senatore.

— Tot aşa şi eu, dar astazi am primit o citație de la Preşedintele unei Comisii Speciale care a fost >nsăr- cinată sâ ancheteze alegerea mea.

Domnul Bing îşi drese glasul.

— Sunt pe deplin convins... huîhm... că nu ai nici un motiv să te temi.. huihm... de o anchetă obiectivă, fățişă şi sinceră, mai ales un bărbat... huihm.. onorabil ca dumneata, Senatore.

— Da, aşa este, nu am nici un motiv să mă tem, încuviință Caridi cu glasul domolit. Dar este vorba despre o acuzație pentru bani, pentru sumele exagerate de bani ce s-au cheltuit cu alegerea mea, când de fapt banii pe care i-au cheltuit aderenții mei, nu înseamnă nimic în comparație cu banii cheltuiți de Loree.

— Declarația aceasta îmi face plăcere, deosebită plăcere, Senatore.

— Da... dar ai citit ziarele ?

— Fireşte.

— Legătura nenorocită ce se face între numele meu şi trageida care a lovit pe secretara mea, o fată pentru care am avut o... profundă admirație şi simoatie, cu siguranță va influența simpla acuzație de corupție în alegere, pe care au adus-o împotriva mea.

— Huîhm... huîhm, sunt convins că această bănuială va fi eliminată imediat ce se va cerceta

— Da, ştiu că aşa va fi, dar in treacăt totuşi va fi adusă în discuție. Şi tocmai mă gândeam să găsesc un co- [T]eg, un parlamentar, care să mă reprezinte în timpul acestei anchete...

Domrul Bing deschise ochii mari şi se uită la el mirat.

— Cred că nu te-ai gândit la mine ?

— Ca să-ți spun adevărul, m- am gândit tocmai la dumneata.

— Sunt foarte mirat, dar.. huinm... onorat de această alegere. îmi dai voie sâ te întreb, care este motivul că mi-ai acordat această deosebită onoare ?

— Motivul este că pe dumneata te cunosc mult mai de aproape decât pe oricare alt deputat. Sunt convins că dumneata ai constatat relațiile de prietenie dintre mine şi... secretara mea. Mi-am zis că certitudinea dumitale, că eu nu am nici un fel de lega tui ă cu oribda moarte a domnişoarei Littenham, va face efect în timpul anchetei.

— Da, fireşte, toate acestea eu le stia.

— Şi afară de asta dumneata ai un fel de curtuoazie, dacă-mi dai voie să mă exprim, o curtuoazie caracteristică celor din Sud, un debit de elocvență şi patosul necesar...

— Huîhm ! Huihm !

— De asemenea alegătorii dumitale sunt la mare depărtare de Washington, aşa că nu cred să fie nici o primejdie pentru dumneata, dacă m-ai suține în această împrejurare.

Onorabilul Josiah Biiig, se uita la Caridi şi da încet drn capul uriaş. De astă aată ridică glasul si strigă :

— Oscar ! Oscar, adu-mi scrisorile şi telegramele privitoare la domnul Caridi !

Caridi se uită la el mirat.

— Ce s-aducă ?

— Scrisorile şi telegramele, repetă domnul Bing, pe un ton de conversaţie

Tânărul Oscar aparu cu un coş plin de plicuri albe şi galbene, le puse pe birou în faţa lor şi iesi din cameră. "Domnul Bing întinse mâna, luă un maldăr şi—1 în tinse lui Caridi. Erau scrisori şi telegrame sosite din toate colţurile Statului din care venise domnul Bing şi care ii cereau să întrebuinţeze toată trecere;. sa, în calitate de deputat, pentru a alunga pe Henry Lee Caridi, presupusul gangster, presupusul răpitor, presupusul escroc şi asasin, din scaunul de Senator al Statelor Unixe.

Caridi deschide cam jumătate de duzina de scrisori şi se Uită la ele îngrozit. Fiecare dintre ele repeta din cuvânt în cuvânt aceeaşi cerere.

— Toate acestea trebuie sâ fie puse la cale de cineva anume ! exclamă el.

— Sigur că da, asta se vede limped,e.

— Cum se poate, este fapta cea inai de necrezut de care mi-aşi fi închipuit că este capabil un om ca Loree !

— Senatore Cariidi, niciodată nu se intâmp'ă ca un politician sâ comită o astfel de ticăloşie. Ea este pusa la cale de partizanii săi, fără ca el să ştie şi fără ca aceştia să ţină seama de candidatul lor. De pilda acum, matrapazlâcurile de care te învinovăţesc că le-ai făcut in timpul alegerii . dumneata n-ai făcut asftef] de matrapazlâcuri N-ai avut absolut nici o legătură cu ele. Partizaiiii dumitale, entuziaşti, dar râu sfătuiţi, probabil au cheltuit ceva cu alegerea dumitale, dar dumneata, nu... n-ai cheltuit nici o para. Aceeaşi situaţie este acum cu Loree şi telegramele acestea. Senatorul Loree nu are nici o vină.

— Cine face această ticăloşie ?

— De, este aceeaşi tehmcă pe care o întrebuinţează întreprinderile de utilitate publică. Caută numele de care au nevoie în cartea de telefon şi ne trimit nouă deputaţilor scrisori, dar din întâmplare majoritatea acestor în-

treprinderi aparțin grupării Littenham şi în această împrejurare sunt în mod implicit de partea senatorului Loree.

Caridi se uită din nou la maldărul de scrisori. Ingeniozitatea armei înti ebuințate împotriva lui i se părea înspăimântătoare. Duşmanii săi vor provoca un protest general împotriva unei crime înfiorătoare şi vor determina Senatul să-i refuze scaunul, pe temeiul unei simple bănuieli

— Care este sfatul pe ca'e mi-l dai ? întrebă el grav

— Dacă e să-ți dau un sfat, tinere, iartă-mă, dar eu sunt mult mai în vârstă decât dumneata, atunci Senatore eu te-aş sfătui, ți-aş spune să nu înoți împotriva curentului.

— Ce vrei să spui cu aceste cuvinte ?

— Vreau să spun că în actuala situaț e curentul opiniei publice este împotriva dumitale. Nu există nimeni care in calitate de aparâtor ar putea să-ți asigure şi să-ți salveze scaunul în Serat, dar... bagă de seamă ce-ți spun. ai putea să dramatizezi situația în .care te găsesti.

— Cum ?

— Refuzând să accepți un apărător. Luptând singur şi fățiş împotriva persecuției răuvoitoare şi a uneltirilor plutoci atice. La urma urmelor, rolul acesta va deveni simpatic şi eroic. Nu va trece mult şi va trebui să se declare reacțiunea, refluxul de sentimente, şi vei deveni tot atât de condamnabil de popular, pe cât de condamnabil de impopular eşti astăzi. Aceasta, Senatore Caridi, este felul în care reacționează poporul american..

Deputatul Bing se ridică în picioare ş bătându-i frățeşte pe umăr, îl conduse foarte ceremonios până la ieşirea din bii ou.

Că aceste cuvinte erau sau nu simple pretexte din partea domnului Bing, pentru a evita să fie amestecat în această afacere, Caridi n-avea de unde şti. Totuşi ideile sale nu erau lipsite de temei.

Când Senatorul :eşi din vechea clădire a birourilor şi apucă în lungul aleii, motivele politice ale spaimei sale făcură numaidecât loc amintirii, că pe această alee a văzut trecând pentru u'ltiima dată pe fata care murise. Se uită in largul terenurilor Capitoliului, la arcada domului uriaş care se profila pe cerul palid de primăvară, printre norii albi şi

călători. Toți arborii îşi scuturaseră florile, afară ae un singur castan ale cărui palide lumini funerare străluceau în mijlocul ramurilor încărcate de verdeață.

Ca ridiu se opri şi se urtă la peisajul acesta, dar o fefetmie care se apropie de el, îl făcu să tre-sara din adâncul gândurilor :

— O, domnule Lynch, nici nu mă aşteptam să te întâlnesc pe aici !

Ser atomi se pita împrejurul său, pentru a vedea CU Cine vorbeşte femeia Erau numai ei doi. Nu înțelegea de ce-i zice ,,domnu'e Lynch", dar pârându-i->se cunoscută, îi răspunse cu glasul liniştit :

— Nu te aşteptai să mă întâlneşti pe aici ?

— Nu. Oamenii care lucrează în oraşul Washington, numai rareori se întâmplă să se plimbe pe terenurile Capitoliului... Cred câ duniincata nu lucrezi aici ?

— Totuşi am lucrat aici.

— C, ai lucrat, şi unde lucrează drăguță dumitale nepoată ?

— Nepoata mea ?

Bătrână se uită la el, într-un fel ciudat

— Da, nepoata dumitale, care a modificat cele trei camere ale mele, în care a instalat o baie, o plită şi a adus mobilier nou.

Femeia ridică mâna şi se lovi cu palma peste gură. O, probabil că am spus ceva ce n-ar fi trebuit! Probabil ea nu voia ca dumneata să afli despre ceea ce face. Dar fireşte, mi-am închipuit că aceste modificări au fost plătite de dumneata.

Datorită unei uşoare deplasări a memoriei, din fața ochilor lui Caridi femeia aceasta d: vpă-u, ca s- o vadă într-o pensiune din Jay-Street. Nu-şi mai putea aduce aminte de numele ei.

— O, nu face rimic. Ştiam că ea a inceput să modifice apartamentul.

— în cazul acesta sunt foarte mulțumită că nu am divulgat nimic. Când vă veți muta, domnule Lynch, împreună cu nepo^a^ta dumneavoastră ?

Caridi nu răspunse nimic, până când femeia, care probabil îşi închipuia că. este puțin surd, îl întrebă pe un ton mai ridicat

— Când vă veți muta, domnule Lynch, împreună cu nepoata dumneavoastră ?

— Uite ce... nepoata mea a plecat.

— A nlecat ?

Caridi dete din cap şi privirile ochilor i se cerniră de durere.

— Da

— Dar cred că se va întoarce.

Bărbatul clătină uşor din cap, fără să zică nimic.

— în "izul acesta probabil vei veni dumneata singur .. totul este pus la punct. Apartamentul este foarte frumos. Crede-mă, este cel mai frumos apartament pe care l-am văzut în viața mea.

— Nu, nici eu nu voi putea veni, răspunse Caridi şi încercă să se stăpânească.

Proprietăreasa se simți impresionată de deznădejdea evidentă a chiriaşului ei.

— Vai de mine, oftă ea clătinând din cap ; v-aş fi putut spune chiar de ia început că nu e bine să angajați şi să instalați apartamentul, dacă aveți numai slujbe trecătoare. Nimeni nu-ți poate spune dinainte, când vei pierde o astfel de slujbă. Dacă ați fi fost funcționari într-o administrație civilă, ar fi lost cu totul altceva, dar... ^cum. . crede-mă, îmi pa^e extrem de rău, pentru amândoi.

CAPITOLUL XXXX

La urma urmelor Henry Caridi îşi zise că nu e nevoie să ţină seamă de sfatul Onorabilului Josiah Bing, şi solicită unul după altul pe prietenii săi din Congres, să-i susţină cauza în timpul apropiatei anchete a Comisiei Senatului, dar din nenorocire nici unul dintre ei nu putu primi această însărcinai e.

Hărţuit din toate părţile, semaforul se gândi până şi la Sol Myerberg, ca să şi-l aleagă apărător, alegere care ar fi fost un act cu totul lipsit de uzanţele politice, dar dm fericire în timpul acestei anchete Myerberg era în Canada, unde susţinea unul dintre cele mai "ăsunătoare procese cunoscute în ultimii zece ani. Myerberg susţinea dreptul lui Joe Canarelli asupra sfertului de milion de dolari aur ce fusese depus în contul banditului, la c bancă din Montreal.

Procesul fusese introdus de Merrii Littenham, pentru a xeintra în stăpânirea banilor ce-i plătise răpitorului pentru răscumpărarea fiicei sale. Reclamaţia lui Littenham în faţa Tribunalului era redactată în termeni ODiş- nuiţi : neîndepliairea condiţiilor contractuale, obţinerea banilor pe temei de afirmaţii false, şantaj, şi transport ilegal de aur de pe teritoriul Statelor Unite în Canada.

La prima, a doua şi a treia acuzţak, apărarea lui Myebe:g susţinu că banca Westover datora lui Joe Canrelli un sfert de milion de dolari în aur şi că zisul Canarelli ceruse de la bancă aceşti bani, dar fusese refuzat. La ultima acuzaţie privitoare la transportul ilegal de aur de pe teritoriul Americii în Canada, Myer- bcrg ceru ca ac tastă acuzaţie să fie eliminată, pe temeiul faptului că procesul se judecă în faţa unui tribunal canadian, care nu are calitatea de a executa legile fiscale americane şi că o. astfell de lege, considerată din punici de vedere canadian, este împotriva intereselor publice. Această cerere de eliminare fu admisă şi ultima acuzaţie eliminată.

Avocaţii părţii interesate răspunseră cu o pledoarie viguroasă şi plină de argumente tehnice, pentru a dovedi că Merritt Littenham, care a plătit lui Canarelli preţul de răscumpărare, nu este banca Westover la care banditul şi-a

făcut depunerile. Pledoaria merse şi- mai departe şi dovedi că transferul banilor în contul Societăţii pe acţiuni formate în sânul băncii, este o operaţie cu totul disparată şi Merritt Littenham nu are nici o legătură cu ea şi nici o răspundere de a plăti zisa sumă, zisului Joe Canarelli.

La aceste afirmaţii Myerberg răspunse categoric, că Societatea pe acţiuni este insuşi Merritt Littenham.

Avocaţii reclamantului pledară pentru principiul, că refuzul unei bănci sau a unei Societăţii de a primi răspunderea pentru depozite acceptate, datorită transferării acestora în contul unui fond de garanţie format în sânul întreprinderii sau a băncii însăşi, face parte din principiile fudamentale ale legii americane corporative, şi susţinură câ de vreme ce această acţiune a fost începută în America, urmează ca în cauză să prevaleze legile americane. Decizia judecătorilor canadieni în această privinţă fu o enigrn ă pentru alocaţii întreprinderilor americane, care se. prezentaseră în numele lui Merrit Littenham în faţa tribunalului Verdictul avea următorul text :

„Pronunţând sentinţa în acest proces. Tribunalul a ţinut seamă că acesta de fapt este un litigiu american, transferat m faţa justiţiei canadiene şi tradiţ·a este ca legile unei ţări in care a fost semnat un contract sau a fost început un proces, trebuie implicit aplicate pentru soluţionarea acestui litigii[1] Acest principiu legal este una dintre fundaţiile pe care se sprijină raporturile de politeţe internaţională

Dar, totuşi, în **Gazul** acesta special, Tribunalul se va conduce nu atât de motive legale abstracte, cât mai mult d<= soluţiile demult stabilite în cazurile de litigii ameri- cano-canadiene. Tribunalul aminteşte procesul Cyrus M. Bi own ***versus*** D gger Brown 49 C.L A. J850 : pp 570—73.

în acţiunea sa, Cyrus Brown, un alb, a cerut predarea sclavului Digger Brown, un negru refugiat din Statele Unite în Canada. Sentinţa în cazul acesta a fost următoarea : «Curtea este de părere că atunci când un sclav ajunge pe teritoriul unei ţări de sub drapelul Angliei, în mod automat devine liber de orice îngrădire, piedici şi destinaţii legale ce l-au împiedicat pâna acum să-şi exercite drepturile sale inalienabile de a trăi în calitate de oo liber şi a se strădui pentru oropria sa fericire».

De vreme ce acest Tribunal are calitatea şi consideră că dreptul de a confisca averea unui om prin mijloace legale, este

prin analogie acelaşi lucru, ca şi când ar confisca fiziceşte pe acest om, se vede determinat să considere pe temeiul legilor Angliei, că banii care sunt obiectul acestui proces, să rămână în posesia stăpânului lor, Joe Canarelli, acuzat în acest proces. Şi dă ordine să se ia masuri în consecință".

.Această decizie a tribunalului din Canada, trezi o profundă nemulțumire în toată piesa americană şi în mijlocul cercurilor financiare americane. Ziarul ***Gazette*** blică un editorial cu titlul „Un sistem al Canadei de a atrage capitalul american". ***Army and Navy Revieio*** caracteriza sentința drept un „josnic şi laş atac din partea guvernului canadian, pentru a se răzbuna împotriva recentei amenințări americane, de a fortifica frontiera spre Canada". ***Wall Street Rec oi der*** constata că „aceasta decizie este o lovitura fatală, dată sistemului financiar din America şi suntem de părere că ar trebui să se facă un protest la Cur.ea internațională din Geneva".

Ziarul ***Tribune*** din Megalopolrs pleda fățiş peru o declarație de război sau în cazul cel mai rău, pentru fortificarea integrală a frontierei spre Canada, cu baze militare atât de apropiate una de alta, încât fluxul aurului american spre Canada sâ devină imposibil, chiar pe calea aerului.

Fireşte, ideea urmărită de acest articol era, ca până când se va termina fortificarea frontierei spre Canada, grupul Littenham va avea ocazia sa recupereze de mai multe ori sfertul de milion aur care făcea obiectul litigiului şi deficitul 1 ar fi putut trece în contul cheltuielilor de publicitate.

Jn orice caz, datorită diversiunii pricinuite de procesul din Canada, lui Caiidi îi fu imposibil sâ obțină concursul lui Sol Myerberg, în calitate de aparător al său, in fața Comisiei de Anchetă a Senatului

Senatorul ales trebui să apară în fața unei Comisii Speciale de anchetă ca'e cerceta cheltuielile campaniei sale şi care se întrunise într-o inicapere a Senatului, situată în partea de miazănoapte a CapitoLului. Scena era de o demnitate corespu izatoa^e gravității cercetărilor ce urmau să se facă. Fereastra camerei se deschidea spre domul Capitoliului cu terenurile în terase Camera era o încăpere largă, cu o masă lungă la mijloc, împrejurul căreia erau aşezați membrii Comisiei şi martorii reclamantului.

Caridi rămase mirat, când între martorii .aceştia văzu pe bătrânul Krauseman, pe sergentul de poliţie Dennis O'Sheen şi pe magistratul Pfeifferman. Tnţi aceştia erau partzianii lui Loree şi Caridi se Întrebă, nu cumva oamenii aceştia au de gând să facă depoziţii dinainte convenite, in scopul de a-i refuza demnitatea de senator.

Când se prezentă în faţa lor, lui Caridi i se păru că tăcerea dmprejurul mgjŞei a devenit apăsătoare, deoarece nici unul dintre membrii Comisiei nu-i cunoştea. Această tăcere însă fu întrerupta de bătrânul Heinrich Krauseman care-l prezentă senatorilor, pe care se părea că el îi cunoaşte foarte de aproape.

Constată că unul dintre străinii aşezaţi împrejurul mesei este chiar Preşedintele Comitetului Electoral din Megapolis. Acestuia i se lua primul interogatoriu şi martorul prezentă raportul cheltuielilor electorale, aşa cum fusese întocmit de Meltofsky. Atest document fu "trecut din mână în mână şi examinat. Imediat după aceea, Preşedintele Comisiei se adresă lui Krauseman şi-l întrebă, dacă lui i-au fost încredinţate an'imite sume de bani de către Caridi. Bătrânul răspunse negativ. Pe urmă Preşedintele întrebă pe Kiauseman, dacă ştie cât a cheltuit Caridi în aceste alegeri. La această întrebare Krauseman scoase o listă foarte lungă pe care erau trecute nume şi cifre. între cei Trecuţi pe listă era numele celor însărcinaţi cu conducerea alegerii, pompieri, poliţişti, membrii ai personalului Primăriei, de la funcţionarii de birouri până la măturătorii de stradă.

La întrebarea de unde a obţinut aceste nume şi cifre şeful politic răspunse că le-a obţinut chiar de la cei interesaţi şi că aceştia sunt prezenţi şi ar fi dispuşi să confirme temeinicia sî corectitudinea listei.

Preşedintele Comisiei de Anchetă întrebă

—- Dar aceste sume n-au fost plătite de dumneata ?

— Nu, nu le-am plătit eu. în această alegere eu n-am manipulat fondurile lui Caridi.

— Sumele acestea ţi-au fost comunicate de aceste persoane diferite care au afirmat că le-au primit pentru a. vota cu Caridi ?

— Exact, răspunse bătrânul şef politic şi dete din cap.

— Dcxmnule Caridi, martorul este la dispoziția dumneavoastră, declară Preşedintele Comisiei..

Senatorul, se uită Ia obrazul sincer şi blând al bătrânului.

— Domnule Krauseman, cum de aceste diverse persoane susțin că au primit sumele în chestiune, pentru a vota cu mine în ultima alegere ?

— I-am întrebat ce sume li s-a plătit, ca să voteze cu dumneata ?

— De ce le-ai pus o astfel de întrebare ?

— Voiam să mă conving, cât voi fi obligat să le plătesc eu, pentru a-i determina să voteze cu senatorul Loree.

— Şi le-ai plătit ceva, ca să-şi schimbe votul ?

— Ja, le-am plătit.

— Cât le-ai plătit ?

— Le-am plătit în mediu sum a întreită pe care o primiseră de la Myeiberg.

Declarația aceasta neaşteptată făcu pe senatorii dimprejurul mesei să se frământe. Preşedintele ceru să se facă linişte şi Caridi continuă :

— Domnule Krauseman, de ce pentru a-i determina să voteze cu Loree, ai fost silit să plăteşti de trei ori suma ce Ic-o plătise Myerberg pentru a vota cu mine.

— De, toți băieții ar fi dorit să facă ceea ce este just, iar noi am făcut un calcul şi am ajuns la concluzia că procedeul acesta ar fi just.

— Acum să ne spui, cum ai putut să ajungi dumneata şi ***băieții*** la concluzia aceasta de echitate, când le-ai plătit de trei ori suma ce le-o plătise Myerberg, pentru a vota cu mine ?

— Uite cum s-a întâmplat. Discursurile dumitale împotriva fabricilor de muniții care au vându* un secret militar în străinătate, puseseră în mişcai -e pe toți alegătorii şi aceştia urmau să voteze necondiționat cu dumneata. Myerberg le-a plătit suma obişnuită în astfel de ocazii, pentru a vota. Băieții şi-au zis că asta reprezintă prețul de două ori Prin urmare a trebuit să recunosc acest preț înuoit şi le-am acordat înc-odată prețul, pentru ca să voteze cu Loree.

La aceste cuvinie Preşedintele bătu în masă şi declară că această declarație nu este concludentă şi ceru stenografului să nu o treacă în procesul verbal.

— Vă rog, domnule Preşedinte, stărui Caridi, cied că punând alte câteva întrebări, voi putea dovedi că declarațiile acestui martor sunt concludente.

— De acord, dominule Caridi, puteti continua cu întrebările şi la rândul nostru vom decide care sunt declarațiile concludente la aceste întrebări.

Senatorul-ales mai prinse puțină inimă şi continuă :

— Domnule Krauseman, alegătorii pe care i-ai plătit dumneata, au votat de fapt cu Loree ?

— Au votat.

—- De unde stii că au votat ?

— Ştiu, pentru că făcând un control, s-a constatat că acestea au fost singurele voturi pe care le-a primit Loree în timpul alegerii.

— Cu alte cuvinte, dumneavoastră afirmați că toate voturile plătite de Myeburg cu banii lui Caridi au fost date de fapt lui I -oree ?

— Fiecare vot despre care Myerberg şi-a închipuit că l-a cumpărat cu banii lui Caridi, a fost în realitate dat lui Loree.

—- Exact, prin urmare situatia mea în alegere era sigură, deşi el a cumparat voturi în cazul acesta explica- ți-mi, atât mie cât şi Comisiei, care este motivul că un număr atân de copleşitor de voturi a fost dat pentru Caridi.

— De. trebuie să înțelegeți, că grupul de oameni străini care nu au nici o legătură cu politica ..

— Ce vreți să spuneți prin afirmația că nu au nici o legătură cu politica ?

— înțeleg că aceştia nu au nici o situație politică, nu fac parte din nici o organizație, sunt străini de mişcare.

— înțeleg, continuați.

— Grupuri de oameni din categoria aceasta au început să se muşte, din cauza amănuntului ou Ministerul de Război şi s-au grăbit să se ducă la urne şi să voteze cu dumneata.

— Care va sâ zică, eu am fost ales de oameni ale căror voturi n-au fost plătite ?

— Da, desigur Dumneata n-ar fi trebuit să plăteşti nici un cent, căci te-ar fi ales pe degeaba, dacă ai fi stat liniştit. Eu mi-am dat seama cu mult înainte de asta, că dumneata ai personalitate

- Caridi se întoarse spre Preşedinte.

— Domnule Preşedinte, ținând seamă de răspunsurile date la aceste întrebări adiționale şi punându-le in legătura cu cele precedente,, a căror înlăturare ați cerut-o, las la aprecierea dumneavoastră ca să decideți de admisibilitatea lor.

Preşedintele clătină din cap cu gravitate şi îngândurat

— Domnu'e Caridi, admit că sentimentul care de multe ori falsifică o anumită formă a logicii, mă îndeamnă să accept ca dumneavoastră să puneți întrebări adiționale.

Din nefericire, tcate întrebările formulate de dumneavoastră nu au absolut nici o legătură cu învinuirile care fac obiectul acestei anchete întrebarea este dacă dum- neavoast"ă sau agenții dumitale ați întocmit un cont de spese fals, în legătură cu cheltuielile făcute in timpul campaniei dumitale senatoriale ? Răspunsul la această întrebarea este : *du* Destinația, circumstanțele acestor cheltuieli netrecute in cont, nu pot face obiectul discut'ei. Ele se prezintă pur şi simplu ca un fapt real.

— Domnu'e Preşedinte, dați mi voie, ca o mare favoare din partea dumneavoastră, să mai pun martorului o întrebare.

— Poftim. Care este întrebarea ?

— Aş vrea să întreb pe domnul Kiauseman, dacă dumnealui a manipulat până acum fondurile pentru alte campanii,

— Domnule Kiauseman, puteți răspunde la întrebare.

— Da, domnule Preşedinte, am manipulat fondurile tuturor campaniilor electorale din ultimii douăzeci şi cinci de ani.

— Prin urmare, domnule Krauseman, continuă Caridi. spuneți-mi, ati auzit vreodată sau cunoaşteți, în toată această carieră politică a dumneavoastră, vreun politician care ar fi întocmit, un cont e:_act al cheltuielilor campaniei sale, pe care să-l fi depus in mâna magistratului ins ireinat cu conducerea alegerii ?

—. Nu mi s-a intârrp^t niciodată, începu bătrânul-

— Ne-concludent ! Ne-concludent ! strigă Preşedintele. Noi nu facem ancheta iregularităților electorale din trecut, ci a celor prezente. Domnule stenograf, vă rog să omiteți din proces toate întrebările şi răspunsurile precedente. Şi acum domnule Caridi. dacă aveți vreo întrebare menită să dovedească temeinicia sau netemeinicia depoziției domnului Krauseman

aceste întrebări voi- fi acceptate, dar nu stăruiţi asupra altor corupţii politice din trecut sau din prezent. Corupţia practicată de alţii, nu justifică pe a dumneavoastră.

Caridi se ridică în picioare. Era alarmat de violenţa cu care-l apostrofase Preşedintele.

— Domnule Preşedinte, incepu ei zăpăcit, vă daţi seama că dacă s-ar aduce acuzaţii, ca cele de acum, împotriva fiecărui deputat şi senator din Washington, am fi cu toţii demişi de mandatele noastre ? Clear martorii pe care i-aţi invitat să depună împotriva mea, dovedesc câ eu am fost ales de voturile nesilite şi neplăcute ale celor din Megapolis Loree este cel care a ob* nul voturi, datorate *maşinii* electorale, dar eu...

Preşedintele îi făcu semn să se oprească.

— Domnule Caridi, Comisia şi eu am fi foarte bucuroşi, să putem accepta acest punct de vedere pe care ni-l prezinţi cu atâta elocventă şi ^c^inceritate, dar din nefericire, punctul dumitale de vedere nu are nici o legătură cu problema, abstracţie făcând de faptul că decontul dumitale de chejtuieli ar fi fals sau ar fi sincer, întreagă apararea dumitale. atitudinea dumitale, întrebările dumitale, admit că acest decont a fos' fals.

„în consecinţă, Comisia aceasta, în calitatea de reprezentantă a poporului american, îşi va face raportul către Senatul Statelor Unite".

După această declaraţie, Comisia ridică secLnţa.

Caridi ieşi singur din clădirea Senatului.

Când chemă o maşină, înţelese că în timpul acestei anchete, el fusese condamnat în mod indirect, ca părtaş la moartea lui Mary Littenham. Felul discret şi neobişnuit al acuzaţiilor ridicate împotriva sa, îl împiedicau să întrebuinţeze dovezile care ar fi putut risipi vina pentru care fusese condamnat.

Dar numaidecat după aceea, gândurile lui abandonară felul în care se făcuse această anchetă, pentru a se concentra numai asupra lui Mary Littenham.

CAPITOLUL L

în timpul acestei chinuitoare şi deznădăjduite perioade a expulzării sale din Senatul Stanelor Unite. Henry Caridi se resemnă să primească strania mângâiere, lipsită de o^ce efect, a soției sale Ellora. P'ânsul, reproşurile şi protestele ei pline de amărăciune, aveau nevoie de continuă simpatie şi de slabele raționamente filosofice cu care barbații au obiceiul să-şi liniştească sufletul sfâsiat Încercând să o liniştească pe ea, se liniştea pe el însuşi, în măsura in care se putea linişti.

Când Eiloia începea să protesteze împotriva cruzimi" şi a lipsei de echitate cu care lumea fâcca legătura între soțul ei şi asasinarea lui Mary Littenham, Caridi încerca să-i explice inevitabila speculație ziaristică in astfel de cazuri, de vreme ce fondul pentru campania sa electorală se datora prețului de răscumpărare ce fusese plătit pentru ea. Pe urmă când începea să-i facă reproşuri, că a primit concursul politic al lumii interlope, Caridi îi răspundea, că în astfel de Împrejurări trebuie să se găsească cineva, rare să plătească cheltuielile campaniei electorale a unui candidat. Singurii oameni cărora le puteai cere sa cheltuiască sume atât de importante, erau îiitrepinderile sau oamenii foarte bogați care puteau spera sa-şi recupereze banii pe temeiul unei legislații specii le şi a concesiilor ce le vor putea obține de la guvern, sau lumea interlopă care se găseşte într-o situație precara în raport cu legea şi care îşi primeşte recompensa datorită faptului că legile nu vor fi înăsprite, in vederea crimelor şi exitc-rc itnlor pe care le fac. Astfel de argumente trebuiau repetate mereu, deoarece de fiecare dată când Ellora era apucată de o nouă criză, le uita cu totul. Dar în cele din urma repetarea lor continuă ajută lui Caridi să nu se mai gândească mereu, la felul în care ar fi putut evita moartea lui Mary Littenham. Daca f-ar fi gândit să se întoarcă acasă împreună cu ea ; dacă ar fi retinut-o la birou ; dacă ar fi trăit împreună cu ea în apartamentul din Jay Street, ca amant şi amantă, asa ca banditul Canarelli şi toată lumea sâ fie informată... dar toate aceste frământări în legătură cu trecutul apropiat nu puteau să-i domolească durerea mereu trează

Biroul din Lecksher Building, fremăta de activitate, de optimism şi prosperitate. Firrna lui Myerberg, Meltofsky, Koch şi Grannan era copleşită de furtuna trezită de trei dintre cele mai zgomotoase si melodramatice procese ale Amerieii : anularea alegerii lui Caridi în Senat, ridicarea sechestrului aplicat asupra aurului exportat în Canada şi urmărirea lui Merritt Littenham pentru impozitul pe venit, deoarece aceasta firma se însărcinase cu procurarea dovezilor pentru procesul în fața instanțelor federale.

La început procesul impozitului pe venit fusese menit să servească drept contra-balansare a efortului lui Merritt Littenham, in vederea anularii alegerii lui Caridi. Dar după ce piocesul ajunse în mâna autorităților federale, Myeri>erg nu mai avu nici o putere asupra lui, şi tot aşa, Littenham fu obligat să ducă până la capăt lupta pentru expulzarea lui Caridi din Senat, datorită presiunii exercitate asupra sa de opinia publică. Astfel, indiferent de ceea ce ar fi urmărit cei doi tacticieni, scopul lor inițial de a se târgui unul cu altul, nu mai putea fi realizat

Meltofsky continua stăruințele lui concentrate asupra acestor obligații gigantice, cu încăpățânarea neepuizată a omului şubred, dar vânjos din punct de vedere [f]izic. Din biroul său luminat de lampa cu umbrarul verde, ieşeau nenumărate documente de conturi, somații de *du- ces tecum* şi chemări de înfățişare în instanță. Umul \ acesta deşirat şi cu obrazul de culoarea şofranuiui îşi îndeplinea însărcinările, cu un fel de concentrare calmă şi mereu flămândă.

într-un lând Caridi intrebâ pe Meltofsky dacă este de părere ca ziarele care l-au atacat, acuzându-l de participare la răpirea aceasta tragică, ar trebui urmărite m justiție.

Meltofsky ridică ichii şi se uită câteva clipe cu atenție la ei, apoi declara :

— După părerea mea, acest incident a fost deajuns exloatat, prin urmare nu mai are nici o valoare, ca subiect de reclamă pentru firma noastră.

In realitate Caridi venise la birou, ca să vorbească cu Myerberg şi să constate care este astăzi situația lui în firmă. Plecând de acasă, în drumul până la birou, îşi aduse aminte cum odinioară Myerberg reiuzase sâ se asocieze cu el şi îşi zise

că probabil acum a sosit momentul, când avocatul va dori să înceteze această asociație pe care o făcuseră ulterior.

Cand intră in biroul lui Myerberg, îl găsi zgomotos de bine dispus. Avocatul mic de statură se ridică de la birou, se apropie de Caridi şi cu o mână îl bătu pe u.nar. iar cealaltă o întinse spre el. Se vedeau pentru prima dată, de la întoarcerea victorioasă a lui Myeberg din Canada.

— Ei, Caridi, exclamă el mulțumit. Am reuşit să obținem banii. Sunt la banca din Montreal, trecuți în creditul contului nostru.

— A fost o luptă extrem de îndârjită, declară politicianul măgulitor. Am urmarit-o în ziai e.

— Cine n-a urmărit-o ! exclamă avocatul. Cine şi-ar fi închipuit acum câteva luni, când mi-ai telefonat de la aeroport, că incidentul acesta va deveni una dintre ***causes celehres*** din ultimii zece ani ?

Urmă o scurtă pauză în timpul căreia Caridi se gândi la consecințele ce le-a avut această conversație telefonică pentru el şi pentru secretara sa. Myerberg văzu umbra de tristețe ce trecu peste obrazul prietenului său şi-l strânse de braț emoționat.

— Ia loc, il pofti el, îndemnat de o simpatie neaşteptată Va să zică în timpul abserței mele, ai pierdut scaunul ce-l aveai în Senat.

— Da, l-am pierdut.

My< rberg dete din capul uriaş.

-— în sfârşit, e foarte bine, este un noroc excepțional şi un fei strălucit de a încheia activitatea dumitale în mijlocul maturului corp.

— Strălucit ; ce vei să spui ?

Myeberg rămase puțin mirat, văzând că va trebu' să-i explice un amănunt atât de simplu.

— Nu înțelegi, că dumneata nu ți-ai pierdut vremea, stând în Senat şi cu toate acestea eşti omul cel mai popular din America ? Astăzi când veneam cu trenul, am văzut în ziare un articol despre dumneata.. în legătura cu ceea ce crede poporul despre dumneata... Un reporter a ieşit în stradă şi a întrebat primele cincizeci de persoane pe cere ie-a întâlnit, ce părere au despre dumneata. Avocatul începu sâ scotocească în servieta ce o avusese cu el, pentru a găsi articolul pe care îl tăiase din ziar. îl scoase şi-l întinse, lovlndu-l mulțumi t cu dosul mâinii stângi

Uite, asta este reclamă ! Asta înseamnă popularitate, când primii cincizeci de oameni pe carc îi întâlneşte pe stradă un reporter, nu numai că ştiu cine eşti dumneata, da- şi-au format o părere definitivă in privinţa vinovăţiei sau inocenţei dumitaic

Caridi începu să înţeleagă punciul de vedere al lui Myerberg.

— Tctuşi ar fi fost mai bine, dacă mi-aş fi putut păstra locul în Senat, stărui politicianul.

—- Mai bine ? Omul lui Dumnezeu, trebuie să fii nebun ! Nu înţelegi că cel puţin jumătate din populaţia acestui Stat nu are habar cine este celalalt senator care o reprezintă ? Şi că în întreg Senatul nu «istă nici cei puţin trei nume care să fie cunoscute de populaţia Uniunii Americane ! înţelege Caridi, dacă ai fi rămas în Senat, îţi vorbesc cu toată sinceritatea ca de la om la om, ai fi ajuns în aceeaşi stare de anonimat In care sc gciseşte Loree şi ceilalţi nouăzeci de paparude pe care ţi i-aş putea numi, dacă le-aş cunoaşte numele. Dar slavă Domnului, norocul te-a ajutat ca să scapi dm obscuritatea Senatului şi din anonimatul Congresului şi dintr-o singură lovitură te-a făcut, dacă nu celebru, cel puţin notonu.

„Dintre aceste două avantaje, domnule, eu prefer notorietatea ! exclamă Myerberg şi-l bătu cu palma pe spate. Ce'ebritatea i mplică un spirit mai raiinat, mai select, mai preţios, dar notorietatea se opieşte în colţul străzilor şi-ţi popularizează numele prin radio.' prin comedii muzicale, prin ziare ! Crede-mă, notorietatea este o calitatea strălucitoare, un mare şi preţ'os mijloc de a te face cunoscut !"

Candi nu se gândise până acum la situaţie din acest punct de vedere şi simţindu-se mai îmDăibătat şi mai bine dispus, îl întrebă, dacă raporturile dintre el şi firma vor continua şi pe viitor să rămână aşa cum au fost până arum.

Myerberg ridică privirea de pe servieta în care începuse să scotocească din nou.

— înţeleg ce vrei să spui, dar nu te condamn câtuşi de puţin.

— Să ma condamni ?

— Nu, ţi-ani spus că nu te condamn. Te gândeşti probabil câ numele dumitale ar trebui să fie trecut pe firmă... dacă se poate, chiar înaintea numelui meu, nu-i aşa ?

— De de unde, nici vorbă, eu nu m-am gândit..

Avocatul pântecos ridică o mână şi zâmbi şiret.

— Acum înţeleg câ 1a, asta te-ai gândit ; protestele dumitale m-au convins. Uite ce, ştiu că numele dumi tale are astăzi valoare de reclamă. Dar nici eu nu mai sunt un necunoscut, căci am reuşit să câştig procesul din Canada.

— Te rog, te rog sâ mă crezi... protestă Caridi, simţindu-se extrem de nemultumit de sine însuşi.

Nu, **Uite** ce vom face Vinerea viitoare după amiază, când de obicei se întrunesc toţi membrii firmei, vom discuta chestiunea modificării firmei noastre. Eu şi dumneata nu vom pârtie[1] pa la vot, ci vom lăsa pe ceilalţi să hotărască. Cred că în felul acesta vei fi mulţumit ?

— Pi ocedeul este pe de-a-ntregul satisfăcător, încuviinţă Caridi.

Exact in clipa aceasta, conversaţia lor fu întreruptă de sunetul strident al telefonului. Avocatul se apropie şi ridică receptorul.

— Alto .. allo... aci Myerberg ! Ce ?... ***Cum,*** l-au arestat pe Canarelli ! Ei comedie !... n-aveţi decât să-l scoateţi pe cauţiune !... Unde naiba sunt garanţii pe care-i avem în camera Tribunalului Pfeifferman ?... Nu sunt acolo, cine, garanţii sau camera ?... O, procesul; dar unde dracu' se judecă procesul ?... Cum ?... Ce ?... Cum naiba de a putut ajunge acest proc es în faţa Tribunalului Federal ?... A sasin area unei fete şi estorcarea unei sume de răscumpărare,nu este un delict federal, ci este un delict împotriva Statului '... O, Doamne Atotputernice ! Da, da, înţeleg . Sfinte Doamne, nu m-am gândit la asta . Vin numaidecât. Trânti receptorul în furcă şi se întinse să-şi ia pălăria

— Ce s- a întâmplat ? întrebă Caridi.

— Pe Joe l-au tradus în faţa Tribunalului Federal, pentru export ilegal de aur în Canada ' răspunse el, re- pezindu-se într-un suflet spre uşă, unde se opri s' adăugă : Pe cinstea mea. îmi vine să cred că toată afacerea aceea cu procesul din Canada a fost o simplă înscenare, pentru a putea acuza pe Joe, fără putinţă de îndoială, că el este proprietarul aurului aceluia blestemat !

Capitolul LI

Judecarea şi condamnarea lui Joseoh Canarelli de către Tribunalul Federal din Megapolis, pentru export ilegal de aur de pe teritoriul Statelor Unite în Canada, fu un amănunt care în linii' generale era analog cu prăbuşirea definitivă a lui Henry Lee Caridi însuşi.

Caridi nu luă pante la acest proces, desi făcea parte din firma : Myerberg, Caridi, Meltofsky, Koch şi Gran- nan, care fusese însărcinată cu apărarea acestui bandit natoriu. Prezența lui n-ar fi fost de nici un folos subtilului Meltofsky sau dinamicului Myerberg. Dar afară de asta, n-ar fi fost in stare să pronunțe un singur cuvânt, pentru apărarea omului care pusese la cale crima ce influențase atât de adânc viața sa proprie. Din nefericire, cu tot succesul firmei lui Myerberg, guvernul Statelor Unite era în posesia a două fapte indiscutabile, pe care să-şi întemeieze sentința de condamnare a lui Canarelli : propiietatea aurului şi tiansportarea lui anticipată, pe calea aerului, de la Megapolis la Montreal.

Myerberg susținu în fața Curții, că înaintea termenului de grație acordat de guvern, Canarelli ceruse Băncii Naționale Westover lingourile de aur. Răgazul în chestiune, spunea el, prevăzuse o zi de grație, pentru ca milionarii sa-ş poata exporta aurul din țară, înainte de imob'lizarca economiilor marii majorități a c'asei americane mijlocii şi confiscarea lor de către guvern. Spunea că această zi de grație echivalează cu un contract şi că scadența acestui răgaz nu poate influența validitatea legală a unui export, care începuse în cadrul termenului de grație.

în pledoaria sa, avocatul Meltofsky întrebuință un argument mult mai subtil şi mai -admirat, spunând că termenul de grație care permite milionarilor să-şi transporte aurul dincolo de frontierele țării, este virtual- mente un fel de recunoaştere din partea guvernului că embargoul aurului, nu se aplică niciodată milionarilor. Susținea că acesta este un adevăr, confirmat de cazurile de precedență şi că milionarii americani nu suni cetățeni ai Statelor Unite, ci puteri autonome, pe aceeaşi treaptă cu Guvernul Federal. Prin urmare, ei nu pot fi urmăriți şi judecați de Tribunalele Naționale, ci sunt supuşi obligațiilor prevăzute de tratate şi procedurii conforme legislației internaționale şi că procesul actual nu poate fi judecat decât de Curtea Internațională din

Geneva. în consecință, cere ca Tribunalul Federal să-şi decline competența.

Ambele aceste motive fură respinse de Preşedinte pe temeiuri de formă, anume că deşi ***de fncto*** excrocii şi banditii sunt milionari americani, totuşi ***de jure*** nu sunt milionari americani şi astfel nu pot pretinde drepturile şi privilegiile acordate milionarilor, dacă aceste drepturi şi privilegii ar putea exista şi în realitate. Astfel Tribunalul în conformitate cu principiile legale economice, nu va admite discutarea acestor două argumente invocate de avocații apărării

Rezultatul procesului fu, că Tribunalul condamnă pe Canarelli la maximul de amendă : o sută cincizeci de mii de dolari şi la douăzeci de ani de temniță grea. Whitey Lang luă zece ani de muncă silnică, pentru complicitate

Caridi nu luă parte la niciuna dinitve fazele acestui proces, dar din z.areie care publicau dări de seamă amănunțite, despre depozițiile şi pledoariile desfăşurate în timpul procesului, citi câ în primul moment banditul n-a fost în stare să înțeleagă Câ a fost condamnat să-îi petreacă jumătate viață între zidurile unei închisori federale Pe urmă s-a înfuriat şi a început să zbiere, să amenințe pe judecători şi pe jurați, smulgându-si părul din cap, ca aooi, după ce gardienii au reuşit sâ-l stăpânească, să iasă din sala Tribunalului, plângând şi încercând să-şi netezească din nou pârul pomădat.

ÎMdenl dapă pro< esul acesta, apelurile urmară unul după altul. La un moment dat se spunea despre Canarelli că ar fi în libertate şi că a fost eliberat contra unei cauțiuni fantastice Pe urmă se spunea că este la închisoare şi aşteaptă o nouă judecare a procesului. Pe toată întinderea Siatelor se discuta numai despre aceste apeluri care nu se mai terminau şi toată lumea se întreba, dacă sentința de condamnare a Tribunalului va fi aplicată.

Opinia publică era atât de absorbită de vicisitudinile lui Joe Canaielli, încât arestarea lui Caridi şi judecarea Iui de către acelaşi Tribunal Federal, pentru fraudă în alegeri, nu trezi decât foarte puțină atenție.

Ca şi în procesul lui Canarelli. procuroru' se prezentă in fața Tribunalului Federal cu acuzația formulată de gu- 'vern, dinainte pregătită şi sigilată

Nu mai era nevoie de citarea martorilor şi dovezile scrise, redactate de Comisia de Anchetă a Sena- talui împotriva lui Caridi, asa că urmărirea se putea desfăşura în faţa Tribunalului fără nici un fel de discuţie Dar fireşte, urmară şi discuţii şi pledoaria lui Myerberg pentru apărarea lui Caridi atrase s mpatii'e audienţei asupra prizonierului şi puse temei marelui succes înregistrat ulterior de Ellera şi Caridi. Myerberg se ridică în faţa sălii Tribunalului tixit de lume şi în faţa barei îşi desfăşură apărarea. întrebuinţând accentele dramatice caracteristice rasei sale :

— Domnilor Juraţi, domnule Preşedinte şi onoraţi membrii ai Curţii : cu voia dumneavoastră astăzi este pentru a doua oara în timpul acestei sesiuni, când apar m faţa Tribunalului pentru a apăra oameni împotriva unor învinuiri ce n-au fost formulate niciodată ; învinuiri a căror dovadă n-a fost făcută niciodată de cătie procuror, nici eliminate după ascultarea martorilor şi luarea interogatoriilor, nici supuse în faţa domni'or juraţi pentru a fi judecate.

„Adevăratul motiv pentru care un client pre< edent îl meu a fost amendat cu jumătate valoarea averii sale şi condamnat să-şi petreacă restul vieţii într-un penitenciar federal, n-a fost transportarea aurului din America.

Pretextul acesta a fost o simplă cursă, întrebuinţată anume pentru înlăturarea 'lui, adevăratul ***carus ăelicti*** in acea împrejurare... şi m aceasta... a fost o od.oasă şi ab- dominabilă crima.

A tost o crimă, domnilor juraţi, care dacă s-ar fi prezentat dovezi în faţa dumneavoastră, şi aţi fi pronunţat sentinţa, ar fi meritat cea mai extremă şi mai severă pedeapsă ce legea vă dă dreptul să < aplicaţi. Dar... a tost o crimă care ar fi trebuit stabilită şi dovedită înainte de a pionunţa amenda şi condamnarea Aceasta nu s-a făcut niciodată Precedentului' meu clk nt ar li trebuit să i se acorde o zi de dezbatere în faţa acestei Curţi, dar aceasta nu s-a făcut.

A fost condamnat, amendat şi stigmatizat în faţa opiniei publice americane, procedând o flagrantă violare a acelei Cărţi a Libertăţilor pe care mica nobili me a Angliei a reuşit s-o smulgă din mâinile fără putere de împotrivire a regelui Ion în anul 1215 şi care a fost până acum mijlocul de apărare al celor nevinovaţi şi spaima vinovaţilor şi care până în clipa de faţă a fost păstrată ca o preţioasă moştenire, de toate popoarele a

căror sistem juridic se inspiră dm străvechiul drept civil al Angliei

Clientul meu de astăzi, Onorabilul Henry Lee Caridi, este învinuit în calitate de ***particeps crcminis*** pentru aceeaşi sălbatică, diabolică, dar nedovedită şi nediscutată faptă, pentru care precedentul meu client face astăzi închisoare pe viață.

De astă dată pretextul nu este transportul de aur, ci frauda m alegeri, o fraudă care este obişnuită în toate alegerile şi practicată de toți candidații care au o posibilitate cât de mică să fie aleşi.

Opoziția cum se roate constata din propriile declarații ale martorilor aduşi de ea, a cheltuit de trei ori atât cât au cheltuit partizanii lui Caridi. Declarațiile lcr dovedesc că domnul Caridi n-a primit voturile alegătorilor venali, despre care şi-a închipuit că i-a cumpără t : toate aceste voturi au fost supralicitate de partizanii lui Loree Caiidi a fost ales de o uriaşă masă electorală populară şi nevena'lâ, deoarece el reprezenta o cauză populară şi <nevenalâ.

E rândul dumneavoastră, domnilor jurați, să cercetați cât se poate de serios sau să condamnați cu bană ştiință o victorie politică care, mai mult decât orice alegere din istoi ia noastră recentă, reprezintă voința înlăturată şi uitată a sufragiului Americii condus astăzi de o parafrazare a justiției şi de o batjocură de guvern popular. Pentru a expune adevărata învinuine ce se ascunde în acest stimulacru de proces, eu nu vă pot oferi nici o dovadă, deoarece in fața dumneavoastră, nu s-a făcut nici cea mai elementara dovadă de vmă, în sarcina împricinatului.

Nu pot nici cel puțin să fac aluzie ia faptul că între -clientul meu si intre acel cineva care nu poate fi pomenit aici, au existat cele mai duioase şi mai admirabile relații care au putut să încălzească vreodată inima unui bărbat. Aş putea sâ vă povestesc, daca mi s-ar da voie, o romanță atât de sentimentală şi de pură, atât de im- presinantă şi de tragică, încât aceasta v -ar impresiona dureros şi ar trezi sentimentul dumneavoastră de milă în calitate de oameni.

Nu pot proceda in felul acesta. Nu pot face nici cea mai vagă aluzie, că ar fi existat o astfel de dramă, despre care eu totuşi am temeinice dovezi că a existat

Astfel, domnilor jurați, ce v-aş putea spune pentru apărarea clientului meu împotriva acestei odioase acuzații, când el a procedat aşa cum au procedat toți politicienii din timpuri imemoriale ? Nu pot întrebuința spada dovezilor pentru a respinge sau a risipi ceața sufocantă a cpmiei publice care g-a ridicat din cazanele în clocot ale ziaristicii americane.

Nu pot să vă cer altceva, decât să vă uitați la clientul meu. Toți v-ați simțit impresionați de cuvi ațele pronunțate de el în forul nostru național. Voturile dumneavoastră dovedesc această emoție. Vă închipuiți că astăzi ar putea să fie un asitfel de monstru cu instincte omicilde, încât să poată pricinui moartea unei femei pe care a adorat o cu atâta extaz ? Nu pot prevedea scopul cel urmăriți, domnilor jurați Nu sunt în stare să văd lacrimile din ochii dumneavoastră, deoarece ochii mei sunt împăienjeniți de propriile me'le lacrimi. Dar dacă persistați în atitudinea dumneavoastra, de a nu ține seamă
de Mpgna Charta, acea apărătoare eu oare înțelepciunea şi prudența seculară a înlăturat dictaturn, absolutismul, autocrația şi tirania, atunci trimiteți pe omul acesta la închisoare, din cauză că a cheltuit câțiva gologani împotriva uriaşelor averi şi a corupției plutocratice, dar toturi a reuşit datorită cinstei, bravuiei şi farmecului său per**sonal** sâ câştige **lupta** pe care a început-o.

Dlar când veți condamna pe clientul meu, aduceți-vă ammte câ in Statele din Sud ale Uniunii Americane, unde trăieşte o populați 2 mai sinceră şi mult mai spontană decât suntem noi, pedeapsa populară, grăbită şi exeouhată orbeşte a unei crime nejudecate în fața ni'"unui Tribunal, se numeşte linşare"'.

Probabil Jurații au rămas adânc impresionați de apâraiea susținută de Myerberg, deoarece consfătuirea lor a durat aproape şase ore. De t*ei ori preşedintele Juraților aduse hotărârea luată de colegii săi care găseau nevinovat pe acuzat Dar această hotărâre nu fu acceptată de Pre şedințele Curții. In cele ain urmă ti ebuiră să declare că acuzatul Caridi este vinovat şi cerură să i se dea minimul de pedeapsă care era un an şi o zi deținere în penitenciar. Astfel fu impusă sentința de condamnare Sol Myerberg, din cauză că a susținut o astfel de apărare, fu găsit vinovat de lipsă de respect față de Curtea cu

Jurați şi amendat cu o mie douâsute de dolari şi condamnat la închisoare pe timp de douăsprezece ore.

CAPiTOLUL LII

Până şi Sol Myerberg, caie venise acasa la Caridi pentru îndeplinirea dureroase) sale misiuni, nu mai ena, atât de exuberant ca de obicei. începu să explice Ellorei hotărârea pe care a luat-o împreună ou Caridi

— Da, procedeul acesta este cel mai cuminte, spunea el Ellorei care plângea. Evident, am putea face tot felul de apeluri şi am putea scăpa pe Henry de . de toate neplăcerile, pentru un timp nedeterminat, eventual nici nu va mai trebui să plece, dar pedeapsa aceasta care îl pândeşte, îl va preocupa mereu şi-i va stânjeni activitatea în fii mă.

— Da, Ellora. are dreptate, interveni Caridi uitân- du-se la soția sa şi la frumosul şi modernul salon al apartamentului pe care trebuia să-l părăsească, dar mă voi întoarce . nu va dura crea mult.

— Nouă celor de la birou absența lui ni se va părea mult mai lungă, decât dumneavoastră, doamnă, mai ales acum după ce Meltofsky va pleca, adăugă Myerberg, pe acelaşi ton de constantă bună dispoziție.

Caridi se uită la asociatul său.

— Nu cumva Meltofsky se retrage din firmă ?

Bărbatul scurt şi gras, ridică din umeri şi zâmbi.

— Ba da, Westover Trust Company i-a făcut o oieită pe care el nu putea s-o refuze. Ştii foarte bine, că de câte ori se întâmplă să bați pe Littenham, el încearcă să te angajeze în slujba lui. Principalul asociat al firmei, rămase câteva cliDe îngândurat, dar continuă să zâmbească : Aş putea face o mulțime de deducții sociale. în legătură cu ac eat obicei, dar ia ce ne-ar puvea folosi ?... Tocmai pentru motivul acesta Davej se va căsători astăzi.

(Ellora păi u că acoidă pentru prima dată atenție cu- vintelor de îmbunare ale lui Myerbei g.

— Cu cine se căsătoreşte domnul Meltofsky ?

— Eu nu ştiu... cu o fată cărca îi :ice Mary... atât este tot ce am reuşit să aflăm din conversațiile iui tele fonice., cu o domnişoară Mairy.

Gândmdu-se la lumea şî la viața cârc totuşi continua să se desfăşoare în mijlocul căsătoriilor şi a veseliei, fără să țină

seamă de tragedia ei de acum, i se păru ceva neobişnuit de ciud şi de chinuitor, aşa că începu să plângă nestăpânită în timpul cât pregătea geamantanul soţului ei

Myerberg se întoarse spre eâ şi o cxamină cu simpatie

— Doamnă Caridi, te rog sâ te linişteşti ; toate acestea nu au nici-o importanţă. Astăzi în penitenciar sunt atâţia guvernatori, membrii ai Cabinetului şi deputaţi, încât îţi face impresia câ te găseşti într-un uriaş club politic. Şi Henry se duce la închisoare fără să aibă vreo vină. Va fi cea mai formidabilă reclamă pe care ar fi putut-o visa, înţelegi... inocenţa la închisoare .. Crea ce spun eu este cât se poate de simplu La urma urmelor nimic, absolut nimic mai folositor nu i se putaa întâmpla, pentru promiov irea intereselor sale ; ceva ce să-l ridice spre o culme atât de înaltă ! Avocatul închise pumnul uriaş şi-i iepezi deasupra capului : Trebuie să te gândeşti şi dumneata la acest amănunt... Pe urmă dacă aş fi eu în locul dumitale, nu i-aş băga atâtea lucruri în geamantan... căci nu v.a avea nevoie de ele.

Ellora se uiţă la geamantanul în care aşeza obişnuitele obiecte pe care 'le lua soţul ei cârd pleca la drum Gândul că nu va avea nevoie de ele, că va fi obligat să îmbrace uniforma penitenciarului, aprcape îi frângea inima.

Myerberg întinse mâna şi-o mângâie pe bnaţ

— Şşşt... şşşt, nu te lăsa copleşită de păreri de râu ! Ai răbdare... aşteaptă până cânid se va produce reacţia opiniei pubile. înţelege, doamnă Caridi, când aceasta se va produce, chiar dumneata. . dacă vei vrea, vei putea câştiga o mulţime dc bani.

— E-eu ? întrebă femeie mirată şi încearcă să se stăpânească.

— Sigur că vei putea... apărând în re\ .:ite.. în cinematografe... vorbind ia radio... în toiate părţile unde poporul american va outea sâ vadă pe soţia băi bătului care a intrat în închisoare, din cauza că concetăţeni; săi l-au ales în Senat, cu toată frauda şi corupţia politică a, maşinaţiunilor plutocratice. Da doamnă, momer tuli aceştia va fi de cea mai mare importanţă pentru noi toţi.

După aceste efervescente declaraţii, sosi momentul când cei doi bărbaţi trebuiră să plece. Myerberg era garantul lui Caridi. Se întelesesera, să facă îmioreuna drumul până la închisoarea federală ; aici Myerberg va preda prizonierul, va anula garanţia dată pentru el şi va lăsa pe fostul deputat să-şi

înceapă executarea cor damnării de un an şi o zi de închisoare. Pi ocedeu'l acesta ferea pe Caridi de ruşinea de a face acest drum însoţit de un paznic al închisorilor federale. Carid cuprinse pe Ellora în braţe şi încercă s-o mângâie, dar gestul iui provocă o nouă avalanşă de durere soţiei sale.

— O iubitule, nu te vei mai întoarce a-ciasă niciodată . 'Nu te voi m ai vedea, de aici înainte... te vei îmbolnăvi de tuberculoza... deţinuţii se îmbolnăvesc întotdeauna de tt beţrculcză...

— Da nici vorba de aşa ceva, interveni ave ;a'tul, închisorile federale sunt foarte bine întreţinute.

— Să-mi telefonezi în fiecare zi dacă... te simţi bine, iubitule... şi' fericit . Voi fi nenorocită şi voi trăi mereu chinuită de groază, în absenţa ta.

Sărutând-o de nenumărate ori, Caridi îi făgădui să-t telefoneze în fiecare zi sau în cazul cel mai rău, să-i telegrafieze... de câte ori va avea ocazie. Pe urmă se de- părtă de ea, cu un braţ întins, ca într-un gest de alintare spirituală şi de făgăduială că o va iubi şi-i va fi credincios tot timpul cât va fi obligat să-şi execute sentinţa de condamnare. Astfel ei şi Myerberg se urcară împieună în maşina care-i aştepta.

O buc ată de drum. nieiunul dintre ei nu zilse nimic. Lu Caridi i se părea că plânsul Ellorei îl ur măreşte mereu. O vedea, stând în mijlocul salonului şi plângând, ca şi rând ar fi fost în faţa iui. Ast Cdl, durerea soţiei sale continuă să trăiascăSîntr-ânsul, prezentă şi chinuitoare, până când şi aceasta începu să se destrame încet şi nebăgată în seama, ca să se topească între amintirile lui din trecut

Curând după aceea, în mintea condamnatului îşi făcu loc dureroasa convingere, că legătura aceasta dintre el şi soţia sa este adevăratul motiv al morţii lui Mary Littenham Dacă ar fi fost în stare să desfacă această legătură ; dacă ai^ fi început procesul împotriva soţiei sale, pentru a'-şi r:-câştiga libertatea ; dacă ar fi trăit pe faţă eu Mary Littenham şi lumea ar fi luat cunoştinţă despre dragostea dintre ei, Whitey Lang nu ar fi îndrăznit niciodată să o rapească cu avionul... în aceeaşi clipă mecanismul său mintal încetă în mod subit să mai funcţioneze şi-şi continuă drumul alături dp Sol Myerberg, fără să se mai gândească la nimic

La aeroport Myerberg scoase două bilete până la Atlanta, pe urmă cumpără un maldăr de ziare de la chioşc şi le luă în aeroplanul care er,a gata de plecare. Găsiră două locuri libere,

în fața cabinei pilotului şi Caridi luă câteva ziare, ca să-si alunge gândurile

Amănuntul straniu fu tocmai faptul că în ziare găsi un articol care-l interesa, despre procecu!l în legătură cu impozitul pe venit al lui Littenham Littenham recunoscuse în fața Tribunalului, că în ultimii şase ani n-a plătit nici un impozit asupra venitului, dar se apărase în instanță cu alegația că în tezaurul Westover Trust Company are o importantă colecție de mărci care valorează mult mai mult decât suma ce a>r trebui s-o plătească drept taxă aisupra venitului A cerut chemarea în in'stanță a iinui specialist din Paris, un foarte distins filateliist francez, care declarase în calitate de martor, că această colecție de mărci a lui Littenham valorează peste tro' milioane de dolari Aceste trei milioane de dolari ar fi reprezentat impozitul pe venit al lui Littenham, dacă s-ar fi întâmplat ca el să fie un cetățean american obişnuit. Departamentul tezaurului Guvernului Federal s-a declarat de acord să accepte admirabila colecție de mărci a lui Littenham, în schimbul celor trei milioane impozit ea fiind trecută în testamentul lui Merritt Littenham, ca
după moartea lui să fie piedată Guvernului Federal.

Imediat după acest articol era o scurtă ştire care sounea că aite trei guverne străine au refuzat să-şi pHă- teasca datoriile ce le aveau în Statele Unite

Consternarea pricinuită de sentința în pro« esul acesta fu atât de mare, încât Caridi îşi uită cu totul că este în drum spre închisoare Luă aiticolul si-l arătă lui Myerberg

Avocatul se întoarse spre el, dându -i să înțeleagă că l-a citit •

-— E foarte firesc, strigă el, ca să poată fi auzit în mijlocul vâjâitului motoareloi, aceasta este țara individualiştilor Poporul noctru este o națiune vastă de individualişti selecți, care datorită greutăților impuse de emigrare, au reuşit sâ iasă la suprafață, dintre toate popoarele pământului. Toți oamenii aceştia au venit în America, pentru a scăpa de îngrădirile ce le-au fost impuse de guvernele lor şi pentru a se ocupa de prosperai ea propriei lor averi.

„Aici emigranții aceştia au ajuns int:r-o lume nouă ca din basme ; erau atât de departe de lumea veche, încât nu-i mai amenința primejdia, să fie atacați ; țara aceasta era atât de bogată, încât nu mai era nevoie de expansiune. Prin urmare,

această Lume" Nouă scăpase de necesitatea disciplinii militare a Lumii Vechi.

Dar d'scplina militară este una dintre foițele care cimentează averea unui om de averea celuilalt. Scăpând din sfera acestei necesități care a înlănțuit rasa omenească în lungul istoriei sale, ideea individualismului, ca fiecare individ să se străduiască numai pentru propăşirea sa proprie, a început să înflorească în mod cu totul neaşteptat.

întreg ***mijlocul*** nostru politic, social şi reLgios. este rezulil atol străduințelor fiecărui om în parte, de a lucra din toată inima şi exclusiv pentru el însuşi. Situația aceasta va continua până când ."

Atenția lui Caridi fu deplasată subit de la această cinică descriere a Vieții americane, făcută de Myerberg Pi semnalizatorul electric al cabinei se aprinse apehil : „Călătorii să-şi ouna centurile de siguranță ne apropiem de Atlanta".

înfiorat de gândul că se apropie de o primejdie inevitabilă, Caridi se uită pe fereastra cabinei. Amanta era un mic punct roşcat, în marginea cea mai extremă dinspre miazăzi a uriaşei suprafețe concave care era pământul I se părea o sângeroasă ironie, ca uri bărbat să zboare in largull libertății fără hotar a pământului si a aerului, pentru a se duce sâ iacă un an de închisoare într-o moleculă de oțel a unui punct atât de mic.

La un ceas după aceea, când Caridi intră pe poarta albă a închisorii federa e din Atlanta, toate definițiile mărunte ale timpului, ca ceasurile, minutele şi secundele, incetara sâ mai existe pentru noul prizonier, ca să devină o succesiune nesfârşită de nopți si de zile.

După ce se constată câ S-a obişnuit cu viața de închisoare, Ca^di începu să lucreze în timpul zilei la bucătărie ; noaptea sta în celulă şi se gândea la trecutul său. Când se mai obişnui şi cu salteaua patului acestei celule, într-insul se treziră dorințele care-l chinuiau în timpul nopților cu v%uri erotice şi pline de ispite

Ou lumea dm afară întretiroa un contact intermitent, uneori prin scrisori, altadatâ prin ziare. într-un rând citi că banditul Joe Canarelli este la închisoare şi are nevoie de bani, pentru lupta ce o ducea ca să-şi recâş tige libertatea. Partea stranie era amănuntul că poporul american trimitea sute de mii de dolari, pentru a ajuta pe banditul acesta la susținerea apelurilor sale nesfârşite. Şi totuşi Caridi înțelegea că aceasta este caracteristica poporului american : rămăşițele loialitații

față de conducătorii săi, amintirea exi itenței monarhice pe Care o mai păstra, impresiona şi astăzi sufletul marii clase mijlocii din America şLo îndemna să contiibuie pentru susținerea unui om a cărui stăpânire fusese 'lipsită de echitate, jcsnică şi asasină.

..Dar în cazul acesta, se întrebă Caridi abătut, care om de pe pământ nu 's-a făcut vinovat de aceeaşi condamnabilă uşurință ?".

Mult mai târziu după aceea, Caridi avu parte să-şi dea fîama mai limpede de aceasta trăsătură atavică a poporului american. De la Myerberg primi o scrise are în care-i spunea că s-a oidonat o alegere suplimentară pentru IOCUI devenit liber in urma încarcerării sale, şi că Qpin.a publică şi-a manifestat dorința, ca Ellora Caridi să candideze în alegere

Această scrisoare impiesionâ pe deținut in mod cu itotul neobişnuit. In aceeaşi noapte somnul lui fu zbuciumat de v sur fantastice Visă că alegerea se apropia şi că Jim Esdary venise la el, dar refuza să-i dea votul, deoarece el, "lenry Caridi, pricinuise moartea lui Rose Essary se înfurie şi începu să zbiere : ,.Nu, tu ai asasinat şi încerca să-l facă să înțeleagă că el n-a pricinuit moartea Lui Rose Essary, ci că a asasinat pe Mary Littenham. Essary se înfurie şi începu să zbiere „Nu, tu ai asasinat pe soția mea, Rose ; iată domnişoara Littenham aici de față, aşa că vei putea constata că n-ai asasinat-o pe ea '" Candi se uită prm celulă şi văzu că de fap1 Mary Littenham era în apropierea sa, înaltă şi frumoasă si se uita la el cu ochii blânzi si umezi. Se ridică în aşternut şi întinse brațele spre vedenia ce se închegase în mijlocul întunericului şi care dispăru numaidecât printre gratiile şi drugii celulei Restul acestei nopți şi-l pierdu zbu- ciumându-se şi' încercând sâ 'înțeleagă, ce înseamnă acest vis chinuitor Evident motivul inițial al acestei fantasmagorii era scrisoarea lui Myerbeig, dar cum de putuse ,să-i evoce pe soții Essary şi Mary Littenham ?

La câteva zile după aceea, gardianul şef veni şi întrebă pe Caridi, dacă are o soție care a început o campanie politică. Prizonierul îi răspunse afirmativ. Astfel gardianul îl luă în biroul său, ca să asculte un discurs pe care Ellora îl ținea la Radio. Discursul soției sale era un atac incisiv cu care făcea apel la publicul asaultâtor, ce- rându-i să rt pare nedreptatea

săvârşită de plutocrație împotriva soțului ei. De fapt dilscursul acesta era un apel impresionant şi era imbibat de verva şi elanul caracteristic al lui Sol Myerberg, în clipele când se întrecea pe sine. Pără îndoială, avocatul scrisese dinainte acest discurs pe care Ellora îl debita foarte bine. Discursul ei impresionase pe gardian, care tocmai deschisese aparatul de radio, aşa că chemă pe Caridi ca să asculte pe soț a lui.

Ca*n la două luni după aceea, Caiidi primi o teie- gramâ pe caie gardianul i-o aduse în celulă şi-l felicită. Telegrama spunea :

Soția dumitale aleasă in Senat locul vnccint cu o najontatc fără precedent. Nu s-au întrebuințat bcini. Ți am făgăduit să păstrăm proaspătă cmuntirea numelui Caridi in inimile, daca nu în mințile poporului american. Te cistevtăm să te întorci în curund. Sol

Faptul că soția sa fusese aleasă in demnitatea de senator al Statelor Unite, îmbunătăți _ foarte mult situația lui Caiidi în închisoare Fu numit om de încredere şi i se dădu însărcinarea să țină corturile bucătăriei, împreună cu un ajutor care se ocupa de lucrările contabiliceşti.

La patru zile după alegere, un gardian veni la Caridi şi-i spuse că o doamnă a venit să vorbească cu el şi că este aşteptat în sala de primire. Se simți înfiorat de o strame mulțumire, gârdindu-se că va avea acum ocazie să vadă pe soția sa. care astăzi era membră a Senatului Statelor Unite Bănuia că a venit pentru a discuta împreună planul de eliberare din închisoare. Prcbabil ea va reuşi să obțină eliberarea sa, dar îndrep- tândv-se spre sala de primire, prin minte îi trecu o problemă din domeniul politic. Dacă va face un an de închisoare, pentru motivul câ a fost ales în Senat de voturile neprecupețite a'e alegătorilor, acesta va fi un amănunt de ordin sentimen+âl care va stărui în amintirea alegătorilor din I legapolis, cel puțin zece ani de aici înainte. Şi Cariui înțelegea că singurul mijloc pentru a putea stărui în amintirea alegătorilor americani, sunt motivele de ordin sentimental.

Prin urmare, se punea întrebarea, poate el să primejduiască acest ascendent ce-l avea asupra aiegătoriloi săi, ac captând acum grațierea? Nu stia ce să răspundă, şi era foarte probabil ca întregul său viitoi sâ fie determinat de

răspunsul ce-l va da. *A* prcpiindu-se de sala de recepție, hotărâ să discute cu soția sa cu toată prudența, oportunitatea de a cere sau de a accepta grațierea. Dar câ id ajunse în fața uşii, toate gândurile acestea i se des- tiămară şi se simți copleşit de nerăbdarea de a vedea pe Ellora. Gaidianul îi făcu loc să treacă şi închise uşa în urma lui.

In camera de recepție văzu o femeie tristă, de vârstă mijlocie pe care el nu o cunoştea. Se opri şi se uită la ea, fără să zică nimic, apoi se reculese şi înclinân- du-se uşor în fața ei, o întrebă :

— A c e r u t să vorbiți cu mine, madam, nu-i aşa ?... Eu sunt Henry Caridi.

Femeia veni ceva mai aproape.

— Va să zică nici dumneata nu mă recunoşti, nu-i aşa ? . Eu suni Rose Essary.

— O, da... doamna Ersary.. Sigur, îmi aduc aminte de dumneavoastră.

Şi de fapt în clipa aceasta îşi aducea aminte. Sub cutele care-i brăzdau obrazul, i se păr" că vede din nou femeia cu înfățişarea tinerească pe care o cunosc use în laboratorul fabiicii de muniții.

— M-am întors în America de câteva z-le, venind din Japonia, îi explică ea, şi... am venit la dumneata, din cauză c-am aflat că te găseşti în mare nenorocire şi... din cauză că dumneata ai fost un prieten atât de bun al lui Tim.

Felul în care pronunță aceste cuvinte, făcu pe Caridi să se simtă înfiorat de spaimă.

— Da, am fost întotdeauna cei mai buni prieteni... El... Jim, e bine ?

A poi femeia începu să-i spună că fim a murit în Japonia. Tim şi Kumata, împreună cu un ofițer din armata japoneză, lucraseră la maşina electrică a lui J "i. Toți trei făcuseră o reproducere în mărime naturală a armei minuscule pe care Jim o întrebuința pentru a uc' le şoareci în laboratorul fabricii de muniții.

Caiidi dădu din Cap şi-şi aduse aminte înspăimântat, de şoricelul care se uita la ei şi murise, fără să se mai mişte.

Rose continuă cu glasul trist şi monoton :

— Evident, Jim era singurul străin care cunoştea mecanismul acestei arme. După ce au terminat-o, el şi Kumata au plecat pe poligonul de tragei e, pentru a pregăti ținta

asupra căreia aveau de gând să încerce efectul invenției. Celălalt ofițer japonez a pus din întâmplare curentul în contact şi amândoi au fost ucişi pe ioc.

„Ofițerul a cărui neglijență a pricinuit această tragedie, s-a sinucis imediat. Kumata era ccea ce se numeşte aco'o la ei, un Samurai, dar celălalt ofițer nu era. Fusese un simplu militar japonez... Moartea lui Kumata şi... sinuciderea acestui om, datorită... remuşcărilor... a contribuit ca această tragedie să fie considerată un simplu accident".

In camera de recepție a penitenciarului, americanul şi americana continuară sâ vorbească îngroziți, despre moartea lui Jim Essary.

SFAîlŞIT

UNFINISHED CATHEDFaL THE STOFE THEFORGE BACKWATER CLLFS OF THE CARiBBEES STRÂNGE MO Oh BIRTHRIGHT BRiGHT METAL CRUISE OF THE DRYDOCK TEEFTALLO W FOMBOMBC RED SAND

Tehnoredactor: Carmen Ilie
Coli țipai : 29,75

„— Această situație de senator pe care ți-o oferă Canarelli, este de enormă importanță. Face din tine un om de legătură între lumea interlopă și straturile suprapuse ale societății. așa că voi putea controla. îmblânzi și civiliza în oarecare măsură, elementul criminal al țării și vei putea apăra poporul.

Caridi sta în picioare și aproba.

— în cazul dumitale, Henry Caridi, cu ocazia co ți so oferă și talentul tău, ar însemna să săvârșești un act de înaltă trădare, da. ă ai admite ca întru dumneata și marea mulțumire de a-ți servi țara, sa intervină o favoare trivială, abținută de la Merrit Littunham".

ISttN *73-9052-i1-X

[1] Caractere de litere folosite în tipografii.

LEI: 2500